

Tình Yêu Tìm Đến

Contents

Tình Yêu Tìm Đến	1
1. Chương 1: Gây Dựng Sự Nghiệp	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	18
5. Chương 5	24
6. Chương 6	29
7. Chương 7	34
8. Chương 8	39
9. Chương 9	44
10. Chương 10	48
11. Chương 11	56
12. Chương 12	63
13. Chương 13	67
14. Chương 14	73
15. Chương 15	82
16. Chương 16	89
17. Chương 17	96
18. Chương 18	102
19. Chương 19	109
20. Chương 20	116
21. Chương 21	122
22. Chương 22	130
23. Chương 23	137
24. Chương 24	144
25. Chương 25	151
26. Chương 26	157
27. Chương 27	164
28. Chương 28	171
29. Chương 29	178
30. Chương 30	183
31. Chương 31: Phiên Ngoại : Ngoại Truyện Về Cuộc Sống Của Một Nhà Ba Người Đầy “sóng Gió”:192	

Tình Yêu Tìm Đến

Giới thiệu

Dịch: Mog. Ver: Saka. Ver lại: little squirrelTình trạng: đã hoàn. Nhân vật: Thanh Vũ,. . . Ở kiếp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-tim-den>

1. Chương 1: Gây Dựng Sự Nghiệp

Phùng Kiến Vũ, nam, hai mươi chín tuổi, cao 1m82, nặng 64kg, ngũ quan thanh tú, không có ham mê xấu.

Ra đời ở thập kỉ 80 khi đất nước bắt đầu cải cách, cha mẹ thuận theo thủy triều của lịch sử mà quảng bát sắt, xuống biển làm đôi cá “nông dân” nhỏ, cuối cùng lại bị cá lớn nuốt sống (ý nói cha mẹ theo trào lưu mà bỏ quê hương và công việc ở nhà ra thành thị sinh sống). Vì thế, bạn Kiến Vũ bốn tuổi đã từ biệt quần áo mới và thịt cá, bắt đầu cuộc sống trong xã hội mới – những ngày bị đất trước cải cách. Cũng may bác cả của Kiến Vũ mở một xưởng làm đồ chơi nho nhỏ, thỉnh thoảng cũng có thể giúp đỡ gia đình ba khẩu nhà cậu chút ít. Tuy nhiên, dưới ánh mắt ngày càng khó chịu của bác gái, cha mẹ Kiến Vũ cũng thấy không thể cứ ngửa tay nhận mãi, liền thu dọn hành lí, dẫn Kiến Vũ rời thị trấn đến thành phố lớn sinh sống. Lúc này Kiến Vũ bé nhỏ đang hưng phấn không ngớt vì lần đầu được đi tàu hỏa vẫn chưa ý thức được mình đã trở thành thành viên của một đội ngũ đặc biệt – con cái của công nông. Chờ tới lúc hiểu được, cậu đã mặc bộ đồ cũ được mẹ tẩy trắng bệch hành quân tới lớp 1.

Cũng may những năm đó người ta còn chưa tỏ rõ thái độ kì thị đối với giai cấp công nông, bé tiểu Vũ sạch sẽ, mặt mũi lại giống mẹ thanh thanh tú tú, tính tình thành thật, học hành cũng khá, bạn học cũng không bài xích cậu như ngày mới tới, thầy giáo cũng thỉnh thoảng thưởng cho cậu một bông hoa nhỏ (kiểu như phiếu bé ngoan), tuy rằng cậu chẳng thích hoa bằng bánh nướng. (:)))

Năm Kiến Vũ tốt nghiệp tiểu học, cha cậu bị ngã gãy chân ở công trường, những năm đó còn chưa có luật an toàn lao động, may mà chủ thầu không tệ, trợ cấp cho nhà cậu năm vạn đồng coi như bồi thường. Kiến Vũ chưa từng thấy nhiều tiền như vậy, cậu hí hửng nghĩ, có tiền này rồi cậu sẽ có thịt ăn, lại không biết rằng số tiền ấy sau khi trừ đi tiền thuốc men của cha cậu thì chẳng còn lại bao nhiêu. Mà khi ngày thứ hai cậu tỉnh dậy, chỉ thấy còn lại mình và cha, mẹ cậu và số tiền năm vạn đã không cánh mà bay, Kiến Vũ biết, cậu phải trưởng thành.

Cũng từ đó, thành tích học tập của Kiến Vũ đột nhiên tăng mạnh, năm nào cũng được học bổng của trường, một mạch học thẳng từ sơ trung (tương đương cấp 2) lên đại học. Không ai biết bạn học thật thà và xuất sắc này cứ sau giờ học lại tới chợ bán đồ ăn để nhặt nhanh rau quả. Học bổng của cậu đều dùng duy trì cuộc sống hai cha con, để làm cho những đồ ăn nhặt về có thể nuốt được, trù nghệ (tay nghề nấu nướng) của cậu ngày càng tăng tiến.

Nhưng, cho dù cậu cẩn thận chăm chút, vào ngày cậu nhận được giấy báo trúng tuyển đại học, cha cậu vĩnh viễn nhắm mắt. Lúc này, người đàn ông đã vất vả nửa đời trước, bệnh tật nửa đời sau, lại nở nụ cười. Ông chỉ nói với con một câu: “Con à, rốt cuộc cha con không làm liên lụy con nữa...”

Nhìn cha nhắm mắt, Kiến Vũ cũng không khóc, chỉ yên lặng lo liệu ma chay rồi đưa tro cốt của cha mình về quê cũ. Nói là lá rụng về cội, thực ra cậu cũng không có tiền mua cho cha một chỗ ở nghĩa trang công cộng.

An táng cha rồi, Kiến Vũ bắt đầu sinh hoạt của chính mình, học xong đại học, tìm một công việc thuận lợi, dành dụm mua một căn hộ 80m2, sau đó, năm 27 tuổi, cậu gặp bạn trai đầu tiên của mình. Có lẽ do bị ám ảnh từ hành động của người mẹ, Kiến Vũ không thể có cảm tình với phái nữ. Thỉnh thoảng chơi cổ phiếu, sau đó lại dùng tay nghề của mình nhồi đầy dạ dày từng bạn trai. Có lẽ cả bạn trai cũ hay mới của cậu đều thích tài nấu ăn này hơn bản thân cậu.

Bất quá, năm Kiến Vũ 29 tuổi đã xảy ra biến động. Buổi sáng sinh nhật, Kiến Vũ tỉnh dậy, mắt phải cứ máy liên tục, ở quê cậu có câu cách ngôn – hữu nhãn khiêu tai (mắt phải máy là có tai họa). Kiến Vũ không phải người mê tín nhưng cũng thấy không thoải mái, vì vậy dùng biện pháp thô sơ là xé mẩu giấy đắp lên khoe mắt, quả nhiên lúc sau mắt không máy nữa. Vô cùng cao hứng đi làm, tới công ti lại được sếp báo cho biết, khủng hoảng kinh tế, công ti cần giảm biên chế, ngầm ý thật rõ ràng, cậu bị sa thải rồi. Thất nghiệp, cậu dự định về bán cổ phiếu lấy tiền mặt, giải quyết sinh hoạt trước khi tìm được công tác mới, dù sao thì tiền mua phòng ở cậu cũng chưa trả hết đâu.

Kết quả mở máy tính lên, thấy cổ phiếu ngày hôm qua đang còn đỏ (giá cao) nay lại xanh mượt một mảng (trượt giá). Trầm mặc 5s, cậu nhớ ra, bạn trai hiện tại hình như là quản lí một bộ phận của công ti nước ngoài nào đó, gọi điện tới, đối phương đơn giản nhả một câu: Chia tay đi. Cúp điện thoại, Kiến Vũ cực kì phiền muộn, thế nào mà tất cả những xui xẻo này lại tới trong một ngày? Cũng may tính tình cậu thiên về lãnh đạm, cũng không xem nặng tiền bạc, công việc rồi sẽ tìm được, cổ phiếu có lẽ ngày mai lại tăng giá, đàn ông hai chân thì đầy đường kìa. Vì vậy, khi trong túi chỉ còn 36 đồng, cậu vẫn ngủ ngon. (thích tiểu Vũ, thật lạc quan)

Thế nhưng, khi vừa tỉnh lại, cậu phát hiện mình không phải đang ở trong gian phòng đầy đủ nội thất của mình mà là trong gian nhà đơn sơ năm đó cậu cùng cha sống chung! Tầm lịch trên tường viết Ngày X tháng X năm 199X, dựa theo trí nhớ thì đó là thời gian trước khi cha cậu mất một tháng...

Cào cào đầu, Kiến Vũ ngồi dậy. Mình là xuyên qua? Hay nằm mơ? Cầu bập chân một cái, đau nha. Cậu thở dài một tiếng, cuộc sống, vẫn là phải tiếp tục a. Quả nhiên, gian bên vang lên tiếng ho khan của cha, Kiến Vũ sống mũi cay cay, tuy cậu không thể cải biến sinh lão bệnh tử, chỉ ít cậu có thể hiểu thảo với cha trước khi người qua đời.

Giơ tay áo lau khoe mắt, Kiến Vũ biết, số phận lại cho cậu một cơ hội, vậy thì phải nắm chặt lấy thôi..

5.30 sáng, đồng hồ báo thức vang lên.

Kiến Vũ ngồi dậy, mắt mấy giây mới ý thức được mình đang 17 tuổi một lần nữa. Mạnh tay chà sát lên mặt vài lần, nhanh chóng thu dọn giường chiếu, xô dép xuống bếp đun nước lau người cho cha. Tuy đã vào hạ nhưng nhà cậu ở hướng bắc, khuất sáng, Phùng Thiệu Hoa cha cậu cả ngày phải nằm trên giường, thân thể mấy nơi đã bắt đầu bị hoại tử. Tuy không có tiền mua thuốc tốt nhưng chịu khó lấy nước ấm lau người cũng khá hơn. Kiếp trước Kiến Vũ không để ý tới những điều này, sống lại rồi, cậu rất chú ý những chi tiết nhỏ.

Phùng Thiệu Hoa không phải bị liệt mà chỉ là gãy chân nhưng Kiến Vũ thực sự không có đủ tiền lấp chân giả cho cha, càng đừng nói tới mua xe lăn. Kiến Vũ thường nghĩ, cha qua đời khi mới hơn 40, nếu cậu có thể chăm sóc tốt cho cha, không biết chừng cha có thể sống lâu hơn vài năm.

Giặt chân một cái, căn phòng này thật là âm lạnh quá.

“Tiểu Vũ, đun nước cho cha con à?”

“Chú Thẩm, buổi sáng tốt lành! Chú mở hàng à?”

Vừa ra cửa, Kiến Vũ gặp Thẩm Chư. Thẩm Chư là đồng hương với Phùng Thiệu Hoa, năm đó cùng vợ chồng Phùng Thiệu Hoa tới thành phố này làm việc, sau đó lại dùng tiền dành dụm mở một hàng ăn bình dân. Người này vận khí tốt, cửa hàng ăn khai trương chưa được bao lâu thì đã có một trường trung học được chuyển tới phía đối diện. Mỗi ngày dậy sớm làm bánh bao bán, sinh ý cũng khá ổn, tiền lãi tuy không nhiều nhưng cũng đủ cho sinh hoạt gia đình. Khi Phùng Thiệu Hoa gặp nạn, Thẩm Chư cũng có giúp đỡ, sau lại biết mẹ Kiến Vũ mang tiền chạy mất, hán tử* ngay thẳng này không nói hai lời liền đem hơn một vạn đồng dành dụm khó nhọc đưa cho Kiến Vũ, giữ được một mạng Phùng Thiệu Hoa. Vô luận là kiếp trước hay bây giờ, Kiến Vũ đều thực cảm kích người đàn ông này.

“Ăn, tiểu tử này thực hiếu thuận a. Phùng Thiệu Hoa có đứa con như con chính là phúc từ kiếp trước a.” Thắm Chư gỡ vớ che trên xe hàng, lấy ra hai cái bánh bao nhét vào tay Kiến Vũ, “Đây, bánh bao nhân thịt mới ra lò. Bí quyết gia truyền độc nhất vô nhị của chú Thắm con đây.”

Kiến Vũ cũng không từ chối, cậu thực sự đói bụng rồi, bụng siêu, hung hăng cắn một ngụm, nhân thịt ngon đến nỗi cậu suýt nuốt luôn cả lưỡi. Nhìn dáng vẻ cậu, Thắm Chư cười ha hả, bàn tay thô dày xoa đầu cậu, “tiểu Vũ, ngon không? Lát nữa lấy thêm mấy cái về cho cha con.”

Kiến Vũ lắc đầu, ăn xong một cái, xin Thắm Chư cái túi nhựa đựng cái bánh còn lại, “Chú Thắm, con ăn một cái đủ rồi, cái này đem về cho cha con. Ngày hôm qua thím cho con ba cái cổ gà, lát nữa con nấu cháo cho cha con là được. Sắp 6 giờ rồi, chú đi nhanh mở hàng thôi.”

“Tiểu tử này,” Thắm Chư cười, “Chú Thắm con không thiếu vài cái bánh bao cho con. Đang tuổi ăn tuổi lớn, ăn một cái sao đủ.” Nói xong lại kín đáo đưa cho Kiến Vũ ba cái bánh nữa rồi mới đẩy xe đi.

Kiến Vũ nhìn bánh bao trong tay, nói không cảm động là gạt người rồi. Suy nghĩ một chút, trong đầu chợt hiện lên một ý định.

“Chú Thắm, chờ một chút.”

Thắm Chư thấy Kiến Vũ đuổi theo, khẽ nheo mắt, “Đứa nhỏ cứng đầu này, lại có chuyện gì nữa? Chẳng phải chỉ là mấy cái bánh thôi sao?”

Kiến Vũ vội lắc đầu, thở hổn hển, “Không phải ạ, chú Thắm, con muốn bàn với chú một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Con muốn làm cơm hộp đem đến cửa hàng của chú bán, chú xem có được không?”

“Chỉ thế thôi?”

“Vâng”

Thắm Chư suy nghĩ một chút, cửa hàng của ông thực ra cũng chỉ mở cửa mỗi buổi sáng, buổi trưa không bán, nhà ông chỉ biết làm mỗi bánh bao, món khác cũng không thạo lắm. Ông biết tay nghề nấu ăn của Kiến Vũ rất tốt, nếu để cậu làm đồ ăn bán ở quán ông có vẻ cũng khả thi!

“Được! Nguyên liệu nấu ăn ta phụ trách, tiền lãi chia 4-6, ta 6 con 4, thế nào?”

“Chú Lee, thế không được, cửa hàng là của chú, nguyên liệu nấu chú lo, sao chia cho con nhiều thế được, con chỉ nhận một phần thôi.”

Thắm Chư thấy không thuyết phục được Kiến Vũ, đành đồng ý, liền hỏi Kiến Vũ cần những nguyên liệu gì để ông mua, trưa mai bắt đầu bán.

Thừa dịp bán xong sớm, Thắm Chư nói chuyện này với vợ là Trương Mĩ, bà tròng mắt võ ông một cái, lại giậm chân kéo tai chồng, cha con Phùng Thiệu Hoa khó khăn như thế, lại còn không biết xấu hổ chỉ chia một phần lợi cho Kiến Vũ, không sợ người ngoài mắng vốn sao?! Đến chiều Kiến Vũ tới, nữ nhân mạnh mẽ này bắt cậu nhận ba phần lợi nhuận.

“Tiểu Vũ, con coi như là đứa nhỏ chúng ta nhìn lớn lên, chuyện này con phải nghe ta”

Một câu nói, khiến Kiến Vũ ngẹn lại. Còn định nói, lại bị bà tròng mắt, gì cũng không nói lên lời, chỉ đành ngồi cặm cụi nhặt rau.

Buổi trưa ngày hôm sau, Kiến Vũ thu xếp cho cha xong liền tới phòng bếp phía sau cửa hàng tắt bếp nấu ăn. Ban đầu, cậu cũng chưa biết phải làm những món gì, chỉ đơn giản làm sườn xào chua ngọt, bắp cải xào, đậu rán và rau trộn. Một món mặn ba món chay, thêm cơm tẻ, mỗi suất năm đồng, với giá này, trừ tiền nguyên liệu quả thực lãi không được bao nhiêu, nhưng cũng không vất vả. Đây là giá do cậu và vợ chồng chú Thắm thương lượng rồi đưa ra. Dù sao cửa hàng nhà họ nhỏ, trước tiên cần giữ khách. Khi cậu làm xong đồ ăn thì cơm cũng chín, cơm này không dùng nồi điện nấu mà chưng bằng thùng gỗ, cơm vẫn còn giữ lại mùi thơm của lửa.

Thẩm Chư đứng ở cửa bếp hít hà, “tiểu Vũ, tay nghề của con vượt qua cả ngự trù nhà Thanh rồi”, chưa nói xong liền nhón một miếng sườn ném vào miệng, bị nóng đến ra sức hà hơi. Đang xới cơm, Trương Mĩ trừng ông, “Quý tham ăn, tham ăn muốn chết a”, nói vậy nhưng cũng nhin không được gấp một miếng bỏ vào miệng, “tiểu Vũ, vợ tương lai của con thật có phúc.”

Vợ chồng Thẩm Chư và Kiến Vũ không ngờ sinh ý ngày hôm đó lại tốt như vậy. 150 suất cơm hộp được thầy trò trường học đối diện quét sạch. Thậm chí có người đi ngang qua ngửi thấy hương vị món ăn liền mua ăn một suất, sau đó còn mua về 5 suất, nói ngày mai sẽ trở lại.

Thu dọn xong, vợ chồng Thẩm Chư ngồi tính toán, trừ tiền nguyên liệu, còn lãi đến hơn 400 đồng! Giá mà bọn họ làm sớm chút thì lãi nhiều rồi, ngày hôm nay chỉ là bán thử, làm ít, nếu làm nhiều hơn...

Nhìn vợ chồng chú Thẩm bắt đầu hoa mắt tính toán, Kiến Vũ nhúc nhích, “Chú Thẩm, có thể cho con lấy trước 50 đồng không? Con nghe nói có loại thuốc chữa hoại tử tốt lắm, định mua cho cha.”

Thẩm Chư lúc này mới lấy lại tinh thần, lấy ra 200 đồng đưa cho Kiến Vũ, “tiểu Vũ, cầm lấy. Tiền lời ngày hôm nay chúng ta chia đều.” Thấy Kiến Vũ còn muốn nói, ông xua tay, “tiểu Vũ, chú Thẩm con người thế nào con cũng biết, từ ngày mai chúng ta khai trương thì sẽ bắt đầu tính toán rõ ràng! Chia 3-7, chú Thẩm sẽ không bạc đãi con. Hôm nay về con nhớ bàn chuyện này với cha con, dù sao con cũng mới chỉ là thằng nhóc, tối nay chú tới nhà con làm hợp đồng. Tiền bạc phân minh, chú Thẩm con làm người xấu một lần vậy, con thấy sao?”

Kiến Vũ gật đầu, cậu biết Thẩm Chư nói vậy nghe có chút chột búa nhưng rất hợp lí, nếu không có hợp đồng rõ ràng, sau này dù ông không chia lợi nhuận cho cậu, cậu cũng không thể làm gì được.

“Được ạ, chú Thẩm, vậy cứ làm như chú nói.”

Tối đó, Thẩm Chư đem hợp đồng tới nhà Kiến Vũ cho hai cha con xem, nội dung không có gì cần sửa, Kiến Vũ chỉ giúp sửa lại một đồng lỗi chính tả mà thôi. (:))

Cứ thế, Kiến Vũ ở kiếp này bắt đầu vét vàng từ cái thùng thứ nhất (bắt đầu kiếm tiền), cũng là lần thứ hai bắt đầu cuộc sống.

Việc kinh doanh cơm hộp ngày càng tốt, chỉ riêng trường học đối diện mỗi ngày đã mua 300 – 400 suất, lại thêm lượng khách rải rác các nơi nữa, nửa tháng sau, Kiến Vũ không những có thể mua cho cha một chiếc xe lăn mà còn có thể mua thuốc hàng ngày và cải thiện sinh hoạt của hai cha con. Đây là điều Kiến Vũ thực không ngờ tới.

Phùng Thiệu Hoa có xe lăn rồi có thể tự mình làm những việc đơn giản, Kiến Vũ có nhiều thời gian nên quyết định buổi sáng cũng tới giúp vợ chồng Thẩm Chư bán hàng. Thấy sáng sớm thường có người già tới mua, Kiến Vũ đề nghị Thẩm Chư làm thêm vài món khác để bán như bánh quẩy, bánh nướng, sữa đậu nành. Thỉnh thoảng có thêm nguyên liệu mới, Kiến Vũ lại thử mân mê làm mấy món ăn vặt phương nam mà người phương bắc nơi đây ít được ăn tới, coi như đổi khẩu vị một chút. Cứ thế, cửa hàng nhỏ làm ăn càng ngày càng tốt, những lúc quá bận rộn, Phùng Thiệu Hoa cũng tới hỗ trợ.

Thẩm Chư thấy việc làm ăn có tương lai liền muốn thuê thêm cửa hàng hai bên để mở rộng kinh doanh, nhưng thấy tiền vốn cần khá lớn, ông muốn bàn bạc với cha con Kiến Vũ một chút. Phùng Thiệu Hoa không có ý kiến gì, ông rất cảm kích người anh đồng hương này, nhưng Kiến Vũ lại nhú mày, nếu cậu nhớ không nhầm, không lâu nữa Linh Dương phố sẽ quy hoạch lại khu này, nơi đây sẽ bị dỡ bỏ, cho dù mở rộng cửa hàng khiến việc làm ăn phát đạt hơn cũng không bù lại được tổn thất đó. Biết vậy nhưng cậu không có cách nào mở miệng với Thẩm Chư, chính phủ còn chưa thông qua đâu, nói ra sẽ bị coi là đùa giỡn.

Cúi đầu suy nghĩ một chút, Kiến Vũ lên tiếng: “Chú Thẩm, chú có nghĩ tới chuyện dời tới Bắc Kinh làm ăn không ạ?”

“Tới Bắc Kinh?” Thẩm Chư và Jung Trương Mĩ nhìn nhau, không hiểu, “tiểu Vũ, đang yên đang lành ở đây, muốn tới Bắc Kinh làm gì?”

Kiến Vũ dừng một chút, “Chú Thẩm, hôm trước cháu nhận được thư trúng tuyển đại học, một tháng nữa sẽ tới Bắc Kinh nhập học rồi.”

Một câu này, vợ chồng Thẩm Chư ngây người. Nửa tháng trước, họ không nghĩ việc kinh doanh lại tốt như thế, mà đại bộ phận đều là công của Kiến Vũ, bọn họ bận rộn quá, cũng quên mất Kiến Vũ còn là một học sinh.

Nháy mắt, bầu không khí trầm xuống, Thẩm Chư đốt thuốc, lặng lẽ hút, Trương Mĩ mặt cũng đăm đăm.

Phùng Thiều Hoa nhìn Thẩm Chư, miệng mấp máy. Đương nhiên ông muốn con mình được học hành đầy đủ, có tương lai tươi sáng, bản thân ông cũng vì ít học nên mới bị người lừa, nhưng vợ chồng Thẩm Chư có ơn với cha con ông, buông tay mặc kệ thì lương tâm ông không cho phép.

Thẩm Chư hút liền mấy hơi rồi dụi tắt, ngẩng đầu, quả quyết, “tiểu Vũ, chú Thẩm con từ thị trấn ra đây, liền một mực ở nơi này, chỗ này, là một nửa tính mạng chú. Giờ nói đi liền đi...”

Kiến Vũ biết, nói tới chuyện này, chắc chắn Thẩm Chư không thể ngay lập tức đồng ý. Nếu không phải hôm nay Thẩm Chư nói tới chuyện thuê lại cửa hàng, Kiến Vũ cũng không muốn đề cập tới chuyện này sớm như vậy. Quy hoạch lại vùng giải phóng cũ trong tương lai chỉ là một nguyên nhân, nguyên nhân trọng yếu khác Kiến Vũ chưa nói, để trốn thuế, cửa hàng của Thẩm Chư không có giấy phép kinh doanh. Chỉ một thời gian nữa, luật quản lý thành thị được thông qua, kèm theo đó sẽ là đội ngũ quản lý đô thị, tuy có ưu thế hơn so với các quán hàng rong nhưng những cửa hàng không có giấy phép như cửa hàng của Thẩm Chư sẽ không dễ kinh doanh nữa. Chuyện này cũng không thể nói, nói ra rồi sẽ tổn hại tới mặt mũi nhau.

“Chú Thẩm, chú nhìn con lớn lên, con sẽ không đưa ra ý định bất lợi cho chú.”

Nghe Kiến Vũ nói vậy, Trương Mĩ định lên tiếng, Thẩm Chư ngăn lại, nhìn Kiến Vũ, “tiểu Vũ, con cho chú chút thời gian suy nghĩ lại đã.”

Đã nói hết lời, Kiến Vũ đành im lặng.

Ba ngày sau, Thẩm Chư thuê lại cửa hàng bên cạnh. Trước đó ông nói chuyện với Kiến Vũ, thanh toán toàn bộ tiền lợi tức nửa tháng vừa qua cho Kiến Vũ. Kiến Vũ còn muốn khuyên thêm nhưng cuối cùng cũng không biết nói gì nữa, chỉ viết lại các phương pháp nấu ăn đưa cho Trương Mĩ lúc bà vội vã đem tiền tới trả cho cậu.

“Tiểu Vũ, chú Thẩm con là người bảo thủ, thím biết con muốn làm việc lớn, thế nhưng chú con và thím đã ngoài bốn mươi rồi, chỉ muốn một cuộc sống yên ổn.”

Đã đến nước này, Kiến Vũ biết có nói gì cũng không thay đổi được nữa, chỉ đành nhận phong bao, tiễn Trương Mĩ ra về.

Phùng Thiều Hoa từ trong phòng đi ra, nhìn con trai, “Con à, chúng ta làm thế có quá đáng không? Chú Thẩm con giúp chúng ta nhiều như thế?”

“Cha, con chắc chắn phải đi học.” Kiến Vũ dừng lại một chút, biết làm thế thật bất nhân bất nghĩa, nhưng điều gì có thể nói cậu cũng đã nói hết, còn có thể làm được gì? Hiện tại, riêng việc nuôi sống hai cha con, cậu đã gặp khó khăn rồi. Tính sơ sơ, mấy nghìn đồng trong tay, trừ học phí của cậu, tiền thuốc men nửa tháng tới cho cha và tiền vé tàu, căn bản chẳng còn bao nhiêu. Tuy vậy, cậu nhớ rõ, năm nay, thị trường chứng khoán trong nước có một biến động lớn, nếu có thể bắt lấy cơ hội này, tiền trong tay có thể nhân lên gấp bội! Đến lúc đó, không chỉ có thể trả nợ cho Thẩm Chư mà ngay cả học phí bốn năm đại học và tiền thuốc men cho cha cũng không thành vấn đề rồi. Nhưng mà, hiện tại cậu không có mấy tính, muốn đầu tư chỉ có thể tới sàn giao dịch, mà thành phố nhỏ này lại không có sàn giao dịch cổ phiếu, cho nên dù thế nào cậu cũng phải tới Bắc Kinh!

“Con à, cha con lại làm liên lụy con rồi.”

“Cha, được cha làm liên lụy là phúc của con đấy.”

Một tuần sau, Thẩm Chư khai trương cửa hàng mới, mà lúc này, cha con Kiến Vũ đang trên tàu hỏa tới Bắc Kinh.

Lúc đó, Kiến Vũ đang mua vé giường cứng cho cha không hề hay biết, toa giường mềm bên cạnh, có một cậu nhóc cùng đích tới với cậu, lại có một vai quan trọng trong cuộc đời cậu, đang ngủ say.

2. Chương 2

Ngày cha con Phùng Thiếu Hoa tới Bắc Kinh cũng là ngày sinh viên tập nập về trường. Xuống tàu, Kiến Vũ mất hơn 20 phút mới đẩy xe lăn đưa cha ra khỏi trạm xe. Ra sân ga, Kiến Vũ liền thấy xe bus của trường đại học tới đón tân sinh viên, cậu cùng cha bàn bạc một chút rồi tiến đến hỏi cụ thể vị trí trường học và lộ tuyến của các phương tiện giao thông công cộng lân cận, khéo léo từ chối đề nghị hỗ trợ của đàn anh nhiệt tình, quyết định trước tiên tìm một nhà trọ giá cả vừa phải cho cha nghỉ ngơi sau đó sẽ tới trường học làm thủ tục.

“Tiểu Vũ, hay con cứ đi cùng bạn học này đi, cha đâu phải phế nhân, tự mình tìm thuê nhà trọ cũng được mà.”

Kiến Vũ làm như không nghe thấy, cúi đầu tiếp tục bước. Nơi này đã phát triển rất mạnh, thành phố bọn họ ở trước đó không thể so sánh cùng, từ trạm xe ra đây, chỉ riêng việc tránh xe đã khiến họ vừa vội vừa mệt. Hiện tại xe con trên đường nếu không phải của chính phủ thì cũng là của bọn nhà giàu mới nổi. Cậu không thể nói lí với kiểu người này, thứ bọn họ thờ phụng chỉ có tiền và quyền! Nếu để Phùng Thiếu Hoa tự đi một mình, có bị xô phải cũng không có đường tranh cãi đâu. Bắc Kinh ngày này so với Bắc Kinh trong trí nhớ khác quá nhiều, Kiến Vũ nhất thời không biết tìm đâu ra nhà trọ phù hợp. Lòng vòng vài giờ, rốt cuộc quyết định vậy taxi, nói tài xế đưa bọn họ tới quán trọ gần đó. Khi đó trên xe còn chưa được trang bị đồng hồ đo, Phùng Thiếu Hoa xuống xe thấy Kiến Vũ đưa cho tài xế 20 đồng thì thầm mắng thẳng nhóc này hoang phí.

Vào phòng, Kiến Vũ đổ sập xuống giường không thềm nhúc nhích. Vừa đi đường xa, lại đẩy xe cho Phùng Thiếu Hoa đi vòng vòng suốt gần hai tiếng trên đường, tuổi trẻ sức dai cũng không chịu nổi nữa. Đang nhắm mắt mơ màng, chợt cảm thấy trên mặt mát lạnh, mở mắt ra, liền thấy cha đang cầm khăn ướt lau mặt cho mình.

“Con mệt lắm rồi đi,” Phùng Thiếu Hoa sờ sờ đầu con, “Nếu chân cha khỏe thì ổn rồi, sẽ không khiến cho con vất vả như thế. Điều tại cha con không được như người ta!”

Mới hơn 40 tuổi mà Phùng Thiếu Hoa trông đã già như người ngoài 50. Cảm giác được cha đang run run, mắt Kiến Vũ bắt đầu đỏ lên, cậu cắn lưỡi, không để mình khóc.

“Cha, người nói gì vậy,” Kiến Vũ ngồi dậy, đỡ cha ngồi lên giường, “Con cái quan tâm cha mình là chuyện đương nhiên, hơn nữa con lại là con trai, cha lo gì chứ.” Thấy Phùng Thiếu Hoa còn muốn nói gì đó, Kiến Vũ vội xỏ giày, “Cha, bữa tối cha muốn ăn gì? Con đi mua nhé, tới thủ đô cũng nên ăn một bữa ngon chứ.”

“Cha ăn gì cũng được, tiền này con để đóng học phí ba.”

“Cha yên tâm, tiền đây rồi. Vậy con đi nhé.”

Kiến Vũ nói xong liền mở TV, đưa điều khiển cho cha, sau đó hỏi mượn chứng minh thư của cha và sổ hộ khẩu. Lúc này mới một giờ chiều, cậu vẫn kịp tới phòng giao dịch mở một tài khoản. Hơn nữa, còn nửa tháng nữa mới hết hạn nhập học, cậu không thể để cha ở lại quán trọ lâu. Lúc trên tàu, nghe ý cha là định đi làm công, Kiến Vũ tuyệt đối không đồng ý. Phùng Thiếu Hoa lúc này đang có bệnh, mà kể cả hết bệnh, chân ông như thế rồi có thể làm được gì an toàn. Nhưng những lời này không thể nói trước mặt cha, Kiến Vũ tính thừa dịp này kiếm một món tiền từ thị trường chứng khoán, sau đó thuê một phòng trọ ở lân cận trường học, xin ngoại trú, vừa tiết kiệm tiền nội trú vừa tiện chăm sóc cha.

Chiều hôm đó, theo chỉ dẫn của nhân viên phục vụ trong quán trọ, Kiến Vũ tới phòng giao dịch chứng khoán, bỏ ra 50 đồng mở một tài khoản. Chưa thành niên nên cậu dùng chứng minh thư của Phùng Thiếu

Hoa, cũng may lúc đó qui định còn không nghiêm ngặt, cậu đưa sổ hộ khẩu cho nhân viên ở quầy xem, nói rõ tình huống bất tiện của cha mình, ban đầu cô gái phụ trách không đồng ý, sau lại không chống đỡ được Kiến Vũ năn nỉ, đồng ý mở tài khoản cho cậu. Thật may mắn, nếu là 10 năm sau cậu sẽ không dễ dàng qua cửa như vậy.

Mở tài khoản rồi, Kiến Vũ tới phòng giao dịch chung, tìm cổ phiếu quen thuộc trên bảng biểu, nhanh chóng tìm được hai cái. Đời trước để chơi cổ phiếu, cậu đã có nghiên cứu lý thuyết, thậm chí từng nghiên cứu về mấy phiên biến động lớn của thị trường chứng khoán trong nước, hiện tại là trung tuần tháng 7, như cậu nhớ thì trong hai cổ phiếu này có một cái rất nhanh sẽ tăng giá, lên đến đỉnh điểm, sau đó một thời gian ngắn lại rất nhanh rút giá. Cậu đọc được điều này từ một cuốn sách đã lấy sự thăng giáng của cổ phiếu này làm một ví dụ kinh điển.

Đã biết thì dễ làm rồi. Kiến Vũ lấy ra 2000 đồng còn trong túi, đầu tư toàn bộ cho cổ phiếu này. Tuy không nhiều nhưng Kiến Vũ dự định đầu tư ngắn hạn, nhanh vào nhanh ra, đến lúc có số vốn nhất định sẽ làm bán khống*. Phỏng chừng không tới một tháng, số tiền này sẽ tăng vài lần.

Xong xuôi, Kiến Vũ đặc biệt chạy đi mua món vịt nướng Bắc Kinh nổi tiếng, tâm tình vui vẻ về phòng trọ, kết quả Phùng Thiếu Hoa ăn xong chân vịt đầy mỡ ngấy, chép miệng bình luận một câu khiến cậu cười khổ không thôi, cha cậu bảo: Con trai, kì thực vịt nướng con làm ngon hơn!

Vốn là, hành động của Kiến Vũ vốn không có tác động lớn đến thị trường chứng khoán, so với những nhà đầu tư khác thì quả thực là vốn ít thấm thương. Tuy nhiên, cái nhìn của cậu thực quá chuẩn, 2000 đồng ném vào sau nửa tháng đã thành 5 vạn đồng, cậu biết lúc này nên thu tay. Đi kết toán, thấy hôm nay lại có một đầu cổ phiếu tăng, vừa nhìn con số quen thuộc liền nhớ ra, chiều mai cổ phiếu này bắt đầu trượt giá, rất nhiều người chịu xui liên lụy. Kiến Vũ thật phiền muộn, sao mình lại nhớ cái cổ phiếu này chuẩn thế? Bản tính mỗi người đều có nhược điểm, Kiến Vũ cũng không ngoại lệ. Đã kiếm tiền, đương nhiên muốn kiếm càng nhiều càng tốt. Rốt cục, Kiến Vũ nhịn không được, chỉ để lại một vạn đồng, còn hơn bốn vạn đồng đều làm bán khống. Lúc này, nhân viên phụ trách nhìn cậu bằng ánh mắt nhìn heo! (vì em nó vay cổ phiếu đang giảm giá để bán)

Ngay lúc Kiến Vũ cúi đầu đi ra, một đôi giày da sáng bóng xuất hiện trước mặt. Nhìn về phía trước – một đôi chân dài bao trong chiếc quần tây may riêng, lại lên nữa – âu phục, không cả vạt, vai rộng, ừm, 90 điểm. Những năm này, người mặc âu phục có phẩm vị như thế tuyệt đối cao hơn bọn nhà giàu mới nổi vài bậc. Lại nhìn lên tiếp, đập vào mắt Kiến Vũ là một gương mặt đang mỉm cười, mái tóc đen óng phủ lên cái trán cao, thêm cặp kính mắt màu bạc khiến gương mặt mang vẻ anh tuấn bĩnh bĩnh lại trở nên nho nhã.

Kiến Vũ nuốt nước bọt, tuy gương mặt này còn rất trẻ tuổi nhưng cậu vẫn nhận được đó là ai! Người này, chính là thương nhân quý tài cấp bậc cao nhất do tạp chí doanh nghiệp và cả truyền thông phong tặng. (Quý tài a :)))))

Người này, sao lại ở đây? Kiến Vũ vô thức tránh sang trái, nam nhân trước mắt dường như không có ý định tiếp tục ngăn cản, vì vậy theo bản năng, Kiến Vũ đi như chạy khỏi phòng giao dịch.

“Vương Thanh, cậu nhìn chăm chăm đứa bé kia làm gì?” Người đàn ông mặc âu phục màu đen cầm tập tài liệu đi tới, “Cổ phiếu ở đây chưa đủ lớn cho cậu chơi đâu, chúng ta đang vội đấy, còn một mục cần thảo luận đây.”

“Lưu Minh, anh có chú ý cậu nhóc kia vừa mua cổ phiếu nào không?”

“Cái nào?”

“Cái tôi đang chơi ấy, nếu tôi không làm thì vừa rồi cậu ta bán khống”

“À?” Lưu Minh hơi giật mình, “Cậu ta may mắn?”

Vương Thanh lắc đầu, vận may? Vay cổ phiếu để bán trong tình huống giá liên tục giảm, là vận may sao?

Lúc này Kiến Vũ không biết rằng, chỉ vì lòng tham nhất thời, cậu đã chọn phải một phiên phức lớn nhất trong đời.

=====***=====

Bán khổng – (short-seller)

Chuyện gặp phải Vương Thanh bị Kiến Vũ nhanh chóng quẳng ra khỏi đầu. Dù sao, trong ấn tượng của cậu, độ vĩ đại của Vương Thanh cùng Hậu thị trong thương giới là như nhau, đều thuộc loại đại nhân vật mà người như cậu không có khả năng quen biết. Lại nghĩ, có thể một lần tiếp cận đại nhân vật như thế, nếu là mười năm sau khéo có ới người ao ước được như mình a! Nghĩ nghĩ, liền bật cười, lại lập tức gõ gõ đầu, cảm thấy tức cười cho suy nghĩ vừa rồi của mình, tuổi giảm thành 17 thì trí lực cũng thoái hóa theo à?

Một tuần sau, cổ phiếu Kiến Vũ đã mua lại tăng gấp 2, nghĩa là số tiền trong tay cậu lúc này đã lên tới mười vạn đồng. Ngày tới kết toán, cô gái phòng giao dịch nhìn Kiến Vũ đầy sung bái, khiến lòng hư vinh của “quý ngài” thật thỏa mãn nha!

Về quán trọ, khi Kiến Vũ đưa tiền ra, cha cậu sợ tới mức suýt thì té ngã! Túm lấy tay Kiến Vũ, giọng nói cũng đã run lên, “Con à, con lấy đâu ra nhiều tiền thế này? Không phải con đã làm gì...”

Kiến Vũ vội vã xua tay, “Cha, con trai cha là người thế nào cha còn không rõ sao? Tiền này là con kiếm bằng công sức của mình đấy.” Nói xong, dường như hơi giận, cậu ngồi xuống giường gục đầu im lặng.

Phùng Thiệu Hoa hơi luống cuống, không ngừng mắng mình hồ đồ, nhân phẩm con mình thế nào người làm cha còn không biết sao? Những lời đó nếu do người khác nói, ông nhất định sẽ xé miệng y ra ấy chứ.

Thấy vẻ mặt bối rối của Phùng Thiệu Hoa, Kiến Vũ đứng lên, vẻ mặt nghiêm túc, ngẩng đầu ưỡn ngực, giơ nắm tay như tuyên thệ, “Cha, xin cha tin con trai người! Đừng nói mười vạn đồng, một trăm vạn con cũng có thể kiếm được. Sau này con sẽ mua cho cha hai gian phòng lớn, ở một cái để không một cái, xe lăn mua hai chiếc, dùng một chiếc để rồi một chiếc, sữa đậu nành mua hai cốc, uống một cốc đổ một cốc!” Nói xong mấy câu màu mè sến súa còn tặng kèm một cái chào nghi thức rất nhí nhố.

Phùng Thiệu Hoa bị Kiến Vũ chọc cười, cũng nhẹ đầu cậu một cái, “Thằng nhóc ngốc này! Mấy thứ vớ vẩn thế cũng nói được? Còn lãng phí thế sao? Hơn nữa chân của cha có thể cử động chút ít là đã cảm tạ ông trời rồi, còn cần xe lăn gì chứ...”

Kiến Vũ nhìn nụ cười của cha dần nhạt nhòa cũng tự trách mình, sao lại đả động tới xe đẩy chứ, liền vội vã nói mấy câu chọc cười khiến Phùng Thiệu Hoa mau chóng quên mất chuyện này.

Càng gần ngày Kiến Vũ khai giảng, Phùng Thiệu Hoa càng liên tục nói với Kiến Vũ muốn ra ngoài kiếm việc. Kiến Vũ cảm thấy hơi hổ thẹn, cậu biết mình quên mất cha mới ngoài 40, đang thời kì sức vóc dồi dào, sao có thể cam tâm cả ngày ở nhà ngồi không. Thế nhưng, để cha ra ngoài làm việc? Trong đầu Kiến Vũ liền hiện lên hai gạch chéo thật to!

Nghĩ đi nghĩ lại, Kiến Vũ tìm được một giải pháp.

“Cha, chúng ta mở một quán ăn nhỏ gần trường con nhé, chỗ đó đông sinh viên lắm, việc buôn bán chắc chắn tốt.”

Phùng Thiệu Hoa suy nghĩ một chút, hơi do dự mở miệng, “Không ảnh hưởng tới việc học của con chứ?” Kỳ thực ông biết con trai hiếu thuận, không nỡ để ông kéo chân tất ra ngoài làm việc, cũng biết tình hình của mình thế này rất khó kiếm việc, nhưng chẳng lẽ một người đàn ông mới hơn 40 lại nằm nhà để đứa nhỏ mới mười mấy tuổi nuôi sao? Không được.

“Đại học không giống cấp 3, không cần ngày nào cũng tới lớp cha ạ.” Kiến Vũ thấy cha hơi xiêu lòng liền thêm mấy lời ngon ngọt, “Hơn nữa tay nghề của con hơn phân nửa là do cha dạy, nhà chú Thẩm không biết nhưng cha cũng rõ rồi còn gì?”

Khuyên can mãi, cuối cùng Phùng Thiệu Hoa cũng đồng ý, nhưng vẫn nhắc nhở Kiến Vũ không được vì chuyện mở cửa hàng mà xao nhãng việc học. Kiến Vũ luôn miệng vâng dạ nhưng trong lòng lại bắt đầu có suy tính khác.

Địa điểm mở cửa hàng Kiến Vũ sớm đã tìm được, ngay trong một ngõ nhỏ của con phố gần trường, xung quanh đều là mấy hàng ăn nhỏ hay cửa hàng tạp hóa, lượng khách mỗi ngày khá lớn, vệ sinh cũng tốt. Mặc cả rách cả miệng với chủ nhà, thành công giảm tiền thuê nhà từ 3000 đồng một tháng xuống, giá đó với mặt bằng căn phòng này là rất rẻ rồi. Kiến Vũ xem qua bố cục căn phòng, thấy đó là kiểu nhà dân cải tạo

thành cửa hàng, gia đình chủ nhà vốn ngủ ở căn phòng phía sau, phía trước làm nơi bán điểm tâm sáng, kinh doanh không tốt lắm nên mới để rẻ cho Kiến Vũ.

Sau đó, mấy ngày Kiến Vũ hót hải tẩu mắt lo xin giấy phép kinh doanh, lấy được rồi thì người đã đen nhẻm. Phùng Thiệu Hoa nhìn mà xót con, Kiến Vũ lại biết, Bắc Kinh không như Tế Nam, mở cửa hàng không có giấy phép kinh doanh là không được.

Xong xuôi, Kiến Vũ thu thập hành lý đưa cha tới nơi ở mới, Phùng Thiệu Hoa đặc biệt xuống bếp làm hai món ủy lạo con trai, Kiến Vũ rất nể tình mà ăn sạch, sau đó giờ ngón cái ca ngợi cha cậu lão tướng xuất mã, nhất cá đỉnh lương (ý chỉ người lớn tuổi có kinh nghiệm phong phú lại bắt đầu làm việc thì có thể so với hai người khác).

Hôm sau, Kiến Vũ tới trường đăng kí, xin ngoại trú. Thực ra nội quy là không cho phép sinh viên trọ bên ngoài, Kiến Vũ lại trình bày hoàn cảnh đặc biệt của mình, nếu vẫn không đồng ý thì quá vô tình rồi. Lúc vừa ra khỏi phòng làm việc cậu còn nghe được mấy phụ đạo viên khen cậu bé thật hiếu thuận, con nhà mình mà có thể hiếu chuyện như thế thì thật tốt...

Kiến Vũ hơi xấu hổ sờ sờ mũi, nếu như họ biết nguyên nhân cậu làm thế một phần là muốn kiếm tiền thì không biết sẽ có cảm tưởng gì nhỉ.

Một tuần sau, quán ăn nhỏ của cha con Kiến Vũ chính thức khai trương.

Trước khi khai trương, việc chọn tên cho cửa hàng cũng làm cha con cậu hao tâm tổn trí không ít. Kiến Vũ bảo cứ gọi là quán ăn là xong, Phùng Thiệu Hoa nhất định không chịu. Trong lòng Phùng Thiệu Hoa, quán ăn nhỏ này là bao tâm huyết của Kiến Vũ, sao có thể gọi tùy tiện được, Kiến Vũ lại cho rằng đây chẳng qua chỉ là một quán nhỏ, đâu cần nghiêm túc như thế. Sau lại giằng co mãi, tranh cãi đến đỏ mặt tía tai, hai cha con đều thấy buồn cười, lúc này mới quyết định lấy tên quán là “Ẩm thực Phùng ký”. Đại tự Kiến Vũ viết khá đẹp nên tự mình viết tên cửa hàng, vừa khéo gần đó lại có cửa hàng làm biển hiệu, bỏ ra 200 đồng làm một cái biển treo lên, cha con nhìn đều thỏa mãn, hôm sau liền chính thức mở cửa đón khách.

Trước khi Phùng ký khai trương, các hàng quán phụ cận phần lớn đều bán món ăn huyện Sa*, thỉnh thoảng cũng có mấy nhà làm món ăn nóng, còn Phùng ký lại áp dụng phương thức kinh doanh như căn tin của trường học. Mỗi món ăn làm xong đều được đựng trong khay lớn, ấn giá dán trên tường, khách có thể tự mình lấy đồ ăn, ăn tại quán hay mang về đều được. Bởi tay nghề nấu nướng của cha con Kiến Vũ rất tốt, mùi vị món ăn ngon, lượng lại thực dụng, quán mở chưa tới nửa tháng, lượng khách quen ngày càng nhiều, mỗi buổi trưa và tối hai cha con bận tới mức chân không chạm đất. Phùng Thiệu Hoa còn ổn, Kiến Vũ mỗi ngày ngoại trừ bận rộn ở Phùng ký thì Kiến Vũ phải đến trường, Phùng Thiệu Hoa thương con liền đề nghị thuê thêm một người phụ việc. Kiến Vũ tính toán thấy cửa hàng này thu vào cũng khá, nhưng cửa hàng vừa mới khai trương, trừ bỏ tiền vốn thì thu nhập cũng không còn bao nhiêu, tuy nhiên cha con cậu đứng là không kham hết việc được. Phùng Thiệu Hoa nói tới chuyện thuê người khiến Kiến Vũ tỉnh ra.

Hôm nay hai cha con đóng cửa hàng, Kiến Vũ xuống bếp làm một đĩa rau xào thịt, chặt nửa con gà, lại rang thêm một đĩa lạc nhỏ, khui chai bia, hai cha con vừa ăn cơm vừa bàn chuyện thuê người làm cho cửa hàng.

“Cha, con tính rồi, cửa hàng nhà ta mới khai trương, thuê người làm, tiền kiếm được mỗi ngày chẳng đủ trả lương cho người ta. Trước con có nghe qua, ở đây lương cho phụ việc thấp nhất phải ngàn này.” Kiến Vũ vừa nói vừa giơ năm ngón tay.

“Thế a, vậy con nói phải làm sao? Con cũng không thể cứ chạy hai đầu như thế được, cha sợ làm ảnh hưởng tới việc học của con.”

“Cha, gần đây cha có nhận được tin gì của chú Thắm không ạ?” Kiến Vũ gấp một dưa thịt bỏ vào bát Phùng Thiệu Hoa.

“Chú Thắm à?” Phùng Thiệu Hoa suy nghĩ một chút, quả thực từ ngày hai cha con rời Tế Nam cũng không có liên hệ với vợ chồng Thắm Chư, bất quá vừa nghe con nói, ông cũng hiểu, “Con là định mời chú Thắm ra đây làm?”

“Vâng” Kiến Vũ gật đầu

“Nhưng việc buôn bán của chú ấy đang tốt, hơn nữa lần trước con đề cập tới, người ta cũng đã từ chối rồi mà?”

Kiến Vũ biết Phùng Thiệu Hoa vẫn để ý chuyện trước kia, nghĩ mình có lỗi với vợ chồng Thẩm Chư, nay muốn mời người ta ra giúp thì có hơi xấu hổ.

“Cha, trước khác nay khác, hôm trước con xem báo, thấy nói Tế Nam hiện đang quy hoạch lại khu cũ, nhiều khu đều bị dỡ bỏ, trong đó có khu nhà cũ của chúng ta. Hơn nữa trước đây chú Thẩm không muốn đi là vì không có chỗ quen biết, nay chúng ta mở cửa hàng, mời chú ấy tới cũng không phải cái gì khó nói, có lẽ lại giúp đỡ chú ấy được cũng nên.” Kiến Vũ đã hỏi thăm, biết cửa hàng Thẩm Chư nằm ở khu nhà cũ, toàn bộ nhà ở đã bị dỡ bỏ, khu nhà mới xây lại cũng phải một thời gian nữa mới hoàn thành, nhà Thẩm Chư cũng là đi thuê, chẳng có ràng buộc gì. Hiện tại Tế Nam quản lý những hộ kinh doanh nhỏ chặt chẽ hơn trước đây nhiều, bọn họ không có giấy phép kinh doanh, không biết chừng là đang sốt ruột ni. Huống hồ bản thân mình cũng hiểu rõ hai người đó, mời họ ra cùng làm không chỉ có thể báo đáp ân tình trước đây mà còn có thể yên tâm mỗi lúc mình không có mặt ở cửa hàng.

Phùng Thiệu Hoa suy nghĩ một chút liền đồng ý với Kiến Vũ. Ngày hôm sau Phùng Thiệu Hoa ra bưu cục đánh điện báo cho Thẩm Chư. Không bao lâu sau, Thẩm Chư và Trương Mĩ gọi điện lại nói đồng ý. Trước đó, để tiện cho công việc, Kiến Vũ cho lắp một bộ điện thoại trong cửa hàng, Phùng Thiệu Hoa đã viết cả số điện thoại khi gửi điện. Hôm đó Kiến Vũ đi học về, Phùng Thiệu Hoa nói tin này cho cậu, Kiến Vũ hỏi thăm, quả nhiên giống như cậu dự liệu đến 8, 9 phần mười, Thẩm Chư hiện đang sốt ruột lắm, tin tức Phùng Thiệu Hoa đem đến chính là giúp giải quyết vấn đề cấp bách nhất của bọn họ.

Vài ngày sau, vợ chồng Thẩm Chư ra tới Bắc Kinh, Kiến Vũ ra ga tàu đón họ, thấy Thẩm Chư tóc mai đã điểm bạc, Trương Mĩ cũng già đi không ít thì biết gần đây họ thực vất vả, cũng may tinh thần cả hai đều rất tốt.

Tối đó, Phùng ký đóng cửa sớm, cha con Phùng Thiệu Hoa làm cơm mừng vợ chồng Thẩm Chư tới. Thẩm Chư uống nhiều, nắm tay Kiến Vũ nói đã hối hận lúc trước quá cố chấp, cực khổ hơn nửa đời, nay cái gì cũng không có. Sau, Kiến Vũ hỏi Trương Mĩ thì biết được, bởi Thẩm Chư không có giấy phép kinh doanh, bị tra ra liền phải chịu phạt không ít tiền, sau đó phòng ở lại bị dỡ bỏ, bọn họ mở quán nhỏ lại bị quản lý đô thị bắt mấy lần, tiền dành dụm được cứ thế mà ra đi gần hết rồi. Nếu không có điện báo của Phùng Thiệu Hoa, bọn họ đã định quay về quê làm nông nghiệp rồi. Kiến Vũ nghe xong, thấy sống mũi cay cay, hối hận ngày trước không nói rõ mọi chuyện cho họ.

Đêm xuống, vợ chồng Thẩm Chư vào nghỉ trong phòng Kiến Vũ, còn cậu vào phòng cha mình trải chăn đệm xuống đất ngủ tạm. Sáng hôm sau, Kiến Vũ tỉnh dậy, cầm chậu đi múc nước rửa mặt, thấy vợ chồng Thẩm Chư đã sớm dậy, phòng ở đã được quét tước sạch sẽ.

Kiến Vũ hơi ngượng ngùng, “Chú Thẩm, chú làm gì vậy?”

Thẩm Chư kéo góc áo lau mồ hôi, “tiểu Vũ, chú Thẩm con dậy sớm quen rồi, vả lại cha con con đã giúp đỡ chúng ta, chúng ta không thể ngồi không a.”

“Chú Thẩm, con không muốn nghe chú nói thế đâu. Chúng ta là người một nhà mà, trước đây chân cha con bị thương, hai người giúp cha con con còn ít sao? Hiện tại chú làm như vậy không phải quá khách khí sao?”

Thẩm Chư hàm hậu cười, đẩy nhẹ Trương Mĩ, “Xem, tôi đã nói tiểu Vũ tâm tính rất tốt, ai như bà, tóc dài trí ngắn, chỉ toàn nói linh tinh.”

Trương Mĩ xấu hổ cười cười, Kiến Vũ thế mới biết, người thím này tuy bề ngoài có vẻ tùy tiện nhưng tâm tư rất tinh tế.

Hôm đó, Kiến Vũ cùng Thẩm Chư ký hợp đồng, hợp đồng ghi rõ, hai bên là bạn làm ăn, lợi nhuận chia 3 – 7, 3 tháng thanh toán một lần, kì hạn của hợp đồng là một năm. Ban đầu Thẩm Chư nói chia cho ông 3 phần lợi nhuận thì có hơi nhiều quá, Kiến Vũ trực tiếp nhắc tới chuyện trước đây ông mượn cậu làm ví dụ, ông chỉ ha ha cười rồi ấn vân tay.

3. Chương 3

Việc kinh doanh của Phùng ký ngày càng tốt, xưa có những chuyện khiến cha con Kiến Vũ bận tới luống cuống tay chân, nay vợ chồng Thẩm Chư chỉ cần bỏ chút công sức là giải quyết được. Ví dụ như việc mua nguyên liệu, trước đây cho dù Kiến Vũ mặc cả đau miệng, người bán cũng không hạ giá cho chút nào, nay Trương Mĩ chỉ cần hai ba câu đã khiến ông chủ đó giương cờ hàng, những chuyện thương vàng hạ cám càng không cần đề cập. Khi nhận được lời cảm tạ của kiến Vũ, Trương Mĩ chống nạnh tự hào, vẻ đắc ý của bà khiến Thẩm Chư trợn trắng mắt nhìn. Hôm sau, thấy bà chủ cũ của mình tham khảo hàng hóa trong chợ một vòng, quay ra đến cổng thì mặt đầy ý cười, Kiến Vũ đã phục sát đất.

Có vợ chồng Thẩm Chư đỡ đần, Kiến Vũ lại có nhiều thời gian rảnh hơn, thường thường bị Phùng Thiếu Hoa đuổi tới trường, Kiến Vũ ngoài miệng không nói gì nhưng trong bụng nhủ thầm, hiện tại mấy thứ nhà trường dạy thì trước đây cậu đều đã học qua, nhờ công việc kiếp trước, không biết chừng năng lực thực tế của cậu hiện tại còn hơn cả các giáo sư trong trường ấy chứ! Bắt cậu ngồi cả ngày ở đó chịu tội sao? Nhưng những lời này cậu mà dám nói trước mặt cha cậu, có khả năng ông tử hình cậu luôn. Cho nên gần đây “công tác” của cậu thường là trốn Phùng Thiếu Hoa. Cảnh tượng cha con vờn nhau như mèo vờn chuột thường khiến vợ chồng Thẩm Chư cười gập cả lưng.

Sau, Thẩm Chư thấy coi không được nữa thì thường khuyên Phùng Thiếu Hoa, tiểu Vũ là đứa trẻ có chủ kiến, cứ mặc nó làm việc nó thích cũng không có gì không tốt, hơn nữa, việc học của cậu lại không hề xuống dốc a.

Phùng Thiếu Hoa suy nghĩ một chút, cũng thấy có lý. Vì vậy Kiến Vũ không cần cả ngày trốn cha cậu nữa, để tỏ lòng cảm kích Thẩm Chư đã giúp đỡ, cậu đặc biệt làm hai mâm đồ ăn thật ngon đưa tới biếu ông.

Chẳng mấy chốc đã nhập thu, hôm nay Trương Mĩ vừa đóng cửa tiệm, đang dọn dẹp đồ đạc thì thấy một chiếc xe tải nhỏ dừng trước cửa, Kiến Vũ nhảy từ trên xe xuống, “Thím, chú Thẩm có nhà không ạ? Tôi giúp cháu một tay nhé.”

“Ôi, tiểu Vũ, cháu đang làm gì thế?”

“Có thứ hay đây ạ.”

Kiến Vũ nháy mắt với bà một cái, gọi bác tài giúp đỡ mấy thứ trên xe xuống. Lúc này Thẩm Chư và Phùng Thiếu Hoa cũng từ buồng trong ra, nghe Kiến Vũ gọi, Thẩm Chư liền xắn tay áo tới hỗ trợ, chỉ một lát sau đã chuyển toàn bộ đồ trên xe vào cửa tiệm, Kiến Vũ thấy bác tài đầu đầy mồ hôi liền vào nhà lấy một lon coca, lại châm thêm điều thuốc mời ông. Tài xế vui vẻ hơn hớn nhận, khen cậu nhỏ này thật hiểu chuyện nha.

Tiến bác tài đi rồi, Phùng Thiếu Hoa chống gậy đi tới xem mấy thứ con trai đem về, ông vừa mới lắp chân giả không lâu, còn chưa thích ứng, thấy có chút lả lạng nhìn Kiến Vũ ngồi mỳ mọ, “Con à, mua mấy thứ này về làm gì?”

Kiến Vũ đang thử lắp giá nướng, thấy cha đi tới, vội vã lau tay, đỡ ông ngồi xuống bên cạnh.

“Cha, chú Thẩm, thím, cháu nghĩ rồi, đã nhập thu, ta làm mấy thứ như lẩu hay bàn nướng các loại, bán có vẻ tốt đấy.”

Kiến Vũ vừa dứt lời, Thẩm Chư và Phùng Thiếu Hoa chần chờ không nói, mấy thứ này bán chạy thật sao? Sau, Kiến Vũ dùng mấy nguyên liệu sẵn có trong tiệm làm mấy xâu sườn nướng, Thẩm Chư ném thử xong thì hai mắt sáng lên, gờm ngón cái khen Phùng Thiếu Hoa được tổ tiên phù hộ, sinh được đứa con có năng lực lớn nha!

Lúc sáng sớm, Kiến Vũ cùng vợ chồng Thẩm Chư cùng tới chợ, mua đầy đủ nguyên liệu cho làm lẩu và bàn nướng. Tuy bọn họ ép giá thấp nhưng lại mua lượng lớn, mấy người bán thì chỉ cần thấy kiếm được tiền liền giao dịch với họ.

Hôm sau, cửa hàng Phùng ký nho nhỏ bắt đầu bày mấy nồi lẩu, bàn nướng. Lẩu của Phùng ký vốn được gọi là ma lạt năng*, nhưng người phương bắc vẫn gọi chung là lẩu, nguyên liệu làm đều được giữ ở ngăn mát trong tủ bảo quản, khách hàng chọn xong sẽ bỏ vào nồi đun, chín tới thì có thể thêm gia vị các loại tùy theo

khẩu vị mỗi người, không cần tự mình làm mà vẫn thỏa mãn mỗi khẩu vị khác nhau. Phương thức này rất được học sinh hoan nghênh, vừa mở hàng liền chật khách mỗi ngày, lúc cao điểm còn phải kê bàn ra đường mới có chỗ. Mà xiên nướng lại càng “hot” hơn, Kiến Vũ chọn loại bàn nướng sắt, trước tiên rán nguyên liệu với dầu cho chín tới tám phần, sau đó bỏ lên vỉ sắt mà nướng, Kiến Vũ dùng dầu tốt, gia vị cũng được chế biến riêng, lúc nướng lên khiến cho mùi vị thơm ngon của cá mực và các loại thịt xiên nướng bay thật xa, có thể câu ra con trùng tham ăn của mỗi người, mỗi ngày người xếp hàng trước bàn nướng không dứt từ lúc mở hàng. Chạng vạng là thời gian đặc biệt đông khách. Kiến Vũ thấy có mỗi một món liền lại mân mê làm gà chiên. Thịt gà cắt miếng, ướp gia vị, bọc trong bột mì đánh lòng trắng trứng, chiên qua trong dầu, ngoài giòn trong mềm, bọc trong túi giấy, cắm hai cây tăm, cứ 2 đồng một phần, mỗi ngày phải giết hơn 10 con gà mới đủ bán. Kiến Vũ thấy thế liền dứt khoát kí hợp đồng dài hạn với một nhà nuôi gà, giá được ưu đãi mà chất lượng cũng được bảo đảm.

Thấy việc kinh doanh trong điểm ngày càng bận, Kiến Vũ nghĩ tới chuyện thuê hai người làm, kết quả bị Phùng Thiệu Hoa và Thẩm Chư phủ quyết. Ý Phùng Thiệu Hoa là, hai món này đều đơn giản, chỉ cần nắm vững bí quyết thì liền đơn giản, hơn nữa thao tác ở giá nướng không cần di chuyển, ông có thể làm được, Thẩm Chư nói ma lạt năng ông có thể làm, Trương Mĩ cũng nói lúc quá bận bà có thể đỡ một tay, không cần mướn thêm người nữa. Kiến Vũ suy nghĩ một chút rồi cũng đồng ý.

Chẳng mấy chốc đã vào đông, Kiến Vũ không còn cả ngày chui trong cửa hàng ngoại trừ trưa và chạng vạng tối về làm vài món ăn, thư viện thành nơi cậu thường xuyên lui tới nhất, cậu sắp thi cuối kì rồi, dù chắc chắn không trượt nhưng cậu cũng không muốn nhìn phiếu điểm quá xấu xí, đối với hiện tượng này, Phùng Thiệu Hoa rất hài lòng. Kì thực còn một ẩn ý mà Kiến Vũ chưa nói, cậu chủ yếu là nhắm tới cái học bổng một vạn đồng kia (đấy, lại tiền rồi). Có đôi khi Kiến Vũ tự hỏi, có phải mình nhét tiền vào mắt rồi không? Ngẩng đầu nhìn trời, có điều cũng không có gì không tốt, phải không? (ừ, chuẩn:P)

**

Hôm nay Bắc Kinh đón trận tuyết đầu mùa. Kiến Vũ từ trường thi đi ra, hít sâu một hơi, cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái. Rốt cuộc thi xong rồi, có vẻ cũng không tệ lắm. Đẩy xe đạp ra cổng trường, đã thấy Phùng Thiệu Hoa chống gậy đứng đợi ở đó, Kiến Vũ vội vã tới đỡ.

“Cha, trời lạnh như thế, cha tới làm gì?”

Phùng Thiệu Hoa cười cười, bắm lấy tay con trai, hơi cử động cái chân tê cứng, “Vừa mới đi mua ít đồ ăn, đoán là con cũng sắp thi xong liền tiện đường tới đây đợi. Nhìn xem, con cá chuối này tươi không, về nhà cha nấu canh cá cho con ăn nhé.”

“Vâng” Kiến Vũ đón túi nhựa từ tay cha, buộc vào tay lái xe đạp, “Cha ngồi vào yên sau đi, con đưa cha cùng về.”

Ngay lúc Kiến Vũ xoay người, một chiếc xe đạp địa hình lướt qua sát bên cậu, Phùng Thiệu Hoa đứng không vững liền ngã sấp xuống đất. Người đi xe đạp nọ cũng từ cổng trường phóng ra, trông rất cao, trên đầu còn có vài nhúm tóc nhuộm vàng hoe, mặt mũi lại trông rất được. Hắn quay đầu dừng đứng nhả một câu, “Bác què a, xin lỗi”

Đang định đi, bị Kiến Vũ đá một phát ngã xuống đất, còn chưa kịp phản ứng, bụng lại ăn một cước nữa. Kiến Vũ nắm cổ áo người nọ, hai mắt đỏ bừng, “Mày nói cái gì? Có gan lặp lại lần nữa!”

Lâm Hạo bị Kiến Vũ ném xuống đất, một lúc sau mới có phản ứng. Hắn là thái tử gia của tập đoàn tài chính Lâm.co, ông ngoại nắm chức to trong quân ủy, đã quen xưng vương xưng bá, nay lại dễ dàng bị người ta quẳng xuống đất như vậy? Người trước mắt này hắn có ấn tượng, là bạn học cùng hệ với hắn, bình thường ngoại trừ giờ học cơ bản là không thấy mặt, nhưng trông cũng là người hòa nhã, không nghĩ tính tình bạo lực như vậy. Hắn vừa nói gì nhỉ? Ông già què? Hình như hắn đã nghe người ta nói qua, cậu Kiến Vũ này có cha bị thương ở chân thì phải a. Giương mắt nhìn một lát, mặt hai người này đúng là có năm phần giống nhau. Trước mặt người ta mắng cha người ta như vậy, đúng là quá đáng rồi. Lâm Hạo tuy vừa bá đạo lại không phân phải trái nhưng không phải kẻ hồ đồ, nếu không đã bị ông ngoại hắn rút dây lưng quất cho về lại bụng mẹ mà đầu thai lần nữa. Cào cào đầu, hơi xấu hổ nói, “Xin lỗi a, bạn học, tôi không cố ý.”

Một câu này, khiến Kiến Vũ sững sốt, người này, sao trước sau khác biệt lớn vậy?

Phùng Thiệu Hoa thấy Kiến Vũ còn sững sờ, bước tới nâng Lâm Hạo dậy, “Xin lỗi, bạn học.” nói xong còn chọc chọc Kiến Vũ, ý bảo cậu xin lỗi người ta đi. Kiến Vũ cũng biết mình vừa rồi quá kích động, đã sống hai đời còn như vậy, ngẫm lại cũng đỡ mặt, nhưng người này nói năng cũng không chịu suy nghĩ rồi, “Xin lỗi”

Lâm Hạo đứng dậy phúi phúi quần, xua tay, “Chuyện này là tôi sai trước, nhưng mà Kiến Vũ, nắm đầm của cậu cũng cứng đấy, Lâm Hạo tôi nhớ kĩ.” Nói xong liền trèo lên xe đạp phóng đi.

Kiến Vũ lại sững sờ, cậu không có nửa điểm ấn tượng với Lâm Hạo, cả học kì vừa rồi vội vàng chuyện kiếm tiền, trong lớp hơn ba mươi người chỉ trừ lớp trưởng và bí thư, tên hay mặt bạn học còn lại đều ghi nhớ bằng số thứ tự hết. Người trước thì biết mặt lúc nhập học, người sau thì ghi nhớ lúc nộp đoàn phí. Về phần đảng bộ bí thư gì đó, thật ngại, hai đời rồi, đến cái danh đối tượng tích cực vào đảng Kiến Vũ cũng không có đâu.

Trên đường về nhà, Phùng Thiệu Hoa ngồi ở sau xe liên miên căn nhắc quả trách Kiến Vũ, sang năm cũng 18 tuổi, ông năm ấy đã cưới vợ sinh con rồi, sao còn xử sự hiếu chiến như con nghé ngựa sừng vậy. Kiến Vũ nghĩ có điểm ủy khuất nhưng không dám nói gì, chỉ gục đầu đạp xe.

Phùng Thiệu Hoa nhìn tình cảnh Kiến Vũ âm ức không dám nói cũng buồn cười, sâu xa nói, “Con à, cha biết con sợ cha khó chịu, nhưng mà cha cũng què đã nhiều năm rồi, còn để ý người ta nói sao?” dừng một chút, “Còn nữa, con xem cách ăn mặc của cậu ta, rồi còn cả xe của người ta nữa, chắc cũng không phải người hiền lành gì, con đánh người ta như vậy rồi, sợ việc này khó qua đấy.”

Kiến Vũ nhỏ giọng lí nhí, “Con đâu có năng lực lớn như vậy, có thể làm người ta bị sao chứ.”

Phùng Thiệu Hoa đầm nhẹ lưng cậu một cái, “Cha con còn không biết con? Mấy đứa nhỏ gần nhà chúng ta lúc trước có đứa nào không sợ con, trông thì hiền lành, lúc điên lên lại như đứa liều mạng à.”

Kiến Vũ cười hắc hắc, hai cha con không nói gì nữa nhưng trong lòng cậu biết, cha cậu sao lại không khó chịu, chỉ là ông sợ cậu lo lắng mà thôi.

Về đến nhà, hai cha con ăn ý không nói chuyện này với vợ chồng Thẩm Chư. Kiến Vũ vẫn còn nhớ năm xưa cha cậu bị thương, mẹ cầm hết tiền trong nhà bỏ đi, nhà ngoại lại không hay biết, dì út cùng chồng còn tới muốn mượn tiền, không mượn được còn vu cho Phùng Thiệu Hoa là cố tình đuổi vợ đi nên muốn đòi người. Kết quả đương út bị Thẩm Chư cầm ghế đuổi đánh chạy quanh sân, dì út bị Trương Mĩ chặn ở cửa ân cần hỏi thăm tổ tông mười tám đời một lượt. Việc hôm nay, không nên nói ra có vẻ ổn hơn.

Chớp mắt, đã đến cuối năm, đây là cái tết đầu tiên từ khi Kiến Vũ sống lại, sang năm, cậu đã 18 rồi. Năm trước, Phùng Thiệu Hoa và vợ chồng Thẩm Chư cùng nhau tính toán sổ sách một chút để chia tiền lời, bốn người đều giặt mình, trừ tiền nguyên liệu và tiền thuế, năm tháng gần đây Phùng ký bình quân mỗi tháng lãi đến 3, 4 vạn! Vợ chồng Thẩm Chư cười không ngậm miệng được, mấy tháng trước họ còn bị quản lý đô thị đuổi chạy khắp đường, hiện tại chưa tới nửa năm lại đã có thu nhập tới mấy vạn đồng, họ nằm mơ cũng không dám nghĩ tới a. Phùng Thiệu Hoa cũng giặt mình, ông biết Phùng ký kiếm được nhưng cũng không ngờ được nhiều như vậy. Quay sang nhìn Kiến Vũ, ngày trước cậu nhóc bảo cái gì mà sữa đậu nành uống một chén đổ một chén, thật đúng là không phải chuyện đùa a.

Lúc này Kiến Vũ lại ghi một chuyện khác, Phùng ký mở cửa bên cạnh trường đại học, đây là lợi thế mà cũng là bất lợi. Năm tháng vừa qua, khách của Phùng ký chủ yếu là sinh viên, hôm nay trường học nghỉ, kinh doanh của quán kém hẳn, có vẻ nên tính đến chuyện mở chi nhánh rồi.

Kiến Vũ trình bày suy nghĩ của mình, vợ chồng Thẩm Chư hơi do dự, chuyện trước kia vẫn khiến họ lo sợ, Phùng Thiệu Hoa lại ủng hộ con trai, hai đầu hai, cuối cùng đều bị Kiến Vũ thuyết phục.

Quyết định rồi, Kiến Vũ bắt đầu đi tìm địa điểm thích hợp, sau cùng chọn được một cửa hàng bên cạnh tòa nhà thương vụ ở khu phố trung tâm. Nơi đó trước vốn là nhà hàng chuyên lẩu, sau lại kinh doanh không tốt, ông chủ lại vội trả nợ ngân hàng nên đành bán cửa hàng, giá cả cũng dễ thương lượng. Kiến Vũ và Phùng Thiệu Hoa nhìn đồ đạc và trang hoàng trong cửa hàng, gạt đầu hài lòng, mặc cả với chủ cửa hàng một phen, ông chủ bèn dứt khoát tặng toàn bộ dụng cụ trong cửa hàng kèm theo, Kiến Vũ cùng Thẩm Chư tính toán thấy cũng ổn, hôm đó liền kí hợp đồng, thanh toán một nửa tiền cọc.

Hôm sau Kiến Vũ liên hệ với một công ti lắp đặt thiết bị, chuẩn bị tân trang lại nội thất cửa hàng. Kiến Vũ ngấm lại hoàn cảnh xung quanh, tòa thương vụ bên cạnh chính là nguồn khách có sẵn. Thương lượng xong, quyết định cửa hàng này sang năm sẽ khai trương, chủ yếu kinh doanh thức ăn nhanh và phần ăn mang về là chính. Thế nhưng muốn kinh doanh cả Phòng ký và cửa hàng này, rõ ràng không đủ người rồi. Vì vậy Kiến Vũ lên kế hoạch tuyển hai người giúp việc. Thẩm Chư và Trương Mĩ tranh thủ cuối năm rồi rãi liễn tới thị trường nhân lực tìm người, xem qua không ít nhưng đều không thỏa mãn. Cuối cùng chọn được hai cô bé từ Thương Hải tới, một là Tiểu Yến, 19, một là tiểu Hạ sắp 18 tuổi, cả hai cùng nhau tới Bắc Kinh kiếm việc. Trước đã từng làm công ở nhà hàng, vì ông chủ tay chân không được qui củ, hai người bàn bạc cùng nhau thôi việc. Kiến Vũ phỏng vấn, thấy hai người nói năng lưu loát, làm việc nhanh nhẹn, tính cách cũng khá tốt, vì vậy liền thống nhất lương tháng cho mỗi người là 600 đồng có bao cơm trưa, hai cô bé rất thỏa mãn, liền kí hợp đồng luôn.

Bận bịu một tuần, chuyện chuẩn bị cho cửa hàng mới đã ổn thỏa, Phùng Thiệu Hoa liền cùng vợ chồng Thẩm Chư bắt đầu mua đồ tết, Kiến Vũ không có chỗ xen miệng, chỉ cần phụ trách đi đằng sau vác túi là xong. Thỉnh thoảng thím cậu kín đáo quay lại cho cậu một cái kẹo, nói là ủy lạo phụ khuân vác, nhìn Phùng Thiệu Hoa đã bỏ gậy chống đi song song cùng Thẩm Chư ở phía trước, Kiến Vũ nghĩ, cái kẹo này có thể ngọt tới tâm cậu rồi.

Sau tân niên, chi nhánh bên kia của Phòng ký khai trương, lúc này sinh viên còn đang nghỉ, tình hình kinh doanh của cửa hàng bên này khá vắng vẻ, Phùng Thiệu Hoa vì đi đứng bất tiện nên ở lại đây, trong khoảng thời gian này mình ông có thể đối phó với công việc của quán cũ được. Thẩm Chư và Trương Mĩ cùng tới cửa hàng mới hỗ trợ. Hai cô gái mới tuyển đợt cuối năm trước cũng đã chính thức vào làm, tiểu Yến khá ổn trọng thì được phân công tới cửa hàng cũ giúp Phùng Thiệu Hoa, tiểu Hạ ở lại cửa hàng mới làm việc. Trước khi khai trương chi nhánh này, Kiến Vũ để tranh được nhiều nguồn khách đã cho in một ít tờ rơi quảng cáo đem phát ở các tòa nhà thương nghiệp gần đó, mấy ngày đầu chỉ bán được vài suất cơm, việc kinh doanh thưa thớt đến nỗi khiến mọi người đều nản. Song sau đó, vì món ăn hương vị ngon, giá cả lại hợp lí, khách quen ngày càng nhiều, tiếng tăm của Phòng ký ngày càng lan xa, sau đó một thời gian ngắn, việc kinh doanh ngày càng tốt, thời điểm ăn trưa, trong quán luôn kín chỗ, điện thoại gọi cơm mang tới nơi cũng vang liên tục. Vừa chạy việc trong bếp vừa chạy việc đưa cơm, Kiến Vũ thật không lo hết, cho dù có Thẩm Chư hỗ trợ cũng không xong, thường xuyên có khách cần nhân vì mang cơm tới muộn. Kiến Vũ cũng chịu, đành ra chợ lao động tuyển hai người chuyên đưa cơm, tiền lương tính theo thời gian, lúc này tình hình mới đỡ căng.

Bất quá, có điều này khiến Kiến Vũ thực phiền muộn, đó là tòa thương vụ bên cạnh chi nhánh té ra là trụ sở chính của Time quốc tế tại Bắc Kinh. Kết quả lúc Kiến Vũ tới phát tờ rơi đã đụng phải cái đỉnh to tướng, bị bảo vệ chặn ngay ở cửa, nói rằng bọn họ có căn tin riêng rồi, không cần đặt cơm ngoài. Vì thế Kiến Vũ bé nhỏ há hốc mồm, chỉ đành mở mắt trừng trừng nhìn thần tài trước mặt mà chảy nước miếng, không có biện pháp kiếm được đồng nào từ trên người lão cả.

Nhắc đến Time quốc tế sẽ khiến Kiến Vũ nhớ tới người cậu mới gặp một lần kia – Vương Thanh. Con cá sấu bự của thương giới ngày sau kia không khiến Kiến Vũ xa lạ. Kiếp trước vì có liên quan tới công tác, Kiến Vũ đã từng đọc những câu chuyện về con cá sấu này, trong đó đề cập tới lịch sử làm giàu của gia tộc họ Vương, xem xong không ai không cảm thán.

Tổ tiên Vương gia là một vị thám hoa dựa vào sản nghiệp mang theo mà lập nghiệp kinh doanh, sau đó trở thành gia tộc thương nghiệp nổi tiếng trong giới Hoa kiều. Tới đời ông nội của Vương Thanh là Vương Chấn thì danh tiếng Vương thị đã lên đến đỉnh cao nhất. Vương Chấn là kỳ tài kinh doanh, đã khéo léo chỉnh hợp lại cơ nghiệp tổ tiên, một tay sáng lập Time quốc tế. Mà Vương Thanh – cha Vương Thanh lại không có hứng thú với kinh doanh, Vương lão gia tử cũng thật thất vọng vì đứa con độc nhất này, từ lúc Vương Thanh 20 mười tuổi thi vào nhạc viện đã áp dụng chế độ nuôi thả (aka cậu muốn làm gì thì làm).

Đợi đến lúc Vương Thanh ra đời, Vương Chấn liền cướp về bên người tự tay chuyên tâm nuôi dạy đứa cháu này. Vương Thanh cũng không khiến ông thất vọng, tư chất thông minh, chăm chỉ hiếu học. 18 tuổi, cầm 1000USD Vương Chấn đưa, tới phố Wall hoạt động, trong mấy tháng ngắn ngủi kiếm được số tiền đầu đời là 100 vạn. Sau đó anh hợp tác với bạn đại học sáng lập một công ty mạo dịch, làm việc ở phương tây nhưng vẫn theo dõi thái độ của Trung Quốc, Vương Thanh làm ngược, lợi dụng làn gió đổi mới của Trung Quốc kiếm được một món lời to. Hai mươi tuổi chính thức tiếp nhận tập đoàn Time, kết hợp với công ty

mậu dịch kia, sáng lập ra Time quốc tế, trụ sở chính lập tại thủ đô Bắc Kinh – Trung Quốc.

Đối với nhân vật như vậy, Kiến Vũ thật ao ước, người đàn ông nào chẳng mong muốn có được thành tựu như Vương Thanh, thế nhưng cậu cũng tỉnh táo mà hiểu rằng, cậu căn bản không làm được. Mặt ngoài nhìn vào mà nói, Vương Thanh dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, thế nhưng, nếu sau lưng không có tập đoàn Time chống đỡ, sự nghiệp của anh không có khả năng phát triển thuận lợi như vậy, mỗi ngành nghiệp đều tồn tại một số qui tắc, người có khả năng có thể cứ thế mà tiến vui vui về về, người không đưa nổi chỉ đành tình nguyện cô đơn quanh quẩn.

“Anh Kiến Vũ, ngày người cái gì a?” Tiểu Hạ xua xua tay trước mặt Kiến Vũ, sau đó đưa tới trước mặt cậu một tờ yêu cầu, “Sườn xào chua ngọt, mai khô nhồi thịt, rau xào, trứng xào cà chua, bàn số 16 muốn mang về, phiền anh Kiến Vũ làm 5 phần mang về nhé.”

“Đồ sẵn có bán hết rồi à?”

“Vâng, bàn khách này là hai chị gái từ tòa nhà kia ra, ban đầu chỉ gọi sườn xào chua ngọt, thế mà vài miếng liền ăn sạch, nhìn không ra nhé, người gầy mà ăn nhiều thế chứ.”

“Anh nói thật nha, em ăn cũng không ít đâu.”

“Cũng tại anh làm ngon quá thôi.” Tiểu Hạ lè lưỡi.

Kiến Vũ lắc đầu, cô nhóc này!

Time quốc tế tầng 19, phòng chủ tịch.

Vương Thanh đang chăm chú nhìn kế hoạch, thư kí Sheena gõ gõ cửa, “Tổng tài, hôm nay đầu bếp căn tin xin nghỉ, tôi mua một phần cơm bên ngoài cho anh.”

“Ừ” Vương Thanh gật đầu, “Cứ để đó”

Sheena đi khỏi, Vương Thanh bỏ kính, hơi mệt mỏi nhắm mắt, sau đó nới cổ áo, anh thực sự không có tâm trạng ăn uống, mở hộp đồ ăn, sườn xào chua ngọt, mai khô nhồi thịt, đều là món anh thích. Những người bên cạnh anh đều biết, vị tổng tài nói năng thận trọng này là một động vật ăn thịt không hơn. Cơm canh vẫn còn ấm, Vương Thanh gấp một miếng sườn gặm gặm, thịt nấu vừa đủ độ, thơm nồng mà mềm ngon, vị có vẻ ngon hơn nhiều so với đồ ăn căn tin, không khỏi hứng thú ăn uống lên cao.

Phòng làm việc của thư kí sát vách, bốn mỹ nữ giỏi giang đang tranh phần sườn xào cuối cùng.

“Alise, không phải chị đang muốn ăn uống điều độ à? Calo trong thịt lợn cao lắm đó.”

“Từ hôm nay, chị quyết định trở lại vòng tay ôm ấp của mỹ thực.”

“Nói thật, Sheena, mấy món này chị mua ở đâu? So với căn tin thì ngon hơn nhiều á.”

“Hình như là Phòng ký bên cạnh thì phải, chị tưởng là một quán cơm nhỏ, không ngờ ngon như vậy. Hơn nữa,” Sheena tròn mắt, “Ông chủ nhỏ nhìn rất được nha.”

Kiến Vũ đang quét rác thì hắt hơi một cái, nghi hoặc xoa xoa mũi, lại sờ sờ trán, bị cảm? Không nóng a.

Chiều nay, Kiến Vũ đang kiểm tra sổ sách trong ngày thì chuông điện thoại vang lên. Tiểu Hạ tiếp điện thoại, sau nói đối phương muốn tìm ông chủ cửa hàng. Kiến Vũ nhận điện thoại, nói vài câu, sắc mặt trở nên không dễ chịu nữa. Buông điện thoại, Kiến Vũ dặn dò tiểu Hạ trông coi cửa hàng, cầm áo khoác, đợi trời tuyết quay về cửa hàng Phòng ký cũ.

Cửa hàng cũ mỗi ngày cơ bản cũng không có việc gì nhiều, Phòng Thiếu Hoa ăn trưa xong đang ngồi trên giường xem TV, nghe thấy tiếng tiểu Yến phía ngoài liền vội khoác thêm áo đi ra, đã thấy Kiến Vũ đứng ở cửa phải tuyết bám trên áo.

“Tiểu Vũ, hôm nay con về sớm thế? Đang có tuyết lớn như thế mà không chờ một lát hăng về.”

“Dạ” Kiến Vũ vừa đáp lời vừa phui sạch áo, treo lên giá, xoa xoa hai tay, hà vài hơi, nhận cốc nước nóng tiểu Yến đưa, “Cha, con có chuyện cần nói với cha, chú Thẩm ở bên trong ạ?”

“Chú Thẩm con vừa mới đi nằm, nói muốn ngủ một chút.”

Lúc này, Thẩm Chư nghe thấy cũng đã đi ra, vừa đi vừa ngáp, thấy Kiến Vũ vội xát mặt mấy cái, tỉnh táo hẳn lên, “tiểu Vũ đã về à?”

“Vâng, cha, chú Thẩm, con có chuyện muốn bàn, chúng ta vào trong nói đi.” Tuy tiểu Yến đã làm ở Phùng ký hai tháng nhưng có một số việc Kiến Vũ không muốn cô biết, vạn sự cần lưu lại một tâm nhãn, đây là nguyên tắc làm việc của cậu.

Thấy Kiến Vũ dường như có việc gấp, Thẩm Chư bảo tiểu Yến tới phòng bếp xử lý các công việc cho buổi tối, ba người vào buồng trong. Kiến Vũ đóng cửa lại, đem chuyện vừa nghe trong điện thoại nói cho hai người, thì ra là, cửa hàng nơi Phùng ký khai trương chỉ nhánh vốn không phải hoàn toàn thuộc về ông chủ cửa hàng lâu cũ mà có một nửa là của vợ ông ta. Nguyên nhân ông chủ Quách kia vội vã chuyển nhượng không phải như ông ta nói là cần trả nợ ngân hàng. Nguyên lai con ông chủ ra bên ngoài đánh bạc, bị sòng bạc tóm rồi, cần trả một số tiền lớn cho nên mới vội vã bán đi. Phiền phức là, đứa con này là con vợ trước, chuyện ông ta bán lại cửa hàng, người vợ hiện tại không hề biết, hôm nay người phụ nữ kia gọi điện tới muốn đòi lại cửa hàng. Nói Kiến Vũ nếu không trả lại, bọn họ sẽ dùng tới pháp luật giải quyết.

Kiến Vũ vừa nói xong, Thẩm Chư đứng phắt dậy, “Nói như rầm ấy! Thế sao hai tháng trước không nói đi?! Ta xem ra là lão Quách kia thấy chúng ta làm ăn được liền đỏ mắt (thèm, ghen tị) đi. Mượn có lấy lại cửa hàng chứ gì.”

Phùng Thiệu Hoa cũng nói, “tiểu Vũ, cha thấy chú Thẩm nói đúng, có lẽ là ông ta muốn ngăn chân chúng ta đây.”

Kiến Vũ nghĩ nghĩ, cũng thấy cha và Thẩm Chư nói có lý, có lẽ mọi việc trước nay đều quá thuận lợi cho nên hôm nay gặp chuyện, cậu hơi luống cuống tay chân.

Nói tới nói lui, Phùng Thiệu Hoa vẫn có chút lo lắng, “Thế nhưng bọn họ nói muốn nhờ pháp luật gì gì đó, tiểu Vũ, lúc trước mua lại cửa hàng liệu có sơ suất gì không a?”

Thẩm Chư và Kiến Vũ nhìn nhau một chút, trước đây khi ký kết hợp đồng và sang tên cửa hàng họ đều có mặt, trình tự làm việc đều ổn, không phát hiện vấn đề gì khác. Nhưng nếu thật không có cạm bẫy gì, đối phương sao dám trắng trợn đe dọa bọn họ như thế?

Kiến Vũ hơi nhúc nhích, Thẩm Chư cũng yên lặng, đốt thuốc, lách tách rít từng hơi.

Lúc này Trương Mĩ mở cửa tiến vào, thấy ba người mặt ủ mảy chau, vui vẻ hỏi, “Ba người làm sao vậy? Mặt dài ra như thế, mất tiền sao?”

Kiến Vũ nói lại một lần nữa cho Trương Mĩ nghe, những tưởng bà cũng nói như Thẩm Chư, không ngờ người thím này chỉ suy nghĩ một chút, sắc mặt không hề biến đổi chút nào.

“Này có gì có thể tưởng tượng? Đây là do người ta đỏ mắt chúng ta làm ăn tốt nên muốn thu hồi cửa hàng thôi. Về phần tiểu Vũ lo liệu có bấy rập gì không, ta xem ra là người ta thuần túy nhìn cháu và chú Thẩm cháu trong có vẻ quê mùa, ít học nên dọa các người thôi.”

Kiến Vũ mặt treo hắc tuyến, “Thím, cháu dù sao cũng là sinh viên mà.”

“Cháu a?” Trương Mĩ bĩu môi, “Quanh năm không thấy có bộ đồ mới nào, hết sơ mi trắng lại đến áo ngắn tay trắng, ăn mặc cứ như mấy thanh niên lên núi xuống nông thôn, bảo cháu là sinh viên, ai tin hả.”

Bị Trương Mĩ quấy cho một trận như thế, không khí trong phòng ịu ịu đi.

Mọi người thương nghị xong, quyết định dĩ bất biến ứng vạn biến (yên lặng theo dõi tình hình), nếu mấy người kia nói muốn nhờ tới pháp luật, vậy ta đợi xem bọn họ làm thế nào. Lại nói khi trước giấy chứng nhận bất động sản, chứng nhận quyền sở hữu tài sản đều làm đủ, có hai cái này rồi, đối phương dù có thực đưa lên tòa họ cũng không sợ.

Ba ngày sau người phụ nữ kia lại gọi tới, Kiến Vũ lưu tâm đến từng lời, muốn tìm kiếm manh mối, lại phát hiện người đó chỉ lật qua lật lại mấy câu, cậu từ từ xác định, có lẽ người nọ đúng như Trương Mĩ nói, chỉ muốn lừa dọa bọn họ mà thôi.

Quả nhiên, khi Kiến Vũ trực tiếp nói với đối phương, muốn dùng pháp luật thì xin cứ tự nhiên, bên kia điện thoại im lặng một lát, sau đó “cốp” một cái cúp luôn. Kiến Vũ nhìn ống nghe vang lên “bíp bíp” từng tiếng, mỉm cười.

Sau đó một thời gian dài vẫn không thấy người phụ nữ kia gọi lại, Kiến Vũ để bảo hiểm liền gọi điện cho ông chủ Quách nọ, kết quả đối phương chối đây đẩy, nói hoàn toàn không biết gì cả. Kiến Vũ cũng vui vẻ cho rằng là như thế, chỉ nói với ông ta rằng mọi người đều là người làm ăn, không có chuyện gì là tốt rồi, hòa khí phát tài (không khí hòa thuận sẽ có lợi) mà.

Sau lại suy nghĩ một chút, Kiến Vũ quyết định thay đổi số điện thoại của cửa hàng, thêm một lần phát thông báo cho khách hàng, chuyện này thế là chấm dứt. Biết chuyện này phiền phức, Kiến Vũ tình nguyện làm hai mâm thịt kho tàu đãi hai người đi phát thông báo là Tiêu Lâm và Đại Chí.

4. Chương 4

Chớp mắt một tháng đã qua, Bắc đại lại lục tục khai giảng. Kiến Vũ vốn định ở lại chi nhánh thêm một thời gian nhưng Phùng Thiếu Hoa không đồng ý, chỉ nhánh ở trung tâm, khá xa trường học, cứ chạy qua chạy lại sợ làm ảnh hưởng tới việc học. Kiến Vũ không thuyết phục được cha, đành mời một đầu bếp là lương Bân tới chi nhánh, tính ra thì người này là đồng hương với Kiến Vũ, tốt nghiệp một trường dạy nấu ăn khá nổi danh ở Bắc Kinh, tuổi tuy không lớn nhưng tay nghề cũng không kém Kiến Vũ bao nhiêu. Kiến Vũ ở lại chi nhánh trông nom thêm một tuần, thấy mọi thứ đã vào quỹ đạo, không phải lo lắng gì nữa thì giao việc quản lý chi nhánh cho Thẩm Chư, qui định cứ mỗi tuần cậu sẽ đối chiếu sổ sách và hạng mục công việc một lần. Thẩm Chư không có ý kiến gì với quyết định này, anh em cũng phải tính toán rõ ràng, câu này là trước đây ông nói với Kiến Vũ. Đã cùng nhau làm ăn, chuyện gì cũng phải rành mạch mới tốt.

Kiến Vũ tới trường sớm hai ngày xem thành tích của mình, hơi tiếc vì không được học bổng loại 1, chỉ được học bổng loại 2 – 5000 đồng. Hỏi thăm mới biết, người được học bổng loại 1 tên là Lâm Hạo, tên này Kiến Vũ thấy rất quen tai nhưng một lúc vẫn không nghĩ ra. Sau lên lớp thấy cái đầu với mấy dúm tóc vàng bắt mắt nọ mới nhớ ra được người đó là ai. Thật không nhìn ra tên Lâm Hạo này đầu óc tốt như thế.

Lâm Hạo lúc thấy thành tích cũng giật mình nhưng không phải bởi thành tích của mình. Từ tiểu học đến giờ, năm nào hắn chả đứng thứ nhất, mỗi kì thi thành tích bao giờ cũng cao hơn người thứ 2 đến hơn 10 phân (thang chia là 100). Thi vào trường này, hắn là thủ khoa, đứng thứ 3 toàn quốc. Cũng bởi thành tích lúc nào cũng đẹp như vậy nên đôi lúc hắn có bướng bỉnh một chút, người nhà cũng không có nói gì. Cứ tưởng lần này cũng vậy, ai dè người thứ 2 của hệ kém hắn có 5 phân, sau lại phát hiện tên đệ nhị bảng này chính là cậu Kiến Vũ mới cho hắn một cước hôm nào, không hiểu vì sao, hắn cảm thấy có chút vi diệu.

Đối với chuyện không được học bổng loại 1 Kiến Vũ cũng không để trong lòng, đợt vừa rồi cậu đặt tinh lực ở Phùng ký là chủ yếu. Khai giảng, cửa hàng Phùng ký cũ nhanh chóng bận rộn, cha con Kiến Vũ và tiểu Yến xoay chóng mặt, xong một ngày liền ngã vào giường không mở mắt được, thân mình Phùng Thiếu Hoa vừa thấy có chút khởi sắc, nhưng cứ một nhọc như vậy mỗi ngày Kiến Vũ lo ông không chịu nổi, thường xuyên khuyên can nhưng lại bị ông ậm ừ ba câu lầy lẹ.

Quả nhiên, không bao lâu, Phùng Thiếu Hoa đổ bệnh, các khớp xương bên mang chân giả sưng vù, bác sĩ xem qua liền mắng cho Kiến Vũ một chập, bị thương nghiêm trọng như thế, sao đến giờ mới đưa tới khám. Kiến Vũ bị mắng đến đỏ mặt, cũng giận chính mình sao không sớm phát hiện chân cha mình bị thương nặng như thế chứ. Trở lại phòng bệnh, gặp phải một y tá đứng tuổi đang treo bình truyền cho Phùng Thiếu Hoa, thấy Kiến Vũ vào, khinh bỉ lườm cậu một cái, lẩm bẩm mấy câu.

Phùng Thiếu Hoa đang nằm trên giường nghe được liền ngồi phắt dậy, trừng mắt, “Cô dựa vào đâu mà dám nói con tôi như vậy?! Cô ra ngoài mau! Tôi muốn gặp lãnh đạo của cô!”

Y tá bị Phùng Thiếu Hoa nói thì giật mình, hai cha con nhà này có chuyện gì thế không biết?

Kiến Vũ vội vã đỡ lấy Phùng Thiệu Hoa, sợ kim vừa mới cắm vào lại bị lệch ra, “Cha, nằm xuống đã, đừng động kim truyền.”

Phùng Thiệu Hoa vẫn đang quát muốn tình lãnh đạo viện, Trương Mĩ vừa vào đã nghe thấy được, “bình” một tiếng đặt bình nước nóng lên tủ đầu giường, “Phùng Thiệu Hoa cậu có bản lĩnh a! Không nghĩ lại xem con mình bị nói như thế là bởi vì cái gì?”

Thừa dịp này, Kiến Vũ để y tá ra khỏi phòng trước, sau đó kéo Trương Mĩ ngồi xuống ghế bên cạnh, Trương Mĩ không nói gì nữa, sắc mặt Phùng Thiệu Hoa cũng không dễ chịu gì. Kiến Vũ thấy lúc này nói gì cũng không nên, liền khuyên Trương Mĩ về cửa hàng trước, sau đó sẽ lại khuyên nhủ cha mình

Trương Mĩ trước khi đi còn quở trách Phùng Thiệu Hoa một trận, nói ông cứ thích thể hiện, để con mình chịu tiếng xấu thay. Trương Mĩ là họ hàng xa của Phùng Thiệu Hoa, tính thứ bậc ông còn phải gọi là chị, cho nên Trương Mĩ nói gì ông cũng chỉ có thể im lặng nghe.

Tiến Trương Mĩ, Kiến Vũ quay lại thấy cha mình mặt đầy áy náy, “Con a, oan cho con rồi, con nói cha cứ cậy mạnh làm gì chứ! Vốn muốn giúp nhiều một chút, lại thành như vậy...”

Kiến Vũ thấy cha mình như vậy, thoáng chút thấy tim thắt lại, biện pháp gì cũng đều dùng tới, khuyên can mãi mới ổn định được Phùng Thiệu Hoa. Chờ Phùng Thiệu Hoa ngủ rồi, Thẩm Chư đến thay ca cho Kiến Vũ về, ban đầu cậu muốn ở lại trực đêm cho cha nhưng lại bị Thẩm Chư khuyên ngày mai còn phải đi học, việc trong cửa hàng cũng bận, lại cố thêm một đêm sẽ không chịu được.

“Cha con tỉnh lại cũng sẽ nói như vậy. Nếu không chú gọi lão tiểu tử (tiểu tử: thằng nhóc, lão tiểu tử: thằng nhóc già đầu) này dậy nhé.” Thẩm Chư vờ như muốn đánh thức Phùng Thiệu Hoa Kiến Vũ vội vã xoa tay, cậu thật vất vả mới khuyên cha cậu ngủ được, lại gọi dậy thì thành ra muốn kiếm chuyện a?

“Được rồi, chú và cha con từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tính tình lão tiểu tử này thế nào chú còn không biết sao? Không việc gì, con cứ về trước đi, trở về bảo thúc con ninh canh xương để mai mang đến đây nhé.” Thẩm Chư nói xong liền đuổi Kiến Vũ ra khỏi phòng bệnh.

Kiến Vũ ra khỏi bệnh viện, một cơn gió lạnh thổi tới khiến cậu giật mình, vội vã kéo chặt áo khoác, cảm giác trời hôm nay âm u đến đáng sợ.

Trở lại Phùng ký, thấy trong cửa hàng có một người ngồi, tiểu Yến trong có vẻ sốt ruột ra ngoài nhìn quanh, thấy Kiến Vũ vội chạy ra đón.

“Chị Yến, hôm nay không bán hàng mà, người này tới làm gì?”

“Cậu ta nói tìm em, biết em đi bệnh viện, nói ngồi đây chờ em.”

“À”

Kiến Vũ đứng ở cửa rửa sạch tuyết bên chân, bước vào bên trong, người nọ đã đứng lên, Kiến Vũ lúc này mới nhìn rõ người nọ là ai, áo lông màu đen, quần jean, giày leo núi, gương mặt tuần tú cười đến xấu hổ, Lâm Hạo? Cậu ta tới đây làm gì?

“Hi!” Lâm Hạo hướng Kiến Vũ bắt chuyện, có hơi xấu hổ, hẳn cũng không biết hôm nay mắc cái bệnh gì, ban đầu định về kí túc xá, kết quả cứ đi đi thế nào lại tới chỗ này.

Kiến Vũ gật đầu với hắn, cậu không thân quen gì cùng hắn, hôm nay lại không có tinh thần nói chuyện, “Cậu tìm tôi có việc gì? Nếu là chuyện lần trước, tôi đã xin lỗi cậu rồi.”

“Không phải” Lâm Hạo có hơi mất tự nhiên, “Tôi nghe nói lẩu ở Phùng ký rất ngon, hôm nay định tới ăn.”

Ăn? Kiến Vũ nhìn đồng hồ đeo tay, 3 giờ chiều, muốn ăn trưa hay ăn tối?

Kiến Vũ lười lật mặt hắn, việc làm ăn tối cửa sao không làm? Xoay người cởi áo khoác, đeo tạp dề lên, “Vây cậu đợi một lát.”

“Được, không sao.”

Kiến Vũ không nói nữa, đi vào phòng bếp chuẩn bị. Phía trước tiểu Yến rót nước mời Lâm Hạo, nhìn cậu trai tuần tú này, không khỏi đỏ mặt lên.

Trong phòng bếp, Kiến Vũ thả nguyên liệu vào nồi, thần thờ nhìn hơi nước bốc lên, sau đó lại vô ý thức mà thả thêm vào nồi ba thìa ớt. Phản ứng lại, vội vã tắt lửa, thay nước canh.

“Cậu thích ăn rau chứ?” Kiến Vũ ló ra hỏi Lâm Hạo vẫn đang nói chuyện cùng tiểu Yến.

“Àn, đừng cho ớt, tôi không ăn cay được.”

Kiến Vũ nghĩ thầm may mà kịp đổi nước canh, không thì cho cay chết thằng nhóc này. Ớt của Phùng ký là tự làm, cay hơn đồ bán ngoài chợ nhiều. Người thích ăn cay mỗi lần cho vài thìa, người không ăn được cay thì một chút cũng không nuốt được.

Kiến Vũ thấy đun đã gần xong lại bỏ thêm một nắm bánh phở, đổ vào bát súp, bưng ra đặt trước mặt Lâm Hạo. Một mùi hương nồng đậm tràn ngập cửa hàng, bụng Kiến Vũ cũng ùng ục hai tiếng, lúc này mới nhớ ra, mình cũng chưa ăn trưa đâu. Thấy Lâm Hạo ăn đến ngọt ngào, cậu quay lại nhà bếp lấy nước canh ban nãy, làm cho mình một phần, thêm một thìa ớt, bưng ra ngồi bên Lâm Hạo mà ăn.

“Chị Yến, canh còn nóng đấy, chị có muốn ăn không em làm cho chị một bát?”

Tiểu Yến lắc đầu, cô ăn trưa rồi, thấy hai cậu choai choai ăn đến vã mồ hôi đầy đầu, đến quầy hàng lấy hai gói khăn giấy đặt trên bàn, sau đó vào bếp thu dọn.

Lâm Hạo hít hít mũi, nghĩ bát Kiến Vũ có vẻ thơm hơn bát mình, “Cậu thêm cái gì, thơm quá?”

“Ớt, cậu không ăn được đâu.”

Lâm Hạo suy nghĩ một chút, vẫn không nhịn được, thò đũa gấp một miếng thịt dê trong bát Kiến Vũ, kết quả bị cay đến xuyết xoa. Kiến Vũ lườm hắn, đáng đời! Nghĩ tên trước mắt này thuần túy là một nhóc con mà quên mất bọn họ trước đây chưa nói với nhau tới 5 câu, hắn đã tự nhiên gấp đồ trong bát mình như thế, có vẻ như hơi quá.

Lâm Hạo ăn xong, muốn trả tiền, móc ví tiền lôi ra một tờ to, khóe miệng Kiến Vũ giật giật, quả nhiên là kẻ có tiền!

Một tuần sau, Phùng Thiệu Hoa xuất viện. Qua vụ này, Kiến Vũ nói sao cũng không cho Phùng Thiệu Hoa suốt ngày chạy việc nữa, nhưng nhất thời chưa tuyển được người làm dài hạn, Kiến Vũ thông báo tuyển dụng sinh viên làm ngoài giờ trả lương 8 đồng mỗi tiếng, thử việc một tuần, chọn được 2 người, một người phụ trách giàn nướng, một người phụ trách tiếp khách hàng, tay nghề nấu nướng của tiểu Yến có tiến bộ, lúc Kiến Vũ không ở đó, có thể làm vài món đơn giản. Phùng Thiệu Hoa chỉ phụ trách ngồi ở quầy thu tiền là được. Kiến Vũ sợ ông ngại buồn chán còn lắp một cái TV ở đó. Thẩm Chư thường hay trêu đùa nói, Phùng Thiệu Hoa thực xứng cái tên chưởng quầy vung tay, chẳng cần làm gì, chỉ đếm tiền là được. Phùng Thiệu Hoa lúc ấy sẽ tùm tùm cười trả lời: Có giỏi anh cũng để một đứa con ngoan xem sao! Một câu khiến Thẩm Chư nổi gân xanh.

Mấy ngày nay Lâm Hạo đã thành khách quen của Phùng ký, nếu hôm nay mà không thấy hắn đâu, khẳng định là sớm hôm sau sẽ tới báo danh đấy. Thường xuyên qua lại cho nên cũng thân dần với Kiến Vũ. Phùng Thiệu Hoa thì bởi chuyện lần trước mà có ấn tượng rất sâu với hắn, thấy hắn lúc nào cũng vui vẻ hí hửng thì cho rằng đứa nhỏ này nhân phẩm cũng tốt đây mà sớm quên mất vẻ kiêu ngạo của thằng bé lúc cười trên xe đạp leo núi trong lần đầu gặp nó. Thẩm Chư và Trương Mĩ lại căn bản không biết lằng nhằng của hai cậu nhỏ, chỉ cho rằng thằng nhóc này rất nhiệt tình với người khác, bề ngoài lại ưa nhìn, cho nên rất vui khi thấy Kiến Vũ có thể kết bạn với người như vậy. Xét sâu hơn, nhìn cách ăn mặc và nói năng của Lâm Hạo thì biết hắn không phải con nhà giàu thì cũng phải là nhà quyền quý, có bạn bè như vậy đối với Kiến Vũ chỉ có lợi mà không có hại a. Dù sao thì là người làm ăn, có nhiều bạn bè càng thuận lợi thôi.

Đối với chuyện này, Kiến Vũ lại chẳng để bụng, vài lần tiếp xúc khiến cậu nhận ra Lâm Hạo không đơn giản như bề ngoài biểu hiện. Dù sao Kiến Vũ cũng không phải không hề để ý chuyện bên ngoài, về gia thế của Lâm Hạo, cậu cũng đã nghe sơ qua. Gia đình như vậy có thể nuôi dạy ra đứa nhỏ nào đơn giản sao? Chính Kiến Vũ không tin. Đối với chuyện Lâm Hạo tiếp cận mình, Kiến Vũ duy trì thái độ như kẻ đứng xem, không quá lạnh nhạt mà cũng không thật thân thiết. Cậu muốn biết trong hồ lô của Lâm Hạo muốn bán thuốc gì (ý là muốn biết mục đích thực sự của Lâm Hạo là gì).

Nếu để cho Lâm Hạo biết suy nghĩ lúc này của Kiến Vũ thì phỏng chừng hắn sẽ tủi thân ngồi xổm trên đất vẽ vòng tròn mà oán niệm. Sống 18 năm, đây là lần đầu hắn tiếp cận người ta mà không có mục đích gì khác. Hắn chỉ đơn thuần nghĩ Kiến Vũ nấu ăn rất ngon, người cũng không xốc nổi như nhiều thanh niên khác, nghĩ rằng nói chuyện với cậu thật dễ chịu nên muốn kết bạn mà thôi.

Tiến người khách cuối, Kiến Vũ đóng cửa hàng, nghĩ ngày mai hay là tới chi nhánh xem thể nào, mấy ngày này chỉ vội vội vàng vàng chuyện cha nằm viện, chuyện trong chi nhánh thể nào cũng không rõ. Vặn thắt lưng một cái, đang định về phòng nghỉ ngơi lại bị Trương Mĩ xách ra cửa.

“Tiểu Vũ, đi dạo phố cùng thím đi.”

“Thím, bảo chị Yến đi cùng thím có được không?” Kiến Vũ ngáp một cái, bận rộn cả một ngày, thím thế nào mà vẫn còn tinh thần vậy chứ.

“Mấy cô bé đó bận rộn một ngày, không tiện làm phiền người ta.”

“Thím, con cũng không có nhà rồi nha.” Kiến Vũ ủy khuất.

“Con một nhóc choai choai, mệ cái gì?” Không nghe phân trần, Trương Mĩ liền xách cậu tới phố lớn bên cạnh, vẫy một chiếc taxi, nhét Kiến Vũ đang không tình nguyện vào trong xe, bảo tài xế lái xe đi. Tình trạng của hai người khiến tài xế phì cười.

Trương Mĩ nói là đi dạo phố, kì thực là muốn đi mua vài bộ quần áo cho Kiến Vũ. Mấy ngày nay thấy khách trong cửa hàng đều là thanh niên, lưu ý một chút liền thấy, mấy người sinh viên này ai cũng ăn mặc thật nổi, càng không cần đề cập tới cậu Lâm Hạo cả ngày ngâm mình trong quán kia, y phục trên người á, đến là sinh động nổi bật nhé. Quay đầu nhìn nhìn Kiến Vũ, không phải sơ mi thì là áo cộc, hình dáng không nói, màu sắc cũng không thêm đổi! Đêm qua Trương Mĩ và Thẩm Chư thảo luận một chút, ngày hôm nay quyết định tóm Kiến Vũ đi mua thêm vài bộ đồ mới. Không phải không có tiền, lại nói, tiểu Vũ lớn lên trông cũng chẳng kém người ta, sao lại không ăn mặc cẩn thận chút? Nói không chừng vừa ra cửa sẽ túm được cháu dâu về ấy chứ.

Trương Mĩ ngồi bên nghĩ nghĩ đến đắc ý, Kiến Vũ lại mệt tới mức hai mắt chực đánh vào nhau nhưng cũng đành cố gắng huy động tinh thần còn sót lại mà theo đuôi Trương Mĩ đi vào một cửa hàng sang trọng.

“Cô à, cái áo này có cỡ 175 không?” Trương Mĩ chỉ vào một cái áo khoác màu lam hải, kết quả hai cô gái bán hàng không ai để ý đến bà, chỉ bảo “không” một tiếng, một người còn quay đầu liếc bà một cái, “Có thì bà cũng không mua nổi đâu, hỏi hạn làm gì.”

“Cô nói kiểu gì đấy?”

“Hứ” Cô gái hướng dẫn quay đầu đi, không thêm để ý Trương Mĩ.

Trương Mĩ tức đỏ mặt, này là thế nào chứ! Còn muốn cãi tiếp, Kiến Vũ đã kéo bà lại. Kiểu người như thế, kiếp trước Kiến Vũ đã thấy nhiều, dạng người nịnh bợ chuẩn, nhìn người mà nói. Tranh cãi với người như thế chẳng có nghĩa gì, chẳng phải chỉ có mỗi một cửa hàng này bán quần áo. Kết quả ngay lúc Kiến Vũ kéo Trương Mĩ ra cửa, cô gái bán hàng kia nói một câu, “Không nhìn chỗ này là chỗ nào, các người có thể đến được à? Đi sớm đi.”

Kiến Vũ cũng phát hỏa, đang định quay đầu lại, Trương Mĩ đã xông lên, cho cô gái nọ một cái tát, “Chúng tôi thì thế nào hả, cô nói thử nghe coi?” Cái tát này khiến cô gái bán hàng ngầy người, người kia thấy thế liền gọi điện báo công an.

Lúc này ở ngoài cửa hàng đã có một đám người tụ tập, chỉ trở vào trong. Trước lúc cảnh sát tới, quản lí cửa hàng đã chạy ra, nghe được tình huống thì lo ngay ngáy, hôm nay đúng là ngày tổng tài tập đoàn xuống thị sát nha, ra chuyện thế này, nếu để tổng tài biết thì bát cơm không còn a.

Vô luận thế nào cũng không được để cấp trên biết! Nghĩ tới đây, ông ta vội vã xin lỗi Trương Mĩ và Kiến Vũ, hứa hẹn nhất định phê bình nhân viên kia, lại ẩn ẩn ý nói cho dù nhân viên ông nói gì thì Trương Mĩ cũng không nên động thủ, mong rằng hôm nay hai bên đều nhường nhau một chút. Chưa dứt lời đã có hai cảnh sát đẩy đám người bên ngoài tiến vào, hỏi ai vừa báo công an. Quản lí Chu vội nói là hiểu nhầm, anh

công an nọ hanh một tiếng, không biết báo nguy giả là bị xử lý sao? Quản lý Chu liên tục dạ dạ. Công an cuối cùng làm biên bản là tranh cãi dân sự, đã hòa giải. Quản lý Chu lúc này mới thở phào một hơi.

Kiến Vũ từ đầu tới giờ chỉ thờ ơ lạnh nhạt, việc hôm nay tuy Trương Mĩ có sai nhưng thái độ của hai người bán hàng kia thực sự đáng giận. Cậu đang muốn xem, vị quản lý này định xử thế nào?

“Ừa? Sao nhiều người thế này? Quản lý Chu, tổng tài đang chờ ông báo cáo đấy.”

Nghe âm thanh này, mồ hôi vị quản lý liền nhỏ xuống tong tong. Vợ vã quay lại, quả nhiên, phía sau chính là thư kí Sheena của tổng tài, vừa định giải thích, Sheena đã kinh hỉ kêu lên, “Ai nha, cậu chẳng phải là ông chủ nhỏ của Phùng ký sao?”

“Vâng, chị là?”

“Trước kia chị có mua đồ ăn nhanh chỗ cậu đấy! Quên rồi à?”

“À” Kiến Vũ nghĩ thầm, bao nhiêu người mua đồ ăn nhanh ở Phùng ký, cậu có thể nhớ hết sao, có điều vẫn lễ phép gật đầu.

Sheena vẫn đang hồi tưởng, “Đầu bếp của các cậu đổi rồi à? Hương vị của thức ăn đều khác trước, tổng tài của chúng tôi còn định đặt cơm dài hạn, kết quả ăn một lần liền thôi.”

“Công ti của chị là?”

“Time quốc tế, ngay ở tòa nhà đối diện cửa hàng cậu.”

Lúc này Kiến Vũ chỉ có một cảm giác, đó chính là “Ầm” một tiếng, một cái bánh thật to từ trên trời rơi xuống, kết quả mình lại không tiếp được, rơi lệch rồi.

Vụ làm ăn với Time quốc tế, cuối cùng Phùng ký vẫn Không phải là đối phương không muốn mà là Kiến Vũ – sau khi suy tính kĩ càng – liền từ chối. Lúc đó Trương Mĩ ở bên cạnh, trên đường về luôn cần nhắc Kiến Vũ làm chuyện đại dột, vụ làm ăn lớn như vậy sao lại bỏ qua chứ. Trở lại Phùng ký, Trương Mĩ liền nói chuyện này với Phùng Thiệu Hoa và Thẩm Chư.

“Hai người nói xem, có phải tiểu Vũ thiếu tâm nhãn hay không? Nghe vị thư kí kia nói, tập đoàn đó có tới hơn 2000 người, một nguồn kinh doanh lớn như vậy, đúng là cơ hội trời cho! Thế nào lại từ chối chứ?”

Phùng Thiệu Hoa nghe Trương Mĩ nói cũng thấy Kiến Vũ làm việc này quả thực có hơi mơ hồ, tuy nhiên ông tin con trai mình quyết định như thế là có lí do, “tiểu Vũ, ban đầu khai trương chi nhánh không phải con muốn nhằm tới công ti đó sao? Vì sao việc tới tay lại đấy?”

“Cha, việc này con có cân nhắc rồi. Không phải không muốn làm mà là ta không thể làm.”

“Vì sao? Con nói ta nghe xem? Đừng tưởng tự mình mở cửa hàng là giỏi lắm!” Vì chuyện mua quần áo, Trương Mĩ vẫn còn chút tức giận, nói chuyện cũng mang theo nộ khí.

Thấy Trương Mĩ càng nói càng kì cục, Phùng Thiệu Hoa cũng bắt đầu thấy khó chịu, Thẩm Chư vội mở lời, “Nói kiểu gì thế hả? Đây là cách người lớn nói chuyện với con cháu sao?!”

Trương Mĩ cũng biết giọng điệu của mình không ổn nhưng vẫn không hạ mặt mũi xin lỗi Kiến Vũ được, chỉ đen mặt nghiêm nghị ngồi một bên không nói gì.

Thẩm Chư thấy Trương Mĩ không nói nữa, thở phào một tiếng, không hiểu nữ nhân này hôm nay bị làm sao, tuy nói tính cách thẳng thắn nhưng ngày thường cũng không nói khó nghe như vậy a, “tiểu Vũ, con đừng chấp thím con, bà ấy bực tuệch thế đấy.”

Trương Mĩ nghe thế, đang định mở miệng, lại thấy Thẩm Chư trừng mắt, ra dấu về phía Phùng Thiệu Hoa, quả nhiên thấy sắc mặt Phùng Thiệu Hoa không dễ chịu lắm, biết điều liền không nói nữa. Đều xem rõ cử chỉ của họ, cha con Kiến Vũ nhìn nhau, trong lòng đều có suy tính.

“Cha, chú Thẩm, thím, con biết mọi người đều muốn việc kinh doanh của Phùng ký phát triển, thế nhưng vụ làm ăn với Time quả thực chúng ta không thể nhận,” Kiến Vũ dừng một chút, thấy ba người đều chăm chú lại tiếp tục, “Công ti này vốn có căn tin riêng, trước kia chưa từng có chuyện mua cơm bên ngoài. Nếu ta nhận việc này, những người làm ở đó phải làm thế nào? Chuyện ông chủ Quách lần trước chúng ta còn

chưa tỉnh ra sao? Phùng ký của chúng ta dù gần đây phát triển tốt nhưng dù sao căn cơ rất mỏng, nếu nhận việc này, chắc chắn chúng ta kiếm được không ít, thế nhưng khẳng định sẽ đắc tội với người ta. Người của công ti lớn như vậy là loại như ông chủ Quách có thể so sánh sao?”

Kiến Vũ nói xong, ba người đều hiểu rõ, Thẩm Chư gật đầu, “tiểu Vũ lo lắng đúng đấy, vụ này đúng là ta không thể nhận, lòng tham không đủ răn nuốt voi a, không cần thận có hại chính là chúng ta.”

Kiến Vũ thấy thế cười cười, “Tuy vụ này chúng ta không thể nhận nhưng nghe thư kí kia nói, tổng tài của Time rất ưng ý tay nghề của con. Con nói với cô ấy, mỗi tuần con có tới Phùng ký 1 – 2 ngày, lúc ấy việc hẳn là vẫn có. Hơn nữa, tổng tài, thư kí của bọn họ thường tới Phùng ký chúng ta, nhân viên bên dưới hẳn là cũng muốn tới xem a? Bởi vậy, tuy không đắc tội người ta nhưng cái bánh này ta vẫn cắn được một miếng, không phải rất tốt sao?” Lời cuối này khiến mọi người đều cười.

Đêm đó, Phùng Thiếu Hoa thấy Thẩm Chư và Trương Mĩ về phòng rồi liền kéo Kiến Vũ vào trong phòng, đóng cửa.

“Cha, có chuyện gì ạ?”

“Con ngồi xuống đi, hai chúng ta nói chuyện.”

Kiến Vũ cũng mơ hồ biết Phùng Thiếu Hoa muốn nói gì bèn kéo ghế ngồi xuống.

“Con à, hôm nay nghe thím con nói chuyện, lại nhìn điệu bộ của chú Thẩm, trong lòng luôn khó chịu” Phùng Thiếu Hoa dừng một chút, đốt thuốc, thấy Kiến Vũ nhú mày thì chỉ hút hai hơi liền tắt. Đã một thời gian ông không hút thuốc lá nhưng hôm nay trong lòng thực phiền muộn, “Cha biết vợ chồng chú Thẩm giúp chúng ta không ít, chúng ta cũng ghi nhớ cái tình của họ, cái gì nên trả sẽ trả, nên giúp sẽ giúp, có điều vẫn phải lưu chút tâm nhãn.”

“Cha, chú Thẩm...”

Phùng Thiếu Hoa lắc đầu, “Người này a, chính là như vậy, cha con sống hơn nửa đời rồi, có gì chưa trải qua? Chú Thẩm và thím con là người tốt, nhưng ai có thể bảo đảm người ta không thay đổi? Con à, cha con đời này đã như vậy rồi, nhưng cha mong con có thể an ổn a. Phùng ký này là do con dốt lòng làm a, nhưng mà hôm nay chỉ sợ đã có người nhớ thương nó rồi.”

Kiến Vũ trầm mặc, tuy cậu không hoàn toàn đồng ý với Phùng Thiếu Hoa, chí ít, Thẩm Chư và Trương Mĩ lúc này hẳn là không có ý đó, nhưng hiện tại không có, ai dám nói sau này không có? Cậu biết lời hôm nay của Trương Mĩ có tám chín phần mười là do tức giận, nhưng cử chỉ của Thẩm Chư lại không thể khiến cậu không nghĩ ngợi.

“Cha, con biết rồi, sau này con sẽ chú ý.”

“Ừ” Phùng Thiếu Hoa gật đầu, “Con phải nhớ kĩ, không thể không có tâm phòng bị người, cha đời này không may chính là do những lời này. Chúng ta nhận ân tình của người chúng ta sẽ ghi nhớ, thế nhưng không thể quá phận.”

Kiến Vũ biết lời Phùng Thiếu Hoa hẳn là có ẩn tình, kiếp trước cậu vẫn nghĩ việc cha gãy chân có gì đó kì quái, một công trường kiến trúc hơn 20 người cùng ăn, vì sao lại chỉ có mình cha cậu bị ngã gãy chân? Mà những người khác lại thủ khẩu như bình (kín miệng như bưng)? Lúc đó, 5 vạn đồng không phải số tiền nhỏ, sao một thầu khoán lại nhanh nhẹn đưa như vậy? Mà đến tốt cùng mẹ cậu mang tiền đi đâu mà ngay cả người nhà mẹ đẻ cũng không hay...

Nghĩ tới đây, Kiến Vũ ngẩng đầu nhìn cha, xem ra hẳn là ông biết nội tình, bất quá, nguyên nhân gì mà khiến ông giấu bí mật này lâu như vậy, cho tới tận hôm nay mới hé lộ một chút dấu tích mơ hồ?

Cha con Phùng Thiếu Hoa bên này suy tính, mà vợ chồng Thẩm Chư bên kia cũng không ngủ yên.

Thẩm Chư nằm trên giường lật qua lật lại một trận, thực sự không ngủ được liền xoay người ngồi dậy, mặc áo, ngồi đầu giường hút thuốc. Trương Mĩ bị động tác của ông làm tỉnh ngủ, cũng ngồi dậy, “Nửa đêm nửa hôm, ông không ngủ còn lăn qua lăn lại cái gì?”

Thẩm Chư bị bà làm giật mình, tay hơi run lên, tàn thuốc rơi vào tay, “ai ui” một tiếng vội dập đi.

“Bà còn ngủ được?”

“Sao tôi lại không ngủ được? Hôm nay ông sao vậy? Hết lần này tới lần khác bắt bẻ tôi. Tôi chộc giận ông chỗ nào?”

Thẩm Chư hận không thể đánh người này một trận, “Bà quên hôm nay bà nói thế nào với tiểu Vũ? Không nhớ sắc mặt Thiếu Hoa lúc đó thế nào? Tôi nói bà chẳng lẽ thực sự thiếu tâm nhân?!”

Trương Mĩ biết mình hôm nay nói chuyện thiếu cân nhắc, bị Thẩm Chư nói trúng, chỉ đành lúng túng im lặng.

”Tôi không biết trong lòng bà nghĩ gì, tôi mà là Thiếu Hoa, hôm nay nhất định lấy chổi quét bà ra ngoài. Lòng bà nghĩ gì tôi biết rõ, nếu bà thực sự mang thẳng hư đồn kia ra đây thì đừng trách tôi trở mặt!”

Trương Mĩ bị Thẩm Chư nói đến sững người, nức nở một tiếng liền khóc, “Thẩm Chư, Trương Mĩ tôi trong mắt ông là người như thế à? Đúng, là tôi nhớ con tôi còn ở dưới quê với bà nó, tôi là muốn đưa nó ra đây! Vậy thì sai ở chỗ nào? Ông xem tiểu Vũ, có thể làm ông chủ, có thể kết giao với bạn bè có tiền có thế, con tôi vì sao lại phải ở nông thôn làm ruộng a?”

“Bà câm miệng cho tôi! Bà quên lúc chúng ta cùng đường là ai kéo chúng ta đứng dậy? Là ai cho chúng ta chén cơm? Còn có, tiểu Vũ làm được ông chủ, kết bạn với người có tiền có thế chính là dựa vào năng lực của nó! Con tôi là cái dạng gì tôi rõ hơn bà! Trương Mĩ, chuyện này tôi chỉ nói tới đây, tốt nhất bà tự ngẫm lại, nếu dám làm thế, đừng oán tôi không nể tình nghĩ vợ chồng.”

Nói xong liền khoác áo ra cửa, Trương Mĩ nhớ con chẳng lẽ ông không nhớ? Nhưng con ông so với Kiến Vũ chính là một trời một vực! Ngày trước ở Tế Nam họ cũng đã đưa nó ra phố, thế mà chỉ mới đến mấy tháng, ban đầu vốn là một đứa trẻ ngoan ngoãn lại đã học được thói trộm cắp! Hối ra mới biết, thì ra nó ước ao được như bạn bè trong lớp ăn ngon mặc đẹp. Vì chuyện này Thẩm Chư đã đánh cho nó một trận, nhưng đứa nhỏ này chỉ nhớ ăn không nhớ đòn, bị đánh xong lại đi trộm đồ nữa, ban đầu chỉ dám lấy ít tiền bán vài cái bánh bao, sau lại dám thò tay tới túi của bạn bè. Vì chuyện này Thẩm Chư bị giáo viên chủ nhiệm của con gọi tới, lúc đó còn có ba bốn phụ huynh học sinh khác ở đó, ông bị người ta mắng như mắng con cháu họ, đời ông chưa từng mất mặt như vậy! Sau ông không để ý Trương Mĩ khóc lóc, đuổi con trai về quê, nhờ bà nội quản thúc, mỗi tháng gửi tiền về. Mất thấy con trai đã sắp 18 còn chưa học xong cao trung, chỉ có thể ở nhà làm ruộng, Trương Mĩ muốn đưa nó ra đây, sắp xếp một công việc ở Phùng ký cho nó, nói với Thẩm Chư vài lần, ông vẫn không đồng ý.

Ngay người ở bên ngoài một lúc, chân trời đã bắt đầu sáng lên, Thẩm Chư mới phui áo quay về phòng. Trương Mĩ vẫn còn nằm trên giường, trùm chăn kín đầu, không biết đang khóc hay đang ngủ, Thẩm Chư cũng không kiên nhẫn quản bà, ngả lưng xuống giường nhắm mắt lại.

Hôm sau, bốn người vành mắt đều đen thui. Về lí do vì sao không ngủ được, không ai nhắc tới.

5. Chương 5

Sau khi nói chuyện với Phùng Thiếu Hoa, Kiến Vũ bắt đầu như có như không chú ý tới Thẩm Chư và Trương Mĩ, số lần tới Phùng ký cũng từ từ tăng lên. Cũng bởi vì chuyện với Time quốc tế, vợ chồng Thẩm Chư đều không quá để ý tới điều này, dù sao thì ngày nào cậu tới, hôm đó doanh thu nhất định tăng vọt. Sau một thời gian, Kiến Vũ đã phát hiện không ít vấn đề. Tỉ như chuyện Trương Mĩ đang nắm chặt đường nhập hàng của chi nhánh, toàn bộ các khoản nhập hàng đều phải qua tay bà. Giao chuyện kinh doanh của chi nhánh cho Thẩm Chư là chủ ý của cậu, nếu lúc này chỉ khơi ra chuyện nhập hàng sẽ rất khó mở miệng. Có điều, sau đó không lâu lại phát sinh một chuyện khiến Kiến Vũ cảnh giác.

Ngày hôm đó, Kiến Vũ vừa tới cửa Phùng ký, đang lúc khóa xe đạp thì mơ hồ nghe thấy tiếng cãi nhau. Nghe giọng thì hình như là Trương Mĩ và tiểu Hạ. Kiến Vũ thật sự kinh ngạc, tính tình Trương Mĩ rất thẳng, cãi nhau với người khác cũng chẳng có gì lạ, thế nhưng cô bé tiểu Hạ này tính tình cũng không phải

không biết nhường nhịn, sao hôm nay hai người lại cãi nhau? Lúc này Thẩm Chư đi từ trong ra, hai người này khiến ông rất phiền lòng. Thấy Kiến Vũ, ông biết việc này thế là hỏng rồi, quả nhiên, âm thanh của tiểu Hạ từ bên trong truyền ra rất rõ ràng

“Dựa vào cái gì mà bắt tôi phải gọi bà là bà chủ?! Thực ra cũng chỉ như tôi, là người làm công thôi! Bình thường làm bộ làm tịch thì cũng bỏ qua đi, nể mặt chú THẨM, bà nói hươu nói vượn mọi người đều không so đo. Thế mà hôm nay còn muốn đưa con bà vào đây! Bà đã hỏi ý anh Kiến Vũ chưa? Người ta đồng ý với bà rồi sao?!”

“Mày có gan lập lại lần nữa?”

“Nói mười lần nữa tôi cũng không sợ. Tôi làm việc ở Phùng ký, nhận lương là từ anh Kiến Vũ! Không như ai đó, cầm tiền của người ta còn mơ tưởng cửa hàng nhà người ta!”

Nghe xong những lời này, Kiến Vũ như có như không cười cười nhìn Thẩm Chư, gương mặt ngăm đen của ông đã ngưng đến đỏ bừng.

“tiểu Vũ, con đừng hiểu lầm, là thím con muốn đưa Thẩm Lương đến thành phố...”

Kiến Vũ lắc đầu, cậu không có hứng thú nghe THẨM Chư giải thích, những gì muốn biết đều đã biết. Không vào cửa hàng, cậu liền quay người leo lên xe đi luôn. Thẩm Chư đi theo gọi vài tiếng, cậu cũng không quay đầu lại.

Suốt dọc đường cố kìm nén tức giận, trở lại cửa hàng Phùng ký cũ, dưới ánh mắt cực kì kinh ngạc của tiểu Yến, Kiến Vũ đen mặt nhốt mình vào phòng, đến bữa tối cũng không màng ăn. Phùng Thiếu Hoa nhận được điện thoại của Thẩm Chư, nghe giọng điệu quanh co của ông, đoán Kiến Vũ 8/10 đúng là giận rồi. Ông thở dài, người này à, sao lại không biết thế nào là đủ chứ.

Phùng Thiếu Hoa cho Phùng ký đóng cửa sớm, để tiểu Yến về. Ông xuống bếp làm một bát mì trứng, bưng đến trước cửa phòng Kiến Vũ, gõ gõ cửa, “Con à, mở cửa đi, cha làm cho con bát mì trứng, còn cho 2 quả trứng chần, nóng hổi đây.”

Kiến Vũ vốn không muốn động đây nhưng lại không nỡ để cha cứ đứng bên ngoài, liền ngồi dậy, cào cào tóc, mở cửa.

Phùng Thiếu Hoa bước vào, đặt mì xuống bàn, bật đèn, ấn Kiến Vũ ngồi xuống ghế, nhét đôi đũa vào tay cậu, “Tối như thế mà không biết bật đèn lên. Tranh thủ mì còn nóng con mau ăn đi, đang tuổi này là không chịu được đói đâu.”

Kiến Vũ ăn hai miếng, buông đũa, Phùng Thiếu Hoa thấy vậy bắt đắc dĩ thở dài, vỗ vỗ vai cậu.

“Con à, cha biết con trong lòng khó chịu, nhưng cho dù khó chịu hay tức giận cũng không được làm hại bản thân a.”

“Cha, cha xem, người đó sao lại thay đổi như thế?”

Phùng Thiếu Hoa lắc đầu cười cười, “Đứa nhỏ này, năm nay con bao nhiêu? Mới từng trải được bao nhiêu? Chuyện mới như thế đã không chịu nổi, sau này sao làm được việc lớn?”

“Cha, cha sớm biết sẽ như vậy, cho nên hôm trước mới nói với con những lời đó?”

Phùng Thiếu Hoa không nói gì nữa, chỉ giục Kiến Vũ mau ăn hết mì, nguội lại không ăn được. Chờ Kiến Vũ ăn xong, ông cầm bát mang ra ngoài, lúc quay lại thấy Kiến Vũ nắm tóc ngồi thần người. Phùng Thiếu Hoa biết thời gian qua Kiến Vũ làm việc gì cũng thuận lợi, ngẫu nhiên lại xảy ra chuyện như thế, khẳng định ít nhiều sẽ lâm vào bế tắc, nhưng điều này là một nét tất yếu trong quá trình trưởng thành của cậu, ai cũng không giúp được. Người kinh doanh, ai mà không từng mò mẫm đi tới? Ai có thể bảo đảm suốt đời trôi chảy? Bản thân ông năm xưa cũng từng nếm qua thiệt thòi, cho nên giờ chỉ có thể ở bên khuyên nhủ, mong cậu không nên bước lên lối cũ của mình.

“Con biết không? Lúc cha còn nhỏ, đến một bữa no cũng không có. Lúc ấy cha từng nghĩ, nếu có thể được ăn một bữa no cao lương thôi, bảo cha làm gì đều được!”

Kiến Vũ nghe cha nhắc đến chuyện này, không hiểu dụng ý của ông nhưng vẫn ngồi lại ngay ngắn.

“Sau đó, đến lúc cha được ăn no cao lương rồi, cha bắt đầu mơ ước được ăn cơm như người ta. Kết quả, đến lúc được ăn cơm rồi, cha lại nghĩ tới bữa ăn có thịt.” Phùng Thiệu Hoa dừng một chút, sờ sờ đầu Kiến Vũ, “Trên đời này, khó thỏa mãn nhất chính là nhân tâm! Chú thím con là người tốt, họ là người cũng cha lớn lên, nhân phẩm của họ cha vẫn tin được. Nhưng sao con lại không nghĩ xem, ai mong cả đời làm công cho người khác? Huống chi bọn họ ngày xưa cũng từng mở cửa hàng làm ông chủ?”

Kiến Vũ trầm mặc nghe, lòng dần dần sáng tỏ, đúng vậy, ai muốn làm công cho người khác cả đời? Cậu tự nhận là đối xử tốt với người, nói không chừng người ta chẳng cảm kích đâu.

Phùng Thiệu Hoa thấy Kiến Vũ đã bình tĩnh lại liền hỏi chuyện xảy ra ở chi nhánh ngày hôm nay. Thẩm Chư chỉ nói đại khái, ông hiểu con trai mình, tuyệt đối không vì một chút chuyện nhỏ liền tức giận đến thế.

Kiến Vũ liền thuật lại chuyện cãi nhau hôm nay của tiểu Hạ và Trương Mĩ, kể cả câu mắng của tiểu Hạ, một chữ cũng không bỏ qua. Phùng Thiệu Hoa nghe xong, hừ một tiếng, “Cha đã nói mà, thì ra là nhằm vào chủ ý này. Thằng nhóc Thẩm Lương là cái dạng gì, chưa đến 10 tuổi đã học thói trộm cắp, nghe nói chưa học xong cao trung đã bị đuổi học, Trương Mĩ còn muốn đưa nó ra đây? Muốn cha con ta kiếm tiền cho cô ta nuôi con mình?”

Kiến Vũ không quen biết Thẩm Lương nhưng nghe Phùng Thiệu Hoa nói cũng đã hình dung ra. Người như thế vào đây làm việc chẳng phải kiếm phiền toái đến cho bản thân sao? Nghĩ tới nghĩ lui, nếu Trương Mĩ thực sự nói chuyện này với họ, họ có thể không đáp ứng sao? Chỉ ít về mặt tình cảm là không ổn.

Hai cha con đều đau đầu, suy tính cả buổi tối, cuối cùng Kiến Vũ nghĩ đến một biện pháp, Phùng Thiệu Hoa nghe xong, nghĩ tuy rằng mình có thiệt thòi chút nhưng dù sao so với hiện tại tốt hơn nhiều liền gật đầu.

Từ lúc gặp Kiến Vũ bỏ về, Thẩm Chư vẫn không yên lòng, cơm cũng không muốn ăn, chỉ liên tục hút thuốc. Trương Mĩ hỏi ông có chuyện gì, Thẩm Chư thở dài, nói chuyện chiều nay Kiến Vũ tới chi nhánh, Trương Mĩ nghe xong cũng hoảng sợ.

“Ông nói, tiểu Vũ sẽ nghĩ thế nào?”

“Nghĩ thế nào? Bà nói còn nghĩ thế nào?” Cơn tức nghẹn từ trưa lại bùng lên, “Tôi đã sớm nói với bà, chuyện của con tôi đã có chủ ý, bà sao không chịu nghe? tiểu Vũ không biết, nhưng sao Thiệu Hoa lại không biết con chúng ta là cái dạng gì! Hôm nay gây ra chuyện như vậy, bà bảo tôi còn mặt mũi nào gặp cha con Thiệu Hoa?”

Trương Mĩ vẫn nghĩ mình chẳng có lỗi gì lớn, con trai còn nhỏ tuổi không ngoan, mình từ từ dạy là được rồi, “Ông nói cứ như thể con là của mình tôi ấy! Tôi không tin ông muốn để Thẩm Lương cả đời cầm mặt xuống đất.”

Thẩm Chư xoa xoa hút hai điếu, thấy Trương Mĩ như vậy cũng không buồn so đo nữa, ông đã có quyết định rồi, chuyện của Phùng ký ông không thể nhúng tay nữa, nếu không giao tình bao nhiêu năm nay cùng Phùng Thiệu Hoa sợ rằng sẽ không còn.

Vài ngày sau, Phùng Thiệu Hoa gọi điện mời vợ chồng Thẩm Chư tới cửa hàng cũ, nói có chuyện cần thương lượng. Thẩm Chư mơ hồ biết có liên quan tới chuyện hôm trước, mà Trương Mĩ vẫn không hay biết gì.

Hôm đó, Kiến Vũ cho đóng cửa sớm, để tiểu Yến về nhà. Chờ Thẩm Chư và Trương Mĩ tới cậu liền đem chuyện lần trước đã thương lượng với cha cậu nói với hai người. Theo ý cậu là muốn để cho vợ chồng Thẩm Chư lo toàn bộ chuyện chi nhánh, bọn họ không hề nhúng tay nữa. Cửa hàng là của Kiến Vũ, hàng tháng trả tiền thuê là được, toàn bộ chuyện kinh doanh ở đó sẽ không liên quan tới cậu nữa, tên cửa hàng cũng không dùng danh Phùng ký, người làm trong đó ai muốn ở lại cứ ở, ai không muốn lại về cửa hàng cũ, ngoại trừ giấy phép kinh doanh bọn họ cần tự làm lại, mọi thứ đều có sẵn rồi. Ý tứ bên trong là, vô luận chuyện kinh doanh sau này tốt hay xấu cũng không liên quan tới cha con họ nữa.

Nghe Kiến Vũ nói xong, Thẩm Chư sững sờ, Trương Mĩ lại tỏ ra vui mừng, nói luôn muốn giữ lại Lương Bân, tiểu Hạ thì thôi. Kiến Vũ cũng cười cười đáp ứng, mang hợp đồng đã viết sẵn ra, Thẩm Chư thấy Trương Mĩ muốn kí, vội vã ngăn cản.

“tiểu Vũ, hợp đồng này chúng ta không thể kí! Chuyện con nói chúng ta cũng không thể đáp ứng! Chú Thẩm con không phải người vô liêm sỉ, ngày mai, chú và thím con sẽ kết toán hợp đồng, rồi Phùng ký. Chuyện tới nước này là chú thím có lỗi với con! Nếu chú kí hợp đồng này thì cả đời sẽ thấy thẹn với cha con con.” Dứt lời liền lúi theo Trương Mĩ ra về.

Mặc dù Thẩm CHư nói như vậy nhưng Trương Mĩ không đồng ý, chuyện tốt như vậy, bà nghĩ mình chẳng có chỗ nào có lỗi với cha con Kiến Vũ. Trong suy nghĩ của bà, cha con Kiến Vũ có được ngày hôm nay, vợ chồng họ cũng có công không ít, báo đáp này không phải bà không thể nhận. Cho dù thế nào, bà cũng không muốn buông tha cơ hội này.

Quả nhiên, không bao lâu sau, Trương Mĩ gạt Thẩm Chư kí hợp đồng với Kiến Vũ. Thẩm Chư biết chuyện, cãi nhau với bà một trận lớn, thế nhưng khi bà nhắc đến con trai, ông cũng không còn cách nào nữa, chỉ có thể nói với Kiến Vũ nâng giá tiền thuê lên cao một chút, với chuyện này, Trương Mĩ không có ý kiến gì. Chỉ ít, trong quan niệm của bà, cửa hàng là của mình, cái khác đều dễ thương lượng.

Làm xong hợp đồng, Thẩm Chư xin giấy phép kinh doanh, biển hiệu Phùng ký cũng dỡ xuống. tiểu Hạ nghe xong chuyện này, không chờ Trương Mĩ nói liền xách theo bao quần áo chạy tới cửa hàng Phùng ký cũ, Lương Bán lương lự một lát rồi đáp ứng ở lại. tiểu Hạ biết chuyện, trực tiếp mắng người này cùng hai vợ chồng kia như nhau, lương tâm bị cắn ăn rồi.

Chuyện cửa hàng Phùng ký đổi chủ, vài khách cũ không biết, dù sao thì đầu bếp vẫn như cũ, thế nhưng Time quốc tế lại biết. Dù sao thì bọn họ đặt cơm là do coi trọng tay nghề Kiến Vũ, nay Kiến Vũ không còn trong cửa hàng, Lương Bán làm tốt đến mấy cũng không hợp khẩu vị họ rồi.

Sheena tới Phùng ký vài lần, cũng quen biết với tiểu Hạ rồi, ngày đó trùng hợp tiểu Hạ lại về chi nhánh lấy vài thứ, biết chuyện rồi cô liền an ủi cô nhóc, ngày đó không đặt cơm ở đây nữa. Về phòng làm việc nói chuyện này với mấy đồng nghiệp, mọi người đều nghĩ ông chủ nhỏ này hồ đồ rồi, chuyện này nói thế nào vẫn là mình thiệt.

“Sheena, theo như chị nói, vợ chồng nhà ấy thực quá phận rồi! Mà ông chủ Phùng cũng quá tốt bụng đi”

“Đúng, theo ý em, cứ trực tiếp đuổi cổ hai người đi là xong.”

Bốn nữ thảo luận khí thế ngất trời, chưa có ai phát hiện ông chủ mình đang đứng ngay sau lưng, Vương Thanh ho một tiếng, họ mới xấu hổ xoay người, phát hiện ông chủ đang nghiêng người tựa vào cửa, nhìn bọn họ nửa cười nửa không.

“Sheena, có thể nói cho tôi biết, cơm trưa của tôi ở đâu không?”

“Ông chủ...”

“Hử”

“Việc đó, hôm nay Phùng ký...”

Vương Thanh đứng phía sau các cô, chuyện của Phùng ký cũng nghe hiểu được đại khái, thấy vẻ mặt Sheena đầy tức giận, cười cười, “Sheena, cô thực cho rằng ông chủ nhỏ kia thiệt thòi rồi?”

“Chẳng nhẽ không đúng?”

“Đương nhiên không,” Vương Thanh lắc lắc ngón tay, “Theo như tôi thấy, cậu ta làm thế rất thông minh, so với việc vẫn buộc cùng một chỗ với hai người nợ, thời khắc đề phòng, hay là thắng thường đuổi bọn họ làm tổn thương hòa khí hai bên, lại không bằng như cậu ta làm, chịu thiệt một chút có thể bảo toàn tình cảm đôi bên, lại không cần lúc nào cũng phải lo người tính toán mình.”

Sheena suy nghĩ một chút, cũng thấy Vương Thanh nói có lí, “Ông chủ, sao trước đây tôi không nghĩ ra nhỉ?”

Vương Thanh cười híp mắt, hai hàng lông mi rất dày tạo thành hai bóng hình quạt trên mặt anh, “Đó là nguyên nhân vì sao tôi là ông chủ mà cô chỉ có thể là thư kí của tôi a.”

“Ông chủ!”

Từ khi Phùng ký đổi biển hiệu, treo lên biển hiệu Thẩm ký, vợ chồng Thẩm Chư rất ít tới cửa hiệu Phùng ký cũ, cho dù tới cũng chỉ ngồi một lát lại đi, không vốn vả giúp một tay như trước. Tuy cha con Phùng Thiếu Hoa không nói gì trước mặt người ta nhưng tiểu Hạ lại nhất định không tha, mỗi lần thấy vợ chồng Thẩm Chư đều phải châm chọc khiêu khích vài câu, được vài lần, hàng xóm xung quanh đều biết việc vợ chồng Thẩm Chư đã làm, bắt đầu chỉ trích bàn tán, hai người liền càng không muốn tới Phùng ký. Sau đó tiền thuê cửa hàng mỗi tháng cũng là gửi luôn tới tài khoản của Kiến Vũ. Chuyện đến nước này, thực sự Phùng Thiếu Hoa và Kiến Vũ cũng không muốn nhưng chẳng còn cách nào. Xem xét ở một góc độ khác thì chuyện này cũng không phải thực sự không tốt. Chỉ ít, sau này hai người kia có muốn tính toán gì cha con họ cũng sẽ khó hơn trước nhiều. Mà khi Phùng Thiếu Hoa biết Trương Mĩ đem Thẩm Lương ra Bắc Kinh thì luôn căn dặn Kiến Vũ nếu không có việc gì thì đừng tới chỗ Thẩm Chư, Kiến Vũ cũng ghi tạc chuyện này trong lòng. Hai nhà càng lúc càng xa cách.

Tuy chi nhánh nhường người khác rồi nhưng việc kinh doanh thì vẫn phải làm. Tiểu Hạ tới đây, Kiến Vũ nhanh chóng cảm thấy dễ chịu không ít. Cô bé này tay chân chịu khó, học việc cũng nhanh, chỉ một thời gian sau, cô đã học được ba, bốn phần tay nghề của Kiến Vũ rồi, lúc bận cũng giúp Kiến Vũ không ít việc. Kiến Vũ thương lượng với Phùng Thiếu Hoa, trong thời gian sắp Phùng ký không có dự định khai trương chi nhánh mới, hai cha con muốn tập trung tinh lực kinh doanh cửa hàng này thật tốt. Vì thế, chuyện bán đồ ăn tới tận nơi của Phùng ký không còn giới hạn chỉ ở lân cận trường học mà đã từ từ thâm nhập khu phố trung tâm. Kiến Vũ thuê mấy sinh viên làm ngoài giờ, đầu tiên phát tờ rơi, sau này thì đưa cơm. Sắp vào hè, trời càng lúc càng nóng, mỗi phần thức ăn bán ra ngoài Kiến Vũ đều tặng kèm một chén canh đậu xanh, tuy chẳng đáng bao nhiêu nhưng thanh lương giải nhiệt, làm cho người ta cảm thấy thân thiện. Dần dần, chuyện kinh doanh này càng ngày càng tốt, nhân viên đưa đồ ăn tăng từ hai người thành năm người, đôi khi Kiến Vũ cũng muốn giúp một tay. Phùng Thiếu Hoa thương con, cũng biết mấy sinh viên đưa đồ thực vất vả liền chuẩn bị cho mỗi người một bình giữ ấm đầy canh đậu xanh. Mấy cậu nhóc thường đùa, tiền lương có thể ít đi nhưng canh đậu xanh của ông chủ Phùng không thể thiếu, bằng không sẽ bãi công! Phùng Thiếu Hoa nghe xong liền cười đến không khép được miệng, đối mấy cậu bé lại càng tốt hơn, khiến cho Kiến Vũ nhiều lúc nửa thật nửa giả oán trách cha rằng ai mới thực sự là con trai cha. Phùng Thiếu Hoa lúc ấy sẽ vỗ đầu con một cái, mấy đứa choai choai, đứa nào cũng vất vả. Kiến Vũ lúc này lại xoa đầu, cười hớn hớn với cha, khiến cho Phùng Thiếu Hoa tức không được mà cười cũng không xong, chỉ có thể cho thằng nhóc này một đòn.

Sheena biết Phùng ký bắt đầu bán cơm trưa ra ngoài thì bữa nào cũng đặt ở đây. Hiện tại Time quốc tế trên từ ông chủ Vương Thanh dưới đến bác Chương bảo vệ mỗi ngày ngắm trông nhất chính là canh đậu xanh Phùng ký! Kiến Vũ nhìn nhìn lượng canh đậu xanh cung ứng cho Time quốc tế, mỗi lần tới đưa cơm đều cùng Sheena nói giỡn, cứ thế này, Time quốc tế chỉ cần mỗi ngày uống canh đậu xanh có thể uống cho Phùng ký phá sản, đến lúc đó cha con cậu phải ra đứng đường rồi! Không ngờ đại mỹ nữ cả ngày cười tùm tùm này vỗ vỗ đầu cậu nói, “Không vấn đề, nếu thực sự uống cho Phùng ký đóng cửa, chị nuôi cậu!” Nói xong liền ấn lên mặt Kiến Vũ một dấu son hoàn mỹ, khiến Kiến Vũ sợ đến mức ném cơm lại bỏ chạy, chạy thật xa vẫn nghe thấy tiếng cười của mấy mỹ nữ phòng thư kí (bị bóc tem rồi).

Bất quá nói cũng kì quái, Kiến Vũ đưa cơm tới Time quốc tế không phải một hai lần, vậy mà một lần cũng không gặp Vương Thanh. Tuy có hơi tiếc nuối nhưng cẩn thận nghĩ lại, một nhân vật có thể chỉ một lần nhìn thoáng qua ở quầy giao dịch cổ phiếu cũng khiến cậu toát mồ hôi lạnh thì không gặp vẫn tốt hơn.

Hôm nay Kiến Vũ theo lẽ thường đưa cơm tới Time, lúc ở phòng tiếp tân tầng một đăng kí, cô tiếp tân vui vẻ hớn hớn trực tiếp cầm bình thủy Kiến Vũ đang mang theo, mở nắp rót cho mình một chén canh đậu xanh, một vị quản lí ngành nào đó đi qua thấy được, làm bộ hanh một tiếng, “Ông chủ Phùng a, phần của tôi đừng có quên đó!”

Kiến Vũ cười ha ha, lau mồ hôi, “Không quên, lát nữa tôi mang tới cho anh” Quay đầu lại, thấy bình giữ ấm đã ngót đi một nửa, “Chị Triệu, chờ lại cho em chút đi, hơn nữa chỗ đó em uống qua rồi đó.”

“Trực tiếp uống thì đã làm sao? Xấu hổ? Đến, chị cho một con dấu (dấu hôn) sẽ không xấu hổ nữa.” liền làm bộ bỏ nhào qua.

Kiến Vũ sợ đến mức nhanh chân chạy vào thang máy, bình giữ ấm cũng không lấy, nghĩ thầm mấy chị này cũng nhiệt tình quá đi. Tới tầng 19, phát hiện bốn mỹ nữ phòng thư kí của tổng tài không có ở đó, Kiến Vũ

thấy hơi lạ, dạo quanh một vòng cũng không thấy ai. Tầng này ngoại trừ phòng tổng tài và phòng thư kí, không còn nhân viên nào khác, các cô này không ở đây phỏng chừng là đang ở trong phòng làm việc của tổng tài (5P). Kiến Vũ đặt hộp cơm lên bàn ở phòng tiếp khách, ngồi vào sô pha, dự định chờ một lát, nếu vẫn không thấy người ra sẽ để lại giấy nói lần sau tới lấy tiền.

Chưa tới 10 phút, cửa phòng tổng tài mở ra, Sheena và Alise đi ra mang theo một tập tài liệu, nhìn thấy Kiến Vũ thì bắt chuyện một câu, nói cậu mang giúp đồ ăn tới phòng làm việc. Kiến Vũ gật đầu, vừa đứng dậy lại thấy một người đàn ông từ phòng làm việc của tổng tài đi ra, quần tây màu đen, áo sơ mi xanh da trời, không mang cà vạt, đeo một đôi mắt kính viền bạc, tay cũng cầm một tập tài liệu, vừa đi vừa hỏi Sheena mấy thứ trong dự án đã tới chưa. Kiến Vũ nghĩ phong cách ăn mặc của người này trông rất quen, cố ý nhìn một chút, đối phương cũng đang nhìn về phía cậu, thấy Kiến Vũ thì sững sốt một chút, sau đó đôi mắt đen lấp lánh lại, nở nụ cười.

Chỉ liếc mắt, Kiến Vũ liền cảm thấy tóc gáy dựng đứng cả lên (trực giác của dã thú :)).

“Cậu là ông chủ nhỏ của Phùng ký đi? Đồ ăn của cửa hàng nhà cậu rất ngon, nhất là sườn kho tàu.” Vương Thanh đưa kẹp tài liệu cho Alise đang đi tới, quay đầu, vươn tay, “Tôi là Vương Thanh, rất vui được gặp cậu.”

Kiến Vũ đành cọ cọ tay vào quần, bắt lấy bàn tay thon dài kia, “Xin chào, tôi là Phùng Kiến Vũ.”

“Chúng ta có phải đã gặp nhau ở đâu đó rồi không?”

Kiến Vũ vốn định phủ nhận, thế nhưng lại nghĩ người như Vương Thanh này hỏi như vậy, tám chín phần mười là khẳng định anh ta đã từng gặp mình, mình mà phủ nhận, dường như có hơi kì cục. Vì vậy gật đầu, “Vâng, ở phòng giao dịch cổ phiếu Bắc Kinh, tôi đã gặp Vương tiên sinh một lần.”

“Ha” Vương Thanh có chút hứng thú liếc nhìn Kiến Vũ một cái, “Tôi nhớ rồi, cầu giờ còn chơi cổ phiếu không?”

“Không” Kiến Vũ lắc đầu, “Cổ phiếu phiêu lưu quá lớn, tôi không dám liều.”

Vương Thanh cười cười không nói.

Ra khỏi Time quốc tế, Kiến Vũ muốn thở phào một hơi. Sống hai đời rồi, lần đầu cảm thấy có một người có thể cho cậu áp lực lớn như vậy. Vị Vương Thanh này khiến người thấy sâu không lường được. Tuy nói anh ta đang cười, thế nhưng ý cười khiến Kiến Vũ thấy rất giả, rồi lại không thể nói giả ở chỗ nào. Vô luận thế nào, cậu cũng không muốn tiếp xúc với người kia nữa.

Vương Thanh đứng bên cửa sổ tầng 19, hơi hí mắt nhìn xuống, khoe miệng mang theo ý cười không rõ.

Sheena đưa tài liệu tới, “Ông chủ, anh nhìn gì vậy?”

Vương Thanh xoay người, tâm tình vui vẻ cầm bút kí tên lên tài liệu, đưa cho Sheena, “Bí mật”

6. Chương 6

Time quốc tế.

Lưu Minh đang báo cáo với Vương Thanh về kế hoạch của tập đoàn trong quý tới. Time quốc tế đang tính toán mở thêm một tòa nhà thương vụ tại Bắc Kinh, tài chính huy động tới gần một trăm vạn, Lưu Minh là người phụ trách kế hoạch này.

Vương Thanh nghe xong báo cáo, gật đầu, Lưu Minh thở phào một hơi, đây là lần đầu anh độc lập làm việc trên một hạng mục lớn như vậy, từ bắt đầu thảo ra kế hoạch cho tới quy hoạch từng hạng mục bên trong, gần một tháng nay tổ công tác của anh không được nghỉ ngơi ngày nào. Nếu kế hoạch không được thông qua, phỏng chừng các cấp dưới kia của anh sẽ bị kích động mà muốn nhảy lầu mất.

“Lưu Minh, bút tiền (ý giống như chỉ cái nick sử dụng trong giao dịch tài chính, chả biết gọi là gì nữa) tôi nhờ anh lưu ý, gần đây có động tĩnh gì không?”

Lưu Minh sửng sốt một chút, sau đó mới kịp phản ứng, “Àh, ngài nói cái bút tiền kia?”

“Đúng”

Lưu Minh suy nghĩ một chút, “Từ thời gian đó tới nay, bút tiền này làm 5 lần đầu cơ. Người này không chỉ dự đoán chuẩn xác hướng đi của những cổ lớn, hơn thế nữa mỗi cổ cậu ta mua chỉ đến hôm sau là có dấu hiệu tăng, người làm thao tác (nguyên văn: thao bàn, đây là từ chuyên môn, có cả quyển sách nói về nó luôn, ở đây lược nghĩa thôi)này nếu không phải có vận khí vô cùng tốt thì chính là ánh mắt cực độc. Thế nhưng kì quái là tài chính mỗi lần đầu nhập của hắn không nhiều, cho nên trên cơ bản không khiến người ta chú ý. Theo như tôi thấy, người này phải có ít nhất mười năm kinh nghiệm. Ông chủ, sao lại lưu ý người này?”

Vương Thanh không trả lời Lưu Minh mà dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại, ngón trỏ thon dài gõ nhịp trên mặt bàn, “Lưu Minh, hôm qua tôi nhìn thấy người này, cậu ta rất trẻ, chưa qua 20.” Vương Thanh mở mắt, bình tĩnh nhìn Lưu Minh, “Anh nói xem liệu cậu ta có thể có hơn mười năm kinh nghiệm không?”

Lần này Lưu Minh thực sự ngây người.

Vương Thanh lần đầu lưu ý tới Kiến Vũ là ở phòng giao dịch cổ phiếu Bắc Kinh, lúc đó, Kiến Vũ vừa mua chính cổ phiếu anh đang mua, khi đó anh còn tưởng người này có thể kiếm được tiền từ tay mình, ngoại trừ vận khí, khẳng định là có chút thiên phú chơi cổ, cho nên anh mới dặn dò Lưu Minh lưu ý một chút, nếu thực có tài, vậy xách cậu ta về Time quốc tế. Thế nhưng không nhĩ tới, sau lần đó một thời gian dài mà người kia không có động tác gì, Vương Thanh cũng từ từ quên chuyện này. Cho đến tận ngày hôm qua gặp Kiến Vũ, cậu nhóc tên Kiến Vũ trước mặt anh, từ ngôn ngữ tới khí chất đều không phải của một người chưa tới 20. Cho nên, hôm nay mới hỏi Lưu Minh, không ngờ nhận được đáp án ngoài ý muốn.

“Lưu Minh, anh cứ tiếp tục theo dõi hướng đi của bút tiền đó, tôi nghĩ, chẳng bao lâu chúng ta sẽ biết người làm thao tác này thực ra là vận khí tốt hay là một thiên tài.”

“Được, ông chủ”

Lúc này, Kiến Vũ còn chưa biết cậu bị một con cá sấu của tài chính theo dõi. Từ khi kiếm được một món tiền đủ để mở cửa hàng từ thị trường chứng khoán, cậu không có động tác lớn nào tại đó nữa. Cho dù có vài bút đầu nhập cũng chỉ có tính chất chơi chơi, dù sao thu nhập của cậu cũng không cần dựa vào cổ phiếu, thu nhập từ Phùng ký hoàn toàn đủ để giải quyết nhu cầu trong sinh hoạt cho hai cha con cậu. Kinh nghiệm của kiếp trước nói cho cậu, thị trường thay đổi khó lường, một lần không cẩn thận, khả năng thì cốt vô tồn. Bởi vậy, món tiền đầu tư ở thị trường chứng khoán của cậu đến Phùng Thiếu Hoa cũng không biết, nói cách khác, đó hoàn toàn là tiền riêng của cậu. tuy chỉ là đầu tư chơi thôi nhưng mỗi lần cậu mua cổ phiếu đều là biết đại thể xu thế, sau một thời gian, món tiền này chỉ tăng không giảm. Ngày nào kiểm tra tài khoản mà phát hiện thêm một số 0 cậu đều thực vui vẻ, hôm đó toàn thể nhân viên của Phùng ký sẽ được thưởng thức một bàn đồ ăn phong phú, mấy cậu đưa cơm bên ngoài ăn tối miệng bóng nhẫy, thì nhau đoán xem có phải ông chủ nhỏ bình thường không rộng tay này lại nhặt được cục vàng rồi không?

Có bút tiền này rồi, Kiến Vũ lại nổi lên suy nghĩ kiếm tiền. Hai thế của cậu đều học thương mại quốc tế, đời trước cũng là làm cho công ti xuất khẩu của nước ngoài, cậu biết không bao lâu nữa, hàng hóa sản xuất ở Trung Quốc bắt đầu ồ ạt xuất khẩu, thời gian này những xí nghiệp tự mình xin quyền xuất nhập khẩu còn rất khó khăn, không có nhân viên chuyên nghiệp cho khâu ngoại thương, những sản phẩm muốn xuất ngoại cơ bản đều phải qua các công ti ngoại thương và công ti xuất nhập khẩu, đây là lúc các công ti này kiếm tiền. Sau đó một thời gian, đa số các xí nghiệp quốc nội sẽ tiến hành tự bồi dưỡng nhân viên ngoại thương cho mình, các công ti thương mại kiếm tiền so với trước đó khó khăn hơn nhiều. Mà lúc này Kiến Vũ chính là đang trong giai đoạn hoàng kim, cậu lại quen thuộc các bước trung gian, cũng biết vài loại hàng hóa đắt hàng nhất, nếu không nhân cơ hội kiếm một món, cậu sẽ cảm thấy có lỗi với bản thân.

Tưởng thì tưởng nhưng Kiến Vũ vẫn không sốt sắng cho rằng bằng vào chút tri thức của hậu thế cùng với một ít tài chính hiện nay mà mở công ti. Đầu tiên, xin quyền tự xuất khẩu là một vấn đề. Kiến Vũ đem ý tưởng thành lập công ti thương mại nói với Phùng Thiếu Hoa, còn tưởng mất một phen nước miếng thuyết

phục cha, không ngờ Phùng Thiệu Hoa nghe xong liền đồng ý ngay. Hơn nữa ông còn đưa cho Kiến Vũ sổ tiết kiệm ở ngân hàng, trong đó là lợi nhuận của Phùng ký từ trước tới nay.

“Con à, cha biết con là người muốn làm việc lớn! Con muốn làm gì, cứ thả tay mà làm, vấp vấp cũng không sao, cho dù ngã, cha cũng có thể đỡ con!”

Lâm Hạo biết chuyện Kiến Vũ muốn lập công ti thương mại liền kéo việc xin quyền xuất khẩu về mình, dù sao thì gia cảnh của hắn có liên quan tới nơi đó, chuyện Kiến Vũ có đi cầu ông xin bà cũng không làm được, Lâm Hạo hắn chỉ cần một câu là xong. Kiến Vũ cũng không khách khí với Lâm Hạo, bắt quá, Lâm Hạo cũng đưa ra điều kiện của hắn, hắn có thể xin quyền xuất khẩu cho công ti, bù lại, hắn sẽ có một phần nhất định trong cổ phần của công ti, tất nhiên là hắn sẽ bỏ vốn theo tỉ lệ, không phải lấy không. Kiến Vũ nghĩ nghĩ, theo như quan hệ của Lâm Hạo, con đường xuất khẩu sau này và nhà xưởng quốc nội hắn đều có thể giúp không nhỏ, cho nên liền thương lượng chi tiết với Lâm Hạo về tỉ lệ bỏ vốn của song phương lẫn sách lược kinh doanh và điều lệ của công ti. Hai người nói chuyện một buổi chiều, cho tới tận lúc Phùng Thiệu Hoa gọi ra ăn.

Hôm đó Lâm Hạo về nhà liền đem chuyện hắn muốn hùn vốn mở công ti với người khác nói cho người nhà. Cha hắn, Lâm Chấn, nghe xong rất cao hứng, ông vẫn còn tưởng đứa con này không có hứng thú kinh doanh, vì ông ngoại hắn nên cũng không quá ép hắn. Không ngờ Lâm Hạo không nói không rằng liền cùng bạn mở công ti thương mại, mà lại chính là lúc việc xuất khẩu đang náo nhiệt thế này, cho thấy ánh mắt thẳng nhóc này rất ổn a. Lâm Chấn nói chuyện này với Lâm gia gia, Lâm lão gia tử cũng vô cùng vui vẻ, tổ tiên Lâm.co là huy thương Thanh triều, qua nhiều đời nay đã có qui mô hiện đại, mà Lâm Chấn lại kết hôn với con gái một vị quan to trong quân ủy, có thể nói, chờ lúc Lâm Hạo tiếp nhận Lâm.co, toàn bộ xí nghiệp sẽ được nâng lên một bước mới. Lâm lão gia tử lúc này cũng đánh nhịp, Lâm.co ra 200 vạn cho Lâm Hạo làm cơ sở tài chính, giấy phép kinh doanh và quyền tự xuất khẩu của công ti không thành vấn đề. Lâm Hạo muốn nói, chỉ cần hai cái sau là được, về phần tài chính, hắn và Kiến Vũ đã góp đủ.

Kết quả Lâm lão gia tử mừng rỡ, có phải trò trẻ con Lâm Hạo, trong tay mấy đứa có được mấy mẩu? Hơn nữa, bảo Lâm Hạo lúc nào đó đưa Kiến Vũ về nhà gặp mặt, ông rất hứng thú với cậu bé có ánh mắt độc đáo này. Nếu có khả năng, chờ tương lai Lâm Hạo tiếp nhận Lâm.co thì tuyển cậu bé này tới giúp Lâm Hạo.

Đối với chuyện Lâm lão gia tử muốn gặp Kiến Vũ, Lâm Hạo có hơi giật mình, ông nội hắn trước nay vẫn mắt cao hơn đỉnh, Lâm.co ngoại trừ cha hắn và hai chú, không ai khiến ông nội để mắt. Hôm nay ông lại chủ động muốn gặp Kiến Vũ, với Kiến Vũ mà nói, đây là một cơ hội vô cùng tốt.

Kết quả lúc Kiến Vũ nghe tin này liền há miệng nửa ngày không khép được. Cậu chỉ nghĩ mở một công ti thương mại nho nhỏ, đồng ý cho Lâm Hạo gia nhập cổ đông cũng là để làm việc thêm thuận lợi, không nghĩ tới lại dính líu đến Lâm.co. Nếu để Lâm.co thò tay vào như vậy, Kiến Vũ hầu như khẳng định, tám chín phần mười trong tương lai công ti thương mại này phải treo biển Lâm gia!

Nghĩ thế, ánh mắt Kiến Vũ nhìn Lâm Hạo không khỏi thêm sắc bén vài phần, gian thương!

Một tháng sau, công ti thương mại của Kiến Vũ và Lâm Hạo khai trương. Hai người thương lượng đặt tên công ti là HONG Vốn đăng kí 150 vạn đồng, Kiến Vũ 50 vạn, Lâm Hạo 100 vạn. Đường nhiên Lâm Hạo không nhận 200 vạn của lão gia tử nhà mình mà dùng tiền tiêu vặt tiết kiệm được của bản thân, hắn biết, nếu thực sự dùng tiền của ông nội, tương lai công ti này nói không chừng sẽ phải thành công ti con của Lâm.co, hắn không mong muốn thế, dù sao đây cũng là lần đầu hắn gây dựng sự nghiệp. Mà Kiến Vũ, đến lúc này không thể không thừa nhận, để mở công ti này, 8/10 là dựa vào quan hệ của Lâm Hạo, đối với chuyện tương lai công ti phát triển thành thế nào, cậu cũng không để tâm nữa. Có điều, công ti đã mở ra, cậu tuyệt đối để bụng.

Kiến Vũ và Lâm Hạo thương lượng một chút, công ti vừa mới bắt đầu, không cần tuyển nhiều nhân viên, quản lý công ti là Lâm Hạo, về phương diện nghiệp vụ, Kiến Vũ có thể ứng phó, mà phương diện tài vụ, Lâm Hạo có thể ủy thác cho phòng tài vụ của một công ti bất kì thuộc Lâm.co là có thể giải quyết, đương nhiên đây là tạm thời, chờ khi công ti thực sự vận hành sẽ cần có nhân viên tài vụ riêng. Sau Lâm Hạo lại lấy quan hệ thuê được một phòng làm việc ở một tòa thương vụ, không gian không lớn, vừa đủ cho 4 bàn làm việc, Kiến Vũ chạy tới chợ bán đồ gia dụng mua một cái bình phong 500 đồng, ngăn đôi phòng làm việc nho nhỏ ra, bàn làm việc của Lâm Hạo để ở sau bình phong, mỹ kì danh viết giám đốc công ti cần có

không gian làm việc riêng, trong bụng lại thầm nghĩ, cách ly cái đồ gian thương nhà người! Lâm Hạo bấu môi, không nói gì.

Làm bằng tên công ti, mua vật tư cho công ti và xử lý một đồng thương vàng hạ cám hết đúng một tuần, Lâm Hạo trang bị cho Kiến Vũ và mình mỗi người một chiếc máy tính, nhờ người ta lắp ráp nên rẻ hơn hẳn mua nguyên chiếc, tính năng cũng tốt, Kiến Vũ dùng thử thấy rất thỏa mãn. Hai người quét sạch phòng làm việc một lần nữa, sắp xếp ổn thỏa mọi thứ xong, nhìn lên bảng hiệu “HONG” cùng cười, hai bàn tay trẻ trung nắm lại cùng nhau.

“Cố lên!”

“Cố lên!”

Chính thức khai trương, công việc của Kiến Vũ bắt đầu lu bù, bây giờ cậu không cần để tâm vào Phùng ký nữa, tiểu Hạ và tiểu Yến có thể chống được, cuối tuần về xử lý sổ sách là ổn. Sau một thời gian điều dưỡng, thân thể Phùng Thiếu Hoa ngày càng tốt hơn, hiện tại sớm nào cũng cùng hàng xóm ra công viên tập dưỡng sinh. Đại đa số thời gian của Kiến Vũ hiện nay đều dành cho công ti thương mại này. Lúc này mấy trang web B2B (trang web cho doanh nghiệp, viết tắt của Business to Business) chính trong nước đều chưa phát triển, sản phẩm xuất khẩu của đa số các xí nghiệp đều là thông qua triển lãm hoặc do thương nhân nước ngoài trực tiếp tới mua. Đối với loại công ti mới mở như của hai người thì cả hai con đường đều không thực tế. Mà Kiến Vũ, kiếp trước đã từng làm ngoại thương nên biết không ít trang B2B nước ngoài, lúc này cậu liền lên tìm mấy trang web đó, đăng kí thành viên sau đó tìm hiểu tin tức mua hàng.

Lâm Hạo nhìn kiểu làm việc đầy biến mò kim của Kiến Vũ, có hơi kì quái, hỏi lại xong liền sáng mắt lên.

“Kiến Vũ, hay chúng ta làm web đi? Lúc này trong nước không ai làm, có vẻ này kiếm tiền nhanh hơn đó.”

Kiến Vũ lật mắt, thẳng thắn này quả nhiên là gian thương! Nói mấy câu là tìm ra thương cơ (cơ hội kinh doanh).

“Chúng ta không phải nhân viên kĩ thuật, làm kiểu gì? Hơn nữa cậu biết làm web cần đầu tư bao nhiêu không? Trước tiên cứ làm cho công ti chúng ta chạy trơn tru cái đã.”

Lâm Hạo sờ sờ mũi, hẳn có hơi nóng nảy trong suy nghĩ, nhưng hẳn có thể xác định làm web chính là một cơ hội tuyệt hảo, tuy bọn hắn không làm được nhưng không có nghĩa Lâm.co không thể làm. Nghĩ ngợi một chút liền làm một kế hoạch tỉ mỉ giao cho Lâm Chấn.

Công phu không phụ lòng người, Kiến Vũ ngâm mòng hai tuần đã tìm được một đơn đặt hàng ở Trung Đông, đặt lượng lớn T-shirt, liền gửi thư cho thương gia này, hỏi cụ thể yêu cầu, theo kinh nghiệm kiếp trước của cậu, yêu cầu về chất lượng hàng của các khách hàng khu vực Trung Đông và Châu Phi không nghiêm ngặt, giá cả rẻ chút là được, trái ngược hẳn với khu vực Âu Mỹ và Nhật Bản. Kiến Vũ liệt kê yêu cầu, giao cho Lâm Hạo, để hắn đi tìm nhà xưởng thích hợp, không đến hai ngày đã tìm được một xưởng sản xuất qui mô vừa, trước nay chưa từng làm xuất khẩu nhưng chất lượng sản phẩm cũng có tiếng trong nước, hai năm gần đây kinh doanh không tốt lắm, trong kho vẫn còn hàng tồn. Lâm Hạo và Kiến Vũ vừa ý lô hàng tồn này. Lúc mới nói chuyện này với chủ xưởng, ông ta còn không tin, cho rằng gặp bọn lừa đảo, đến khi Lâm Hạo nói nếu đàm phán thành công sẽ đưa nửa tiền cọc trước, mới bán tín bán nghi kí hợp đồng với bọn họ. Dù sao chỗ hàng này tồn đã lâu, nửa số tiền đặt cọc đã đủ chi phí rồi. Kiến Vũ lấy camera ra chụp lại, gửi ảnh qua mạng cho khách hàng cùng báo giá. Một ngày sau khách hàng trả lời, hai bên nhất trí chuyển khoản giao dịch, hợp đồng CIF (Giá thành, Bảo hiểm và Cước là một thuật ngữ chuyên ngành trong thương mại quốc tế được viết tắt là CIF – tiếng Anh: Cost, Insurance and Freight – được sử dụng rộng rãi trong các hợp đồng mua bán trong thương mại quốc tế khi người ta sử dụng phương thức vận tải biển), Lâm Hạo liền lặc công ti thuyền.

Tuy nói thương vụ này kiếm được không nhiều nhưng là đơn hàng đầu tiên của HONG, hơn nữa đơn hàng đầu tiên liền thành công cũng cho Lâm Hạo và Kiến Vũ khích lệ không nhỏ. Đây cũng nhờ Kiến Vũ kiếp trước từng làm thương mại có kinh nghiệm, tránh được không ít đường vòng. Lâm lão gia tử biết chuyện, liền khích lệ Lâm Hạo một phen, nói không tới 10 năm hẳn sẽ thành công không kém cha hắn, Lâm Chấn cũng thấy vinh dự lắm. Đến cả ông ngoại bên quân ủy nọ qua mẹ hắn mà biết chuyện, bình thường không

thích nói cười nay cũng gọi điện khen ngợi một lượt, bảo là nhờ đứa cháu ngoại này mà ông được một trận nở mày nở mặt với đám chiến hữu già.

Lúc này, Lâm Hạo cả người lằng lằng, bước đi cũng hùng dũng. Kiến Vũ thờ ơ nhìn, đợi cho đến khi hấn đắc ý đến không biết mình là ai mới lật tay cho một tát rơi xuống đất, lại có chuyện làm ăn tới cửa kìa.

Công ti thương mại của Lâm Hạo và Kiến Vũ đã đi vào hoạt động được một thời gian, mấy tháng này, hai người bận tới tấp mặt mũi, tuy nói thu vào không ít nhưng cũng không phải không có gì trở ngại. Mấy lần Kiến Vũ gặp phải bọn lừa đảo trên mạng, cũng may cậu cảnh giác, hơn nữa kiếp trước thường lượn lờ trên những diễn đàn thương mại quốc tế, hiểu biết không ít thủ đoạn của bọn lừa bịp các quốc gia và các vùng khác nhau, đại thể có khả năng qua vài chi tiết là phát giác đơn hàng có vấn đề hay không, tuy có đôi khi sai lầm nhưng so với lợi nhuận họ thu được, những tổn thất này không đáng kể. Lâm Hạo rất khâm phục Kiến Vũ ở điểm này. Đối với tay mới như Lâm Hạo mà nói, phương pháp xử lý đơn đặt hàng và năng lực giao tiếp với khách hàng của Kiến Vũ đều là điều hần cần học hỏi.

Theo độ tăng của chất lượng nghiệp vụ, đơn hàng Kiến Vũ tiếp càng lúc càng nhiều, cũng càng lúc càng chuyên sâu. Cậu đã cùng Lâm Hạo phân tích, hiện tại nhà xưởng quốc nội phần lớn không có chứng nhận chất lượng hệ thống ISO, thứ này chính là thứ mở đường, không có nó, cho dù có năng lực xuất khẩu cũng không thể gia nhập thị trường cao cấp, cho nên đại bộ phận đều làm gia công, sau đó treo biển giao dịch. Song song cân nhắc tới qui mô công ti bọn họ hiện tại, tạm thời không thể vươn tay tới thị trường Âu Mỹ và Nhật Bản, chủ yếu tập trung vào thị trường vùng Trung Đông và Châu Phi, quanh vùng Đông Nam Á cũng có thể xem xét. Tuy lợi nhuận ít hơn nhưng không cần lo lắng gặp phải tranh chấp thương mại, bởi nếu khách hàng đưa ra giá thấp như vậy thì cũng tự hiểu được đạo lý “tiền nào của nấy”.

Đối với điểm này, Lâm Hạo có hơi chút bất mãn, từ nhỏ nhận giáo dục của gia tộc, cần theo đuổi lợi nhuận lớn nhất, nay có sẵn việc mà không thể làm khiến hấn không tài nào tiếp thu được. Nhưng đối với những lời của Kiến Vũ, hấn lại không thể phản bác, chỉ có thể xuất thật nhiều công sức đi tìm nhà xưởng phù hợp với yêu cầu của khách thương Âu Mỹ, hoặc là thuyết phục một số công ti đã từng cùng HONG hợp tác tiến hành làm ISO. Lúc đó, các công ti quốc nội còn chưa ý thức được tính bất ổn của việc đăng biển giao dịch, đối với ý kiến của Lâm Hạo, rất nhiều quản lý chỉ cười trừ, mà có một bộ phận đã nếm được mùi ngon của xuất khẩu hàng lại cực có hứng thú với kiến giải của hấn, trong đó có công ti đầu tiên hợp tác với HONG. Nghe được chuyện làm chứng nhận quản lý chất lượng có thể tiến vào thị trường Âu Mỹ, lợi nhuận lớn hơn gấp vài lần, tâm tư ông chủ Lí này lập tức lung lay, đồng thời liên lạc với mấy nhà xưởng có quan hệ tốt với mình và có ý đồ xuất khẩu cùng đi làm chứng nhận ISO.

Trở lại công ti, Lâm Hạo “phịch” một tiếng đặt đồng tài liệu về mấy công ti lên bàn Kiến Vũ, dọa cậu nhảy dựng lên.

“Cậu làm gì vậy?”

“Mấy nhà xưởng này đều đã làm tốt cái chứng nhận chất lượng cậu nói, thế nào?”

Kiến Vũ cầm tập tài liệu lật lật, quả nhiên như Lâm Hạo nói, đều là vài xí nghiệp thỏa mãn yêu cầu xuất khẩu. Thấy Lâm Hạo vẻn chân bắt chéo, vẻ mặt vênh vênh tự đắc, Kiến Vũ cảm thấy đau đầu, lúc trước cậu lôi chuyện chứng nhận ISO ra, một phần nguyên nhân là vì cậu không muốn thò tay vào thị trường Âu Mỹ và Nhật Bản, cậu không biết giải thích thế nào với Lâm Hạo về chuyện thương gia các nước này soi mói như thế nào, sản phẩm nếu không phù hợp thì sau đó phiền phức bao nhiêu. Nếu cậu nói ra, Lâm Hạo sẽ hỏi sao cậu biết việc này, lúc đó biết giải thích thế nào?

“Tôi biết rồi, tư liệu cứ để đây, có đơn đặt hàng tôi sẽ xem xét.”

Kiến Vũ nói xong liền bỏ tài liệu vào ngăn kéo. Thấy Kiến Vũ như vậy, Lâm Hạo có chút ghen khuất, hấn bỏ công sức lớn như vậy đi tìm những nhà xưởng này, Kiến Vũ lại căn bản chẳng để tâm. Tâm tình của hấn lúc này tựa như cậu lính cầm chiến lợi phẩm của mình trình lên quan trên chờ khen ngợi nhưng cấp trên lại coi rẻ. Ngồi vào bàn làm việc, hấn càng nghĩ càng khó chịu, nhìn lại Kiến Vũ vẫn khí định thần nhàn, cơn tức của hấn tạch tạch dâng lên. Rốt cuộc nhin không được, một cước đá văng bàn, giật lấy áo khoác đi ra ngoài, ra tới cửa còn quay lại trừng Kiến Vũ một cái rồi đóng sầm cửa, đại thiếu gia hấn sinh khí!

Kiến Vũ ngẩng đầu, mặt không lộ biểu tình gì nhìn cửa chính, sau lại tiếp tục tap tap gõ bàn phím, cậu còn có 10 văn kiện cần gửi, tạm thời không đếm xỉa tới vị đại thiếu gia này.

Lâm Hạo hầm hừ về đến nhà, bạch bạch bạch chạy lên phòng, khóa cửa lại tự nhốt mình trong phòng mà sinh hỏa dỗi, cơm tối cũng không thèm ăn. Từng hành vi của hắn khiến dì giúp việc sợ hãi, vội gọi điện cho Lâm Chấn. Lâm Chấn buông điện thoại, trầm ngâm một lát, mấy ngày nay biểu hiện của Lâm Hạo khiến ông giật mình, cậu ấm từ nhỏ sống an nhàn sung sướng nay bên ba bên ngoài cả ngày làm việc, người gầy đen hần đi, thể nhưng thành tích khiến ông phải nhìn bằng một con mắt khác. Ông đã xem qua báo cáo tài vụ của HONG, một công ti thương mại con con, lợi nhuận một quý lại xấp xỉ lợi nhuận của công ti cỡ vừa ở Lâm.co, Lâm Chấn biết, trong đó khẳng định có cố gắng của con mình, thể nhưng Lâm Hạo thường xuyên nhắc tới cậu nhỏ Kiến Vũ nọ, cũng là trung tâm vận hành của công ti. Kể cả dự án B2B trên tay ông, Lâm Hạo cũng nói là nghe từ cậu ta.

Lâm Chấn hiểu rõ con mình, Lâm Hạo là một cậu bé kiêu ngạo, chưa từng chân chính phục ai, mà mấy ngày nay lại thường xuyên nói về Kiến Vũ, ngày hôm nay nó khác thường như thể phỏng chừng lại có quan hệ với người kia. Có phải là lúc ông nên tìm thời gian gặp mặt cậu Kiến Vũ đó?

Vương Thanh ngồi sau bàn làm việc, hai tay chống cằm nghe Lương Minh báo cáo.

“Anh nói, trong thời gian này, bút tiền kia không có động tĩnh gì?”

“Đúng vậy,” Lưu Minh gật đầu, “Cậu Kiến Vũ kia trong thời gian này không có động tác gì trong thị trường chứng khoán. Tôi tra xét một chút, thấy cậu ta mở một công ti thương mại.”

“Công ti thương mại?”

“Đúng, chuyên làm xuất nhập khẩu, đối tác là Lâm Hạo, kinh doanh cũng có vẻ tốt lắm.”

Vương Thanh hứng thú ngẩng đầu, “Lâm Hạo? Thái tử gia Lâm.co?”

Lương Minh gật đầu, thấy Vương Thanh không có ý hỏi tiếp, hơi khom lưng một chút, xoay người ra khỏi phòng làm việc của tổng tài.

Vương Thanh dựa vào lưng ghế, một tay gõ nhịp trên mặt bàn, đây là động tác quen thuộc khi anh suy tư. Lâm Hạo? Cậu Kiến Vũ này sao lại có quan hệ với thái tử gia mắt cao hơn đỉnh nọ? Nghe nói gần đây Lâm.co có kế hoạch mở rộng xuất nhập khẩu, liệu có quan hệ với chuyện này? Còn có, nghe nói Lâm Chấn đang có kế hoạch mở một trang web B2B, một kẻ mù IT sao lại có dự tính này? Vương Thanh sâu xa nghĩ, hơi nhắm mắt lại, anh có dự cảm, tất cả chuyện này, đều có quan hệ thiên ti vạn lữ với cậu Kiến Vũ kia.

Theo suy đoán của anh, Lâm lão gia tử của Lâm.co tuy nói đã lui về sau màn, thể nhưng đối với đứa cháu nội Lâm Hạo này ông ta còn coi trọng hơn con trai. Một lão cáo già thành tinh đồng ý cho Lâm Hạo cùng một Kiến Vũ vô danh tiểu tốt mở công ti?

Vương Thanh càng nghĩ càng có hứng thú, với cậu Kiến Vũ này, anh hiện tại rất có ý niệm tìm hiểu đến cùng, có lẽ, anh không nên cứ thụ động chờ đợi như vậy?

7. Chương 7

Kiến Vũ nhìn thoáng qua lịch tường, lại nhìn nhìn phòng làm việc vắng vẻ, bất đắc dĩ thở dài. Vị đại thiếu gia Lâm Hạo này giận dỗi cũng lâu quá đi, gần một tuần rồi mà đến cái bóng cũng chưa thấy đâu. Nhắc điện thoại, Kiến Vũ đột nhiên lại thấy hắc tuyến, cậu nhớ ra mình không biết số điện thoại của Lâm Hạo! Mỗi lần có việc đều là Lâm Hạo chủ động liên hệ với cậu, hiện tại cậu muốn tìm người ta mà không biết tìm kiểu gì. Nhưng nay có một vụ kinh doanh vừa thỏa thuận xong, cần liên hệ nhà xưởng, mà phương diện này cậu không làm tốt được như hắn, vô luận thể nào cũng phải lòi hắn về đây.

Suy nghĩ một chút, Kiến Vũ bấm gọi 114, không tìm được Lâm Hạo nhưng tập đoàn tài chính Lâm.co thì dễ tìm thôi. Dựa theo dãy số điện thoại viên đọc cho, Kiến Vũ gọi tới tập đoàn Lâm.co, nhân viên tổng đài

nhận điện thoại sừng sốt nửa phút, tìm Lâm Hạo? Là ai nhỉ? Nghe người ngoài nhắc nhở mới biết người này tìm cậu ấm nhà tổng tài. Vội chuyển điện thoại cho phòng thư kí của Lâm Chấn, Lâm Chấn nghe thư kí báo lại, nở nụ cười, cậu Kiến Vũ này thật thú vị, không tìm được con liền đổi đến tìm bố. Có phải đó là hòa thượng chạy được miếu không chạy được không nhỉ? Có điều, thời gian này Lâm Hạo có điểm kì cục, là người của công ti sao có thể tùy tiện giận dỗi mà ném công ti sang một bên không quản chứ.

Lâm Chấn tiếp điện thoại, “Xin chào, tôi là Lâm Chấn.”

Kiến Vũ buông điện thoại, thở dài một hơi, không ngờ tổng tài Lâm.co lại mời cậu về nhà dùng cơm tối. Cũng không phải không nghĩ tới chuyện này, dẫu sao lúc HONG mới thành lập Kiến Vũ đã biết, Lâm gia đồng ý cho thái tử nhà họ cùng cậu lập công ti khẳng định sẽ không mắc kẹ, phỏng chừng hiện tại đối phương mò ra rãnh mạch tổ tông mười tám đời nhà cậu rồi. Lâm Hạo cũng từng đề cập với cậu, người nhà hắn muốn gặp cậu, nhưng mà Kiến Vũ vẫn từ chối, không biết vì sao, cậu luôn nghĩ, nếu gặp người nhà Lâm Hạo rồi thì sau này sẽ có không ít phiền phức, dù sao người nhà này chả có ai là đèn cạ dầu cả.

Suy nghĩ một chút, Kiến Vũ gọi điện cho Phùng Thiếu Hoa, “Cha, tối nay con không về ăn cơm nhé.”

“Lại đi xã giao? Nhớ đừng uống nhiều rượu quá nhé.” Từ lúc Kiến Vũ thành lập công ti đến nay, đôi khi cũng tham gia tiệc này nọ, dù sao đây vẫn là truyền thống trong kinh doanh ở Trung Quốc, khi có việc chưa thể thống nhất ý kiến, một chén rượu ra, lập tức hợp đồng có thể kí. Phùng Thiếu Hoa biết đạo lí này, thế nhưng vẫn thường xuyên nhắc nhở Kiến Vũ, uống rượu nhiều hỏng việc, phải chú ý uống vừa thôi, đừng bị người chuốc quá chén, tổn hại sức khỏe. Hơn nữa Kiến Vũ lúc này vẫn còn là sinh viên, nhiều mặt phải chú ý, cậu không giống như Lâm Hạo, chỉ là quần chúng phổ thông.

“Không phải ạ, là người nhà Lâm Hạo mời con tối ăn cơm, dù sao đã cùng nhau mở công ti, đến mặt cũng chưa gặp qua cũng khó ăn nói.”

“Cũng đúng, vậy con không thể đến tay không, lễ nhiều người ta không trách, người ta đã giúp đỡ không ít, đến phải chú ý lễ phép.”

“Vâng, con biết rồi.”

Mang cái gì làm lễ? Kiểu gia đình như nhà Lâm Hạo, kiếp trước Kiến Vũ đúng là chưa từng tiếp xúc, nhưng mà, lần đầu viếng thăm đúng là không thể đi tay không. Kiến Vũ vừa trò chuyện trên MSN với khách hàng vừa suy nghĩ, kết quả nói tới một nửa, khách hàng đột nhiên gửi cho cậu một đồng dấu hỏi, thì ra vừa rồi Kiến Vũ nghĩ cái gì liền gõ cái đó gửi đi, vội vàng xin lỗi rồi gửi lại tư liệu về hàng mẫu và báo giá. Thở dài một hơi, xem ra hôm nay không bàn chuyện làm ăn được rồi. Dứt khoát đóng máy tính, khóa cửa phòng làm việc, xuống lầu đi mua lễ vật đi. Đi loang quanh một buổi chiều, Kiến Vũ quyết định mua một bịch Thiết Quan Âm thượng hạng, cậu vẫn nhớ Lâm Hạo từng nói người nhà hắn bình thường đều thích uống trà. Bất quá, nhìn nhìn mấy tờ to mình giao ra, Kiến Vũ trong lòng hung hăng ghi một nét đậm cho Lâm Hạo, tiểu tử này vô cớ bỏ bê công việc còn làm hại cậu mất một món tiền lớn, Kiến Vũ quyết định sau này sẽ đào lại từ trên người hắn.

Đang ở nhà chơi trò chơi, Lâm Hạo đột nhiên hắt xì một cái, xoa xoa mũi, có một dự cảm không lành.

Quả nhiên, cô giúp việc nói có khách tới thăm, Lâm Hạo xuống lầu, thấy Kiến Vũ ngồi ở sofa trong phòng khách, cười nhẹ nhẹ, da đầu liền tê dại một trận, lần này phiền phức to rồi!

Chơi lão gia tử cười ha ha nhìn Kiến Vũ, ừm, tiểu tử này bề ngoài không tệ, cử chỉ cũng ổn, ngôn ngữ tiến thối đúng mực, hình như cậu ta là bạn học của cháu ông thì phải?

“Kiến Vũ, ta đã hỏi thăm qua tình hình công ti của cậu và Hạo nhi mở, rất tốt. Thanh niên có quyết đoán, có đảm lược, tương lai nhất định thành công.”

“Cảm ơn ngài khích lệ, kì thực Lâm Hạo xuất sắc hơn cháu nhiều, chuyện của công ti phần lớn là công của cậu ấy.”

Lâm Hạo vô cùng kinh ngạc liếc nhìn Kiến Vũ, hắn không biết Kiến Vũ còn có loại ngữ khí và thần thái này, tựa như một người xa lạ.

“Ừ, biết khiêm tốn, rất tốt,” Lâm lão gia tử gật đầu, “A Chấn, xem ra Hạo nhi nhà chúng ta còn phải học hỏi nhiều điều.” nói xong chống gậy ô kim đứng lên, “Mấy đứa thanh niên có chuyện muốn nói với nhau, lão nhân gia ta muốn nghỉ ngơi một chút, tuổi lớn rồi, không dùng được nữa. Đến giờ ăn lại gọi ta.”

“Vâng, phụ thân.”

Lâm Chấn đứng lên đỡ lão gia tử, quay đầu nhìn Lâm Hạo, “Hạo nhi, ba đưa ông nội lên lầu. Hôm nay Kiến Vũ là khách ba mời, con trước thay ba tiếp đãi, chờ lát nữa cùng nhau ăn bữa cơm.”

Lâm Hạo hơi miễn cưỡng gật đầu, Kiến Vũ cũng vội đứng lên nhìn theo Lâm Chấn đỡ lão gia tử lên lầu, quay đầu nhìn Lâm Hạo, “Lâm đại thiếu gia, tôi tự mình tới đây bồi tội, ngài bao giờ thì trả phép đi làm a?”

Lâm Hạo bị một câu của Kiến Vũ khiến cho đỏ bừng mặt, hắn cũng biết mình phát giận như thế có chút kì cục, nhưng mà nhìn vẻ mặt Kiến Vũ lúc này, hắn vẫn tức đến ngứa răng.

Kiến Vũ thấy vẻ mặt vụn vẹo của Lâm Hạo, nở nụ cười, mình cũng đã sống hai đời còn cùng cậu nhóc này so đo cái gì a, vươn tay vỗ vỗ vai Lâm Hạo, “Được rồi, chuyện là tôi sai trước, cậu mất nhiều công sức tìm nhà xưởng như vậy, tôi không nên quăng qua một bên như vậy.” Thấy sắc mặt hắn tươi tỉnh hơn, đón lời, “Tôi sau này sẽ để ý nhiều đến thị trường Âu Mỹ, hơn nữa công ti chúng ta sắp tới muốn mở rộng quy mô, tuyển thêm người, ông chủ lớn không có mặt, mình tôi không kham nổi a.”

Kiến Vũ một lần làm thuyết khách, nói khiến cho Lâm Hạo quên luôn hờn dỗi, hôm đó ở lại dùng cơm tối, hôm sau hắn liền tới công ti báo danh. Chuyện này khiến hai vị đại gia nhà họ Lâm sợ hãi, tiểu bá vương này khi nào thì dễ bị thuyết phục thế a? Ánh mắt nhìn Kiến Vũ càng đề cao hơn. Mà Kiến Vũ lúc này đang nhìn phiếu lương tháng này của Lâm Hạo trong tay, cười đến đắc ý, bé à, dám bỏ bê công việc một tuần, trừ luôn nửa tháng lương của người, xem người lần sau còn dám vô cớ bỏ bê công việc nữa không?

Phùng ký.

Một chiếc BMWs minicooper dừng trước cửa, tiểu Hạ đang đóng cửa nhận ra người xuống xe, “Cô Sheena, sao lại tới đây?”

Sheena cười cười, đóng cửa xe, “tiểu Hạ, ông chủ Phùng có ở đây không?”

“Có, có,” tiểu Hạ chần chờ, “Ông chủ lớn của bọn em thì có, cậu chủ nhỏ không ở đây, chị tìm ai?”

“Tìm ông chủ lớn đi.”

“Được, chị đợi lát nhé.” Tiểu Hạ để Sheena vào cửa hàng, rót cho cô cốc nước, đây là lần đầu Sheena đến tiệm chính Phùng ký, cô ngắm nghía bốn phía, thấy phía trước cửa hàng rất sạch sẽ, trên tường có dán giấy phép kinh doanh và giấy chứng nhận an toàn vệ sinh, bên trên còn treo ảnh hai cha con Kiến Vũ. Quả nhiên tướng mạo dễ nhìn của cậu chủ nhỏ nhà này phân nửa là di truyền từ cha.

Phùng Thiếu Hoa từ trong buồng đi ra, thấy Sheena ngồi trên ghế quan sát khắp nơi, “Cô gái, tìm tôi có chuyện gì sao?”

Sheena đứng lên, “Chào chú! Chú là ông chủ Phùng ạ? Cháu là Sheena, thư kí của tổng tài Time quốc tế, đây là danh thiếp của cháu.”

Phùng Thiếu Hoa nhận danh thiếp của Sheena, nhìn mấy hàng chữ tiếng Anh trên đó làm ông vầng cả đầu.

“Ha ha, tôi biết, công ti các cháu bình thường cũng chiều cố tới việc làm ăn của Phùng ký, lần này cháu tới là có chuyện gì thế?”

“Là thế này, tổng tài chúng cháu gần đây rất có hứng thú với kinh doanh ẩm thực, các hạng mục phục vụ của Phùng ký đều khiến anh ấy rất hài lòng, muốn cùng Phùng ký hợp tác.”

“Hợp tác?”

Mấy câu của Sheena khiến Phùng Thiếu Hoa đương trường sửng sờ.

Sheena đi rồi, Phùng Thiếu Hoa liền bảo tiểu Yến và Tiểu Hạ về nhà trước, đóng cửa, ngồi trong nhà trái lo phải nghĩ, đều cảm thấy chuyện này có chút kì quặc, theo lời Sheena thì tổng tài của họ coi trọng tay nghề

hai cha con và sự phục vụ của Phùng ký, cho nên muốn đầu tư cho bọn họ, giúp Phùng ký mở một hệ thống nhà hàng, đối với cha con họ mà nói, tuyệt đối là chuyện tốt, nhưng khiến ông nghĩ không ra chính là, nếu muốn mở một hệ thống nhà hàng thì Time quốc tế tự mở không phải tốt hơn sao? Hơn nữa, nói thật ra thì, tuy tay nghề của cha con họ cũng tốt nhưng so với đầu bếp của các khách sạn lớn nhất định có chênh lệch không ít. Phùng Thiếu Hoa từng nghe Kiến Vũ nói qua về công ti lớn này, với thực lực của bọn họ, căn bản không cần phí thời gian và tinh lực mà lựa gạt loại nhà hàng nhỏ như Phùng ký này, cho dù bọn họ thực có tính toán khác, vậy thì là tính toán cái gì đây? Phùng Thiếu Hoa ngắm nghía quanh cửa hàng, ngoại trừ nhà hàng nho nhỏ này, cha con họ còn có cái gì khiến người khác nhớ thương? Mặc dù Kiến Vũ và Lâm Hạo cộng tác mở công ti thương mại, trong lòng ông cũng hiểu, cuối cùng thì công ti ấy thuộc về ai. Phùng Thiếu Hoa càng nghĩ càng rối, nhất thời không có chủ ý gì, đành gọi điện cho Kiến Vũ, nói giản lược một chút chuyện xảy ra.

“Vâng, con biết rồi, cha, trong điện thoại khó nói rõ, hôm nay con về sớm một chút, cha con ta thương lượng lại sau.”

Kiến Vũ buông điện thoại, cũng thấy được chuyện này quá đột ngột, trước đó căn bản không có dấu hiệu gì. Suy nghĩ của cậu và cha giống nhau, chuyện này tuyệt đối có kì quặc, nhưng lúc này cậu không nghĩ ra vấn đề ở chỗ nào.

Lâm Hạo mới từ cục thương kiểm về, có một đơn hàng nhập khẩu cần giấy tờ chứng minh nguồn gốc, hôm nay vừa tới cục thương kiểm nộp. Vừa vào cửa, đã thấy Kiến Vũ nhú chặt mày như đang suy nghĩ điều gì. Không thèm hỏi tới, Lâm Hạo thả túi tài liệu, chạy tới trước cái quạt, thoải mái thở dài một hơi, chạy cả một buổi sáng, người đều ướt đầm, trước đây hẳn chưa từng chịu qua cái khổ này đâu.

Kiến Vũ cầm tư liệu Lâm Hạo mang về, tỉ mỉ lật lật, phát hiện không có sai sót gì liền gọi điện cho xưởng, buông điện thoại, thấy Lâm Hạo còn đang hóng gió, mở miệng nhắc hắn, “Người đây mồ hôi còn hừng gió, cẩn thận cảm lạnh.”

“Không việc gì” Lâm Hạo vầy vầy đầu, nghĩ áo sơ mi trên người dính khó chịu liền lột ra, “Cậu vừa suy nghĩ gì vậy, mặt nhăn thành chữ ”xuyên” () luôn?”

Kiến Vũ hơi mất tự nhiên dời ánh mắt, Lâm Hạo không biết tính hướng của cậu, cứ thế trắng trợn trần truồng người mà lượn lơ trước mặt cậu, thân hình trẻ trung toát ra nhiệt khí làm cổ họng cậu khô khốc.

“Không có gì, hôm nay trong nhà tôi có việc, về trước nhé. Tư liệu của khách hàng tôi chỉnh lí xong rồi, hóa đơn thì cậu tới anh Đỗ tài vụ lấy.” Nói xong, xốc túi, vội vội vàng vàng ra cửa.

Phía sau cậu, Lâm Hạo chớp chớp mắt, tiểu tử này hôm nay sao thế?

Kiến Vũ ra khỏi phòng làm việc, thở phào một cái, lại nhin không được mà cười ra tiếng, từ lúc sống lại tới nay, đây là lần đầu tiên luống cuống tay chân, xem ra mình bận quá quên cả chuyện này. Ngắm lại, mình nhòm một cậu choai choai mà chảy nước miếng, thật là càng sống càng đi lùi a.

Về đến Phùng ký, thấy cha đang ngồi trên ghế hút thuốc, TV vẫn mở nhưng đang chiếu cái gì chắc ông cũng không để ý. Kiến Vũ bước đến, tắt TV, đưa gạt tàn cho cha, “Cha, con về rồi, tàn thuốc sắp rơi cả xuống đất kia.”

Phùng Thiếu Hoa vội dập thuốc, “Về rồi a, con ăn chưa?”

“Chưa ạ” Kiến Vũ vừa nói vừa tiến vào phòng bếp, mở tủ lạnh, phát hiện có canh mì lạnh, ném chút, chua ngọt vừa khẩu vị cậu, biết cha chuẩn bị riêng cho cậu, vui rạo rực lời ra, đun nước sôi, thả mì, lại nhúng qua nước lạnh, thả vào bát, rót canh, bưng ra ngoài.

“Cha, cha có ăn không ạ?”

“Cha ăn rồi, này là phần cho con đây.” Phùng Thiếu Hoa lại vào bếp, cắt nửa quả dưa chuột, một quả trứng kho, chặt cái chân vịt, bưng ra bỏ trước mặt Kiến Vũ, “Ăn từ từ, có ai giạt của con đâu.” Chỉ một lát, cái bát mì của Kiến Vũ chỉ còn một phần ba.

“Hô,” Kiến Vũ gật gật, gấp một miếng thịt vịt, “Cha, này cha gọi cho con nói chuyện Time muốn đầu tư cho chúng ta, cha nói lại tỉ mỉ chút nữa cho con đi.”

“Cứ thông thả, con ăn đi đã, ăn xong rồi nói.”

Kiến Vũ ăn xong mì, thu dọn bát đĩa, xong xuôi, Phùng Thiệu Hoa liền thuật lại một lượt lời Sheena nói hôm nay, Kiến Vũ nghe, cũng không xen mồm, kể xong, Phùng Thiệu Hoa liền nói ra nghi hoặc của mình, “Con à, cha càng nghĩ càng thấy kì quặc, nhưng mà, một công ti lớn như vậy cũng chẳng cần lừa chúng ta. Con gặp vị tổng tài kia rồi, con nói xem anh ta là người thế nào?”

Kiến Vũ nghĩ nghĩ, “Chà à, con có gặp qua tổng tài Time quốc tế, nhưng cũng chưa nói được mấy câu, còn về chuyện vì sao đột nhiên muốn đầu tư cho chúng ta, con cũng không rõ lắm.” Kiến Vũ dừng một chút, “Nhưng mà, con nghĩ anh ta chắc không vô duyên vô cớ mà lừa chúng ta. Sheena lưu danh thiếp cho cha phải không? Trên đó có số điện thoại, mai con gọi đến hỏi cụ thể xem thế nào.”

Phùng Thiệu Hoa suy nghĩ một chút, cũng thấy Kiến Vũ nói có lí, liền đưa danh thiếp của Sheena cho Kiến Vũ. Kiến Vũ cầm lại, nhìn chức vụ và tên tuổi trên đó, chức vụ chính thức của Sheena là trợ lí đặc biệt của tổng tài, không phải như cô vẫn hay nói là thư kí của tổng tài, xem ra cô gái này không đơn giản.

Hôm sau, Kiến Vũ gọi điện cho Lâm Hạo, nói với hắn hôm nay mình có việc riêng không tới công ti, nếu có chuyện gì, mai cậu tới sẽ giải quyết. Lâm Hạo buông điện thoại, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hôm nay mặt trời mọc từ phía tây đi? Con lang liêu mạng Kiến Vũ hôm nay bỏ bê công việc.

Kiến Vũ sau đó lại gọi cho Sheena, dường như đối phương dự kiến trước chuyện này, vô luận cậu hỏi gì đều nhất nhất giải đáp, hơn nữa lời lẽ khẩn thiết, nói tổng tài bọn họ thấy được giá trị kinh doanh của Phùng ký, cho nên mới mong muốn đầu tư. Hơn nữa tập đoàn tài chính Time đã sớm muốn nhúng tay vào kinh doanh ẩm thực, chỉ là chưa tìm được thời cơ và con người thích hợp, mà Kiến Vũ vừa lúc phù hợp với yêu cầu về tài đức mà tổng tài đặt ra, cho nên mới coi trọng Phùng ký, lời lẽ khiến cho Kiến Vũ cũng bắt đầu nghĩ mình thật không biết phải trái.

“Cậu chủ Phùng à, không phải chị Sheena nói ngoa, người được tổng tài chúng tôi để mắt đều có bản lĩnh thật sự, sau này, lương một năm lấy trăm vạn làm đơn vị tính đó. Nếu cậu còn lo lắng gì thì cứ tới Time một chuyến, không cần ngại, chúng ta trực tiếp nói chuyện một chuyến, chị nghĩ, chuyện này với Phùng ký và bản thân em đều là cơ hội tốt đấy.”

Kiến Vũ lo lắng một chút, nghĩ Sheena nói không sai, dù sao, cậu cũng đã từng đọc qua tư liệu đánh giá Vương Thanh của dư luận sau này, không thấy nói phẩm hạnh của anh ta có vấn đề gì, năng lực làm việc và con mắt nhìn người của anh ta đúng là hạng nhất. Lần này Time quốc tế có thể chủ động tìm mình đúng là một cơ hội tốt. Tuy nói mình à Lâm Hạo cộng tác mở công ti nhưng nói thực ra, về mặt tài chính hay một phương diện bất kì nào đó của công ti này đều do Lâm Hạo chiếm phần lớn, lại còn trộn thêm một ít dây dợ từ Lâm.co, hẳn có thể cùng cậu hợp tác là do coi trọng năng lực của cậu chứ không có khác, tương lai có nhân tài thương mại khác tiến vào, Kiến Vũ không có bao nhiêu chắc chắn có thể ở lại công ti này lâu dài.

Nghĩ đi nghĩ lại, thương lượng thêm cùng Phùng Thiệu Hoa, Kiến Vũ quyết định tới Time quốc tế một chuyến.

Vương Thanh đang cùng bạn bè ở quán bar tiêu khiển, nghe Sheena báo cáo xong, buông điện thoại, lại thấy bạn bè nhìn mình chăm chú.

“Sao thế?” Vương Thanh cười cười nhắc chén rượu.

“Thanh, mỗi lần nhìn cậu cười như vậy, tôi lại sợ.” Ben nói, “Tôi còn nhớ, lần trước cậu cười như thế, hôm sau cổ phiếu của công ti vẫn đối đầu với cậu liền rơi luôn.”

“Ha, cậu không nói tôi cũng quên mất đấy.” Vương Thanh cười vỗ vỗ vai Ben, “Hóa đơn hôm nay tính vào khoản của tôi nhé.” Nói xong cầm lấy một mũi phi tiêu, ném, chính giữa hồng tâm.

8. Chương 8

Kiến Vũ có chút khấn trương, đây không phải lần đầu cậu tới Time quốc tế, nhưng lần này không giống những lần trước. Thông báo với tiếp tân, trực tiếp vào thang máy lên phòng tổng tài, Sheena đang đợi cậu ở đó.

“Cậu Kiến Vũ đến rồi à. Ông chủ của chúng tôi đang họp, xin chờ chừng 10 phút nữa.”

Sheena dẫn Kiến Vũ tới phòng khách, bưng tới một ly trà. Kiến Vũ cảm ơn cô, không hẹn rõ thời gian trước là do cậu quên, chờ một chút cũng không sao, chỉ ít cũng có thể giúp cậu thả lỏng một chút, tỉ mỉ ngấm lại lát nữa nên ứng phó thế nào, nằm đó lần đầu cậu đi thử việc cũng không có khấn trương thế này.

Một lát sau, Sheena buông điện thoại, đi tới, cắt mạch tư duy của Kiến Vũ.

“Cậu Kiến Vũ, ông chủ của chúng tôi mời cậu.”

“A, được.”

Kiến Vũ gõ cửa phòng tổng tài, bên trong truyền tới âm thanh trầm thấp của Vương Thanh, “Mời vào.”

Kiến Vũ đẩy cửa, bước vào, “Vương tổng, xin chào! Tôi là Phùng Kiến Vũ.”

Ngoài dự liệu của cậu, Vương Thanh không phải đang ngồi sau bàn công tác mà cầm một ly cà phê nghiêng người trên sofa, híp mắt nhìn cậu, cả người tỏa ra một loại khí tức biếng nhác. Kiến Vũ không khỏi hơi nhú mày, người này, hiện thực sự muốn bàn chuyện làm ăn với cậu?

Vương Thanh thấy vẻ mặt cậu, cười cười, “Mời ngồi, tôi vừa xong một cuộc họp 5 tiếng đồng hồ, khiến cậu chê cười rồi.” Nói xong, xoa xoa cổ, ngồi thẳng lên, đặt cà phê xuống, vươn tay bắt tay Kiến Vũ.

Kiến Vũ gật đầu, cậu có thể thế nào? Quay người bỏ đi? Cậu không phải loại gà chọi lỗ mãng mới ra trường, biết lúc này nên làm gì. Hơn nữa, bộ dạng Vương Thanh lúc này khiến cậu dễ dàng không ít. Nếu đối phương từ đầu tới cuối là đáng vẻ làm công sự, khả năng cậu lúc này muốn nói cũng không nói hoàn chỉnh một câu. Suy nghĩ một chút, bước tới sofa đối diện Vương Thanh, ngồi xuống. Vị trí này có thể khiến cậu và Vương Thanh ngang hàng, không khiến cậu rơi vào thế hạ phong lúc nói chuyện.

Vương Thanh nhú mày, cậu Kiến Vũ này, thú vị đây!

“Vương tiên sinh, tôi biết thời gian của anh rất quý giá nên tôi xin đi thẳng vào vấn đề, mong anh không để ý.” Kiến Vũ tận lực dừng lại, chờ xem Vương Thanh có muốn nói gì không.

Vương Thanh gật đầu, cầm ly cà phê lên, ý bảo Kiến Vũ tiếp tục.

“Về chuyện cô Sheena đã nói, chuyện Time quốc tế có ý định đầu tư cho Phùng ký, tôi nghĩ muốn tìm hiểu kĩ càng hơn một chút.”

“Kì hơn? Sheena đã nói rõ mọi chi tiết liên quan rồi mà.”

Kiến Vũ gật đầu, đúng là Sheena đã thuyết minh tỉ mỉ dự án đầu tư cho Phùng ký của Time quốc tế, Kiến Vũ nghe xong cũng cảm thấy rất hứng thú, thế nhưng, đây không phải là mục đích chính của chuyến đi hôm nay, “Tôi biết, Time quốc tế dự định đầu tư cho Phùng ký giúp Phùng ký phát triển thành một hệ thống nhà hàng, dự án này là một cơ hội vô cùng tốt với Phùng ký. Nhưng tôi không rõ, Vương tổng vì sao lại chọn Phùng ký?”

“Vì sao?” Vương Thanh buông ly cà phê, giương mắt nhìn thẳng vào Kiến Vũ, “Điều này rất trọng yếu sao? Cậu đã hiểu rõ dự án này rất có lợi cho Phùng ký, vậy còn lo lắng gì nữa?”

“Xin lỗi, Vương tổng, tôi làm việc luôn thích làm đến nơi đến chốn. Đầu tư của Time xác thực rất có lợi cho sự phát triển của Phùng ký, thế nhưng, không phải tôi tự coi nhẹ mình, Phùng ký chỉ là một cửa hàng nhỏ, ngài xem trọng Phùng ký, hẳn là có cân nhắc riêng. Nếu ngài không thể nói rõ nguyên nhân tuyển Phùng ký, tôi nghĩ, tôi cũng chỉ đành tiếc nuối mà bỏ qua cơ hội này.” Hiện tại Kiến Vũ có thể xác định, mục đích lần này của Vương Thanh không hề đơn giản, chỉ ít, qua lần gặp gỡ này, cảm giác đối phương gây cho cậu, tựa hồ không phải coi cậu là đối tượng hợp tác.

Vương Thanh thấy Kiến Vũ đang muốn đứng lên thì thu hồi thái độ đùa cợt, “Nếu tôi nói, tôi làm như vậy vì rất tán thưởng cậu, cậu có thể tiếp thu không?”

“A?”

Kiến Vũ trừng lớn hai mắt.

————— mắt to trừng mắt nhỏ —————

Lương Bản xách một túi gạo bước vào phòng bếp, thấy Trương Mỹ đang đứng đếm hải sản trong tủ lạnh, hừ một tiếng.

“Tiểu Bản, cậu về rồi.”

“Vâng”

Lương Bản buông túi, xoay người, lau mồ hôi, “Bà chủ, tôi nói trước với bà một tiếng, tôi chỉ làm đến cuối tháng này, phiền bà sớm thanh toán tiền lương cho tôi nhé.”

“A?” Trương Mỹ ngậy người, “Đang làm tốt mà, sao nói đi là đi? Hợp đồng còn hai ba tháng nữa mà.”

“Nhà tôi có việc gấp, thực sự không còn cách nào. Hơn nữa, hợp đồng là tôi kí với Phùng ký, chưa cùng ông bà kí cái khác.”

Lương Bản muốn thôi việc là đã suy nghĩ rất kĩ càng. Dù sao, y đã làm ở đây gần một năm, hai ông chủ trước và sau đều tốt, thế nhưng, từ lúc con trai ông Thẩm tới, chuyện không còn như trước nữa. Không hiểu Trương Mỹ suy nghĩ gì mà đem việc nhập hàng giao cho Hấn. Lúc đầu còn được, nhưng càng về sau Lương Bản từ từ phát hiện, rau củ càng lúc càng không phải tươi mới, mà chất lượng thịt cá cũng từ từ giảm, sau bắt đầu trộn lẫn một ít cá ươn tôm hỏng, nói riêng với Trương Mỹ vài lần, chất lượng nguyên liệu tốt được vài ngày, sau lại như cũ. Cuối cùng, Lương Bản cũng lười nói, dù sao thì y cũng chỉ là làm công cho nhà người ta, việc kinh doanh tốt hay xấu thì tiền công vẫn thế. Thẩm Chư và Trương Mỹ cũng dần phát hiện kinh doanh trong cửa hàng không được như trước đây, song họ vẫn đổ cho nguyên nhân là do gần đây cũng có mấy cửa hàng cơm mới mở. Hai vợ chồng thương lượng với nhau, hạ giá thành một chút, việc làm ăn vẫn không có chuyển biến tốt. Cho tới gần đây, việc kinh doanh của cửa hàng không còn bằng một nửa Phùng ký trước đây, hơn nữa Lương Bản phát hiện con trai ông chủ bắt đầu mua loại dầu cống ngầm! Thứ này Lương Bản có biết, hồi còn học nấu ăn, thầy dạy từng đề cập tới, rất nhiều hắc điểm (cửa hàng làm ăn bất chính) đều dùng thứ này, ăn nhiều sẽ gặp chuyện!

Lương Bản càng nghĩ càng tiếc nuối, hơn nữa gần đây còn nghe được tin tức của Phùng ký từ Tiểu Hạ, y quyết định bản thân phải nhanh chóng dứt ra mới được!

Chuyện Lương Bản phải đi, ngay hôm đó Trương Mỹ liền nói với Thẩm Chư. Nghe xong, ông không nói gì, chỉ dặn Trương Mỹ thanh toán rõ ràng tiền lương cho Lương Bản. Trương Mỹ nghĩ Lương Bản nói đi là đi, lòng càng không vui.

“Ông nói xem, có phải cậu ta biết chúng ta định giảm tiền lương của cậu ta nên mới đi không?”

“Tôi chưa nói gì mà? Nếu đúng là vì việc này cũng không trách người ta được.”

Thẩm Chư cũng nhìn ra chút manh mối từ tình hình gần đây của cửa hàng, ông đã bàn với Trương Mỹ, không nên để thằng phá gia quản tiền nữa, nhưng Trương Mỹ không nghe, Thẩm Chư là người làm ăn nhiều năm như vậy, mấy trò mèo trong sổ sách sao qua được mắt ông, nhưng nó là con ông, ông biết làm sao? Tính ra, tiền nhà quý tiếp theo đều thành vấn đề phải lo rồi, ngày trước làm chuyện thiếu lương tâm với cha con Kiến Vũ, xem ra, giờ là bị báo ứng...

Dầu cống ngầm: Loại dầu mỡ kém chất lượng, ví dụ như dầu đã sử dụng nhiều lần, dầu thải ra bị thu hồi. Ở Trung Quốc thực sự có dầu cống ngầm, là loại được thu hồi từ cống thải của các nhà hàng lớn. Dùng loại dầu này thường xuyên dễ gây ung thư. nhà mình cũng có đấy, nhiều nhà chuyên gia công các loại ăn vặt như quẩy, ngô cay,... hay dùng lắm, hình ảnh khá ảnh hưởng đến khẩu vị nên không nhả ra đây >.<>

Cuối cùng Kiến Vũ cũng tiếp nhận đầu tư của Time, cậu cùng Vương Thanh nói chuyện hơn một tiếng đồng hồ, ngoài ý muốn phát hiện, nguyên lai dự án với Phùng ký lần này là do Vương Thanh đích thân ra tay. Kiến Vũ cân nhắc một chút, vô luận Vương Thanh đánh chủ ý vào cái gì thì chuyện này với mình mà nói cũng không có hại gì. Dù sao mọi thứ đều viết rõ trên hợp đồng giấy trắng mực đen, cho dù sau này có cạm bẫy gì thì vẫn có cái làm căn cứ. Song, cậu không kí hợp đồng ngay với Vương Thanh mà thỏa thuận đến một tuần sau, dù sao lúc này Phùng ký vẫn còn một số việc chưa xử lí sạch sẽ, mà cửa hàng nhà Thẩm Chư thuê cũng là một vấn đề. Hơn nữa, nếu giờ nhận đầu tư từ Time, bản thân mình sẽ phải chạy cả hai đầu, khẳng định là không đủ tinh lực, như vậy, “HONG” cần phải tuyển nhân viên làm ngoại thương rồi.

Khéo léo từ chối lời mời dùng cơm của Vương Thanh, Kiến Vũ về Phùng ký thật sớm, cậu muốn nói tin này cho cha.

Phùng Thiệu Hoa nghe Kiến Vũ nói xong, suy xét một chút, mặc dù ông vẫn thấy chuyện này có điểm kì quặc nhưng cũng không tìm ra một chút sai lầm nào. Lại nhìn con trai có vẻ rất để ý chuyện này, nếu đã trực tiếp nói chuyện với ông chủ lớn của người ta thì chắc không có vấn đề gì đi. Hơn nữa ông còn có một việc cần thương lượng với con mình.

“Con à, hôm nay chú Thẩm có tới đây.”

“Ah,” Kiến Vũ nhú nhú mày, đã lâu rồi không thấy, lần này Thẩm Chư tới làm gì a? “Chú Thẩm tới? Có chuyện gì thế cha?”

Phùng Thiệu Hoa nghĩ, có muốn gạt Kiến Vũ cũng không được nên nói rõ chuyện này cho cậu, “Chú Thẩm nói hai tháng nay chuyện làm ăn không tốt, muốn trì hoãn nộp tiền nhà một chút, cha nghĩ cũng chẳng phải việc gì to tát nên đồng ý rồi.”

Nghe Phùng Thiệu Hoa nói xong, lòng mày Kiến Vũ càng chau lại sâu hơn. Kinh doanh không tốt? Không tốt tới trình độ nào mà đến cả tiền thuê nhà cũng không trả nổi?

“Cha, cửa hàng bên kia làm sao không tốt? Chú Thẩm có nói với cha không?”

Phùng Thiệu Hoa lắc đầu, “Còn có thể vì sao, cha mới hỏi hai câu, chú ấy đã đỏ bừng mặt, nói năng ấp úng, xem ra, trong chuyện này không thể thoát được quan hệ với Thẩm Lương.”

Tiểu Hạ đang bưng một chậu đậu đã nhặt xong đến, nghe được câu chuyện của hai cha con, đưa chậu đậu cho tiểu Yến, đi tới, “Anh Kiến Vũ, việc này em biết, Lương Bán nói cho em rồi.”

“Lương Bán?”

“Đúng,” tiểu Hạ dứt khoát kéo một cái ghế tới để ngồi xuống, “Hôm trước gặp ở ngoài chợ, cái đồ sói mặt trắng(vô ơn) vô lương tâm ấy hôm nay sẽ cuốn gói về với ông bà, gặp em, hẳn liền liền mồm nói hối hận vì ngày ấy đồng ý ở lại làm việc cho Trương Mỹ.”

“Xảy ra chuyện gì?” Kiến Vũ nghe nói Lương Bán phải đi thì biết bên Thẩm Chư lần này là có chuyện lớn rồi, dù sao thì rất nhiều khách hàng cũ của Phùng ký lưu lại là do tay nghề của Lương Bán, chỗ Thẩm Chư nếu không phải thực sự có chuyện nghiêm trọng sẽ không để Lương Bán đi.

Tiểu Hạ thấy Kiến Vũ có vẻ hứng thú với chuyện này liền đem lời Lương Bán và cô nói chuyện, từ đầu chí cuối nói lại, bao gồm cả chuyện Thẩm Lương nhập hàng kém chất lượng lại hao hụt, rồi cả chuyện dùng đầu cống ngầm,...

Phùng Thiệu Hoa nghe xong càng thấy sợ, Thẩm Chư và Trương Mỹ đều là người khôn khéo, sao lại để Thẩm Lương làm ra loại chuyện này?

“Hắn còn nói với em, mấy hôm trước còn có khách hàng trách cứ là dùng đồ ăn của họ liền bị tiêu chảy, hẳn đã biết chuyện này không xong rồi. Quả nhiên, hôm sau liền có người của cục công thương tới, Thẩm Chư phải nhét tới hai phong bì đấy, hứa hẹn mãi mới đưa được người ta đi. Nhưng mà phòng chừng chuyện này một thời gian nữa cũng không ổn đâu, cho nên cái đồ vô ơn kia liền muốn cuốn xéo.”

Nghe Tiểu Hạ nói xong, Kiến Vũ biết Thẩm Chư và Trương Mỹ lần này gặp phiền phức lớn rồi, thực ra mà nói, cậu đã hạ quyết tâm không muốn dính líu tới chuyện này, bởi trong đó liên quan tới quá nhiều phương diện thiệt hơn, nhưng xem ra cha cậu không có khả năng mặc kệ hai người đó.

“Cha, cha thấy thế nào?” Kiến Vũ muốn tham khảo ý cha một chút rồi mới quyết định nên làm gì.

Phùng Thiệu Hoa suy nghĩ một chút, mở miệng, “Cha đã cân nhắc rồi, chuyện này chúng ta có thể không nhúng tay thì sẽ không nên nhúng tay.”

Nghe thế, Kiến Vũ sửng sốt, không ngờ cha cậu lại có phản ứng này.

Phùng Thiệu Hoa nhìn vẻ mặt Kiến Vũ, cười cười, sờ sờ đầu cậu, “Con à, con cho cha con là quan âm bồ tát? Chuyện gì cũng lôi về mình? Lúc trước hai người bọn họ nhận lấy chi nhánh của chúng ta, cha không nói gì, là bởi trước đây họ cũng giúp cha con ta rất nhiều, tặng bọn họ một cửa hàng coi như xong. Nhưng hôm nay chuyện này xem chừng không đơn giản, dính vào một chút, không biết chừng lây một thân tanh (aka bị vạ lây, mang tiếng xấu). Con vẫn còn là một sinh viên, lại còn mở công ti thương mại, cha con còn đang trông chờ vào con để mà dưỡng lão với lo ma chay đấy.”

“Đúng thế” tiểu Hạ vào hòa, “Chuyện nhà ấy làm, có đền sạch tài sản, cả nhà ra đường ăn xin cũng đáng, anh Kiến Vũ, anh phải giữ vững lập trường.”

“Rồi rồi” Kiến Vũ cười ngắt lời tiểu Hạ, không thể để cô nhóc này nói thêm gì nữa, càng nói càng kì cục.

Tiểu Hạ lè lưỡi, bị tiểu Yến lôi vào bếp rửa rau.

Tuy Kiến Vũ quyết định không nhúng tay vào chuyện nhà Thẩm Chư nhưng cũng không muốn làm quá tuyệt tình, đồng ý cho họ khát nợ tiền nhà, dù sao bọn họ cũng đã sút đầu mẻ trán, còn giục tiền nhà khác gì bỏ đá xuống giếng. Nhưng cậu cũng biết, chuyện này, đã có lần đầu thì sẽ có lần thứ hai, thứ ba, cậu cũng không phải kiểu người lương thiện làm việc không cần báo đáp mà nuôi không người ta.

Kiến Vũ và ông Phùng thương lượng với nhau một chút, nếu đã nhận đầu tư từ Time, tương lai Phùng ký khẳng định sẽ mở các chi nhánh khác, như vậy nếu để lại cửa hàng nhà Thẩm Chư sẽ có vấn đề, hiện tuy đã sửa lại tên cửa hàng, cũng không dùng bằng hiệu Phùng ký nhưng rất nhiều khách đặt hàng từ xa không biết, lỡ sau này Phùng ký mở thêm chi nhánh, vợ chồng họ lại lợi dụng danh hiệu Phùng ký mà kinh doanh thì phiền phức to. Hơn nữa, ngày trước cho nhà họ thuê phòng cũng chẳng trông mong gì vào món tiền nhà ấy, vậy dứt khoát bán phút đi cho xong. Một là không cần lo chuyện sau này có người cố ý dùng tên Phùng ký để kinh doanh, hai là bán nhà rồi, tiền thuê nhà là chuyện của bọn họ và chủ nhà mới.

Ông Phùng nghe xong cũng thấy có lí, hôm đó liền gọi điện cho Thẩm Chư, nói là miễn ba tháng tiền nhà cho họ, sau lại nói thêm chuyện Kiến Vũ muốn hợp tác với người khác mở nhà hàng, cần tiền, họ định bán căn nhà đó đi.

Thẩm Chư buông điện thoại, đốt điếu thuốc, ngồi trong một góc vắng vẻ của cửa hàng, cảm giác trên người một chút khí lực cũng không còn.

Hôm sau, Kiến Vũ vừa vào tới phòng làm việc đã bị Lâm Hạo làm cho khiếp vía. Hôm trước còn đang bình thường, giờ trông hai mắt đã sưng mọng, mũi đỏ bừng, cả người uể oải úp sấp trên bàn. Thấy Kiến Vũ vào thì đỡ dần ngẩng lên, bắt chuyện.

“Cậu tới rồi à” nói xong lại up mặt xuống bàn.

“Ừ”

Kiến Vũ buông túi, bước đến bên cạnh, sờ lên trán hắn, lại sờ trán mình, quả nhiên là phát sốt rồi, không chừng còn khá cao đây. Đã bảo tên này đừng có mà vừa mới đây người mồ hôi liền đứng hóng gió, xem ra căn bản là không nghe lọt tai rồi.

“Cậu bị cảm, uống thuốc chưa?”

“Rồi” Lâm Hạo bắt lấy tay Kiến Vũ đặt lên trán mình, tay thẳng nhóc này mát ghê, áp lên trán thật dễ chịu.

Kiến Vũ bị Lâm Hạo làm cho hắc tuyến, tên này định mượn mình làm đá hạ nhiệt chắc? Rút tay về, không để ý tới ánh mắt ai oán của Lâm Hạo, xách hắn lên, tay còn vòng qua thắt lưng hắn, “Đã thành thế này còn làm lụng gì nữa, về nhà ngay, bảo người nhà đưa đi bệnh viện.”

Lâm Hạo đẩy vài cái, thấy mình không cự lại được Kiến Vũ, phát sốt khiến hắn bủn rủn toàn thân, không còn tí sức nào, nghĩ nghĩ, dứt khoát tựa cả người lên Kiến Vũ, khiến cậu tí nữa thì dập mặt xuống đất.

“Bác sỹ của gia đình đến khám rồi, thuốc cũng uống rồi.” Lâm Hạo ho khan hai tiếng, thở hào hển, “Thể chất của tôi như thế, chẳng cần uống nhiều thuốc đâu, nhìn có vẻ nghiêm trọng nhưng thực ra chịu hai ngày là khỏi mà.” Nói xong lại ho tiếp.

“Vậy cậu cũng phải về nhà, nằm hẳn để chịu hơn ngồi nhiều.” Kiến Vũ nói xong liền quay người, ngồi xổm xuống, đưa lưng về phía Lâm Hạo, “Lên đi”

“Làm gì?”

“Cổng cậu xuống lầu bắt xe về nhà.”

Lâm Hạo muốn nói mình cao hơn cậu ta, chẳng chắc công được đâu, lại bị Kiến Vũ trừng mắt, không dám nói gì nữa. Kể cũng lạ, mỗi khi bị Kiến Vũ trừng mắt, Lâm Hạo lại có cảm giác giống như ông ngoại đang đứng trước mặt, tay cầm roi ngựa uy hiếp muốn quất hắn vậy. Sờ sờ mũi, đành ngoan ngoãn nằm lên lưng Kiến Vũ, hít sâu một hơi, hương vị sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái trên người cậu khiến hắn thấy thoải mái không ít.

Kiến Vũ cũng chẳng quan tâm Lâm Hạo nghĩ cái gì, công hắn ra ngoài. Cậu nhóc này nhìn có vẻ gầy gò vậy mà khá nặng đây, hơn nữa hôm nay trời nóng, nhét được Lâm Hạo vào taxi thì Kiến Vũ đã ướt đầm cả người.

Nói cho tài xế địa chỉ nhà Lâm Hạo, Kiến Vũ ấn đầu hắn lên vai mình, “Ngủ đi một lát, đến nơi tôi gọi dậy.”

Lâm Hạo từ nhỏ lớn lên bên ông ngoại, đến 7 tuổi lên tiểu học mới về với cha, ông ngoại hắn một đời chinh chiến, thờ phụng phương thức giáo dục sắt thép của quân đội, nhất là đối với cháu trai càng không thể nuông chiều. Mỗi lần Lâm Hạo nhức đầu sổ mũi đều là uống thuốc xong thì tự mình chịu qua, không có người chăm sóc. Cho tới khi trở về bên cha mẹ thì đã rèn thành thói quen, người nhà còn tưởng tính hắn như vậy, vậy nên từ nhỏ đến lớn hắn chưa từng được người khác quan tâm như thế này. Hành động của Kiến Vũ hôm nay khiến cho Lâm Hạo có một cảm giác thực kì quái, giống như ôm một con mèo trong lòng, cứ cào cào khiến hắn ngứa ngáy tâm can nhưng lại luyến tiếc rời khỏi chút ấm áp này.

Tới nhà Lâm Hạo, Kiến Vũ mới phát hiện Lâm lão gia tử và vợ chồng Lâm Chấn đều vắng nhà, cô giúp việc nói Lâm lão gia tử hai ngày trước rời bến cùng bạn bè đi câu, vợ chồng Lâm Chấn đều đang ở nước ngoài. Cả căn nhà lớn chỉ có một cô giúp việc lo ba bữa cơm cho Lâm Hạo. Kiến Vũ lúc này mới biết vì sao Lâm Hạo bệnh đến thế này mà người nhà còn để hắn đi làm.

Hôm nay cậu vốn muốn cùng hắn trao đổi vụ tuyển nhân viên mới, xem ra phải dời sang ngày khác rồi.

Dìu Lâm Hạo lên tầng hai sắp xếp xong xuôi, Kiến Vũ xuống lầu hỏi vị trí phòng bếp. Lâm Hạo phát sốt, lại ho như vậy, uống thuốc không có tác dụng, Kiến Vũ nghĩ tới lúc mình bị ho, Phùng Thiếu Hoa làm tuyết lê hấp với đường phèn cho cậu ăn, hiệu quả rất tốt, định làm cho Lâm Hạo ăn thử.

Vào bếp, Kiến Vũ cảm thán, Lâm gia quả là có tiền, nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh còn phong phú hơn cả Phùng ký, hai bên có hai tủ lạnh, bên chứa thịt cá tươi bên đựng hoa quả. Kiến Vũ lục lợi nửa ngày mới moi được ra hai quả tuyết lê, mở tủ tìm đường phèn, nhờ cô giúp việc tìm chỗ, cậu rửa lê, khoét hạt ra, nhồi đường vào, dùng tăm nút lại, thả vào chảo chưng cách thủy. Suy nghĩ một chút, lại đánh hai quả trứng, làm một bát canh trứng gà, lấy non nửa lon gạo nấu bát cháo. Cô giúp việc thấy Kiến Vũ làm đâu vào đấy, hơn hờ khen cậu, khiến cậu có hơi xấu hổ, đành nói nhà mình mở hàng cơm, thường xuyên tới hỗ trợ, đợi cho canh trứng chưng tốt, mở nắp vung cho thêm chút hành hoa.

Lát sau, các món đã làm xong, Kiến Vũ múc ra mang lên lầu, đẩy cửa, phát hiện Lâm Hạo ho càng nặng hơn. Kiến Vũ đỡ hắn ngồi lên, chèn một cái gối ở sau lưng. Cô giúp việc nhắc bàn ăn nhỏ lên trên giường, Kiến Vũ đặt mấy món ăn lên, nhét thìa vào tay Lâm Hạo. Tuy nói Lâm Hạo là bệnh nhân nhưng cậu không có hứng chút nào cho hắn đâu.

“Cho cậu, ăn đi, ăn xong có thể đỡ hơn đó.”

“Đây là cái gì?” Lâm Hạo lấy thìa chọc chọc vào quả lê, thấy mềm mềm, lại có mùi ngọt ngọt.

“Tuyệt lê hấp đường phèn, chữa ho khan đấy.”

“Àh”

Lâm Hạo tuy nói bị bệnh nhưng ăn uống vẫn ổn chán, chỉ một lát sau đã đánh sạch mấy món Kiến Vũ mang tới, vẫn còn thèm thường liếm liếm môi, “Còn không?”

“Hết.” Kiến Vũ thấy hắn ăn xong, để cô giúp việc dọn đồ xuống, lại đỡ hắn nằm về giường, rút nhiệt kế dưới nách hắn ra, quả nhiên nhiệt độ đã giảm. Nhìn xuống đồng hồ, hơn một giờ chiều rồi, không khỏi thở dài, tiểu tử này thật là biết cách lẩn qua lẩn lại người ta, nhớ tới chiều nay có một môn bắt buộc, có vẻ Lâm Hạo không đi được nhưng cậu không thể không đi, thời gian trước vì việc công ti cậu đã bị thầy giáo điểm danh vắng hai lần rồi, lại bị tóm được trốn học, cậu có nguy cơ khỏi thi luôn môn này.

Kiến Vũ đứng lên, vắn thắt lưng, dầm dầm vai, chăm sóc người khác thực là một công việc nhọc muốn chết, lần sau không làm đâu. Mở cửa, Kiến Vũ xuống lầu định tìm chút gì ăn, nói cô giúp việc thay khăn ướt cho Lâm Hạo vài lần, cậu còn phải nhanh chân về đi học đây.

Cửa phòng ngủ một lần nữa đóng lại, bên trong lại khôi phục sự yên tĩnh, mà Lâm Hạo nguyên bản đang ngủ lại đột nhiên mở mắt, nhìn khăn mặt và đá lạnh đầu giường, lại nhắm hai mắt, chỉ là lần này, khoe miệng hắn mang theo một độ cong rất đẹp mắt.

9. Chương 9

Hôm sau, chứng cúm của Lâm Hạo đã khỏi rồi, nhưng để cậu thêm một đĩa tuyệt lê hấp đường phèn của Kiến Vũ nên vẫn cố tình nằm trên giường thêm ngày nữa. Kiến Vũ ngại chạy tới chạy lui phiền phức nên chỉ cho cô giúp việc làm cho hắn ăn, Lâm Hạo nghĩ thấy tủi thân quá đi nhưng lại nghĩ không ra, sao mình tủi thân nhỉ, đành gượng gạo ăn xong rồi trả phép đi làm.

“Lâm Hạo, mai chúng ta tới chợ việc làm một chuyến đi.” Kiến Vũ vừa chỉnh sửa tư liệu vừa nói chuyện với Lâm Hạo.

“Đi làm gì?” Lâm Hạo cũng đang sửa sang tài liệu, thời gian này công việc của công ti ngày càng nhiều, chỉ dựa vào mình Kiến Vũ không thể giải quyết hết, cho nên hôm nay hắn vốn là kẻ chuyên làm chân chạy bên ngoài cũng bị Kiến Vũ chọn tới làm giúp.

“Tuyển hai nghiệp vụ viên ngoại thương.” Kiến Vũ gõ vài chữ cuối, lưu lại, ngoảnh đầu liền thấy Lâm Hạo còn đang chiến đấu với excel.

“Ha, cậu không nói tôi cũng quên mất, thuận tiện tuyển luôn một nhân viên văn phòng nha, loại chuyện này tôi thực sự không quen làm.”

Hai người bàn bạc một chút, quyết định tạm thời chỉ tuyển hai nghiệp vụ viên ngoại thương, chuyện tuyển nhân viên văn phòng không cần vội. Kiến Vũ tạm thời không nói cho Lâm Hạo chuyện Phùng ký và Mirotic hợp tác, cậu có tính toán của mình, tuy cậu và Lâm Hạo hợp tác nhưng không cần thiết chuyện gì cũng phải nói hết.

Chiều hôm đó Kiến Vũ gọi điện tới chợ việc làm hỏi thăm một chút trước. Hôm sau, hai người ngồi ở một góc khá khuất trong chợ việc làm, dính ở hai bên là những dòng giới thiệu HONG, vị trí cần tuyển và yêu cầu tuyển dụng. Lúc này nghề làm xuất nhập khẩu đang lúc hot, nhân viên ngoại thương cũng ngày càng nhiều, nhưng trình độ không đồng đều. Kiến Vũ dự định tuyển sinh viên mới ra trường, những người này thứ nhất là đúng chuyên môn, sẽ nhanh chóng quen việc hơn, thứ hai là họ vẫn còn mang theo tinh thần phấn đấu mà không phải hơi thở thối thệ tục của những người đã từng lặn lội trong xã hội, là người thích hợp nhất để cùng nhau gây dựng sự nghiệp. Nhìn một buổi sáng, có vài người lí lịch trông cũng ổn nhưng mới bị Kiến Vũ hỏi vài câu đã lòi. Kiến Vũ và Lâm Hạo xem vài lần, có hơi nhụt chí.

Hai người đang định thu thập đồ đạc ra về, lần sau có thời gian lại quay lại thì có một cậu trai vóc dáng không cao, mặc một chiếc sơ mi trắng trông hơi cũ đi tới.

“Xin hỏi, chỗ hai vị đang tuyển nghiệp vụ viên ngoại thương phải không ạ?”

“Đúng,” Kiến Vũ ngẩng đầu, “Cậu tên gì? Có kinh nghiệm công tác không?”

“Tôi là Lữ Dung, mới tốt nghiệp đại học C năm nay, học chuyên ngành thương mại quốc tế, trước từng thực tập ở công ti XX, làm ngành ngoại thương, đây là sơ yếu lí lịch của tôi.” Lữ Dung đặt lí lịch trước mặt Kiến Vũ, Kiến Vũ nhìn qua một chút, hỏi vài vấn đề thấy anh ta trả lời cũng ổn liền hẹn mai tới HONG phỏng vấn thêm.

Lữ Dung nhận danh thiếp của Kiến Vũ, vui vẻ ra về.

Lâm Hạo chột chột Kiến Vũ, cậu quay đầu, “Gì?”

“Cậu không thấy cái tên người này rất thú vị sao? Lữ Dung (lú yú), lư ngư (cá lư – lú yú), người này thích cá lư nha.”

Kiến Vũ nghĩ nghĩ, cũng thấy thú vị, “Yo của người ta là du trong ”chí tử bất du” (đến chết cũng không thay đổi), cùng với con cá kia của cậu (cá lư) cách nhau mười vạn tám nghìn dặm nhá.”

Lâm Hạo bĩu môi, còn định nói thêm gì đó đã bị Kiến Vũ đẩy đẩy, lại có người tới phỏng vấn kìa. Lâm Hạo quay lại hỏi người kia vài câu, Kiến Vũ mở một chai nước khoáng uống.

“Xin chào, tôi là Tần Phong, tốt nghiệp đại học X, đây là lí lịch của tôi.”

Lúc này không cần Lâm Hạo nhắc nhở, Kiến Vũ đã phun một ngụm nước ra ngoài.

Hôm đó về công ti, hai người xem xét một chút mấy hồ sơ hôm nay vừa nhận, xem đến xem đi, cũng thấy chỉ có Lữ Dung và Tần Phong là phù hợp. Hai người nhìn nhau, bật cười, xem ra hôm nay không thu được gì ngoài hai con cá nhí.

Hôm sau, Lữ Dung và Tần Phong đứng giờ tới HONG, Kiến Vũ phỏng vấn riêng mỗi người một lát, Lâm Hạo chỉ ngồi bên nghe, chờ cả hai ra về, bàn lại với Kiến Vũ một chút, đều nhất trí bọn họ không tệ, vậy trước tiên cứ tuyển hai người này. Lâm Hạo lấy mẫu hợp đồng từ Lâm.co, Kiến Vũ sửa lại vài chỗ, lúc này vẫn chưa có mấy thứ qui định cứng nhắc tam kim ngũ kim, mức tiền lương dựa theo Lâm.co trả, chỉ thêm một mục là qui định sát hạch hàng tháng. Dù sao đây cũng chỉ là công ti nhỏ nên phải có yêu cầu riêng về chất lượng nghiệp vụ của nhân viên. Khi Kiến Vũ gọi điện cho hai người thông báo trúng tuyển, cả hai đều vui vẻ, bọn họ chỉ vừa mới bước ra khỏi cổng trường đại học, tìm được một công việc có đãi ngộ tốt, phù hợp chuyên ngành cũng là không dễ dàng a, hiện tại không còn cơ chế phân phối cho sinh viên nữa rồi.

Kí hợp đồng rồi, Kiến Vũ bắt đầu hướng dẫn hai người vài thao tác quan trọng, cả hai đều rất nghiêm túc học, bèn đưa vài chuyện lật vặt cho họ làm dần, lúc này cảm thấy dễ chịu không ít.

Thời hạn một tuần cũng nhanh chóng qua đi, Kiến Vũ còn phải kí ước với Time, bèn xin nghỉ phép một ngày, Lâm Hạo không hỏi cậu có chuyện gì, chỉ nói ông nội muốn mời cậu tới chơi một chuyến.

“Lần trước tới rồi còn gì? Lần này sao vậy?”

Lâm Hạo gãi đầu, “Cô giúp việc nói chuyện tôi ốm lần trước, ông nội muốn gặp cậu cảm ơn một tiếng.”

Cần hình thức như thế cơ à? Kiến Vũ có chút không rõ lắm nhưng cũng không thể cự tuyệt.

Kí hợp đồng với Time xong, Kiến Vũ tới siêu thị một chuyến, lần trước nghe nói Lâm lão gia tử thích đi câu ở biển, lần này mua lễ tới chắc hợp ý đi.

Tới nhà Lâm Hạo, Lâm lão gia tử đang uống trà, thấy Kiến Vũ mang tặng một bộ đồ câu thì hết sức vui vẻ nhận, còn khen Kiến Vũ thật tinh mắt.

“Được rồi, Kiến Vũ à, lần trước Hạo nhà chúng ta ốm, nhờ có cháu chăm sóc.” Lâm lão gia tử vừa nói vừa đưa ra một phong bì, “Đây là chút lòng thành của ta, cháu đừng từ chối.”

Hành động của ông nội khiến Lâm Hạo giật mình đỏ mặt, sao ông lại làm thế? Vội vàng muốn nói gì đó với Kiến Vũ, đã thấy cậu chỉ hơi sững sốt, sau đó mỉm cười nhận lấy.

“Cháu còn từ chối thì là bất kính rồi, cảm tạ Choi lão gia tử.”

“Ừ” Lâm lão gia tử cười thỏa mãn, “Thanh niên a, tốt lắm, sau này còn cần cháu hỗ trợ Hạo đấy.”

“Dạ, còn phải nhờ lão gia tử dẫn dắt nhiều.” Kiến Vũ nói xong, đứng lên, “Hôm nay không còn sớm, cháu đã nói với cha cháu sẽ về cùng dùng cơm chiều, không làm phiền gia đình nữa ạ.”

“Ừ, Hạo, tiễn Kiến Vũ nhé.”

“Không cần ạ, cảm ơn ngài.”

Khéo léo từ chối, Kiến Vũ một mình ra cửa. Đợi đến khi hai cánh cổng hoa lệ khép lại, Kiến Vũ mới thở ra một hơi dài. Cậu không tức giận, tuyệt không, chỉ là ao ước, ao ước cũng được người nhà bảo hộ như Lâm Hạo. Lại thêm một lần nhắc nhở mình, mình và Lâm Hạo là người của hai thế giới khác nhau, dù hôm nay hợp tác, tương lai cũng không nhất định đứng cùng một nơi. Hành vi hôm nay của Lâm lão gia tử là nhắc nhở cậu, Kiến Vũ và Lâm Hạo, ở phương diện công việc là người hợp tác, Lâm.co cũng sẽ giúp đỡ bọn họ, nhưng trong đời tư, Lâm gia không thích thấy hai người làm bạn. Nói trắng ra, công ti hiện tại hai người hợp tác mở, trong mắt họ chỉ là bước luyện tập cho tương lai Lâm Hạo tiếp nhận Lâm.co mà thôi, HONG có thể trở thành một thành viên trong Lâm.co, mà Kiến Vũ cậu, vận khí tốt thì có thể trở thành trợ thủ đắc lực của Lâm Hạo, vận khí không tốt có lẽ sẽ phải ra đi ha.

Kiến Vũ lắc đầu, nghĩ những chuyện này làm gì, trời sắp đã có kẻ cao chống, cho dù không còn HONG, cậu vẫn còn Phùng ký, muốn sống thế nào cứ sống thế thôi.

Lâm gia.

Lâm Hạo ngồi đối diện với Lâm lão gia tử, nhìn ông loay hoay chơi với bộ đồ uống trà, nhin không được mở miệng nói, “Ông nội, sao ông lại làm thế?”

Lâm lão gia tử tựa hồ thực chuyên tâm, không để ý tới Lâm Hạo, đến khi Lâm Hạo nhắc lại mới xoay người, cầm khăn lụa trên bàn lau tay.

“Thế nào, không chịu được à? Cho rằng ông nội làm sai?”

Lâm Hạo bực mình quay đầu, hấn thật tâm muốn kết bạn với Kiến Vũ, kết quả ông nội lại làm ra chuyện như thế, bảo hấn sau này gặp Kiến Vũ thế nào? Huống hồ bọn họ còn hợp tác mở công ti, cứ như vậy, Kiến Vũ trong lòng khẳng định có khúc mắc với hấn.

“Ông nội, lẽ nào ông làm thế là đúng?”

“Hỗn láo!” Lâm Chấn vừa đi vào quát lên, “Ăn nói với ông nội thế à?”

Lâm lão gia tử khoát khoát tay, quay người ngồi xuống ghế thái sư, “Hạo, con nghĩ ông nội làm thế là không đúng, xúc phạm bạn con?”

Lâm Hạo tuy bị Lâm Chấn quát nhưng vẫn ngoan cố vươn cổ nhìn Lâm lão gia tử, ông nội hấn tuy có hơi độc đoán chút nhưng cũng không phải người không biết lí lẽ, hôm nay làm thế với Kiến Vũ khiến hấn cảm thấy khó có thể tiếp thu.

“Hạo, con như thế, sao ông có thể yên tâm giao lâm.co cho con?” Lâm lão dừng một chút, “Ta lăn lộn thương trường gần 30 năm, cái khác không nói, năng lực xem người vẫn rất tốt. Hôm nay vì sao ta làm như thế, con đã cẩn thận nghĩ lại chưa? Nếu đó là con, có phải con đã trực tiếp ném tiền vào mặt ông không?”

Lâm Hạo đang muốn nói gì, Lâm lão gia tử vung tay cản.

“Hạo, đối nhân xử thế không thể dựa vào cảm tình bản thân. Cứng quá sẽ gãy, quá mềm mỏng lại mất khí khái nam nhi. Phương diện này, con còn xa không bằng Kiến Vũ.”

“Ông nội, con không rõ, con thật tâm muốn làm bạn với Kiến Vũ, tính tình cậu ấy ngài cũng tán thưởng, sao còn muốn làm chuyện như thế?”

Lâm lão gia tử lắc đầu, “Hạo, xem ra chính con còn chưa rõ. Chính vì khả năng đối nhân xử thế của Kiến Vũ vô cùng hoàn hảo nên ta mới không muốn con thân cận cậu ta. Với tuổi tác và lịch duyệt của cậu ta như lúc này đã có thể không quan tâm hơn thua, đủ thấy người này tâm kế sâu. Nếu tương lai người này thành trợ thủ của con thì rất tốt, nhưng nếu không phải, con tuyệt đối không phải đối thủ của cậu ta, đến lúc đó cậu ta có thể nhẫn tâm ra tay với con, con lại chưa chắc nữa. Cho nên ông không hi vọng hai đứa thân thiết nhau, hiểu chưa?”

Nghe ông nói xong, Lâm Hạo hơi hoang mang, hẳn chưa từng nghĩ tới chuyện cùng Kiến Vũ làm đối thủ. Bất quá, thực không có khả năng sao? Ngẫm lại thái độ thường ngày của Kiến Vũ, một người ôn hòa như vậy, thực là kẻ tâm kế thâm trầm như ông nội nói sao?

Lâm lão gia tử nhìn Lâm Hạo trầm tư, không nói thêm nữa, chỉ ra hiệu cho Lâm Chấn đỡ mình về phòng, đứa cháu này của ông, cái gì cũng tốt, chỉ là lớn lên quá thuận buồm xuôi gió nên thiếu tâm phòng bị người khác.

“Phụ thân, ngài thực sự nghĩ làm như vậy đúng sao?” Đỡ Lâm lão gia tử ra khỏi phòng, Lâm Chấn nhin không được hỏi một câu.

“Đúng? Cái gì là đúng? Cái gì là sai?” Lâm lão gia tử chống quải trượng, quay đầu nhìn Lâm Chấn, “A Chấn, Kiến Vũ này, ngày sau tất không phải vật trong ao (người tầm thường, dễ nắm bắt). Hạo không có khả năng khống chế cậu ta.”

Lâm Chấn không hề nói thêm, trong lòng lại không đồng tình với hành động của phụ thân mình. Tiếp xúc với Kiến Vũ vài lần, cũng đã sai người lén điều tra về bản thân và hoàn cảnh gia đình cậu, Lâm Chấn cho rằng, Kiến Vũ này tuy tính tình có hơi lạnh bạc nhưng không phải người vô tình, đối với người hay sự việc cậu nhận thức sẽ tận tâm tận lực. Lâm Hạo tuy không có khả năng hoàn toàn khống chế cậu ta nhưng có thể dùng tình cảm ràng buộc, tuy khả năng thành công không lớn nhưng là vẫn có, một động tác hôm nay của phụ thân đã chặt đứt khả năng cuối cùng này. Ông cháu ba người đều có suy nghĩ riêng, đều là vì một Kiến Vũ, người trước đây họ chưa từng ngờ tới.

“Con à, tiền này ở đâu ra?” Phùng Thiệu Hoa thấy Kiến Vũ ngồi ở đầu giường cúi đầu lúi húi không biết làm gì, đến gần lập tức hoảng sợ, con trai đang đếm tiền. Phùng Thiệu Hoa ước lượng độ dày, chỗ này phải cỡ chừng hai, ba nghìn đồng.

“Chỗ này ạ?” Kiến Vũ đếm xong, nhét tiền vào phong bì, đưa cho cha, “Một món nhỏ ngoài ý muốn, vừa đủ ba nghìn, cha cầm cất đi nhé.”

Phùng Thiệu Hoa tuy không hiểu nhưng cũng không nói thêm, hôm nay lúc Kiến Vũ vắng nhà, Thẩm Chư lại tới một chuyến, cũng chẳng nói gì nhiều, chỉ gửi lại ông món tiền nhà còn nợ. Tuy Phùng Thiệu Hoa nói miễn ba tháng tiền nhà nhưng Thẩm Chư vẫn nhét vào tay ông rồi quay người ra về. Khi Phùng Thiệu Hoa đuổi theo ra tới cửa, Thẩm Chư đã đạp xe đi xa. Phùng Thiệu Hoa nghĩ việc này hơi là lạ, mới mấy hôm trước còn nói không có tiền, hôm nay đã mang tiền tới trả xong.

Kiến Vũ nghe cha nói cũng không nghĩ ngợi nhiều, đã dự định không trông nom gì tới chuyện nhà người, cậu không có hứng thú tìm hiểu tiền này từ đâu tới, lấy tính cách của Thẩm Chư, nguồn gốc tiền này không có vấn đề gì là được.

“Cha, đừng suy nghĩ nhiều, nếu cha thực sự thấy không thích hợp, hôm nào con đưa lại tiền cho chú Thẩm là được, dù sao chúng ta cũng không thiếu chút tiền ấy.”

“Ừ” Phùng Thiệu Hoa gật đầu, lập tức lại nói thêm, “Mà thôi, chú thím ấy đều là người cương tính, con trả lại tiền là làm người ta mất mặt, thôi.”

Kiến Vũ gật đầu, không để bụng nữa.

Hôm sau, Kiến Vũ vẫn như mọi khi tới HONG làm, Lâm Hạo thấy cậu, có hơi xấu hổ, Kiến Vũ không lưu ý lắm, vẫn tất bật như xưa, thấy vẻ ngượng ngùng của Lâm Hạo liền tắt đầu hấn một nhát, nói hấn sao cứ nhần nhần nhó nhó, khiến Lâm Hạo càng xấu hổ nhưng trong lòng thầm buồn xuống một mảng lo lắng.

“Đúng rồi, Lâm Hạo, tôi muốn nói với cậu một chuyện.” Thừa dịp ăn trưa, Kiến Vũ dự định nói cho Lâm Hạo chuyện Phùng ký mở chi nhánh, đầu tuần sau bắt tay vào việc, cậu sẽ rất bận, “Phùng ký sắp mở chi nhánh, sẽ phát triển thành chuỗi nhà hàng, từ tuần sau tôi chỉ tới HONG hai ngày mỗi tuần, hiện tại Tiểu Dung và Tiểu Phong đều đã bắt đầu làm đơn hàng, cơ bản có thể ứng phó được. Nếu có gì khó quyết định, chờ tôi tới công ti giải quyết, hoặc là gọi điện cho tôi cũng được.”

“Chuỗi nhà hàng? Phùng ký đủ tài chính sao?” Lâm Hạo gấp một miếng sườn từ hộp cơm của Kiến Vũ.

“Đủ, có nơi đầu tư cho nhà tôi.”

“Ai?” Lại gấp miếng nữa, mùi vị rất ngon.

“Time quốc tế” Chuyện tới nước này, Kiến Vũ không cần gạt Lâm Hạo nữa, nếu thái độ của Lâm lão gia tử đã rõ ràng, sau này sẽ có ảnh hưởng nhất định tới Lâm Hạo, nay nói ra tốt hơn so với sau này Lâm Hạo nghĩ mình lừa hấn.

“Công ti của Vương Thanh?”

“Cậu biết anh ta?”

Lâm Hạo gật đầu, buồn cười, “Anh ta từng tới dự tiệc rượu nhà tôi, là người rất khôn khéo, nhưng sao anh ta lại tìm tới Phùng ký?”

“Chuyện này nói tới khá dài, lúc nào có thời gian tôi kể cho cậu,” Kiến Vũ dừng lại, nhìn đồng hồ, “Ăn cơm xong rồi ha, đi làm thôi.”

Lâm Hạo cũng không hỏi thêm, chỉ là ánh mắt nhìn Kiến Vũ thêm một nét suy tư.

10. Chương 10

Phùng ký mở chi nhánh lần này không giống như trước mà làm thật rầm rộ, trước tiên mở 5 cửa hàng trên mấy con phố phồn hoa của Bắc Kinh, sau đó căn cứ vào tình hình kinh doanh mà mở rộng ra xung quanh, bước kế tiếp là mấy tỉnh thành tương đối trọng yếu. Mới đầu Kiến Vũ nghe Sheena thuyết minh kế hoạch này thì trong lòng rất lo lắng, tuy tiền là Time chi ra, Phùng ký chỉ cần phụ trách kinh doanh nhà hàng và sắp xếp nhân viên thôi nhưng đây cũng đâu phải chuyện đơn giản.

Phía Time trước đó đã thiết kế một dự án rất tỉ mỉ cho Phùng ký, bao gồm cả phương hướng kinh doanh của Phùng ký, chế độ tuyển dụng và đãi ngộ cho nhân viên, v.v... Kiến Vũ xem kỹ, nghĩ có vài điểm không phải rất ổn thỏa. Đầu tiên, đối với vị trí của Phùng ký, Kiến Vũ không định làm theo kế hoạch Time thảo ra, cậu dự định phát triển Phùng ký thành một loại chuỗi cửa hàng như “Chân X phu, hảo X đương” Fastfood của Trung Quốc sau này, đồng thời cung ứng cả bữa sáng, giá cả cũng cần điều chỉnh chút, hiện tại kiểu thức ăn nhanh như KFC đã sớm tiến nhập Trung Quốc, mà đồ ăn nhanh của Trung Quốc vẫn hầu như còn đang bị vây ở trạng thái chân không. Cho dù tiền thân của Chân X phu đã xuất hiện nhưng còn chưa hình thành qui mô. Về đầu bếp, Kiến Vũ dự định trực tiếp tới trường dạy nấu ăn mà tuyển, tương lai xem xét ở tình trạng kinh doanh, có thể trực tiếp ký kết hợp đồng việc làm với trường học, học viên ưu tú tốt nghiệp có thể tới ngay Phùng ký làm việc. Nhân viên phục vụ và nhân viên đưa hàng của nhà hàng chỉ tuyển thanh niên trên dưới hai mươi, trước khi vào làm sẽ tiến hành huấn luyện, sau huấn luyện sẽ sát hạch vị trí, thành tích đủ sẽ chính thức ký hợp đồng. Mỗi qui sẽ tiến hành đánh giá, tiền lương căn cứ vào thành tích này mà có tăng giảm phù hợp.

Kiến Vũ dựa theo ý định của mình, triển khai thành kế hoạch giao lại cho Sheena, cô xem xong lập tức gọi điện cho Vương Thanh, chiều hôm đó liền thông qua những sửa chữa của Kiến Vũ. Đồng thời Vương Thanh

còn phải thư kí Amanda tới trợ giúp Kiến Vũ xử lí vài thủ tục hành chính và những vấn đề khác, Kiến Vũ thấy không có gì hại, chỉ ít là chuyện giấy tờ đã dễ chịu hơn trước nhiều.

“Câu chủ Phùng, thật không ngờ năng lực của cậu tốt như vậy.” Amanda vừa chia tài liệu cần phê duyệt vừa xem Kiến Vũ đang nhập tư liệu về nhân viên mới tuyển vào máy.

“Cảm ơn khách lệ.” Kiến Vũ gõ xong chữ cuối cùng, sáng khoái mà ấn enter, chỗ này cuối cùng cũng xong. Bởi một lúc khai trương 5 nhà hàng, công tác chuẩn bị lại chỉ có mình cậu cùng Amanda, mấy ngày nay Kiến Vũ bận đến không có thời gian ngủ. Cũng may việc làm lại giấy phép kinh doanh và tuyển nhân viên đều khá thuận lợi.

“Tuần tới, chi nhánh thứ nhất của Phùng ký ở thành tây khai trương, đây là thiệp mời, mời các vị mỹ nữ của Time tới ủng hộ nhé.”

Kiến Vũ đưa thiệp mời cho Amanda, cô nhận lấy, xem một chút, “Sao ở đây không có ông chủ của chúng tôi vậy?”

Kiến Vũ lắc đầu, “Thiệp của Vương tổng, hôm qua tôi đã nhờ Sheena giao giúp.”

Amanda gật đầu, không nói thêm nữa. Cũng hôm đó làm xong xuôi mọi thứ, Amanda và Kiến Vũ cùng nhau xem lại các hạng mục có liên quan và những tư liệu quan trọng, như vậy, nhiệm vụ của Amanda tại Phùng ký đã hoàn thành. Cùng Amanda làm việc thời gian này, Kiến Vũ cảm thấy Time không hổ là công ti lớn nổi danh quốc tế, năng lực của nhân viên là người thường không thể so sánh được. Mấy việc Kiến Vũ phải vài giờ mới giải quyết xong, Amanda chỉ cần tầm một tiếng là đủ. Kiến Vũ dự định sau khi chuyện này xuôi chèo mát mái, cậu sẽ tới Time học chút kinh nghiệm.

Ngày chi nhánh thành tây của Phùng ký khai trương, hai cha con Phùng Thiếu Hoa và Kiến Vũ dậy thật sớm. Lần này khai trương chi nhánh không giống lần trước, Phùng Thiếu Hoa thậm chí còn lôi toàn bộ âu phục của mình trong hòm ra. Kiến Vũ đau đầu khi thấy Phùng Thiếu Hoa mặc một bộ âu phục màu đen, kiểu dáng như từ thế kỉ trước, đứng trước gương rất nghiêm nghị thắt cái cà vạt màu hồng, cha cậu không định mặc bộ này đi đấy chứ? Chưa nói kiểu dáng, chỉ riêng độ dày của nó thôi, ra ngoài đứng 10 phút có thể ngạt ngạt luôn ấy chứ, dự báo thời tiết nói hôm nay có thể lên tới 32 độ đó.

“Cha à, cha đổi bộ khác đi.”

“Sao nào, bộ này không đẹp à? Năm đó cha mặc bộ này đi đón dâu đấy.”

Một câu này của Phùng Thiếu Hoa đánh cho Kiến Vũ triệt để thua trận, sống chết túm lấy ông đòi thay bộ khác, cuối cùng ông đành nhượng bộ, thay một cái áo sơ mi trắng ngắn tay.

Hai cha con đang định ra cửa thì đã thấy tiểu Yến và Tiểu Hạ xúng xính đồ mới đang lom khom dòm khe cửa thì thầm với nhau.

“Chị Yến, tiểu Hạ, hai người đang làm gì thế?”

Tiểu Hạ quay lại, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, “Anh Kiến Vũ, ngoài cửa nhà mình có một người đàn ông, lái xe tới, bộ dáng cực tuấn tú, trông còn đẹp hơn cả diễn viên ấy.” nói xong lại quay đầu nhòm tiếp.

Tiểu Yến đứng bên cũng gật đầu tiếp lời, “Anh ta tới tìm ông chủ đó, tôi và tiểu Hạ mời vào, anh ta nói đứng ngoài đợi cũng được.”

Kiến Vũ nghe xong, lơ mơ đoán được là ai rồi, quả nhiên, đẩy cửa liền thấy Vương Thanh mặc một bộ casual, quần xám đậm, áo polo, đang đứng dựa vào chiếc Audi A6 màu đen.

“Vương tổng, sao ngài lại tới đây?”

Vương Thanh tháo kính mát, cười đi tới, “Tôi nghe Sheena nói xe bus từ đây vào nội thành có hơi đông, dù sao thì Phùng ký khai trương chi nhánh tôi cũng muốn đi nên tiện đường tới đón mọi người luôn.”

“Vậy thực cảm ơn ngài nhiều.”

“Đừng khách khí, sau này tôi còn phải trông cậy vào mọi người kiếm tiền giúp tôi đấy.”

Vương Thanh đùa đùa một chút, sau đó quay sang bắt chuyện với Phùng Thiếu Hoa, “Vị này là ông chủ Phùng đi, chào bác! Tôi là Vương Thanh, trước đây vẫn chưa có dịp tới hỏi thăm, thật ngại quá.”

Phùng Thiếu Hoa cả đời chưa từng gặp người như Vương Thanh, lúc này liền luống cuống tay chân, may nhờ Kiến Vũ giải vây giúp. Mọi người đều không nói gì nhiều liền lên xe. Tiểu Yến và tiểu Hạ vừa thấy Vuobgw Thanh cười đã đỏ mặt, Phùng Thiếu Hoa cũng không biết nói gì, dọc đường chỉ có Kiến Vũ và Vương Thanh câu được câu chăng nói chuyện. Cũng may đường không xa lắm, chốc lát đã tới chi nhánh. Nhân viên trong chi nhánh cơ bản đều biết mặt cha con Kiến Vũ, tiểu Yến và tiểu Hạ cũng có gặp qua vài lần, chỉ có Vương Thanh là lần đầu họ gặp. Được Kiến Vũ giới thiệu một lượt, họ mới biết vị khách thoát nhìn như một ngôi sao điện ảnh này là một nhân vật rất lợi hại. Lúc này, mấy vị thư kí mỹ nữ của Time cũng vừa tới.

8:00 sáng, trong tiếng pháo đi dưng vang dội, chi nhánh thứ nhất của Phùng ký chính thức khai trương.

Bởi công tác chuẩn bị Kiến Vũ đã làm tốt lắm nên lượng khách trong ngày đầu khai trương khá cao, điện thoại gọi cơm cũng reo liên tục. Kiến Vũ vốn tưởng buổi trưa Vương Thanh sẽ ở đây dùng cơm nhưng anh nói không thể ở lại, cậu nghỉ một chút, biết anh khẳng định là bận rộn, hôm nay có thời gian tới tham dự khai trương chi nhánh chắc đã phải dồn công việc khác lại. Kiến Vũ nói với Phùng Thiếu Hoa một tiếng, thừa dịp rảnh tới nhà bếp làm vài món ăn, cho vào hộp giữ nhiệt, đợi tới lúc Vương Thanh sắp đi thì đưa cho anh.

“Vương tổng, cái này ngài mang theo nhé, tôi vừa làm xong, vẫn còn nóng đấy.”

Sheena ở một bên chen tới, “Cậu chủ Phùng, không phúc hậu nha, sao lại không có phần chúng tôi?”

“Mĩ nữ, lúc tôi vừa làm xong, không phải chị đã lấy ba hộp trong bếp rồi còn gì?”

Sheena cười cười, không nói gì nữa.

Vương Thanh cũng không khách khí, nhận lấy hộp cơm, tạm biệt Kiến Vũ, trở về Time.

Tới phòng làm việc, mở hộp ra, bên trong đầy ắp thức ăn, thịt hầm bột, sườn chua ngọt, còn có nửa cái chân giò muối, gấp một miếng thịt hầm bột sốt, cắn một miếng, vị chua chua ngọt ngọt, vừa đủ lửa, Vương Thanh nở nụ cười thỏa mãn.

~~~~~

Sau khi khai trương, tình hình kinh doanh của chi nhánh bắt đầu đi vào quỹ đạo. Những người phụ trách chủ yếu của chi nhánh đều đã trải qua huấn luyện cho mỗi vị trí, thành tích rất tốt, lại thêm hai tháng thử việc, kết quả tốt mới được giữ lại. Phải quản lý tầng nhân viên này thế nào, Kiến Vũ đặc biệt tới Time học hỏi, lúc đó Sheena đã đề nghị giám đốc bộ phận nhân sự tới hướng dẫn cho cậu một lượt. Kiến Vũ cảm thấy được lợi không ít, cũng đã có một chút khái niệm về nhân tài quản lý. Cậu cũng tiến hành sửa chữa một chút chế độ khảo hạch đã lập trước đây và chế độ thưởng phạt cho nhân viên trong nhà hàng. Vương Thanh xem tới điều lệ của nhân viên cũng đặc biệt xin một bản, bởi Kiến Vũ lập ra những điều lệ này có bao hàm một ít chi tiết liên quan tới con cháu các nhân viên, lúc này luật lao động còn chưa có phần qui định tường tận yếu tố này, trước đây Kiến Vũ đã xem qua những qui định pháp luật cho đời con cháu, điều lệ cậu đưa ra là tận lực làm theo những pháp qui đó, cho nên, qui định đối với quyền lợi và nghĩa vụ của nhân viên càng thêm hợp tình hợp lý. Vương Thanh xem xong liền giao cho Sheena một bản phát cho bộ phận nhân sự, mà chuyện này Kiến Vũ hoàn toàn không hay biết, cho tới khi gặp giám đốc bộ phận nhân sự cậu mới hay.

Phùng ký đã qua thời kì bận rộn nhất, việc kinh doanh của HONG cũng từ từ chuyển sang cho Lữ Dung và Tần Phong, Kiến Vũ chỉ làm nhiệm vụ chỉ điểm một chút lúc bọn họ gặp vấn đề bế tắc, dần dần, thời gian của cậu lại bắt đầu dư dả. Tỉ mỉ cân nhắc lại, Kiến Vũ thấy tuy vẫn còn nhiều việc có thể kiếm ra tiền nhưng cậu vẫn quyết định tạm thời không làm thêm gì nữa, một là tài chính không cho phép, hai là mình cũng không có năng lực lớn như vậy, cậu muốn đầu tư thêm thời gian vào việc học. Khi chân chính bắt đầu gây dựng sự nghiệp, cậu mới phát hiện, những vấn đề tưởng như đơn giản lại có bao nhiêu phức tạp, mà tri thức mình có thì ít đến đáng thương. Tuy không muốn nhưng cậu không thể không thừa nhận, không nói Vương Thanh, cho dù lấy bất kì nhân viên quản lý nào của Time ra so sánh đều có khả năng hơn cậu cả chục lần.

Thấy Kiến Vũ tình nguyện đầu tư thời gian vào việc học, Phùng Thiếu Hoa vui vẻ như tết đến. Dù sao thì trong quan niệm của ông, sinh viên vẫn nên lấy việc học làm chính, nhà có một người tốt nghiệp đại học không khác gì có một trạng nguyên như thời xưa, nhà họ Phùng mấy đời rồi còn chưa từng có người danh giá như thế đâu.

Thế nhưng, có người tựa hồ không thích nhìn cha con họ vui vẻ sinh hoạt, cuộc sống yên tĩnh rồi cuối cùng cũng nhắc lên chút sóng gió ngoài ý muốn.

Hôm nay, Kiến Vũ vừa từ thư viện đi ra, rất xa đã thấy tiểu Hạ mặt đầy lo lắng chạy lại, tới trước mặt cậu, hỏn hà hỏn hển đến nói không rõ.

“Tiểu Hạ, sao thế?”

“Phù – phù – ” tiểu Hạ thở hắt hai hơi thật dài, “Anh Kiến Vũ, anh, anh về mau! Có người tới cửa hàng quấy rối, còn đánh ông chủ!”

“Cái gì?!”

Kiến Vũ kinh hãi, sách rơi trên đất cũng không để ý, nhắc chân hướng phía nhà chạy nhanh. Tiểu Hạ ở phía sau gọi vài tiếng, Kiến Vũ đã chạy xa rồi.

Chạy tới Phùng ký, Kiến Vũ chỉ thấy ngoài cửa bị người vây thành vòng, đẩy họ ra, bước vào nhà, mắt cậu bỗng trừng lớn, Phùng Thiếu Hoa bị người ta đánh ngã trên đất, ba thanh niên ngồi ở bàn cạnh đó hút thuốc, tiểu Yến nhìn Phùng Thiếu Hoa nằm bất động trên đất, gấp gấp đến phát khóc, nhìn thấy Kiến Vũ, nước mắt rơi càng mau. Kiến Vũ chạy vài bước đến trước mặt cha, thấy trên đầu ông xanh tím một khối, trên người còn có áo quần che nên không biết có bị thương ở đâu không, Phùng Thiếu Hoa thấy con, giấy dựa định đứng lên.

“Cha, cha bị thương chỗ nào? Có nặng không?”

“Không việc gì, chỉ bị đập hai cái, nhất thời không đứng dậy được thôi.”

Nghe Phùng Thiếu Hoa nói thế, Kiến Vũ liền cảm thấy một ngọn lửa trong lòng phùng phùng cháy lên.

“Các người là ai?! Không biết làm như thế là phạm pháp sao?!”

Nghe Kiến Vũ nói, ba người nọ đều cười phá lên, một người quay đầu lại, “Phạm pháp? Ông đây không biết cái gì gọi là pháp luật a!” nói rồi còn phun một ngụm khói thuốc về phía Kiến Vũ.

Kiến Vũ nhìn một cái, nghĩ người này nhìn rất quen mắt, nhìn lại, ra là Thẩm Lương! Cậu từng thấy ảnh hân ở chỗ Trương Mĩ.

“Mày là Thẩm Lương?”

Thẩm Lương gật đầu, “Mệt mày còn nhận ra tao.” Hắn đứng lên, đi tới trước mặt Kiến Vũ, chiều cao của hai người không khác là bao, nhưng Kiến Vũ hơi gầy nên trông Thẩm Lương vẫn có vẻ cao hơn chút, “Tao nói cho mày Phùng Kiến Vũ, cha con mày đều là bất nhân bất nghĩa, bắt cha tao bán cửa hàng, cha con mày cũng đừng nghĩ sống khá giả! Thức thời một chút, đưa ra đây mấy vạn đồng cho anh em dùng, bằng không...” Thẩm Lương lé mắt nhìn hai người bên cạnh, hai tên đó hừ hừ cười cười, cổ ý rung rung chân, “Cửa hàng này nhà mày đừng nghĩ mở lại được nữa.”

Nghe Thẩm Lương nói xong, Kiến Vũ tức đến buồn cười, cha con họ bất nhân bất nghĩa? Bọn họ nhường cả cửa hàng nhà mình cho Thẩm Chư rồi, còn muốn bọn họ nhân nghĩa đến thế nào? Cái gì gọi là được voi đòi tiên, ngang ngược không thể nói lí, hôm nay cậu được mở mắt rồi. Kiến Vũ nâng Phùng Thiếu Hoa ngồi lên ghế, nhìn sắc mặt cha mình tái nhợt thì biết cha bị thương đầu đó nhưng không muốn nói cho mình, nghĩ bảo tiểu Yến gọi điện cho bệnh viện mới phát hiện dây điện thoại bị giật đứt rồi, xem ra bọn họ không phải lần đầu làm chuyện như vậy. Nhìn nhìn đám người vây quanh cửa, cũng chỉ đứng nhìn, không ai có ý tiến đến giúp một tay, Kiến Vũ khinh thường hừ một tiếng.

“Xem ra, hôm nay không trả lời các người rạch ròi, các người sẽ không đi?”

“Đương nhiên! Anh em không thể về không, đứng không?”

“Tốt!” Kiến Vũ gật đầu, “Tao cũng không nghĩ để chúng mày cứ thế mà về.”

Thẩm Lương cho rằng Kiến Vũ sợ rồi, nào biết cậu vừa xoay người liền giật một cái ghế hướng về bọn họ đập một nhát, ba người đều không nghĩ Kiến Vũ dám ra tay, một kẻ đi cùng Thẩm Lương bị nện trúng, gào lên một tiếng, đầu liền đổ máu. Kiến Vũ mắt càng đỏ lên, một cước gạt đổ một chiếc ghế gỗ, hung hăng đập hai nhát liền đập gãy chân ghế, cúi người cầm chân ghế lên, vung trong tay ước lượng một chút, cười nói, “Nói, chúng mày dùng chân nào đập cha tao? Không nói ra, cho chúng mày sáu chân đều bỏ lại đây.”

Hai kẻ Thẩm Lương mang đến đều là côn đồ đầu đường xó chợ, bình thường chỉ trộm cắp vặt, bị tóm vài lần vào phường, nhưng đến dao cũng chưa từng sờ tới. Cùng Thẩm Lương lẩn lộn chưa lâu, chuyện xấu đã làm không ít. Lần này nghe Thẩm Lương nói có mồi béo dễ thịt, con mồi là một người què nuôi một sinh viên, mới theo Thẩm Lương tới. Không ngờ Kiến Vũ cũng là tên liều mạng, hai đứa nhìn cái chân ghế trong tay Kiến Vũ vẫn còn lòi ra mấy cái đinh nhọn hoắt, lại nghe Kiến Vũ nói thì càng nghĩ càng sợ, hối hận đã theo Thẩm Lương tới đây.

“Tránh ra, tránh ra, tụ tập ở đây làm gì?”

Trong Phòng ký đang loạn thành một đồng, hai công an đẩy đám người đi vào, phía sau là tiểu Hạ đang căng thẳng. Nguyên lai, tiểu Hạ không đuổi kịp Kiến Vũ, lại sợ cậu một mình sẽ bị hại nên chạy đi báo công an. Đồn công an gần nhất cách Phòng ký chừng 10 phút, mới tri hoãn một lát, mấy người ở đây đã động thủ.

Khóe miệng Kiến Vũ bầm một vết lớn, chân ghế trong tay đã nhiễm máu, cái đinh trên đó còn mắc lại chút da thịt, nhìn rất dọa người. Thẩm Lương và hai tên đi theo đều đã đổ máu, bọn họ cũng không phải chưa từng đánh nhau, chỉ là chưa từng gặp phải đứa liều mạng như không muốn sống thế này thôi. Ba người cứ thế không đánh lại một người.

“Mấy người làm gì vậy? Tụ tập đánh nhau? Tưởng đánh xong là hết chuyện hả?”

Một công an trong đó nhận ra hai kẻ đi theo Thẩm Lương, “Ồ, tôi đã bảo trông quen quen mà, Trịnh Thuần, Lý Hách, thì ra là hai cậu. Mấy hôm trước mới ra khỏi đồn công an mà, sao? Lại muốn quay vào ngồi chơi tí phải không? Cơm của đồn công an ngon quá hả?”

“Đâu, đâu có a...”

Hai đứa thấy công an tới liền mềm cả người, hiện tại không giống sau này tung hô nhân quyền linh tinh gì đó, hai năm trước cũng từng đánh lộn, chỉ cần bị tóm vào đồn công an sẽ không thiếu ăn đòn. Công an không đánh người, nhưng thủ đoạn của đàn anh ở trong đó thì người thường không chịu nổi đâu.

“Nói xem nào, hôm nay ở đây có chuyện gì?” Một viên công an lúi sủi ra, “Xem ra là ba cậu vây đánh một người, mà lại còn đánh không lại người ta nhỉ?”

Kiến Vũ buông gãy trong tay, lau khóe miệng, “Đồng chí công an, hôm nay ba tên lưu manh này đến tiệm nhà tôi vợ vét tài sản, đánh cha tôi bị thương, tôi không đưa tiền cho bọn chúng nên mới đánh nhau.”

Lời này của Kiến Vũ rất khéo, đầu tiên là ấn định vai trò “lưu manh” của ba người Thẩm Lương sau lại nói bọn họ đánh người trước, lại muốn vợ vét tài sản, mình bắt đắc dĩ mới ra tay phản kháng.

“Mày nói láo! Rõ ràng là mày đánh trước.” Thẩm Lương há mồm cãi lại, kết quả làm cho vết thương trên miệng bị giật, đau run người, đến giọng cũng bị méo đi.

“Vớ vẩn!” Tiểu Yến xông lên, “Đồng chí công an, thằng lưu manh này nói bậy! Ba đứa nó chiều nay tới Phòng ký, nói năng không đàng hoàng với tiểu Hạ và tôi, ông chủ chúng tôi tới nói mấy câu, chúng liền đòi tiền ông chủ, ông chủ không chịu, bị chúng đá ngã xuống đất, cậu chủ về tới nơi, bọn chúng vẫn không dừng tay nên mới đánh lại.” Tiểu Yến luôn là người ổn trọng dịu dàng, nói năng cũng luôn nhã nhặn, lúc này đang cự kị tức giận.

Công an nghe xong, quay lại hỏi, “Đúng thế không?”

“Không đúng! Tuyệt đối không đúng!”

“Không đúng chỗ nào? Hàng xóm xung quanh có thể làm chứng.”

Hai viên công an nhìn hiện trường một chút, ba người Thẩm Lương xác thực không tốt, nhưng Kiến Vũ đánh người cũng là sự thực, hai người bàn bạc một chút, quyết định mang cả bốn về đồn.

“Chờ chút, đồng chí công an, liệu có thể gọi xe cứu thương đưa cha tôi đi khám trước không? Ông ấy vừa bị bọn chúng đánh vào đầu.”

Công an quay lại, quả nhiên thấy Phùng Thiệu Hoa mặt nhợt nhạt, ngất xỉu rồi. Nếu không phải có tiểu Yến và tiểu Hạ đứng bên đỡ thì ông đã té trên đất. Nhìn nhìn lại Kiến Vũ, đứa nhỏ này thực hiểu thuận, trong lòng lại càng chán ghét bọn Thẩm Lương.

Lúc Thẩm Chư và Trương Mĩ mặt mày tái nhợt chạy tới, Kiến Vũ và Thẩm Lương còn chưa lên xe công an. Thẩm Chư đã biết đại thể chuyện xảy ra, vung tay liền cho Thẩm Lương một cái tát. Thẩm Lương vốn trúng không ít đòn của Kiến Vũ, Thẩm Chư lại đang cực kì tức giận, một bạt tai này bay xuống, Thẩm Lương liền ngã lăn quay, Thẩm Chư vẫn chưa hết giận, còn đi tới đạp mấy cái.

“Ông à, con nó sai rồi, có gì từ từ nói.”

Trương Mĩ cũng biết lần này Thẩm Lương gây họa không nhỏ, cho nên thấy Thẩm Chư đánh con, bà không dám ngăn cản, thế nhưng thấy chồng không định dừng lại, đành cắn răng, đi tới kéo áo ông.

“Con? Bà, mẹ nó chứ, còn định bênh thằng con mất dạy này à?”

“Dù thế nào Lương nó cũng là con ông, ông định đánh chết nó sao?”

“Đánh chết nó? Tôi hận đã không bóp chết nó từ lúc nó mới đẻ ra! Thứ con như thế, để sống mà làm gì?!”

Kiến Vũ lạnh lùng nhìn ba người, Trương Mĩ còn ra sức đưa mắt cho cậu, ý bảo cậu khuyên ngăn vài câu, nhưng Kiến Vũ tuyệt nhiên không để ý. Cha cậu đang nằm trong bệnh viện, còn chưa rõ tình hình, chỉ nghĩ tới gương mặt tái nhợt của ông, Kiến Vũ lại kích động muốn xông lên bóp chết Thẩm Lương! Muốn cậu đến khuyên Thẩm Chư đừng đánh? Nghĩ quá ngứa thớ rồi.

“Tiểu Vũ, thím van con, con khuyên chú Thẩm con một câu, cứ như vậy Thẩm Chư bị đánh chết mất!”

Trương Mĩ thấy Thẩm Chư không chịu dừng tay, khóc kéo lấy túm Kiến Vũ không buông ra, Kiến Vũ giật giật mấy cái không được, lại thêm lo lắng đến cha, mặt càng lạnh lùng.

“Khuyên? Thím, cha con bị nó đánh phải vào viện, con đang muốn làm thịt nó đây, thím bảo con khuyên thế nào? Khuyên chú Thẩm đánh chết nó chắc?”

Trương Mĩ nghe xong, lại nhìn sắc mặt Kiến Vũ, còn muốn nói mấy lời đều tắc lại trong cổ, bên kia Thẩm Chư cũng không đánh nữa, không phải ông không muốn đánh mà là công an cản ông lại, “Ồ đây đánh cho ai xem? Sớm biết dạy con thì cần gì đến đây đánh?”

Thẩm Chư và Trương Mĩ không dám nói gì nữa, Trương Mĩ chỉ túm lấy con khóc.

Cả bốn đều bị đưa tới đồn công an, Kiến Vũ và Thẩm Lương đánh nhau, bị tạm giam hình sự một tháng. Thẩm Lương lại thêm bị tình nghi có ý định cướp đoạt tài sản, hai kẻ đi theo hắn đều khai hắn chủ mưu, nếu tội danh là xác thực, vậy Thẩm Lương chắc chắn phải ăn cơm tù rồi. Trương Mĩ nghe tới đó, khóc càng thêm thảm thiết, Thẩm Chư căm tức đạp hắn một cước.

Kiến Vũ nhắm chặt mi, cậu biết ầu đả sẽ bị tạm giam một tháng, HONG và Phùng ký đều có người lo, cậu không lo cái khác, chỉ lo cha còn đang nằm trong bệnh viện.

Lúc này, điện thoại reo, một viên công an đi tới tiếp điện thoại, nói vài câu, buông máy liền đi tới.

“Phùng Kiến vũ, cậu chờ một chút có thể về, lát nữa sẽ có người tới đón cậu.”

Ủa? Kiến Vũ còn chưa lấy lại tinh thần, cậu có thể về?

“Vậy, Thẩm Lương của chúng tôi cũng có thể về?” Trương Mĩ nghe nói Kiến Vũ có thể về, nghĩ chuyện này không nghiêm trọng lắm, liền thăm dò một câu.

“Hắn?” Viên công an liếc đến Thẩm Lương, “Chuẩn bị vào tù ngồi xỏ đi.”

Vừa lúc đó, cửa đồn mở, Kiến Vũ ngẩng đầu, là Sheena.

“Đồng chí công an, tình huống liên quan, tôi nghĩ đồn trưởng Quách đã thảo luận rõ trong điện thoại, tôi có thể đưa Kiến Vũ đi chưa?”

“Được rồi.”

Sheena gật đầu, “Kiến Vũ, chúng ta đi thôi.”

Kiến Vũ đầy một bụng nghi hoặc, sao Sheena lại ở đây? Đồn trưởng Quách cô vừa nói là ai? Nhưng lúc này, trong đầu cậu chỉ có lo lắng muốn biết thương tích của Phùng Thiếu Hoa có nặng hay không nên không định hỏi rõ.

Thẩm Lương thấy Kiến Vũ sắp đi, tức đỏ mắt, “Dựa vào cái gì hần có thể đi? Các người không thấy hần đánh tôi thành thế này sao?!”

“Dựa vào cái gì?” Sheena quay đầu lại, “Cậu hỏi thêm một câu nữa thì chuẩn bị mà ngồi trong tù hóng mát một năm, thế nào? Còn muốn hỏi nguyên nhân không?”

Thẩm Lương nghẹn vắn mắt, “Các người ý thế ức hiếp người.”

“Ô, còn biết câu thành ngữ này cơ à?” Sheena cười cười lắc lắc ngón tay, “Chuẩn xác mà nói, chúng tôi cái này không gọi là ý thế ức hiếp người, ông chủ Vương nói chuyện này còn đơn giản hơn cả nghiền chết một con sâu cái kiến. Cậu làm gì được nào? Có năng lực thì ức hiếp lại xem.”

Vương Thanh? Nghe Sheena nói, Kiến Vũ ngây người.

Ngồi trong xe Sheena, Kiến Vũ một bụng đầy thắc mắc.

“Cô Sheena, sao lại biết tôi ở đó?”

Sheena cười cười, “Gọi chị Sheena đi, quen biết lâu như vật còn gọi cô này cô nọ, không tự nhiên lắm.”

“Vâng”

“Chuyện này may nhờ có cô bé trong tiệm nhà cậu đấy?”

“Tiểu Hạ?” Kiến Vũ nghĩ một chút, Sheena không quen tiểu Yến lắm, có thể liên lạc với Sheena chỉ có tiểu Hạ.

“Đúng rồi” Phía trước đèn đỏ, Sheena đạp phanh xe, quay đầu nhìn Kiến Vũ, “Bình thường nhìn không ra, cô bé đó rất có chủ kiến. Cậu bị công an mang đi, cha cậu lại vào viện, tiểu Hạ liền lấy danh thiếp lần trước tôi để lại Phùng ký, tới Time tìm tôi nhờ giúp. Vừa thấy tôi, cô bé khóc ầm ầm nhưng thuật lại sự việc lại rất rõ ràng. Chuyện này vừa lúc bị ông chủ chúng tôi biết, gọi mấy cuộc điện thoại là giải quyết xong. Cậu chủ Phùng à, cậu nên hậu tạ ông chủ Vương nhé.”

Sheena nói xong, nháy nháy mắt với Kiến Vũ, đèn xanh, lại phóng xe đi.

Kiến Vũ thấy hơi mơ hồ, sao tiểu Hạ lại tìm Sheena? Có điều lần này Vương Thanh đúng là giúp cậu một việc lớn, nếu cậu thực bị tạm giam mười ngày nửa tháng, bản thân thì không sao nhưng cha cậu còn nằm viện, tiểu Yến và tiểu Hạ chưa chắc đã chăm sóc được tốt, bên trường học cũng sẽ có chuyện.

“Chị Sheena, hôm nào đó nhất định tôi sẽ tới tận nơi cảm ơn Vương tổng. Nhưng hiện tại phiền chị đưa tôi đến bệnh viện Bắc Kinh được không ạ?”

Sheena gật đầu, “Biết ngay cậu sẽ nói thế mà, bây giờ đứa nhỏ hiếu thuận như thế không còn nhiều nữa. Chị đây mà trễ lại năm tuổi nhất định sẽ lên xe rồi mua vé bổ sung (aka xoi trước lấy sau), không tóm cậu không được.”

Kiến Vũ hắc tuyến, dứt khoát ngậm miệng, không nói thêm lời nào, trong đầu vẫn ong ong một ý niệm, dù thế nào, lần này đã nợ Vương Thanh một món rồi.

Tới bệnh viện, Sheena không vào mà tạm biệt Kiến Vũ để về công ti. Kiến Vũ tìm được phòng bệnh của cha, đi vào liền thấy ông đang nằm trên giường truyền dịch, tiểu Yến ngồi bên trông, không thấy tiểu Hạ đâu.

Hai mắt tiểu Yến vẫn hồng hồng, “Cậu chủ, đến rồi à? Không sao chứ?”

“Vâng,” Kiến Vũ gật đầu, “Cha em bị thương thế nào? Bác sĩ nói sao?”

“Bác sĩ nói trên người đều là vết thương ngoài da, chính là não bị chấn động nhẹ, cần nằm viện theo dõi một thời gian, không nói gì thêm nữa.”

Kiến Vũ ngồi vào ghế bên giường, nhìn gương mặt tái nhợt của cha, viên mắt bắt đầu đỏ lên, tiểu Yến thấy thế, vươn tay vỗ vỗ vai cậu, “Cậu chủ à...”

Kiến Vũ quệt khóe mắt, “Chị yến, em không sao. Tiểu Hạ đâu? Em ra được còn nhờ nhờ đó.”

“Nó vừa rồi còn ở đây, chị thấy nó chạy qua chạy lại một ngày trời, bảo về nghỉ trước rồi. Lát nữa lại vào đây.”

“Hôm nay nhờ có hai chị em, em thật sự cảm ơn.”

Tiểu Yến xua tay, “Nói như vậy lại thành người ngoài rồi, không nói chị, tiểu Hạ mà nghe được là nổi nóng ngay đây.”

Kiến Vũ bị tiểu Yến trêu cho cười, Phùng Thiếu Hoa nghe động tĩnh trong phòng, cũng tỉnh lại. Thấy Kiến Vũ, vội vươn tay nắm tay cậu, định ngồi dậy, “Con à, con không việc gì chứ?”

Kiến Vũ vội đề ông lại, “Không việc gì, cha, con không sao đâu. Cha còn đang truyền dịch, nhất thiết đừng động đây, cẩn thận kim truyền.”

Phùng Thiếu Hoa nằm xuống nhưng vẫn lo lắng cầm tay Kiến Vũ, “Vậy sau này cũng không có việc gì chứ? Chưa bị lưu tiền án đây chứ?”

Kiến Vũ lắc đầu, lúc này Phùng Thiếu Hoa mới yên tâm nằm.

***

Time quốc tế, Sheena vừa trở về văn phòng đã nhận được điện thoại nội bộ của tổng tài, cô đến gõ cửa phòng làm việc của anh, đi vào.

“Ông chủ tìm tôi?”

“Ừ” Vương Thanh cúi đầu nhìn tài liệu trong tay, nghe tiếng Sheena, ngẩng đầu, “Chuyện đó xử lý tốt?”

“Vâng. Kiến Vũ đã về nhà, về phần mấy người đến quấy rối Phùng ký, cục trưởng Quách bên kia cũng đã nói riêng, thời gian tới không ra được.”

Vương Thanh buông tài liệu trong tay, dựa vào lưng ghế, trầm tư một chút, lại đột nhiên mở miệng, “Sheena, cô thấy Kiến Vũ là người thế nào?”

“A?” Sheena hơi sững sốt, “Nói thật, tôi cũng không nhìn ra.”

Vương Thanh gật đầu, ý bảo cô nói tiếp.

“Ông chủ, tôi làm cho anh năm năm rồi, ngoại trừ anh và Lâm lão tiên sinh, đây là lần đầu tôi không thể nhìn rõ một người. Cách đối nhân xử thế của Kiến Vũ căn bản không giống những người cùng tuổi. Đôi khi tôi còn cho rằng cậu ta là bạn cùng lứa với mình. Thế nhưng chuyện hôm nay, tôi thấy cậu ta hơi lỗ mãng.”

Vương Thanh nhắm mắt lại, “Ừm, tôi biết rồi. Cô ra ngoài trước đi.”

Sheena đẩy cửa, nghĩ nghĩ một chút, xoay người, nói, “Ông chủ, có mấy câu tôi vẫn muốn nói, Kiến Vũ là đứa trẻ ngoan, nếu ngài có ý định bồi dưỡng cậu ta, sau này cậu ta sẽ là trợ thủ đắc lực của ngài. Còn nếu ngài có dự định khác, mong ngài cân nhắc kĩ.”

Vương Thanh lắc đầu, không nói gì thêm.

Đợi cho cửa phòng đóng lại, Vương Thanh mới mở hai mắt, lẩm bẩm, “Tâm tư khác sao...”

***

Thẩm Chư và Trương Mĩ từ đồn công an về đến nhà, hai mắt Trương Mĩ đã sưng đỏ.

“Ông à, hay là chúng ta lại tới xin tiểu Vũ giúp nha?”

“Cầu xin tiểu Vũ? Bà còn mặt mũi nào làm thế?! Thằng ranh Lương vì sao bị giam lại hả?! Thiếu Hoa còn nằm trong bệnh viện kia kìa!”

“Nhưng cũng không thể cứ thế nhìn thằng Lương bị bỏ tù a, chỗ đó là chỗ cho người ở sao!”

Trương Mỹ nói xong, lại ô ô khóc lên.

Thẩm Chư bị Trương Mỹ khóc phiền, trong miệng ông vẫn nói mặc xác Thẩm Lương, nhưng rốt cuộc, đó là con ông a! Ông cũng sốt ruột chứ, nhưng có cách gì? Lần này Thẩm Lương gây chuyện, không phải cầu ai xin ai vài câu là xong. Theo ý tứ của công an, chí ít cũng phải vào tù ngồi xỏm năm ba năm, hơn nữa, nghe giọng điệu cô gái tới đón tiểu Vũ, tiểu Vũ có một người bạn có tiền có thể quyết định muốn giúp cậu xả giận, đừng xem bình thường tiểu Vũ dễ nói chuyện, nhưng đối với cha cậu thì nói một không là hai. Hôm nay Thẩm Lương đánh bị thương Phùng Thiếu Hoa, còn muốn xin Tiểu Vũ giúp đỡ, không phải quá viển vông sao!

“Bà đừng khóc nữa,” Thẩm Chư đứng lên, “Chẳng phải còn chưa vào phòng giam sao? Công an không phải đã nói trước tiên phải tạm giam hình sự, sau đó mới có phán quyết đấy sao. Bà đi thu thập mấy thứ mang vào cho Thằng Lương, thuận tiện nói nó để ý một chút, đừng có gây rắc rối trong đó, người trong đó là loại người nào? Không giống bọn con đồ đầu đường xó chợ đâu.”

Trương Mỹ nghe xong, vội lau khô nước mắt, “Tôi đi thu dọn đây, vậy còn ông? Không tới nhìn con một cái?”

“Tôi không đi, giờ nhìn thấy nó lại tức điên. Chờ tôi tới bệnh viện thăm Thiếu Hoa, cụ thể thế nào, đợi về rồi nói tiếp.”

“Haizzz”

11. Chương 11

Cửa hàng chính của Phùng ký kinh qua sự kiện lần trước, cần ngừng kinh doanh một tuần. Kiến Vũ đánh tiếng với Lâm Hạo, mỗi ngày đều ở lại bệnh viện chăm Phùng Thiếu Hoa. Lâm Hạo nghe được Thẩm Lương dẫn người tới Phùng ký gây sự, phản ứng đầu tiên là nhảy dựng lên định tìm Thẩm Lương cho một trận, bị Kiến Vũ cản lại, báo cho biết Thẩm Lương đã bị tạm giam.

“Kiến Vũ, thực không cần tôi hỗ trợ? Tôi bảo đảm thằng đó vào rồi đừng nghĩ đi ra!”

Kiến Vũ lắc đầu, tuy cậu hận Thẩm Lương tới xương nhưng cũng không có ý định khiến hấn ngồi tù. Lần này đã nợ Vương Thanh một món, nếu còn nhờ Lâm Hạo giúp, khéo nửa đời sau cậu phải làm trâu làm ngựa cho hai người này mất.

“Không vấn đề gì, cậu đừng dính vào. Tòa án sẽ có phán quyết của họ!” Kiến Vũ thu xếp vài thứ, “Cuối tuần tôi cũng xin nghỉ, công ti có chuyện gì cậu trực tiếp gọi điện cho tôi. Bên trường học cũng nhờ cậu để ý giúp nhé.”

“Ừ, với tôi thì khách khí làm gì.”

Lâm Hạo vỗ vỗ vai Kiến Vũ, cười nhìn cậu ra cửa. Suy nghĩ một chút, hấn nhắc điện thoại gọi cho một chú họ, chỉ nói một người bạn của hấn bị người ta ức hiếp, người nợ đã bị tạm giam, nhờ chú hỗ trợ “chiều cố” một chút. Buông điện thoại, Lâm Hạo hớn hờ điên đơn hàng, phỏng chừng lúc này Thẩm Lương đang trong đồn công an hưởng thụ đãi ngộ đặc thù khắc cốt ghi tâm đây.

Kiến Vũ ra khỏi công ti, về Phùng ký một chuyến, lấy cháo đã ninh sẵn, báo với tiểu Yến một tiếng, phóng xe đạp tới bệnh viện.

“Anh Kiến Vũ, anh đến rồi à?” Tiểu Hạ đang từ phòng bệnh đi ra, cầm cái phích đi lấy nước nóng, thấy Kiến Vũ cầm hộp giữ ấm đi tới liền vừa buông phích vừa giật lấy cái hộp, “Anh Kiến Vũ, hôm nay lại làm món gì đây? Thơm quá đi!”

Kiến Vũ cười, gõ gõ đầu tiểu Hạ, “Nhóc con, này là làm cho cha anh mà.”

Tiểu Hạ bẹp miệng méu máo, rồi lại cười cười, lần nào mà ông chủ chả để cho cô một phần chứ.

Kiến Vũ thấy cô như vậy thì biết ngay cô đang nghĩ gì, quay đầu, thấy Phùng Thiệu Hoa tươi cười nhìn hai người bọn họ, ánh mắt có chút bất thường, trong lòng thoáng hoảng sợ. Cậu cố giữ thần nhiên giành cái hộp lại, “Không phải em định đi lấy nước nóng à? Đi đi, để cho em một phần là được chứ gì?”

“Vâng”

Tiểu Hạ hớn hử chạy đi, Kiến Vũ cầm hộp cháo bước vào phòng.

“Cha, hôm nay thấy tốt hơn chút nào không?”

“Tốt, vừa rồi bác sĩ tới khám, nói cha không việc gì, cuối tuần này có thể xuất viện rồi.”

“Thế à.” Kiến Vũ gật đầu, mở nắp hộp đồ ăn, mùi cháo thịt nạc tỏa ra khắp phòng, Kiến Vũ lại lấy ra vài món ăn đơn giản, đặt lên bàn bên cạnh giường Phùng Thiệu Hoa, ông Vương ở giường bên vờn cổ sang bên này nhìn, trông như thể mấy đời rồi chưa được ăn ngon vậy.

“Tiểu Vũ, cho Vương đại gia cháu một chén đi, cha cháu thật là có phúc.” Nói xong còn chép chép miệng.

“Ha ha, con tôi mà lại.” Phùng Thiệu Hoa cười híp mắt, bảo Kiến Vũ múc cho lão Vương một chén, nhìn lão nghiêng răng nghiêng lợi. Ông Vương cũng có ba đứa con trai, đều rất hiếu thuận, lần này ông nằm viện, ba đứa con luân phiên tới chăm, ban đầu thấy cũng rất thỏa mãn đấy, nhưng từ lúc gặp Kiến Vũ thì bắt đầu đi bắt bẻ mấy đứa con, thấy thế nào cũng không hài lòng, khiến cho các con ông mỗi lần thấy Kiến Vũ đều ghen xanh cả mắt.

Việc này Kiến Vũ còn không biết nhưng Phùng Thiệu Hoa và hai cô gái lại rất rõ rồi, thấy ông lão này đùa rất vui, thường xuyên đem chuyện này ra trêu ông ta. Mà ông ta lại yêu tay nghề của Kiến Vũ quá rồi, cho dù Phùng Thiệu Hoa trêu chọc cái gì cũng nhận hết.

Ăn cháo xong rồi, ông Vương đưa chén cho Kiến Vũ, suy xét chút, nhả ra một câu khiến Kiến Vũ và Phùng Thiệu Hoa đều nhảy dựng, “Bác nói a tiểu Vũ, sao cháu không là một bé gái nhỉ? Nếu cháu là con gái, ba đưa nhà bác cho cháu chọn thoải mái.”

“Ba, ba lại nói linh tinh gì đấy?”

Hôm nay vừa vặn đến phiên con cả ông Vương là Vương Thạc tới đưa cơm, đẩy cửa vào, thấy vẻ mặt cha con họ Phùng đều không được tự nhiên, biết ngay ông cụ nhà mình lại bắn pháo miệng rồi.

“Ta nói bậy cái gì hử?” Ông Vương thấy con tới, bắt đầu chơi trò ăn vạ, “Ai bảo chúng mày mấy đứa đều gần ba mươi mà còn chưa đứa nào chịu dẫn vợ về cho ta xem?” Nói đến đây, chớp mắt, túm lấy con cả, “Anh cả à, chỗ con lưu học không phải công nhận hôn nhân đồng tính đấy hay sao, con dứt khoát lừa tiểu Vũ ở giường bên về nhà, nhé? Nếu thành công, ta cho con một căn biệt thự thêm 50 vạn nữa.”

Mấy câu khiến mặt Vương Thạc đỏ bừng.

Kiến Vũ cũng loáng thoáng nghe được, cảm thấy cả người không được tự nhiên, cái gì gọi là càng già càng giông trẻ, hôm nay được mở mang rồi nhé.

Cả đoàn người đang xấu hổ, chợt bên ngoài có tiếng tranh cãi, Kiến Vũ mơ hồ nghe ra giọng tiểu Hạ, đẩy cửa ra, thấy tiểu Hạ đang đứng chống nạnh chắn ở cửa, Thẩm Chư cầm một túi táo đứng ngoài, vẻ mặt ngượng ngùng bối rối.

“Chú Thẩm, sao chú lại tới đây?” Kiến Vũ vừa nói vừa kéo nhẹ tiểu Hạ. Tiểu Hạ giật giật vài cái, nhìn vẻ mặt Kiến Vũ, đành không tình nguyện nhường đường.

“Tiểu Vũ, chú... chú...” Thẩm Chư lúng túng nói không nên lời, vừa rồi tiểu Hạ chặn ông ở cửa mảng một chập, người chung quanh cũng nhìn ông chỉ trỏ bàn tán, khiến ông thẹn muốn tìm một kẻ hở mà chui vào tránh.

“Là người anh em Thẩm Chư hả? Mau vào đi.”

Phùng Thiệu Hoa nghe ra giọng Thẩm Chư liền gọi với ra. Ông Vương giường bên đã nghe Tiểu Hạ kể những chuyện gia đình Thẩm Chư làm, thấy ông vào, chỉ hừ mũi, bị Vương Thạc giật nhẹ mấy cái, không hài lòng lắm con, dứt khoát nằm xuống trùm chăn, không thèm ừ hử, khiến cho Vương Thạc đành gượng gạo cười cười.

“Thiệu Hoa, tôi xin lỗi cậu.”

Thẩm Chư nhìn thấy Phùng Thiệu Hoa, viên mắt đỏ ửng. Cho tới nay, ông luôn nghĩ mình có lỗi với cha con họ, lúc vợ chồng bọn họ cùng đường, là cha con Thiệu Hoa kéo họ dậy, vậy mà sau đó bọn họ lại đoạt mất cửa hàng Phùng ký, Thẩm Lương lại làm ra loại chuyện này, những lời ông muốn nói với Phùng Thiệu Hoa, lúc này một chữ cũng không ra khỏi họng được.

Kiến Vũ đứng bên thấy Thẩm Chư khóc đến đau lòng, cũng cùng Thẩm Chư khuyên ông mấy câu. Đối với gia đình họ, hiện tại cậu không muốn dính dáng tới chút nào. Ý đồ chuyển thăm lần này của Thẩm Chư, cậu cũng đoán được chút ít, nhưng là tuyệt đối không thể giúp. Không nói cậu vốn không có năng lực này, cho dù có, cậu cũng sẽ không để Thẩm Lương dễ chịu. Người kính ta một thước, ta kính người một trượng, Kiến Vũ tự nhận mình không phải người xấu nhưng cũng không phải thẳng góc cái gì cũng vơ vào người. Nếu lần này dễ dàng tha cho Thẩm Lương, vậy sau này cha con họ đừng mong có ngày lành.

Quả nhiên, Thẩm Chư mới nói mấy câu liền đã quanh co muốn nhờ Kiến Vũ giúp, Phùng Thiệu Hoa nhìn con một chút, lắc đầu, “Thẩm Chư, không phải cha con tôi bất nhân bất nghĩa, nhưng chuyện Thẩm Lương làm anh cũng biết, chúng tôi chỉ là dân đen, có thể nói được gì?”

“Nhưng tiểu Vũ...”

“Thẩm Chư, anh không phải người hồ đồ, chuyện này, tôi không muốn nhiều lời. Anh muốn oán, cứ oán tôi là được.”

Một câu này của Phùng Thiệu Hoa chặn lại toàn bộ những câu xin của Thẩm Chư, ông khổ sở mở miệng muốn nói, rồi cuộc chẳng nói lên lời.

Thẩm Chư đi rồi, Kiến Vũ thu thập bát đĩa chuẩn bị quay về Phùng ký. Đêm nay để tiểu Hạ ở lại làm đầy tớ, ngày mai cậu còn phải lên lớp.

Ra đến cổng bệnh viện, thấy một chiếc Audi A6, Kiến Vũ trông quen mắt, nhìn vài lần. Lúc này, cửa xe mở, Vương Thanh bước ra, cười cười chào hỏi với Kiến Vũ.

“Vương tổng? Ngài sao lại tới đây?”

“Ừm, tôi nghe Sheena nói đến chuyện của cậu, vẫn muốn tới thăm, ông chủ Phùng bị thương không nặng chứ?”

“Cảm ơn ngài, cha tôi không có chuyện gì lớn, cuối tuần là có thể xuất viện.”

“À, vậy thì tốt rồi.” Vương Thanh suy nghĩ một chút, lại mở miệng, “Cậu ăn tối chưa?”

“A? Chưa ạ.”

“Vừa khéo, tôi cũng vậy, thế nào? Cho tôi chút mặt mũi, cùng ăn một bữa nha?”

Kiến Vũ vừa định cự tuyệt, thấy Vương Thanh khoanh tay đi tới trước mặt cậu, hạ thấp lưng, hơi thở hầu như phả thẳng vào mặt cậu, “Cậu đừng nói cậu còn có việc, lần trước đã lấy cớ này rồi. Vương Thanh tôi hẹn người dùng cơm, chưa từng bị người ta cự tuyệt hai lần liên tiếp, tôi cũng không muốn từ cậu mở tiền lệ.” Nói xong, đứng thẳng dậy, cười cười, “Thế nào? Muốn cho tôi chút mặt mũi chứ?”

Nghe Vương Thanh nói xong, Kiến Vũ hơi híp mắt, người này, tốt cùng là muốn gì đây?

***

Kiến Vũ sống hai đời, lần đầu tiên nghĩ ăn cơm cũng là một loại giày vò. Tuy rằng đời trước cậu thường ăn cơm tây, nhưng đó là lúc công việc cần, mà từ khi sống lại, đây là lần đầu cậu tới nơi như thế này, từ lúc ngồi xuống đã thấy toàn thân không thoải mái.

“Sao thế? Không hợp khẩu vị cậu à?” Vương Thanh tao nhã cắt miếng bít tết, mà Kiến Vũ lúc này nhìn miếng thịt còn nhỏ máu ròng ròng, rùng mình. Cậu không rõ, sao lại có người cứ khẳng khái thích ăn thứ này?

“Vương tổng, tôi đây là lần đầu tới nơi như thế này, không kịp thích ứng, mong ngài đừng trách.” Kiến Vũ xiên một miếng thịt đưa lên miệng, nhai nhai, chẳng ngon như đồ cậu làm, giá cả lại đắt như vậy, muốn ăn cướp à? Hay là ngày mai cho Phùng ký đổi sang làm cơm tây đi.

“Vậy sao” Vương Thanh buông dao nĩa, cầm khăn ăn xoa xoa khóe miệng, “Người lần đầu ăn cơm tây mà có thể sử dụng dao nĩa tốt như vậy, hiếm thấy lắm đó.”

Kiến Vũ hơi cứng người một lát, lại tiếp tục vừa cắt thịt bò như không có chuyện gì vừa nói qua loa, “Ngài cũng biết tôi hợp tác với người ta mở công ti thương mại, thường phải cùng người nước ngoài giao thiệp, những lễ nghi như thế này cũng thường phải chú ý.” Nói xong lại tiếp tục cùng miếng thịt bò diện tích nhỏ đến đáng thương trên bàn ăn phấn đấu.

Vương Thanh cười cười, không nói gì thêm, thấy Kiến Vũ cũng đã ăn đủ liền gọi bồi bàn tính tiền, “Nếu là tôi mời cậu ăn, vậy bữa này tính cho tôi.” Ngụ ý, còn có bữa tiếp theo.

Kiến Vũ gật đầu, cậu căn bản không định bỏ tiền, có máy tiêu tiền đi cùng, không dùng là trắng cổ, huống chi lại là cái máy tình nguyện chia tiền. Đối với ẩn ý của Vương Thanh, cơ bản là Kiến Vũ không thêm lưu tâm, còn có lần sau? Kiến Vũ nghĩ, lần sau gặp Vương Thanh liền né đi. Trừ khi cần thiết, tuyệt đối không được có chuyện dính dáng tới người này.

Vương Thanh thanh toán xong, đứng lên, đi tới cười cười ôm vai Kiến Vũ, một luồng hơi thở xa lạ vờn quanh cậu, Kiến Vũ hơi mất tự nhiên giãy nhẹ mấy cái, vẫn không giật ra được, lúc này mới phát hiện Vương Thanh còn cao hơn cậu quá nửa cái đầu, trước không chú ý người này cao đến thế. Kiến Vũ cho rằng Lâm Hạo đã tính cao, nhưng mà Vương Thanh chỉ ít phải cao hơn 185 phân.

“Sau đó có kế hoạch gì nữa không?” Vương Thanh vừa ôm vai Yunho bước ra ngoài vừa như lơ đãng hỏi.

“Vương tổng, ngày mai tôi còn phải đi học. Bây giờ định về nhà luôn.” Kiến Vũ nghĩ Vương Thanh hôm nay rất không bình thường, vô thức mà tránh né, không muốn dây dưa nhiều với anh.

“À” Vương Thanh gật đầu, khóe miệng hơi nhếch, buông lỏng vai Kiến Vũ, nhận chìa khóa xe từ tay phục vụ, “Vậy tôi đưa cậu về nhà nhé, học sinh ngoan.”

Đến khi chiếc Audi A6 đen bóng đậu vào trước cửa Phùng ký, Kiến Vũ thở phào một cái, trái tim đang treo trên cổ mới buông xuống. Liếc mắt một cái, đèn bên trong Phùng ký còn sáng, chắc là tiểu Yến vẫn chưa ngủ. Kiến Vũ mở cửa xe, quay lại tạm biệt Vương Thanh.

“Vương tổng, tôi về nhé. Hôm nay muộn quá rồi nên sẽ không mời ngài vào chơi.”

“Được, gặp lại sau.”

Vương Thanh cũng không nói gì thêm, vẫy vẫy tay với cậu, nhấn ga lái xe đi. Kiến Vũ vẫn đứng đó suy nghĩ một hồi, trong đầu hiện lên vài ý tưởng không ổn lắm, sau lại lắc đầu, cho là mình nghĩ nhiều rồi.

Tiểu Yến đang định đi ngủ, nghe thấy tiếng mở cửa, quay lại thấy Kiến Vũ đang bước vào.

“Chị Yến, chưa ngủ à?”

“Ừ, chị vừa giặt đồ xong. Con bé tiểu Hạ kia lười tới trình độ nào rồi không biết, quần áo bẩn để hai ba ngày rồi.” Tiểu Yến thấy vẻ mặt Kiến Vũ hơi bất thường, suy nghĩ một chút, lại mở miệng, “Chị vừa thấy ngoài cửa sổ có người đưa em về, xe nhìn quen lắm, có phải ông chủ Vương không?”

“Vâng, là anh ta. Hôm nay tình cờ gặp, cùng ăn một bữa cơm.” Kiến Vũ vắn tắt lưng, nghĩ hơi mệt, một ngày hôm nay cảm giác mệt hơn nhiều so với những ngày khác, không ngờ ăn cơm với người khác cũng là

một loại chịu tội như thế, “Chị Yến, mai em còn phải đi học, đi ngủ đây, chị cũng đi ngủ sớm một chút, mai còn phải vào viện.”

Tiểu Yến cắn cắn môi, thấy Kiến Vũ đang định vào phòng liền gọi cậu lại, “Cậu chủ, đừng trách tôi lắm miệng. Ông chủ Vương kia, tôi nghĩ không đơn giản đâu, sau này, giao thiệp với anh ta, cậu nhất định phải để tâm một chút.”

Kiến Vũ vô cùng kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy tiểu Yến đã xoay người vào phòng, cậu không ngờ tiểu Yến sẽ nói như vậy. Có điều, đối với lo lắng của tiểu Yến, cậu cũng hiểu được điều đó là cần thiết... chí ít là, xem biểu hiện hôm nay của Vương Thanh, tâm tư người này tuyệt đối không đơn thuần, mình đúng là nên cẩn thận một chút, tâm phòng người không thể không có. Lắc đầu, về phòng ngủ đi.

Wương Thanh về đến nhà, tắm tấp qua, pha một li cà phê, nghiêng người trên sofa trong phòng khách, lẳng lặng nhìn ánh sáng loang loáng của đèn neon và đèn ô tô trên đường, tâm tình thần kỳ tốt. Đã bao lâu chưa có dễ chịu như vậy, Vương Thanh không nhớ rõ.

Lần đầu ăn cơm tây? Vương Thanh nghĩ nghĩ, không khỏi cười ra tiếng. Phùng Kiến Vũ, người này thật thú vị.

Hôm sau, Kiến Vũ dậy sớm, gạo hôm qua tiểu Yến đã vo, cậu đem nấu cháo, thừa dịp đợi cháo nhừ liền làm mấy món điểm tâm, dặn tiểu Yến trông bếp, trước khi đem đi viện nhớ đun nóng lại, sau đó mới đạp xe tới trường. Bận mấy tháng, giờ đây số buổi nghỉ học của Kiến Vũ đã không thể đếm trên đầu ngón tay. Nếu bị thầy tóm được, Kiến Vũ có khả năng sẽ bị ném về đội ngũ học lại luôn.

“Kiến Vũ, cuối cùng cậu cũng chịu lộ diện rồi, tôi sắp cho là cậu đã bốc hơi khỏi nhân gian đây.” Kiến Vũ vừa mới vào trường đã gặp Lâm Hạo cười xấu xa cho cậu một đám. Thời gian này, Kiến Vũ một mực lo chuyện trong nhà, HONG chỉ có Lâm Hạo và hai con cá chèo chống, lại đứng dịp kinh doanh bận rộn nhất, ba người bận mờ mắt, hôm nào cũng phải tăng ca, trong lòng đã đem Kiến Vũ lãng trí không biết bao nhiêu lần.

“Biến” Kiến Vũ cười đẩy Lâm Hạo ra, “Hôm nay có môn bắt buộc của ngài sát thủ, nhanh chân lên, muộn thì đợi học lại nhé. À, ăn sáng chưa?”

“Chưa á” Lâm Hạo meo máo, sờ sờ bụng, thấy Kiến Vũ lôi trong túi ra hai cái bánh nhân, rạng rỡ mặt mày giật lấy một cái. Bánh Kiến Vũ làm, hẳn từng ăn rồi, mùi vị người thường không làm được đâu.

Hai người cười cười nói nói bước vào phòng học, Lâm Hạo vừa đi vừa cạp bánh, mùi hương cũng bay dọc đường, làm cho mấy bạn học đang đói meo trợn mắt nhìn hắn. Kiến Vũ chọc chọc Lâm Hạo, ý bảo – đừng có rêu rao thế. Kết quả thẳng nhai này nháy nháy mắt với cậu, hai ba nhát cạp xong cái bánh, phồng miệng, cười híp mắt, lại nhìn bốn phía, xòe tay không, ý là các người muốn ăn cũng không còn đâu. Kiến Vũ chỉ có thể lắc đầu, người này sao vẫn còn như trẻ con thế nhỉ.

—&&&—

Chẳng mấy chốc đã tới ngày Phùng Thiếu Hoa xuất viện, Kiến Vũ đặc biệt xin nghỉ, hôm đó dậy thật sớm, chuẩn bị tới bệnh viện đón cha. Tiểu Yến dọn dẹp lại gian phòng của Phùng Thiếu Hoa một lần, còn tiểu Hạ đang cầm một miếng đậu phụ đòi đi cùng.

“Tiểu Hạ, anh đi đón cha anh xuất viện, mang đậu phụ đi làm gì?”

“Anh Kiến Vũ, trên TV đều làm thế mà. Ông chủ lớn xuất viện, nhất định phải cắn một miếng đậu phụ ngoài cửa.”

Kiến Vũ đầu đầy hắc tuyến, con bé này! Người ra tù mới làm như thế. Lại nói, cô nhóc này bình thường xem những thứ gì không biết?

“Tiểu Hạ, cha anh xuất viện không cần ăn thứ này.”

“Không được, nhất định phải mang đi! Xả xui!” Tiểu Hạ bắt đầu cứng cổ, Kiến Vũ và tiểu Yến nói đều không vào, vẫn cứ bỏ đậu phụ vào hộp nhựa mang theo.

Ba người tới bệnh viện, Phùng Thiệu Hoa đã thu dọn xong, thay đồ, đang ngồi nói chuyện với ông Kim giường bên.

“Cha, sao lại tự mình làm rồi? Con đã nói cứ chờ bọn con tới mà.”

“Ô hay, cha có phải ông lão bảy, tám mươi, động cũng không động nổi đâu. Chỉ bị đập phải đầu, hơn nữa chẳng phải không việc gì rồi sao.”

Kiến Vũ cũng không nhiều lời nữa, cúi người nhắc bao đồ của Phùng Thiệu Hoa lên, nhìn lại xem có quên gì không. Thừa dịp này, tiểu Hạ lôi miếng đậu phụ ra ép Phùng Thiệu Hoa cắn một miếng, Phùng Thiệu Hoa giơ mắt nhìn miếng đậu không thêm muối cũng không có xì dầu, ông không phải ra tù, ăn cái này làm gì? Cuối cùng không đối phó nổi với tiểu Hạ, đành cố nén mà cắn một miếng. Tiểu Yến vội vã đưa cho ông một chén nước.

Ông Vương thấy vậy, cười đến ngã ngửa ra giường, gia đình này thực thú vị.

Kiến Vũ thu dọn xong rồi, đứng thẳng dậy đưa bao đồ cho tiểu Yến, Tiểu Hạ, bản thân nhắc hai phích nước.

“Cha, chúng ta đi thôi, đại gia, chúng cháu về nhé, chúc ngài sớm bình phục.”

Phùng Thiệu Hoa vịn vai Kiến Vũ đứng lên, vì nằm viện nên không lấp chân giả, hiện tại tự ông bước đi hơi khó, “Ông Vương, tôi đi nhé, lúc nào rồi nhớ ghé qua Phùng ký! Tôi sẽ tự tay làm vài món chiêu đãi ông! Đừng quên mang theo ba đứa con trai ông, con tôi thì bọn chúng đừng hi vọng làm gì, nhưng nhà tôi vẫn còn hai đứa nhỏ xinh xắn kia đấy!” Ở chung với ông Vương một thời gian, tính cách Phùng Thiệu Hoa càng thêm vui tươi, lại còn biết trêu chọc người khác. Kiến Vũ không sao nhưng tiểu Yến và tiểu Hạ đã đỏ mặt bừng bừng rồi.

“Ôi!” Ông Vương gật gù, “Tôi cuối tuần sau cũng xuất viện, nhất định đến! Tôi không muốn ăn đồ của đồ già lão nhà ông làm, tôi muốn tiểu Vũ làm cơ! Ai bảo mấy đứa con tôi không còn hi vọng gì? Cười lừa xem kịch đi, cứ chờ đó!”

“Chắc!”

Phùng Thiệu Hoa cười cười cùng ông Vương tạm biệt, đúng lúc đó Vương Thạc tới, thấy mấy người nhà họ Phùng thì biết ngay hôm nay Phùng Thiệu Hoa xuất viện.

“Chú Phùng, chú xuất viện ă? Chúc mừng chú bình phục.”

“Ừ” Phùng Thiệu Hoa cười gật đầu, “Vừa nhắc đến mấy cháu với cha cháu xong, có thời gian tới Phùng ký nhé.”

“Có thời gian cháu nhất định tới ă.”

Kiến Vũ và hai cô gái cũng tới chào Vương Thạc, Vương Thạc vào phòng bệnh, bốn người lên taxi về.

“Ông chủ à, ông Vương đó là ai thế? Hình như rất có tiền?” Tiểu Hạ vẫn rất hiếu kì, thế nhưng để cô tự hỏi người ta thì có vẻ không hay lắm, đành quay sang hỏi Phùng Thiệu Hoa.

Phùng Thiệu Hoa suy nghĩ một chút, “Chú không rõ lắm, chỉ biết ông ấy có vài cái thuyền, ông ấy từng nói với chú, con lớn của ông ấy mở công ti địa ốc, con thứ hai làm ở cơ quan nhà nước, con nhỏ còn đang đi học.”

“Oa! Thế chẳng phải là quan thương câu kết gì gì đó à!” (quan lại – người có quyền thông đồng với thương nhân)

Tiểu Hạ nói một câu khiến cho cả tài xế cũng phải phì cười.

Kiến Vũ cười ha hả gõ gõ trán cô, “Ngày thường bảo em đọc nhiều sách một chút, em lại không nghe, thành ngữ này dùng như thế sao?”

Tiểu Hạ xoa xoa đầu, thè lưỡi, cười hề hề nói, “Em biết rồi, lần sau nhất định chú ý ă! Anh Kiến Vũ, lần trước anh đã nói không thể gõ đầu, càng gõ càng hỏng, anh lại còn gõ đầu em, nhờ gõ ngu người thật thì làm sao!”

Ra là, lần trước chuyện Phùng Thiệu Hoa gõ đầu Kiến Vũ, Kiến Vũ làm nũng bị cô nhóc bắt gặp, hôm nay lại đụng chần lại cậu, Kiến Vũ đều bị cô làm cho xì khói. Song cậu cũng lưu ý lời cha nói, xem ra ông Vương này thực sự không đơn giản.

Trong phòng bệnh, Vương Thạc đang gọt táo cho ông Vương, ông cứ tằm tằm nhìn chăm chăm con trai, rốt cuộc, Vương Thạc bị ông nhìn phát sợ, ngẩng đầu, “Ba, ba cứ nhìn con làm gì? Đã nhìn gần ba mươi năm rồi còn chưa chán ư.”

Ông Vương vung tay tạt đầu Vương Thạc một cái, “Thằng nhóc này cuối cùng lộ mặt thật à? Vừa này trước mặt người nhà người ta sao ngoan hiền thế? Trước mặt ba mà không vờ vịt nữa à?”

Wương Thạc cười cười, gương mặt tuần tú thấy thế nào cũng lộ vẻ không đứng đắn, nhưng lại không làm người ta ghét được, “Không phải con thấy ba và người ta hợp ý, muốn cho nhà người ta có ấn tượng tốt sao.”

“Cái rắm ấy!” Ông Vương lại vỗ đầu anh ta, sau đó con người xoay chuyển, “Nói thật đi, anh cả, anh có ý với tiểu Vũ đó đúng không? Ba anh biết anh với thằng hai đều cong, so với mấy người này mang về trước đây, tiểu Vũ trông khá hơn nhiều. Vừa hiểu thuận, bộ dáng dễ coi, tay nghề lại tuyệt, nghe nói còn hợp tác mở công ti với người khác nữa. Nếu là cậu bé này, anh có lấy một người đàn ông làm vợ, một cửa của mẹ anh ba giúp anh đổi phước.”

Wương Thạc cười cười, cắt táo thành từng miếng, cầm tăm đút cho ông Vương, “Con nói ba à, ba tra hộ khẩu nhà người ta rồi à, sao biết rành mạch thế? Chuyện này cha đừng quan tâm. Hơn nữa, sao ba chỉ truy cứu đến con mà không hỏi Tuấn Tú ấy?”

Ông Vương bị miếng táo chặn họng, vừa nuốt xong lại bị đút thêm miếng nữa, cảm giác như thằng con này không muốn cho ông nói hử? Lúc này, cửa phòng bệnh mở ra, Vương Tuấn Tú đang bắt chuyện với cô y tá mặt đỏ bừng, ông Vương và Vương Thạc nhìn anh ta cười thật dịu dàng, song song lắc đầu, nghiệp chướng a.

“Ba, có khá hơn không? Anh, anh đút như thế, ba ghen đó.”

“Tuấn Tú, sao lại đến đây? Không phải nói hôm nay có cuộc họp sao?”

“Xong rồi ạ, không có chuyện gì lớn, đơn giản là mấy chuyện qui hoạch lại khu nội thành cũ ấy mà.” Vương Tuấn Tú vừa ngồi xuống xĩa một miếng táo bỏ vào miệng đã thấy Vương Thạc hai mắt tỏa sáng nhìn mình, vội vã nhai nhai mấy cái nuốt luôn, mở miệng nói, “Anh, anh đừng nhìn em như thế, nói cho anh, em tuyệt đối không làm chuyện vi phạm kỉ luật tổ chức đâu nhé.”

Wương Thạc bĩu bĩu môi, không nói gì.

Ông Vương nhìn nhìn Vương Tuấn Tú, đứa con thứ hai này của ông cái gì cũng tốt, chỉ là cá tính hơi cứng nhắc, cả hai đứa con trai đều đến lúc vào cao trung thì nói cho ông hay chúng thích đàn ông, cả hai đứa đều mắc tật xấu này, tức giận đến mức bạn già của ông quanh năm suốt tháng đều ở nước ngoài, còn nhắc theo cả thằng ba, nói không muốn hai người xúi quẩy tới nó. Ông Vương ban đầu cũng giận, dây lưng cũng quật đứt mấy cái, nhưng mấy năm nay không thấy bọn họ lằng nhằng bừa bãi gì, dần dần mặc kệ chúng, có điều tuy nói đồng ý rồi nhưng trong lòng vẫn vẩn vơ lắm, từ lúc thấy Kiến Vũ, lòng ông lại có chủ ý, hỏi riêng Vương Thạc, Kiến Vũ liệu có khả năng là con không, được đáp án khẳng định của con thì liền nghĩ biện pháp lừa Kiến Vũ về nhà mình. Chỉ ít đứa nhỏ này nhìn thuận mắt, lại hiểu thuận, nhưng nhìn hai đứa con mình, ông nhụt chí rồi, sao lại không biết sốt ruột a? Chờ người ta bị lừa mất không phải muộn rồi?

Kiến Vũ đang đỡ Phùng Thiệu Hoa nằm lên giường, đột nhiên hắt xì liên tục ba cái, xoa xoa mũi, có người đang tính kể cậu thì phải?

12. Chương 12

Thẩm Chư từ công trường xây dựng về đến nhà, thấy Trương Mĩ đang ngồi bên giường lau nước mắt. Sau khi Thẩm Chư bán đồ trong quán cơm, trả lại tiền cho Phùng Thiệu Hoa, còn dư không ít, vốn cũng đủ để một nhà ba người bọn họ sinh hoạt và làm buôn bán nhỏ. Nhưng Thẩm Lương từ ngày đến thành phố đã quen tiêu tiền như nước, lại quen với không ít bạn bè không nên thân, Trương Mĩ mặc dù rất nuông chiều hần nhưng quản tiền chặt lại hơn trước đây nhiều. Thẩm Lương đòi mấy lần không được liền lấy trộm sổ tiết kiệm, ăn chơi trác táng với bạn bè một phen, sau lại cùng chúng đi chơi gái một thời gian, mấy vạn đồng đã tiêu sạch. Sinh hoạt trong nhà phải dựa vào tiền công Thẩm Chư chuyển gach ở công trường. Hôm nay Thẩm Lương lại gây ra chuyện, bị tạm giam trong đồn, Thẩm Chư và Trương Mĩ như già đi mười tuổi. Người ta nói nuôi con dưỡng lão, bọn họ nuôi là một con quỷ đòi nợ.

“Bà lại khóc tang cái gì? Hôm nay không phải là đi thăm nuôi thằng Lương sao? Thằng đó lại gây ra chuyện gì trong ấy?” Thẩm Chư bỏ đồ xuống, vắt khăn mặt lau mồ hôi, đã sắp năm mươi, cũng may trụ cột cơ thể còn tốt, bằng không ngày nóng thế này chuyển gach ở công trường, chưa chắc chịu nổi.

Trương Mĩ nghe Thẩm Chư nói, nước mắt rơi càng nhiều, “Có gặp được đâu, người ta căn bản không cho gặp! Nói là phải mời luật sư mới được! Tôi xin mãi, nói sao cũng không cho, mời luật sư, chúng ta cơm còn chẳng đủ ăn, lấy tiền đâu mà mời?”

“Không cho gặp?” Thẩm Chư nghe Trương Mĩ nói xong, lòng thoáng run lên, ông vốn định để vợ đến khuyên Thẩm Lương đừng có gây sự trong đó, đợi một thời gian nữa ông lại đến cầu xin Phùng Thiệu Hoa, cho dù phải quì xuống lạy cha con họ cũng xin họ tha Thẩm Lương lần này, nửa đời sau ông làm trâu làm ngựa báo đáp họ. Nhưng hôm nay không được gặp, Thẩm Lương lại là đứa hồ đồ, chẳng may nó lại gây chuyện gì trong đó thì đến nửa tía hi vọng cũng không có rồi!

“Ông nói xem, sao bọn họ lại khôn thông cảm cho người ta như vậy? Không phải chỉ gặp mặt thôi sao? Có thể gây ra chuyện gì sao?” Trương Mĩ khóc đỏ mắt, ra sức vắt khăn mặt, “Dựa vào cái gì đều là bị bắt vào đồn, Tiểu Vũ có thể đi ra, Thẩm Lương con tôi lại bị giam đến giờ, đến gặp cũng không được?”

“Đừng nói nữa, đi làm cơm cho tôi đi! Một cả ngày, về đến nhà còn phải nghe bà khóc tang, đến bữa cơm no cũng không có mà ăn!”

Trương Mĩ vẫn không chịu bỏ qua, “Lần trước ông đến bệnh viện chẳng phải đã gặp Thiệu Hoa rồi sao? Sao chú ấy không chịu giúp chúng ta, trước đây chúng ta giúp cha con họ nhiều như vậy, nếu không có chúng ta, chú ấy hiện tại có thể ngồi hưởng phúc sao? Đã sớm đi uống trà với Diêm Vương rồi!”

Lee Jong Hyuk thấy Jung Mi Suk nói có chút kì cục, ném khăn mặt vào trong chậu, “Bà còn nói à! Câm miệng cho tôi!”

“Dựa vào cái gì! Không chừng việc Thẩm Lương bị giam không cho gặp là do tiểu Vũ làm, thấy Thẩm Lương đẩy cha nó vài cái nên không cho chúng ta sống yên thân!”

Thẩm Chư nghe Trương Mĩ nói những lời này, muốn vung tay cho vợ một bạt tai, nhưng tay vung lên giữa không trung lại không sao hạ xuống được, rốt cuộc tê liệt ngã xuống đất, hai tay ôm đầu, một hán tử hơn bốn mươi tuổi lại khóc nức nở không ra tiếng, “Bà đang nói tiếng người sao? Hả? Thẩm Lương tại sao bị giam? Bà còn không rõ sao? Cha con Thiệu Hoa giúp chúng ta bao nhiêu, bà còn không biết? Năm đó vì sao tôi muốn đem Thẩm Lương về nông thôn...”

“Ông à?” Trương Mĩ thấy Thẩm Chư như vậy thì luống cuống tâm thần, vội vã kéo ông đứng lên, “Ông đứng lên đã, đứng lên đã, đừng ngồi trên đất.”

Thẩm Chư không để ý đến, một mình lảo lảo, “Năm đó bà chỉ biết nó trộm tiền, bà biết nó trộm bao nhiêu? Nó trộm tiền thôi thì đã xong, người ta tìm nó nói phải trái, nó còn đánh người ta! Nhà đứa bé bị đánh đó rất có thể lực, bắt Thẩm Lương muốn tống nó vào trại cải tạo! Năm đó luật pháp nghiêm như thế, nếu thằng Lương vào đó thật, sẽ thành thế nào?” Nói, Thẩm Chư ngẩng đầu, hai mắt đỏ bừng, hừ Trương Mĩ giật mình phải lùi lại mấy bước, “Tôi là một hán tử đội trời đạp đất, trước mặt nhiều người như thế quì xuống van xin người ta! Còn đập đầu lạy một đứa trẻ mười tuổi! Người ta mắng tôi như mắng con cháu

người ta! Cũng chỉ là để người ta tha cho thằng Lương một đường sống! Bà còn âm ỉ với tôi, bà còn âm ỉ nữa! Mẹ con các người muốn âm ỉ chết tôi luôn mới cam lòng a!”

Nghe Thẩm Chư nói, Trương Mĩ ngậy người, năm đó bà cho rằng Thẩm Chư đuổi thằng Lương về quê vì nó trộm tiền, không ngờ còn có chuyện như vậy! Làm vợ chồng với nhau mấy chục năm, Thẩm Chư là người hiểu thấu thế nào bà rõ hơn người khác, năm đó ông đập đầu lạy một đứa trẻ mười tuổi?

“Ông ơi!” Trương Mĩ rút cuộc quì xuống bên cạnh, ôm lấy chồng, khóc không thành tiếng.

Từ khi Phùng Thiệu Hoa xuất viện, cửa hàng chính của Phùng ký mở lại, sau chuyện Thẩm Lương, Kiến Vũ được một bài học, bình thường cậu không ở trong cửa hàng, chỉ có cha và hai cô gái là không ổn. Kiến Vũ lại tới trường dạy nấu ăn trước đây đã kí hợp đồng, tuyển lấy mười người vừa tốt nghiệp, tám người đi năm chi nhánh thực tập, hai người ở lại cửa hàng chính. Kiến Vũ quan sát hai người một thời gian, thấy cả hai rất chịu khó, tay nghề cũng ổn liền giao phòng bếp cho tiểu Hạ và hai người đó. Hiện tại cậu đang muốn điều chỉnh một chút cho Phùng ký.

Tối nay, Phùng ký đóng cửa, mọi người ăn cơm tối xong, tiểu Yến và tiểu Hạ đều về phòng ngủ, hai cậu bạn trẻ cũng về nhà. Kiến Vũ bưng bát thuốc đông y mới đun xong vào phòng Phùng Thiệu Hoa, đây là phương thuốc cậu đặc biệt xin của một ông thầy trung y có tuổi, dùng bổ thân thể, ban đầu Phùng Thiệu Hoa không chịu uống, bảo là thuốc đông y lãng phí quá, nhưng chống không nổi khuyến bảo của con trai, uống một thời gian thấy thân thể khởi sắc không ít, chí ít sắc mặt tốt hơn so với lúc mới ra viện nhiều.

“Cha, uống thuốc nào, cẩn thận nóng.” Kiến Vũ đưa thuốc cho cha, nhắc chậu nước rửa chân của ông ra ngoài đổ. Về, thấy Phùng Thiệu Hoa há miệng vì đắng. Buông bát thuốc, lại uống một chén nước mật ong. Kiến Vũ thấy thuốc quá đắng nên mỗi lần mang thuốc cho cha luôn có kèm theo một chén nước mật ong, vừa tốt cho thân thể vừa bớt đắng.

“Con à, không cần vội, đi ngủ sớm một chút đi. Mai chẳng phải con định tới công ti sao?”

Kiến Vũ vâng dạ, “Cha, thực ra con có chuyện muốn bàn với cha.”

“Chuyện gì?”

“Con muốn rút cổ phần ở HONG.”

“Hả?” Phùng Thiệu Hoa bị Kiến Vũ làm giật mình, thấy vẻ mặt cậu rất nghiêm túc, không giống đang nói đùa, vội vã ngồi dậy, “Không phải đang làm tốt lắm sao? Sao lại bỏ? Chẳng lẽ có chuyện gì rồi?”

Kiến Vũ kéo chăn đắp lên chân cho cha, bản thân cũng ngồi xuống giường, “Cha nghĩ nhiều rồi, cổ phần của con ở HONG chỉ là phần nhỏ, trước đây Phùng ký chưa mở chi nhánh còn ổn, nay đã mở nhiều chi nhánh như vậy, sợ là sau này con còn định mở thêm nữa, bên HONG cũng bận lắm, lại còn bài vở ở trường, con không đủ sức, sợ là không kham nổi, nếu cứ cố theo, sợ là lại giống như gấu mù bẻ bắp (ý nói làm việc dở dang, hiệu suất thấp, làm nhiều nhưng thu được chẳng bao nhiêu), chẳng được gì đâu. Hơn nữa thời gian qua con cũng đã được lời không ít từ HONG, nghĩ lại, cũng đến lúc thu tay rồi. Dù sao Phùng ký mới là gốc rễ của chúng ta.”

Phùng Thiệu Hoa nhìn Kiến Vũ, “Con nghĩ kĩ rồi?”

“Vâng” Kiến Vũ dịch dịch lại chăn cho Phùng Thiệu Hoa.

“Con đã cân nhắc kĩ, cha cũng không nói thêm nữa, giống như trước đây cha từng nói với con, con muốn làm cái gì thì cứ đi làm đi, vấp ngã đã có cha nâng dậy.”

Kiến Vũ tắt đèn, châm nhang muỗi cho Phùng Thiệu Hoa rồi đi ra. Dựa lên tường thở một hơi dài, còn một việc cậu chưa nói với cha, cậu phải rời khỏi HONG là vì cậu phát hiện Lâm.co đã động tay động chân với HONG. Hôm trước đi làm, cậu phát hiện có thêm hai người, hỏi Lâm Hạo mới biết đó là người từ Lâm.co tới, nói là thời gian qua bận quá, Lâm Chấn phái tới giúp. Lữ Dung lên nói cho Kiến Vũ, hai người đó đã xem tư liệu trên máy tính của Kiến Vũ một lần, còn sao đi một phần, Lữ Dung định ngăn cản, Tần Phong lại bảo cậu đừng xen vào. Tư liệu kia chuyển tới đâu, Kiến Vũ không nghĩ cũng biết.

Xem ra, tính nhẩn nại của Lâm.co kém quá rồi, Kiến Vũ còn cho rằng bọn họ chờ tới khi Lâm Hạo tốt nghiệp đại học mới động thủ. Thở dài, Kiến Vũ lắc đầu, quên đi, có bỏ mới có được, hiện tại có cha ở bên,

cậu còn có Phùng ký, có gì mà không thể bỏ.

“Cậu muốn rút cổ phần? Vì sao chứ?”

Hôm trước vừa bàn với cha về việc cậu muốn rút cổ phần xong, hôm sau Kiến Vũ liền tới công ti nói chuyện này với Lâm Hạo, quả nhiên, không đợi cậu nói xong, Lâm Hạo đã nhảy dựng lên.

“Đang yên đang lành, rút cổ phần làm gì? Có phải vì hai người ba tôi phải tới không? Lát nữa tôi nói với bọn họ, để họ quay về.”

Kiến Vũ ấn Lâm Hạo ngồi lại ghế, “Tôi muốn rút cổ phần cũng là có tính toán riêng. Lúc trước kí hợp đồng có ghi rõ, hai bên đều có quyền rút lại vốn đầu tư. Hôm nay tôi cũng đã kiếm được kha khá, hơn nữa, cậu cũng biết Phùng ký đã mở thêm vài chi nhánh, chạy mấy nơi một lúc, tôi thực sự không khiêng được. Tôi đâu phải siêu nhân đâu.”

Đối với lời giải thích của Kiến Vũ, Lâm Hạo không hoàn toàn tin tưởng. Đúng ra mà nói, hiện tại Kiến Vũ bận rộn chạy hai đầu Phùng ký và HONG, lại muốn phân tâm cho bài vở, đối với thể lực và tinh thần đều là một loại khiêu chiến. Lí do này, với người khác có thể thông qua, nhưng Lâm Hạo đã làm việc với cậu một thời gian không ngắn lại biết rõ, Kiến Vũ sẽ không đến mức không ứng phó được như cậu nói. Ngược lại, càng nhiều việc, cậu càng xử lí gọng gàng đầu vào đấy. Nhưng trong hợp đồng trước đây đúng là có mục cho phép rút vốn đầu tư, hôm nay Kiến Vũ nói muốn rút lui, Lâm Hạo thực nghĩ không ra cách nào giữ cậu lại.

“Thật không muốn cân nhắc thêm chút nữa?” Lâm Hạo vẫn chưa chịu từ bỏ ý định. Không biết vì sao, nghe Kiến Vũ nói muốn rời HONG, lòng hần khó chịu lắm.

Kiến Vũ lắc đầu, “Lâm Hạo, tôi rút vốn là hiển nhiên, chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.” Thấy Lâm Hạo còn muốn nói gì đó, Kiến Vũ ngăn hần lại, “Kì thực, nguyên nhân tôi phải đi chắc cậu cũng đoán được vài phần. Nhưng tôi cho rằng tốt nhất cứ để trong lòng, nếu nói ra, sợ là chúng ta đến làm bạn cũng không còn cơ hội.” Kiến Vũ nói xong, đứng lên, “Lát nữa tôi sẽ cùng tài vụ kết toán, chúng ta tốt xấu cũng từng hợp tác một thời gian, lại là bạn học, mong rằng sau này chúng ta vẫn có thể là bạn.” Kiến Vũ nói xong, vươn tay cho Lâm Hạo, Lâm Hạo nhìn cậu một lát, đột nhiên nắm lấy tay cậu, kéo cả người vào lòng.

“Thực sự không thể cân nhắc thêm chút nữa?” Lâm Hạo rầu rĩ hỏi bên tai cậu.

Kiến Vũ lần đầu tiên kinh hãi, sau đó vỗ vỗ lưng Lâm Hạo, đẩy hần ra, “Được rồi, đâu phải không gặp được nữa. Sau này Phùng ký nhà tôi còn cần cậu quan tâm đấy.”

Hôm đó, Kiến Vũ bàn giao rõ ràng mọi chuyện với tài vụ, nói lời chia tay với hai con cá của HONG, đứng ở ngoài cửa nhìn lên bảng hiệu công ti trên tường, cảnh tượng cậu và Lâm Hạo ngày đầu đến đây lại hiện về trước mắt. Lắc đầu, cũng nên đi rồi, còn nhớ lại chuyện này làm gì, quay người, tiện tay đóng cửa.

Phòng làm việc, Lâm Hạo ngồi trên ghế không nhúc nhích. Kiến Vũ vì sao phải đi, kì thực trong lòng hần cũng biết phần nào, từ ngày phụ thân hần xếp hai người kia vào HONG, Lâm Hạo đã biết nhất định sẽ gặp chuyện không may. Có điều hần vẫn không muốn đổi mặt mà thôi.

Lâm gia.

Lâm lão gia tử đang tĩa cây cảnh, Lâm Chấn đứng bên ông nghe cấp dưới báo cáo.

“Cậu nói, hôm nay Kiến Vũ nói chuyện rút vốn với Lâm Hạo rồi?” Lâm Chấn nghe được một nửa, nhin không được hỏi, “Cậu ta có nói lí do không?”

“Thuộc hạ cũng chỉ nghe được đại khái, hình như là nói nhà cậu ta mở nhà hàng, lại còn phải đi học, không thể tập trung cho công tác ở HONG.”

“Phụ thân” Lâm Chấn nghe xong, không tìm được gọi Lâm lão gia tử một tiếng.

Lâm lão gia tử vẫn cẩn thận tĩa bồn cây cảnh, tựa như không nghe được thuộc hạ đang nói gì, đợi đến khi Lâm Chấn cho người nọ lui ra, ông ta mới buông kéo, cầm khăn lau tay.

“Phụ thân, có thể chúng ta đều đã đánh giá hơi quá Kiến Vũ? Có lẽ để cậu ta bên Lâm Hạo cũng không có vấn đề gì?”

Lâm lão gia tử liếc nhìn Lâm Chấn, cầm quả trứng, Lâm Chấn tiến đến đỡ ông ta ngồi về sô pha.

Người giúp việc đưa lên trà Mao Tiêm mới pha, Lâm lão gia tử cầm chén trà, uống một ngụm, buông trà, “Hồ đồ!”

“Phụ thân?”

“A Chấn, cử chỉ hôm nay của Kiến Vũ càng làm rõ tâm trí và bản tính cậu ta. Dem công ti mình đầu tư bao tâm huyết chấp tay dâng cho người khác, thử hỏi, lúc con hai mươi tuổi có làm được điều này?”

Lâm Chấn ngẫm nghĩ một chút, sắc mặt liền ngưng trọng.

Lâm lão gia tử lại bưng chén trà, “Ta đã sớm nói, Phùng Kiến Vũ người này tâm cơ sâu không thể lường, không chỉ Hạo nhi, năm năm nữa đến con cũng không phải đối thủ của cậu ta. Nếu Hạo nhi không thể không chế cậu ta, vậy thì, chỉ có thể sớm để cậu ta cách xa nó.”

“Cậu chủ, cậu đã về.”

Hai cha con đang nói chuyện đã thấy Lâm Hạo mặt lạnh băng đi đến, thấy ông nội và phụ thân cũng không chào hỏi, chỉ đen mặt đứng trước bọn họ.

“Hạo!” Lâm Chấn gọi một tiếng, thấy Lâm Hạo ngẩng đầu, nhìn chằm chằm họ.

“Phụ thân, vì sao phải là như vậy?” Lâm Hạo chỉ hỏi một câu, “Vì sao nhất định phải bức Kiến Vũ đi?”

Lâm Chấn vừa định quát hấn, Lâm lão gia tử đã phát tay, “Hạo, con có thể nghĩ ra chuyện đó là do người trong nhà làm, thấy được mấy ngày này cũng có thành tựu. Nhưng là, so với Kiến Vũ con vẫn thua. Vì sao phải đẩy cậu ta đi, con tự suy nghĩ, nghĩ thông thì đến tìm ta.” Nói xong, Lâm lão gia tử đứng dậy về phòng, Lâm Chấn đi bên cạnh đỡ ông ta.

Lâm Hạo đứng lẻ loi giữa phòng khách, cảm nhận cơn lạnh lan ra từ ngực mình, lạnh quá...

Chuyện Kiến Vũ rời HONG, hôm sau Sheena đã báo cáo cho Vương Thanh, Sheena nhin không được hỏi, “Ông chủ, Lâm gia nói sao cũng là thể gia kinh thương, Lâm lão gia tử sao lại làm ra loại chuyện này?”

Vương Thanh xoay xoay bút máy trên tay, nhìn báo cáo, không thèm ngẩng đầu, chỉ hừ cười nói một câu, “Đúng là ngu không ai bằng. Thế gia, bọn họ cũng xứng? Chẳng qua chỉ là một đám nhà giàu mới nổi dựa bóng tổ tiên thôi.”

Sheena hơi khựng lại một chút, “Ông chủ, miệng anh thật là độc!”

Vương Thanh đưa giấy tờ đã kí cho Sheena, “Cảm tạ khích lệ.”

Kiến Vũ xử lí xong những chuyện liên quan đến HONG liền bắt tay vào điều chỉnh và cải tạo hệ thống của Phùng ký. Thời gian trước cậu phát hiện doanh thu của Phùng ký bắt đầu trượt, để ý một thời gian, tổng kết nguyên nhân, phát hiện vấn đề không phải ở nội bộ Phùng ký, mà là do số lượng nhà hàng cùng loại Phùng ký đang từ từ tăng dần. Kiến Vũ ngẫm tới mấy nhà, thấy được cả phục vụ và thức ăn đều không kém Phùng ký, khách hàng có nhiều lựa chọn, việc kinh doanh của Phùng ký tự nhiên không được như trước. Tuy nói vẫn kiếm được nhưng để lâu dài sẽ càng lúc càng xa mục tiêu của Kiến Vũ. Kiến Vũ lẩn lộn suy nghĩ một thời gian, cuối cùng cho ra một giải pháp.

“Tiệc đứng?” Phùng Thiếu Hoa bắn khoăn về từ lạ Kiến Vũ vừa đề ra, “Như thế nào?”

“Là bày hết thức ăn lên, để khách tự chọn món mà dùng.”

“Vậy giá cả định thế nào? Có biết ai dùng món gì đâu.”

“Thu như nhau, ăn bao nhiêu, ăn món gì, khách hàng tự tính.”

“Hả?” Nghe Kiến Vũ nói xong, Phùng Thiếu Hoa sửng sốt, “Thế chẳng may đụng phải người ăn tốt, không ăn thũng nổi chúng ta mới là lạ!”

Kiến Vũ nghe Phùng Thiếu Hoa nói vậy thì nở nụ cười, lại giải thích một lần, Phùng Thiếu Hoa mới chân chừ đồng ý. Thế nhưng bởi vậy, việc bán hàng tận nhà sẽ bị ảnh hưởng, Kiến Vũ dứt khoát đem suy nghĩ của mình nói ra.

“Cha, con nghĩ rồi, phòng tiệc đứng sẽ tách khỏi Phòng ký, không cần đầu tư của Time, chúng ta tự làm. Con tính rồi, tiền đầu tư ở HONG với tiền kiếm được thời gian đó cũng đủ dùng.” Kiến Vũ nói. Trải qua chuyện ở HONG, Kiến Vũ rút cuộc triệt để nhận thức một vấn đề, vô luận với ai cũng phải lưu chút tâm nhãn. Bên Lâm gia còn ổn, rút vốn ở HONG cũng không tổn thất gì, nhưng nếu Vương Thanh có ý tưởng khác với Phòng ký, vậy mình sẽ thành đối thủ của anh ta. Vì vậy cậu mới đưa phòng tiệc đứng tách khỏi Phòng ký.

Phòng Thiếu Hoa nghĩ nghĩ một chút, không nói thêm gì, Kiến Vũ coi như cha mình đồng ý rồi.

Những ngày sau đó, Kiến Vũ bắt đầu bận bịu tối mắt. Bao gồm chuyện chọn nhà hàng, lắp đặt thiết bị cho mặt tiền, nhân viên trong nhà hàng và qui định về giá cả,... tất cả đều cần cậu quan tâm. Bận rộn hơn một tháng, rốt cuộc xong chuyện này. Không quá vài ngày, Vương Thanh và Lâm lão gia tử đều biết chuyện Kiến Vũ mới mở phòng tiệc đứng. Lâm lão gia tử trầm ngâm một chút, không nói gì, Vương Thanh chỉ cười dặn Sheena, ngày khai trương phòng tiệc đứng, nhân viên Time từ bậc quản lý trở lên đều phải tới cổ vũ.

Kiến Vũ sau khi gián tiếp biết mệnh lệnh này của Vương Thanh thì thiếu chút nữa giận đến phun máu! Đừng nhìn đám tinh anh của Mirotic biểu hiện áo mũ chỉnh tề, thế nhưng lúc ăn cơm thì sức ăn khiến cho cả cậu cũng thấy không bằng... Đám người đó đến, bảo là cổ vũ, chẳng bằng nói là đến đập sập nhà cậu. Nhưng ngẫm lại cũng thấy Vương Thanh coi như hạ thủ lưu tình, nếu anh ta sai cả Time đến cổ động, nhà hàng của mình không cần khai trương nữa, trực tiếp đóng cửa cho thực tế.

Sheena chuyển cáo oán giận của Kiến Vũ cho Vương Thanh, lại nói thêm một câu, “Ông chủ, tâm nhãn nhà anh cũng quá là hư hỏng đi!”

Vương Thanh cười cười, nháy mắt với Sheena mấy cái, “Người đẹp, cô cứ luôn khích lệ tôi như thế, tôi sẽ xấu hổ đó!”

Sheena, “.....”

13. Chương 13

Sảnh tiệc đứng của Kiến Vũ khai trương, tên là Purple Line, chủ yếu kinh doanh cơm trưa và cơm tối kiểu Trung Quốc. Ngày khai trương, Vương Thanh quả nhiên đúng như lời anh đã hứa, mang theo hơn 50 quản lý của Time đến ăn “ủng hộ”. Một đoàn người âu phục giày da, một bộ dáng dấp tinh anh trí thức. Nhân viên của Purple Line đều là nhân viên mới, thấy ngày đầu khai trương đã có một đám người như thế tới, lập tức bị kinh sợ. Mấy cô bé còn đỏ mặt chạy ra phía sau riu rít một hồi. Kiến Vũ bịu môi, đừng nhìn đám người này hiện tại đứng đắn nghiêm cẩn, chờ thêm lát nữa, mặt thật lộ ra, xem các cô còn nhìn bọn họ mà chảy nước miếng được nữa không.

Quả nhiên, tới khi nhân viên nối đuôi nhau từ phía sau đi ra, bày đồ ăn xong xuôi, hơn năm mươi tinh anh của Time, mỗi người cầm một khay, bắt đầu xếp đội hình chọn đồ ăn mình thích. Động tác ai nấy trông đều nhã nhặn, nhưng sức ăn sao mà dọa người!

Kiến Vũ nhìn đám người kia gió cuốn mây tan (aka ăn như cướp), đau thịt rồi! Mà đoàn người này lại không thiếu tiền, mỗi người hai mươi lăm đồng, đúng là dự định ăn đủ mới thôi a!

“Cậu chủ Phòng à, đồ ăn nhà cậu đều ngon không thể chê được! Lúc nào mở một nhà hàng bên cạnh Time đi, tôi bảo đảm ngày nào cũng tới ăn!” Một người đàn ông mặc bộ casual màu tím vừa cười vừa nói. Người này Kiến Vũ biết, là quản lý bộ phận vật tư của Time. Bình thường mấy chủ nhà xưởng muốn mời ông ta ăn một bữa cũng không dễ.

Kiến Vũ cười cười qua loa, nhìn nhìn một đồng trước mặt ông ta lại oán thầm trong bụng, thêm vài người như ông tới, cửa hàng nhà tôi còn mở sao nổi nữa!

Song cũng nhờ đoàn người Time mà ngày đầu tiên Purple Line mở cửa đã chật khách. Tinh thần thích tụ tập náo nhiệt của người Trung Quốc đã giúp Kiến Vũ đúng lúc. Mặt khác còn nhờ địa điểm của Purple Line

rất tốt, nằm sát khu phố sầm uất, trưa và chiều tối đều có lưu lượng người rất khả quan. Mọi người đi qua Purple Line, ngửi thấy mùi thức ăn, thường xuyên sẽ ngó vào nhìn một cái, thấy một phòng đầy trí thức sẽ không tự chủ mà bước vào. Nhìn nhìn, món mặn món chay bày mấy chục khay, bề ngoài trông đẹp, mùi lại thơm, hỏi tiếp giá cả, cô tiếp tân giọng giòn tan đáp, tiệc đứng, hai mươi lăm đồng một người, muốn ăn gì thì ăn. Đại đa số người đi ngang qua đều móc tiền ra, vào tìm một chỗ.

Vương Thanh đang ngồi bên cửa sổ, cầm một bát cơm, trước mặt là năm khay đồ ăn, thịt kho tàu, sườn xào chua ngọt, thịt ba chỉ rang bột, thịt hầm bột sốt, một phần thịt dê thì là, bên cạnh là một phần rau Sheena mang cho anh, ngồi cùng bàn còn có Amanda và Alise, khay trước mặt ba mỹ nữ hầu hết là rau và hải sản, chỉ có Sheena đang cầm một miếng sườn chua ngọt.

“Ông chủ à, đồ ăn ở đây ngon thật, hay là, anh bàn với Cậu chủ Phùng, mở một nhà hàng bên cạnh Time đi.”

Vương Thanh cười cười, thò đũa gấp con tôm chiên của Amanda, nhét vào miệng, nhai nhai, “Cô tự hỏi đi!”

Quả nhiên, Amanda quay đầu lại, thấy Kiến Vũ mỉm cười đứng ngay sau lưng cô.

“Cậu chủ Phùng, tôi nói thật đó, cậu mở một cái ở bên cạnh Time đi.”

Kiến Vũ cười cười, không trả lời ngay mà hỏi họ ăn cơm thế nào, khéo léo chuyển trọng tâm câu chuyện.

Hôm sau, Kiến Vũ tới Time nộp báo cáo tài chính, mới tới tầng 19 đã bị Sheena chặn lại.

“Cậu chủ Phùng, ông chủ chúng tôi đi vắng, báo cáo cậu cứ đưa cho quản lý Từ của phòng tài vụ là được.”

“Vương tổng đi vắng?”

“Ừ, hôm qua từ nhà hàng nhà cậu về thì vào viện luôn.”

Sheena nói một câu làm Kiến Vũ hoảng sợ! Từ nhà hàng của cậu về? Chẳng lẽ vấn đề là ở bọn họ? Sheena nhìn về mặt Kiến Vũ, biết ngay cậu nghĩ sai rồi.

“Lại nói, có liên quan tới nhà hàng của cậu đấy!”

Kiến Vũ toát mồ hôi, nếu thực sự liên quan tới Purple Line, vậy phiền phức to rồi!

“Ai bảo đồ ăn nhà cậu ngon quá cơ. Bác sĩ bảo, ông chủ nhà chúng tôi ăn nhiều quá, bội thực rồi. Uống hai liều thuốc tiêu thực, nghỉ ngơi một chút là ổn.”

Kiến Vũ nghe xong, khóe miệng giật giật, nhất thời không biết nên nói gì. Vương Thanh ăn cơm ở Purple Line, bội thực? Đùa gì thế. Sheena còn đang lăm lăm, hôm qua có hơn năm mươi người đi ăn, hơn hai mươi tên bội thực, hôm nay nhận được mười đơn xin nghỉ ốm.

“Ah” Kiến Vũ không nói thêm gì, tự nhủ mình đang nghe chuyện cổ tích. Sheena đang nói tới mấy người vài kiếp chưa được ăn no sao? Lắc đầu, “Vậy tôi đem báo cáo tới chỗ quản lý Từ nhé.” Vừa xoa chân, Sheena lại túm lấy cậu, Kiến Vũ hơi khó hiểu quay lại, “Còn chuyện gì nữa ạ?”

Sheena vỗ vỗ trán, “Ông chủ của chúng tôi rất sĩ diện, chuyện này cậu đừng nói cho người khác là tôi kể cho cậu nhé.”

Kiến Vũ gật đầu, Sheena mới buông cậu ra.

Kiến Vũ ra khỏi Time, ngẫm lại lời Sheena nói, càng nghĩ càng thấy thú vị. Vương Thanh ăn đến bội thực? Nói ra ai tin chứ. Đang ở trạm xe đợi xe bus, chợt nghe tiếng còi ô tô, Kiến Vũ lách sang bên cạnh nhường đường, một chiếc Volkswagen đỗ vào bên cạnh cậu, cửa xe lui xuống, một người đàn ông thò đầu ra, “Cậu là Kiến Vũ ha, còn nhớ tôi không? Tôi là Vương Thạc, ba tôi và ba cậu nằm cùng phòng bệnh đó.”

Kiến Vũ gật đầu, “Đương nhiên vẫn nhớ ạ! Chào anh! Đại gia cũng xuất viện rồi chứ ạ?”

“Cậu đi đâu? Tôi chở đến. Trời nóng thế này chen xe bus khó chịu lắm đấy.”

“Tôi về nhà, chỉ đi vài trạm, không cần phiền anh đâu.”

“Khách khí làm gì? Lên đi.” Vương Thạc mở cửa xe, gọi Kiến Vũ lên.

Kiến Vũ nghĩ một chút, lên xe, “Vây phiền anh rồi.”

“Phiền gì đâu, trước còn nói định tới Phùng ký, chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay tới luôn đi.” Vương Thạc vừa lái xe vừa nói chuyện với Kiến Vũ, thỉnh thoảng hỏi đường đi, vài phút sau đã tới cửa Phùng ký.

=====&&=====

Tới Phùng ký, Kiến Vũ mời Vương Thạc vào cửa hàng. Hiện tại trời nóng, đa số gọi cơm từ nhà, trong cửa hàng thường xuyên vắng vẻ, Phùng Thiếu Hoa ngồi ở quầy bật quạt điện, nghe bình thư, dạo này ông lại mê Thuyết Nhạc toàn truyện, động cái là một câu măn giang hồng. Tiểu Yến và tiểu Hạ ngồi bên vừa nói chuyện vừa nhặt đậu đỗ, hai cậu phụ việc phổng chừng đang trong bếp. Ba người thấy Vương Thạc cùng Kiến Vũ bước vào đều ngạc nhiên.

“Thạc nhi, sao cháu lại tới đây?” Phùng Thiếu Hoa cùng Vương Thạc đã gặp nhau nhiều lần ở bệnh viện nên rất quen.

“Chúng con gặp trên đường, Vương đại ca đưa con về ạ.”

“Thế à, mau vào đây ngồi.”

Vương Thạc cùng cả ba đều quen thuộc nên chào hỏi một lượt. Phùng Kiến Hoa có ấn tượng rất tốt với Vương Thạc, biết anh ta là một người con hiếu thuận, riêng bảo tiểu Yến lấy hai cốc chè đậu xanh mới nấu trong tủ lạnh ra mời.

“Uống giải nhiệt, hôm nay nóng đến phát bực được.”

“Cảm ơn.” Vương Thạc nhận chè đậu xanh, cảm tạ tiểu Yến, uống một ngụm, ngọt mà không ngấy, lại có một loại hương vị thanh mát, liền uống luôn mấy hớp. Phùng Thiếu Hoa hơn hử bảo tiểu Yến lấy thêm cho anh ta một cốc nữa.

Phùng Thiếu Hoa nghe xong bình thư, tắt radio, đứng lên phe phẩy quạt hương bồ đi tới, “Đã ăn trưa chưa?”

Thấy Vương Thạc lắc đầu, Phùng Thiếu Hoa định đứng lên làm. Kiến Vũ vội ấn ông ngồi xuống, “Cha, cha vội cái gì. Để con làm cho.”

“Nói cũng phải.” Phùng Thiếu Hoa lần nữa ngồi xuống, nói với Vương Thạc, “Cháu muốn ăn gì, bảo con chú đi làm. Cái khác không dám nói nhưng tay nghề làm cơm của nó không chê được đâu. Cháu ăn xong rồi mang một phần về cho ông lão không nên thân nhà cháu, khỏi phải khi không lại nghe ông ấy gọi đến tổ khổ.”

Kiến Vũ chờ cha nói xong, quay lại hỏi Vương Thạc muốn ăn gì.

“Cái gì cũng được, tôi không kén chọn.”

Kiến Vũ gật đầu, “Vây ăn mì lạnh nhé. Cha, canh mì lạnh sáng nay con làm có còn không?”

“Còn, trong tủ lạnh ấy. Con thái thêm ít dưa chuột là được.”

Kiến Vũ gật đầu, bảo Vương Thạc chờ một lát rồi vào bếp, quả nhiên, hai cậu phụ bếp đang ngồi ở cửa phòng, bếp vẫn đang đun canh, chắc là cho bữa tối. Hai người đều đang gấp gấp gấp dài, thấy Kiến Vũ, miệng chưa kịp khép liền vội vã đứng lên, hơi xấu hổ cào cào đầu.

Kiến Vũ cũng biết trời nóng như thế dễ buồn ngủ, “Xem các cậu cũng mệt rồi, phổng chừng chốc lát không có khách đâu, các cậu ra đằng sau rửa ráy cho mát rồi vào nhà ngủ một giấc đi.”

“Thế sao được ạ...”

“Không việc gì, cứ đi đi.”

Hai cậu trai nghe Kiến Vũ nói, hơn hử ra sau nhà ngủ. Bận rộn suốt trưa, tiết trời oi bức, đứng trong phòng bếp lại thêm khói xông lửa sém, thật có hơi kiệt sức.

Kiến Vũ đuổi hai người ra, mở tủ lạnh, canh mì lạnh còn lại khá nhiều, cậu lại cắt một quả dưa chuột, đun nước sôi thả một nắm mì. Chờ mì sôi lại nhúng qua nước lạnh, thả vào bát đã rót canh mì lạnh, bên trên

thả thêm mấy miếng thịt bò dày dày, nửa quả trứng kho, rắc dưa chuột thái mảnh và hành hoa lên, nhìn đã phát thèm.

Kiến Vũ bưng mì ra đặt trước mặt Vương Thạc, mắt anh ta sáng lên, cầm đũa gấp một gấp mì bỏ vào miệng, gờ ngón cái lên với Kiến Vũ, “Ngon lắm!”

Kiến Vũ cười cười, “Anh ăn được ớt không? Thật ra mì này thêm chút ớt mới ngon.”

Vương Thạc lắc đầu, “Từ nhỏ tôi đã không ăn được cay, dính một chút đã hắt xì liên tục rồi.”

“Thế à.” Kiến Vũ gật đầu, điểm này Vương Thạc rất giống Lâm Hạo.

Vương Thạc ăn xong, lại nói chuyện với Phùng Thiếu Hoa một lát rồi đứng dậy xin phép ra về. Kiến Vũ lại cho mì và canh vào bình giữ nhiệt, gửi anh ta cầm về cho ông Kim, bình thì lần sau tới trả cũng được. Vương Thạc vui vẻ bảo mình có lời rồi, chỉ tiện đường chở Kiến Vũ một chuyến là có thể ăn không trả tiền còn miễn phí mang về nhà, loại chuyện tốt này biết kiếm đâu ra.

Kiến Vũ bị anh ta trêu cười, đưa Vương Thạc ra cửa, chờ anh ngồi vào xe mới hạ lưng cười nói, “Hoan nghênh lần sau lại tới, có điều lần sau không thể ăn không, phải trả tiền đó.”

“Được.” Vương Thạc nhìn vẻ mặt tủm tỉm của Kiến Vũ, tuổi chừng bằng thằng ba nhà mình nhưng lại khiến người ta yêu thích hơn nhiều, cũng cười gật đầu, “Chắc chắn rồi. Có chuyện này muốn nói với cậu, khu này tầm bốn tháng nữa sẽ bị quy hoạch lại. Hộ gia đình thì không sao nhưng nhà cậu làm buôn bán, sớm có dự tính khác thì tốt hơn.”

Kiến Vũ nghe xong, biết anh ta không phải nói vô căn cứ. Hơn nữa nghe cha nói con thứ hai của ông Vương làm trong một cơ quan quan trọng của nhà nước, Vương Thạc lại làm trong ngành địa ốc, phỏng chừng tin này là thật.

“Bốn tháng à? Tôi biết rồi, cảm ơn anh.”

“Coi như là tiền cơm bữa này của tôi nha. Hơn nữa tôi cũng có làm thầu, nếu chúng ta kí hợp đồng, chắc chắn sẽ cho cậu chỗ tốt.” Vương Thạc chỉ vào bình giữ nhiệt cười cười, chào Kiến Vũ rồi phóng xe đi.

Để lại Kiến Vũ đứng đó nghĩ, qui hoạch à, chuyện này đúng là cần tính toán một chút.

Vương Thạc về đến nhà, ông Vương đang ngủ trưa, hỏi cô giúp việc, bữa trưa ông chỉ ăn nửa cái mìn thầu, Vương Thạc đưa cái bình cho cô giúp việc, chờ lát nữa ông cụ tỉnh ngủ thì làm cho ông ăn nhưng không thể ăn quá nhiều, dù sao thì ông cụ cũng đã có tuổi, ăn nhiều đồ lạnh không tốt. Cô giúp việc gật đầu, Vương Thạc về phòng tắm rửa thay đồ. Tuy luôn ngồi trong xe nhưng hôm nay trời oi ả quá, đi có vài bước cũng ra mồ hôi đầy người rồi.

Chờ Vương Thạc tắm rửa xong đi ra đã thấy ông già nhà mình đang ngồi trên sofa cầm một bát nhỏ mì lạnh hăng hái chiến đấu.

“Ba, mùi vị thế nào? Con đặc biệt mang về cho ba đó.”

“Ừm” Ông Vương gật gật đầu, không trả lời con mà ngửa đầu uống sạch canh mì lạnh, đưa bát không cho cô giúp việc, “Còn nữa không?”

“Ba, ba không thể ăn nhiều. Món này lạnh. Muốn ăn thì để mai con đi mua.”

Ông Vương miễn cưỡng bỏ bát xuống, “Con mua ở đâu thế? Ngon lắm.”

Vương Thạc ra hiệu cô giúp việc ra ngoài trước, ngồi xuống sofa lấy khăn lau tóc, “Ba biết chỗ đó đấy, ở Phùng ký.”

“À” Ông Vương gật đầu, ngay sau đó trợn trừng mắt, “Thằng ranh! Mà đi Phùng ký mà không gọi ba? Lần nào gọi điện, lão Phùng đều nói tiểu Vũ lại làm món này món kia ngon lắm, khiến ta thêm muốn chết à!”

Vương Thạc nhìn ba mình như vậy, vui đến đau cả bụng. ba anh thời trẻ cũng từng cầm súng, toàn thân đều là tác phong quân đội, nói một không là hai, ba anh em anh từ nhỏ bướng bỉnh ăn không ít dây lưng của ông. Ai biết được đến lúc có tuổi lại thành cái tính tình này.

“Ba à, lần này là con tình cờ gặp Kiến Vũ, đưa cậu ta về nhà nên mới tới đó. Lần sau đến nhất định đưa ba đi cùng.”

Ông Vương lúc này mới thỏa mãn gật đầu, “Nói thật, anh cả, rốt cuộc con thấy tiểu Vũ thế nào?”

Vương Thạc thấy lão ba mặt đầy chờ mong, chỉ hí hửng nói một câu, “Thấy thế nào ạ? Không nói cho ba!” Nói xong, tạch một cái nhảy dựng lên, phóng thẳng lên lầu. Để lại ông Vương đứng dưới lầu tức gờ chân.

Bất quá ngồi xuống ngẫm lại, ông Vương cười toe, nhìn phản ứng của con mình, ừm, có cửa!

——&&&——

Vương Thạc đi rồi, Kiến Vũ về cửa hàng, nói lại chuyện qui hoạch khu này cho Phùng Thiệu Hoa. Phùng Thiệu Hoa nghe xong, cũng hiểu nên tính toán cẩn thận chuyện này. Hai cha con tỉ mỉ bàn bạc một chút.

Không bằng dứt khoát dọn nhà đi. Dù sao bọn họ cũng không phải dựa vào cửa hàng này kiếm tiền. Nếu tiếc chỗ này, vậy chờ phòng ốc mới xây dựng xong xuôi lại về mở một chi nhánh là được.

“Cha, con nghĩ rồi, cứ dọn Phùng ký lên lầu trên Purple Line đi. Lầu đó bình thường không đầy khách, Phùng ký dọn lên đó cũng không ảnh hưởng đến kinh doanh. Hơn nữa hai kiểu phối hợp làm cũng tiện.” Kì thực lúc thiết kế và lắp đặt Purple Line là tính toán dựa theo cấu trúc hai tầng. Ban đầu lầu hai Kiến Vũ định thiết kế thành phòng ăn cho khách tự tay thiêu nướng, nhưng hiện tại thời tiết quá nóng, khách ăn thiêu nướng không nhiều nên vẫn gác chuyện này lại, chỉ bố trí ghế dựa ở đó, phục vụ khách ăn. Thế nhưng từ lúc khai trương Purple Line tới nay, khách chủ yếu chỉ đứng ở lầu một cho tiện, ăn xong đi luôn. Lầu hai thường xuyên vắng khách. Hiện tại Phùng ký cần nơi chuyển tới, Kiến Vũ nghĩ hay cứ trực tiếp hợp hai nhà thành một, như vậy không cần vất vả tìm địa điểm mà quản lí cũng tiện hơn.

“Cũng được” Phùng Thiệu Hoa gật đầu, như vậy có thể bớt chuyện tìm cửa hàng mới. Hai cha con nhất trí, vấn đề này thế là giải quyết xong.

Chuyện còn lại là tìm chỗ ở. Ý Kiến Vũ là tìm ở khu phố trung tâm, như vậy tiện cho Phùng Thiệu Hoa đi lại, lúc rảnh rỗi có thể đi dạo đây đó. Phùng Thiệu Hoa không đồng ý, kiên trì muốn tìm nơi nào gần trường học của Kiến Vũ. Kiến Vũ không thuyết phục được ông, hai người đành lấy biện pháp trung gian, tìm một nhà kiểu cũ ở ngoại ô, hai sân, bốn phòng ở, trong sân có một cây dương cổ thụ. Phùng Thiệu Hoa xem qua, rất hài lòng, chỗ này cách Purple Line tầm hơn hai chục phút đi đường, cách trường học của Kiến Vũ cũng không xa, lại có trạm xe bus tốc hành.

Tìm được phòng ở như ý rồi, công văn yêu cầu di dân cũng vừa phát xuống, may mà cha con Phùng Thiệu Hoa có chuẩn bị, không như những nhà khác trở tay không kịp. Mất vài ngày đóng gói một đồng đồ đạc xong, hai cha con bắt tay vào chuyển nhà. Tiểu Yến và tiểu Hạ đã thuê phòng ở ngoài, nhà hai cậu phụ bếp lại ở ngay Bắc Kinh, kết quả nhà mới chỉ có hai cha con ở.

Ngày đầu dọn vào nhà mới, tiểu Yến và tiểu Hạ hai người xắn tay áo, quét sạch bốn gian phòng một lượt. Phùng Thiệu Hoa đau lòng hai cô bé, chờ dọn dẹp xong liền xuống bếp làm một bàn thức ăn, khiến cho ngay cả hai cô bé cũng hí hửng mà hăm hờ ăn, cho dù tối về ngủ thất lưng mỗi bắp chân đau, xuất xoa cả đêm, sáng hôm sau đi làm mắt còn sưng lên khiến cho Kiến Vũ thấy ngại ngùng, bảo sẽ mua cho các cô mỗi người một chiếc váy mới làm quà.

Chờ dọn nhà xong xuôi, Kiến Vũ liền tập trung tinh lực vào kinh doanh Purple Line và Phùng ký. Purple Line khai trương được hơn một tháng, doanh thu rất khả quan, có điều hiện tượng lãng phí lại quá phổ biến, mỗi ngày nhân viên đều thu dọn được một đồng lớn đồ ăn thừa.

“Cậu chủ à, cậu xem xem, mấy người này cũng thật là, không thể ăn hết mà vẫn lấy nhiều như vậy, chẳng phải là giày xéo người ta sao?” Hà Quân phụ trách dọn rác mỗi ngày lúc đóng cửa đều phải than phiền một câu như vậy. “Đồ ăn ngon như vậy, trong thôn bọn tôi, ngày tết chưa chắc đã có a, thế mà mấy người này còn lãng phí, thật là!”

Kiến Vũ cũng biết tiệc đứng luôn có loại lãng phí này, có điều cho dù là ngày sau cũng chưa tìm ra phương pháp giải quyết, chỉ là dán qui định phạt những người phí phạm đồ ăn như thế nào thôi. Nhưng thực sự có thể đòi tiền phạt khách sao? Có còn muốn kinh doanh nữa không đó?

“Thế này vậy, Hà Quần, ngày mai cậu cùng bếp trưởng dán một thông báo lên tường, ai dùng hết đồ ăn sẽ trả lại năm đồng.”

“Hà?” Hà Quần sững sốt, buông túi rác, “Thế được không? Vốn giá cả của chúng ta đã không cao, hai hôm trước phố đối diện khai trương nhà hàng Simple, người ta còn thu mỗi suất 30 đồng kia.”

“Cứ làm theo lời tôi đi.”

“Haizzz” Hà Quần ngẫm lại, cậu chủ này vốn khôn khéo, chắc chắn sẽ không làm chuyện lỗ lã, nếu cậu ta đã nói thế, vậy cứ làm theo là được.

Phùng Thiếu Hoa biết chuyện, tìm riêng Kiến Vũ, từ khi Phùng ký chuyển tới sảnh trên của Purple Line, bình thường ông vẫn đứng trong nhà hàng hỗ trợ, tuy trong bếp bây giờ không cần ông giúp nhưng con người ông bận rộn quen rồi, rảnh rỗi lại không biết nên làm gì bây giờ.

“Con à, làm thế không lỗ vốn chứ?”

“Sao lỗ được ạ?” Kiến Vũ lắc đầu, diu ông ngồi xuống, “Một người no nứt bụng rồi có thể ăn được bao nhiêu? Ta cứ tính thử chút, lượng đồ ăn bị bỏ đi, tính ra cũng là một món lớn, so với chuyện cứ thế vứt không chẳng bằng dùng phương pháp này giảm thiểu lãng phí. Hơn nữa, đối diện không phải mới mở một nhà Simle lấy 30 đồng một người hay sao? Vài ngày nữa chúng ta cũng tăng giá lên, sẽ không chịu thiệt.”

“Ừ, cũng có lí.”

Thực tế chứng minh, phương pháp này của Kiến Vũ có hiệu quả nhất định, tuy không phải ai cũng sẽ không lãng phí đồ ăn nhưng tình hình trong nhà hàng đã tốt hơn nhiều mà lợi nhuận không hề giảm.

“Cậu chủ, tôi phục cậu thật đấy!”

“Đúng, cậu chủ, sao cậu nghĩ được cách hay như thế?”

Kiến Vũ cười cười, “Tôi chỉ là gặp may thôi.”

“Gặp may gì chứ?” Tiểu Hạ buông khăn lau, quay đầu lại nhìn Kiến Vũ, “Nói thật nhé, anh Kiến Vũ, em thường nghĩ, ngoại trừ sinh em bé, còn có cái gì anh không làm được?”

Một câu này khiến mọi người trong nhà hàng đều cười, Kiến Vũ vui cũng không phải mà tức cũng không được, chỉ có thể nghiêm mặt lại gõ đầu cô bé mấy cái.

Vương Thanh biết chuyện Phùng ký chuyển địa điểm, như thường lệ tới ăn cơm, cho dù không đến được cũng sẽ gọi điện đặt cơm mang tới. Mà Kiến Vũ mỗi lần thấy Vương Thanh lại nhớ tới đoạn đối thoại với Sheenna lần đó, thường không nín cười nổi, này không thể trách cậu, dù sao trong ấn tượng của cậu, Vương Thanh vẫn là con cá sấu bự của tài chính luôn cao cao tại thượng, quyết định sách lược kinh tế. Hôm nay biết người này cũng có đôi khi làm chuyện vớ vẩn, có thể không khiến Kiến Vũ buồn cười sao? Đồng thời, cũng vì việc này mà cậu hiện tại thấy Vương Thanh sẽ không căng người đề phòng như trước, chí ít, trong mắt cậu lúc này, Vương Thanh chỉ là một người thường nhưng thông minh hơn người mà thôi.

Vương Thanh buông điện thoại, cuối cùng đã rõ vì sao gần đây Kiến Vũ nhìn thấy anh thì vẻ mặt luôn là muốn cười mà không cười. Thì ra là bởi chuyện kia. Kì thực chính anh ngẫm lại cũng thấy buồn cười, sống gần 30 năm, vậy mà lại vì ăn cổ đến bội thực phải vào viện.

Ben cầm gậy golf đi tới, thấy Vương Thanh đang cười đến quái gở, “Thanh, cậu lại nghĩ gì thế? Đến lượt cậu kia.”

“À” Vương Thanh lấy lại tinh thần, cầm gậy golf, “Đang nghĩ đến một người.”

“Nghĩ đến ai? Người thế nào có thể khiến Vương đại boss của chúng ta lòng dạ rối bời thế?” Ben nổi hứng tò mò, bởi bình thường người có thể khiến Vương Thanh để mắt quá ít.

“Người đẹp a?” Vương Thanh nheo mắt nhìn mặt trời, “Cũng không tính là người đẹp, nhưng lại khiến người ta yêu thích.” Nói xong, vung gậy golf, khiến người xung quanh trầm trồ thán phục.

14. Chương 14

Vương Thanh đỗ xe xong, bước vào Purple Line, thấy lầu một hầu như kín người rồi. Phục vụ đi tới đưa anh lên lầu hai. Phòng ký chuyển tới lầu hai Purple Line, ngoài kinh doanh thức ăn nhanh cũng đã bắt đầu làm đồ ăn tại chỗ, doanh thu tốt hơn cả trước đây. Kiến Vũ phân sảnh lớn ra nhiều phòng nhỏ cho các vị khách thích yên tĩnh.

Vương Thanh ngồi xuống, phục vụ mang trà lên, lấy sổ ra, hỏi anh muốn gọi món gì.

“Vương tổng, hôm nay ngài gọi món gì ạ?”

“Như cũ đi, sườn xào chua ngọt, thịt sườn kho tàu, cà pháo chiên, thêm một bát canh trứng tảo tía.” (mình vẫn tưởng dê là loài ăn cỏ mà???)

“Được ạ” Phục vụ ghi món lại, “Hôm nay còn có món cá đuối vàng nhỏ do cậu chủ chúng tôi làm, Vương tổng có muốn gọi một phần không ạ?”

“Được, cho tôi một phần đi.”

“Tổng cộng là 32 đồng, xin gửi ngài hóa đơn.”

Hiện tại phương thức kinh doanh của Phòng ký tương tự Purple Line, khách trả tiền trước, rượu nước miễn phí. Mới đầu khách không quen nhưng sau một thời gian lại thấy như thế tiện hơn, bởi lúc đông khách, phục vụ viên đôi khi bận quá, khách ăn xong còn phải chờ một lúc lâu mới được tính tiền, trả tiền trước, ăn xong có thể đi luôn, không cần mất thời gian đợi.

Vương Thanh uống trà đợi một lát, đồ ăn lần lượt được đưa lên, tuy mùi vị rất ổn nhưng vẫn là món cá đuối vàng nhỏ hợp khẩu vị anh hơn cả. Vương Thanh luôn không thích ăn cá nhưng không thể không thừa nhận, món cá này Kiến Vũ làm đúng là rất ngon.

Ăn xong, anh gọi phục vụ để lấy thêm hai phần mang về tối ăn.

“Thật ngại quá, Vương tổng, món cá đuối vàng đã bán hết rồi ạ, hay là ngài gọi món khác được không?”

“Vậy lấy một phần sườn xào chua ngọt và một phần mai khô nhồi thịt.”

“Được ạ” Phục vụ lưu loạt đóng gói mấy món Vương Thanh gọi, đưa cho anh, “Của ngài đây.”

Vương Thanh mang theo hộp cơm ra khỏi Purple Line liền cảm thấy một luồng khí nóng phả vào mặt. Mùa hè năm nay nóng hơn mọi năm. Trên đường lái xe về, nhìn phía trước thấy có một bóng người quen thuộc, cho xe đi chậm lại, mới nhìn rõ thì ra là Kiến Vũ.

“Kiến Vũ” Vương Thanh gọi cậu một tiếng.

Kiến Vũ quay đầu lại, “Vương tổng, xin chào!”

“Ừ, cậu định đi đâu? Có muốn tôi đưa một đoạn không?”

“Chiều nay tôi có tiết, phải về trường, cảm ơn ý tốt của anh, ngay phía trước có trạm xe bus rồi, tôi đi xe bus là được.”

“Lên xe đi, trời nóng như thế, tôi đưa cậu đi một đoạn.”

Kiến Vũ sờ sờ mũi, dạo này cậu gặp vận gì mà đi đâu cũng có xe miễn phí thế nhỉ?

Vương Thanh vừa lái xe vừa tán gẫu với Kiến Vũ, “Hiện tại cậu bận như vậy, sao không mua chiếc xe để khỏi đi bộ? Cậu đủ 18 tuổi rồi đúng không? Hẳn là đủ tuổi làm bằng lái rồi.”

Kiến Vũ ngồi trong xe, xe bật điều hòa, hơi díp mắt lại. Nghe Vương Thanh hỏi, cậu cố tỉnh táo lại, “Ừm, vẫn không có thời gian. Hơn nữa tôi lười lắm, quen đi xe bus rồi, không muốn tự lái xe.”

“Thế à” Vương Thanh gật đầu, “Đường đến Bắc đại tôi cũng biết, nhìn cậu buồn ngủ đến vậy, cứ ngủ một lát đi, tới nơi tôi gọi.”

Kiến Vũ tuy nghĩ như vậy không hay lắm nhưng cả đêm qua cậu thức làm luận văn, hôm này lại bận rộn trong nhà hàng suốt sáng, thực rất mệt mỏi, tuy nói không muốn ngủ nhưng hai mí mắt cứ đánh nhau kịch liệt, bản thân liền ngủ rồi.

Đèn đỏ, Vương Thanh quay sang, thấy Kiến Vũ nhắm mắt nghiêng người ngồi bên, gương mặt thanh tú vẫn còn nét trẻ con, không tự chủ được vươn tay, lấy mu bàn tay sượt qua sườn mặt Kiến Vũ, khóe miệng hơi kéo, xúc cảm trơn nhẵn ngoài ý muốn. Đèn xanh, xe phía sau không nhìn được nhả còi, Vương Thanh mới thu tay lại, nhả chân ga, phóng xe đi.

Tới Bắc đại, Vương Thanh tấp xe vào ven đường, thấy Kiến Vũ ngủ rất say, lại nhìn đồng hồ, lay tỉnh cậu.

“ Tỉnh nào, tới rồi.”

Kiến Vũ dụi dụi mắt, ngáp một cái, mở cửa xe bước ra, “Cảm ơn ngài đưa tôi tới, lần sau tới Phùng ký sẽ miễn phí cho ngài.”

“Được, tôi sẽ nhớ.” Vương Thanh cười, vẫy tay tạm biệt Kiến Vũ, lái xe đi.

Chờ chiếc Audi A6 màu đen khuất bóng, nụ cười trên mặt Kiến Vũ dần dần biến mất, lấy tay sờ sờ sườn mặt, ảo giác sao?

Vào phòng học, giáo sư còn chưa đến, Kiến Vũ tìm vị trí ở phía sau, ngồi xuống. Cậu vẫn còn hơi mơ màng, ngồi xa một chút, lát nữa không chống được liền ngủ thẳng một giấc. Nếu không phải thầy này thích điểm danh đầu giờ, cậu đã định trốn học luôn.

“Cậu đến rồi à?”

“Ừ”

Kiến Vũ vừa ngồi xuống, Lâm Hạo đã sán lại. Hần và Kiến Vũ học cùng ngành, các môn cơ bản giống nhau. Nay Kiến Vũ rút cổ phần ở HONG, Phùng ký lại chuyển đi, thời gian Kiến Vũ đến trường không nhiều lắm, thường thường học xong là về luôn, thời gian hẳn gặp Kiến Vũ càng ít hơn.

Kiến Vũ ngáp một cái, “Lát nữa che giúp tôi một chút, tôi muốn làm một giấc. Thầy gọi thì đánh thức tôi.”

“Biết rồi.” Lâm Hạo gật đầu.

Kiến Vũ cố căng mắt đợi tới lúc thầy vào lớp điểm danh xong liền dựng sách lên che rồi gục mặt xuống bàn ngủ. Lâm Hạo ngồi bên nhìn cậu hồi lâu, không biết đang nghĩ gì.

Tan học, hai người cầm sách ra khỏi phòng, Kiến Vũ vẫn còn chưa tỉnh ngủ, thiếu chút nữa đâm vào bàn học phía trước. Lâm Hạo vội kéo cậu tới ngồi dưới một bóng cây rồi chạy đi mua hai lon coca.

“Sao cậu lại thêm ngủ đến thế này?”

“Còn phải nói.” Kiến Vũ mở lon coca uống một hớp, cảm giác lạnh lạnh khiến cậu tỉnh táo không ít, “Thức suốt đêm làm luận văn, hôm nay lại chạy qua chạy lại trong cửa hàng tới trưa, sắp không mở nổi mắt rồi đây.”

“Thế à.” Lâm Hạo gật đầu, chân chừ mở miệng, “Kiến Vũ, tôi muốn xin lỗi cậu.”

“Sao thế?” Kiến Vũ hơi sững sốt, “Đang yên đang lành sao lại xin lỗi tôi?”

“Bởi rất nhiều nguyên nhân, giống như cậu nói, những nguyên nhân cần đặt trong lòng.” Lâm Hạo ngẩng đầu, “Tuy không thể nói rõ ra nhưng tôi vẫn muốn chính miệng nói xin lỗi cậu.”

Kiến Vũ cười cười, bóp bẹp lon coca rỗng, thẳng nhóc này!

“Được rồi, tôi nhận lời xin lỗi của cậu. Đừng nhần nhó nữa.”

“Còn một việc nữa.”

“Gì thế?”

“Tôi sắp đi Anh.”

Kiến Vũ một thoáng không phản ứng kịp, “Đi Anh? Vì sao?”

Lâm Hạo bắt chước Kiến Vũ bóp bẹp lon coca, ném vào thùng rác, “Tôi muốn du học. Vốn định đợi tốt nghiệp đại học mới đi, sau quyết định đi sớm hơn.”

“Cậu đi, HONG làm thế nào?”

“HONG?” Lâm Hạo hừ một tiếng, khóe miệng châm chọc nhếch lên, “HONG hôm nay chẳng còn như xưa nữa, rất nhiều chuyện tôi đều không thể nhúng tay. Mấy người đáng tin lại không coi tôi là ông chủ, công việc của bọn họ đều trực tiếp báo cáo cho tổng tài Lâm rồi. Tôi ở đó chả khác gì bù nhìn.”

Kiến Vũ không nói gì, trực giác cho cậu biết những gì Lâm Hạo đang nói không phải là thứ cậu nên nghe, nghe rồi cũng không nên bình luận gì. Hiện tại cậu không còn quan hệ gì với HONG, đó chỉ là chuyện nội bộ của Lâm.co mà thôi.

“Quên đi, cậu đã rời đó, nói những chuyện này với cậu có lợi ích gì, chỉ làm cậu thêm phiền.”

Kiến Vũ suy nghĩ một chút, mở miệng hỏi, “Bao giờ đi?”

“Cuối học kì này. Cậu sẽ đến tiễn tôi chứ?”

“Đương nhiên, tôi là kẻ vô tình vô nghĩa như vậy sao?”

Trên mặt Lâm Hạo trực tiếp viết hai chữ “không tin”, làm cho Kiến Vũ tức đứng lên cho hắn một cước, hai cậu trai cứ thế lăn thành một đồng trên cỏ, đến lúc qua cơn kích động, quần áo đã nhăn nhúm còn dính theo đầy cỏ, trên mặt bởi toát mồ hôi mà tạo thành những vết đen đen trắng trắng xen lẫn, người trên đường đều nhìn bọn họ cười vui vẻ.

“Nói thật, Kiến Vũ, sống mười tám năm, cậu là người bạn duy nhất của tôi! Tôi rất mừng vì được quen biết cậu.”

Lâm Hạo nói xong câu đó liền nhắm mắt lại, duỗi người nằm trên cỏ, trên gương mặt trẻ trung mang một nét cười thư thái. Kiến Vũ nhìn Lâm Hạo, không biết nói gì, cậu bé trước mặt còn quá trẻ, lại được người nhà bảo hộ quá tốt, hắn còn chưa biết, những chuyện trước mắt hắn chỉ như muối bỏ bể, những thứ đời người phải trải qua còn rất nhiều, rất nhiều.

Mặt trời buổi chiều vẫn thật chói mắt, Kiến Vũ cũng nằm xuống, nhắm mắt lại, khẽ thở dài một hơi.

+++++~~~~+++++

Ngày Lâm Hạo đi, Kiến Vũ tới sân bay tiễn hắn. Không ngoài dự định, gặp Lâm lão gia tử và Lâm Chấn, Lâm Hạo còn chưa qua khu kiểm tra, đang đứng nói chuyện với người nhà. Kiến Vũ cùng người nhà họ Lâm chào hỏi, tuy những người này đã làm nhiều chuyện không hay ho với cậu nhưng vì ngại Lâm Hạo nên chuyện xã giao ngoài mặt vẫn cần làm, Lâm lão gia tử vẫn một bộ thái độ trưởng giả cười ha ha, Lâm Chấn đã hơi lạnh nhạt, chỉ gật đầu với Kiến Vũ. Lâm Hạo đại khái hiểu được suy nghĩ của Kiến Vũ, sau khi Kiến Vũ cùng người nhà mình chào hỏi xong liền kéo cậu qua một bên, không nói thêm gì, chỉ đưa địa chỉ trường học và kí túc xá ở Anh cho cậu.

“Lúc tôi tới đó sẽ viết thư về, nhớ phải trả lời tôi, nếu không tôi trực tiếp phi về đá chết nhóc con nhà cậu.”

“Cậu thật có thể đánh thắng tôi á? Cẩn thận bị tôi đá bay về London.”

Kiến Vũ cười cười cho Lâm Hạo một đám nhưng vẫn cảm tờ địa chỉ Lâm Hạo đưa nhét vào ví. Hai người nói thêm mấy câu, Lâm Hạo nhìn đồng hồ đeo tay, thấy đã đến giờ liền kéo hành lí qua cổng kiểm tra. Kiến Vũ vẫy tay chào Lâm Hạo, cậu còn phải nhanh chóng về Phòng ký, không ngờ vừa quay người đã bị Lâm Chấn cản lại.

“Lâm tổng, có chuyện gì ạ?”

“Kiến Vũ, cậu có hứng thú tới Lâm.co làm việc không?”

“Cảm ơn ngài đã tán thưởng nhưng hiện tại cháu không có ý định này.”

Nếu Lam Hạo đã đi, Kiến Vũ cũng không định khách khí với người nhà họ Lâm nữa. Tuy Lâm Chấn có thể thực sự có ý mời cậu tới Lâm.co nhưng cái thái độ cao cao tại thượng này khiến cậu khó chịu vô cùng. Kiến Vũ không phải người không thức thời nhưng cũng không phải người để người ta ăn hiếp đến cùng mà còn không biết phản kích. Chơi gia nếu đã từng không hề bận tâm mà buộc cậu rời HONG, hôm nay lại chào mời cậu tới Lâm.co, vậy chưa chắc đã là ý tốt.

Lâm Chấn nhận được trả lời của Kiến Vũ, tuy không ngoài dự định nhưng vẫn hơi thất vọng, song vẫn lấy danh thiếp của mình đưa cho Kiến Vũ, “Nếu ngày nào đó đổi ý, hi vọng cậu tới Lâm.co tìm tôi.”

Kiến Vũ hai tay nhận danh thiếp, cười trả lời, “Nhất định ạ.”

Đội đoàn người nhà họ Lâm rời khỏi sân bay, danh thiếp của Lâm Chấn cũng rơi vào một thùng rác nào đó, gửi lại cho nhân viên vệ sinh nơi đây.

Lâm Hạo chưa đi được bao lâu, Kiến Vũ đã nhận được thư của hắn, mở thư ra nhìn, cừ thật! Thằng ranh này đang ôm một cô gái nước ngoài tóc vàng, cười đắc ý, tay phải còn giơ thành một chữ V về phía màn hình. Kiến Vũ không khỏi bắt đầu đoán, mục đích thực sự của chuyến du học của thằng nhóc Lâm Hạo kia là gì.

“Con à, đang xem gì vậy?”

Phùng Thiệu Hoa đẩy cửa vào, thấy Kiến Vũ đang nâng đầu nhìn thư Lâm Hạo, liếc mắt một cái lập tức hoảng sợ, chẳng phải Lâm Hạo đó sao? Sao lại ôm một ả tây thế kia?

Mà ả tây này trên người còn mặc thứ gì, trông chả khác mảnh vải rách là bao.

“Cha, vừa rồi Lâm Hạo đi du học, đây là thư cậu ta gửi về cho con.”

“Cô gái trên đó là ai? Đối tượng của cậu ta à?”

“Không ạ, trong thư nói đó là bạn học.”

Phùng Thiệu Hoa nhăn nhó một hồi, “Cha nói con trai à, sau này hạn chế lui tới với cậu ta thôi, ôm ôm ấp ấp một ả tây trông chả ra làm sao!”

“Con biết rồi.” Kiến Vũ cũng không định tranh luận chuyện này với Phùng Thiệu Hoa, dù sao cậu cũng không định hồi âm Lâm Hạo. Tuy nói Lâm Hạo thật tâm coi cậu là bạn, nhưng dính dáng đến Lâm gia khiến Kiến Vũ đau đầu, Kiến Vũ người này sợ nhất phiền phức cùng dây dưa không rõ, vẫn là sớm né ra cho an toàn.

Phùng Thiệu Hoa thấy Kiến Vũ đồng ý rồi mới thở ra một hơi, ông chỉ có mỗi một đứa con này, không muốn bị người ta dạy hư mất.

“Được rồi, cha vừa nhận được điện thoại của ông Vương, nói ngày mai ông ấy tới Phùng ký, chúng ta chuẩn bị chút nhé. Lúc nằm viện, mọi người ở chung rất vui, quen biết nhau đã lâu như vậy mà vẫn chưa có dịp chiêu đãi nhà họ một bữa.”

“Cả nhà họ đều tới?”

“Không, chỉ có ông ấy với hai đứa con. Con út ông ấy con chưa gặp nhỉ? Nói ra cũng khéo, trước cậu ta đi Tế Nam thực tập, về Bắc Kinh cùng một chuyến với chúng ta đấy.”

“Thế ạ.” Kiến Vũ gật đầu, không nói gì thêm.

Đêm đó, hai cha con bàn tính xem nên làm những món gì chiêu đãi cha con ông Vương, Kiến Vũ cho rằng cứ làm mấy món ăn hàng ngày là được, dù sao thì đã đánh quen lâu thế rồi, làm trang trọng quá thành ra không hay. Phùng Thiệu Hoa cũng thấy có lí, hai cha con âm ừ với nhau, về phòng ngủ đi. Phùng Thiệu Hoa nằm trên giường nghĩ, Kiến Vũ cũng sắp hai mươi, vào thời ông là đã cưới vợ sinh con rồi. Nếu có cô nào tốt, bảo Kiến Vũ mang về cho ông gặp, chẳng cần yêu cầu gì nhiều, chỉ cần tốt với con ông là được. Phùng Thiệu Hoa quyết định việc này rồi nằm xuống ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Vương Sâm đã mang theo Vương Thạc và Vương Vĩ tới cửa, vừa gặp nhau đã cùng Phùng Thiệu Hoa cười nói trêu chọc, Kiến Vũ nhìn mà trợn mắt, sao cậu không biết bình thường cha mình có thể nói nhiều như vậy.

Đang nhìn cười cười, Vương Thạc dẫn theo một cậu thanh niên tuổi tầm tầm Kiến Vũ tới, “Kiến Vũ, đây là em trai tôi, Vương Vĩ, các cậu lần đầu gặp nhau đi. Vĩ, đây là Kiến Vũ mà ba vẫn hay nhắc tới.”

Kiến Vũ giương mắt quan sát thanh niên trước mắt, không khỏi chặc lưỡi, người này, đáng vẻ trông cũng quá đẹp đi? Tuy khá cao, chừng cũng như mình, phải cái gương mặt lại như con gái.

“Xin chào, tôi là Kiến Vũ.” Kiến Vũ cười vươn tay.

“Ừm.” Vương Vĩ cúi đầu lên tiếng, không biết có phải cố ý hay không mà quay đầu, bỏ qua bàn tay Kiến Vũ đang vươn ra.

Vương Thạc hơi xấu hổ, vội vã nhận lỗi với Kiến Vũ, Kiến Vũ chỉ cười cười, thu tay lại như không có việc gì. Quả nhiên, dù bề ngoài có đẹp nhưng bên trong vẫn là đứa bé không được tự nhiên. Cậu quay sang hỏi một chút về tình hình ông Vương sau khi xuất viện, Vương Thạc theo tiếp lời, Vương Vĩ chỉ đứng bên thờ ơ nhìn, thỉnh thoảng Kiến Vũ cũng nhìn cậu ta vài lần, nghĩ cấp độ không tự nhiên của cậu nhóc này đúng là không phải bình thường.

Nói chuyện một lát, Phùng Thiệu Hoa đưa cha con họ Vương vào ghế lô, Kiến Vũ vào bếp, hôm nay các món đều do cậu làm. Nguyên liệu đã được chuẩn bị từ trước, cậu chỉ cần gia công một chút là xong.

“Anh Kiến Vũ, mấy người mới tới là ai thế? Thấy ông chủ nhiệt tình với người ta lắm.”

“Cùng phòng bệnh với cha anh hồi trước, đừng chỉ nói chuyện, trông cái nòi cẩn thận chút nào.”

“Ai dà.”

Lát sau, các món ăn đều đã xong, bốn món mặn ba món chay, thêm món canh cá trích. Kiến Vũ và phục vụ mang đồ ăn tới, bên trong Phùng Thiệu Hoa đang cùng ông Vương nói chuyện, ông Vương vừa ngửi thấy mùi thơm thì không thèm nói nữa, chỉ nhìn chăm chăm vào khay đồ, sắp chảy nước miếng rồi.

Kiến Vũ buồn cười lắm, Vương Thạc thì nghĩ ba mình sa đoạ đến nông nổi này rồi sao? Anh ta gấp một miếng đậu hủ ma bà nếm thử, sau đó đầu cũng không ngẩng bắt đầu múa đũa. Kiến Vũ chú ý tới Vương Vĩ, thấy đứa nhỏ này cũng thuộc loại ăn được, một đĩa thịt hầm bột sốt đầy cậu ta vung vài đũa chỉ còn lại nửa đĩa. Chỉ một lát, ba cha con họ Vương đã ăn ba, bốn bát, sức ăn gấp hai, ba lần Kiến Vũ rồi. Phùng Thiệu Hoa và Kiến Vũ liếc nhìn nhau, hai cha con thống nhất ý kiến, nhà họ Vương này 8/10 tuổi heo!

***

Hôm đó về nhà rồi, ông Vương vẫn còn no bụng đói con mắt, nhớ lại hương vị món thịt sườn chua ngọt, lại nhớ đến hình dáng hòa nhã của Kiến Vũ, nghĩ trái nghĩ phải đều hợp ý ông, vì thế ra sức cổ vũ Vương Thạc, “Anh cả, anh mau ra tay cho tôi, mất con cá này là treo mỏ đấy.”

Vương Thạc bắt đắc dĩ, buông đồ trong tay xuống, “Ba, là con tìm bạn đời chứ có phải ba đâu? Ba sốt ruột làm gì? Hơn nữa, con nói Kiến Vũ có thể là con thôi chứ có chắc đâu.”

Ông Vương mất hứng, “Ai quan tâm nhiều thế làm gì, cho dù không phải, bằng vào con ta muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn tiền có tiền, tuy tính cách có hơi đáng ghét một tẹo, chẳng lẽ còn sợ không bẻ cong người ta được?”

Vương Thạc quay lại, nghiêm mặt nhìn chăm chăm vào ông, nói, “Ba, mấy lời này ba nghe ở đâu? Đã nói ba đừng có xem mấy thứ vớ vẩn, ba lại không nghe có phải không?”

Một câu điểm trúng huyệt khiến ông Vương rút lại, phụng phịu vào bếp ôm ra nửa quả dưa hấu, ngồi trên sofa bắt đầu khoét ăn.

“Ba, mới lấy trong tủ lạnh ra, ba ăn ít thôi đấy.”

“Biến! Đồ bất hiếu! Con dâu không tìm nổi lấy nửa mống về cho ta, giờ đến dưa cũng không cho ta ăn! Ta nuôi không chúng mày bao nhiêu năm! Biết thế đã lấy dây lưng quật chúng mày toi luôn từ lúc mới chui ra cho xong việc!”

Vương Thạc nhìn ba mình hầm hừ giận dữ liên tính chuồn, cầm tài liệu chuẩn bị về phòng, không trêu vào được thì chạy!

“Ba, anh cả, hai người bảo Kiến Vũ có thể là con hả?”

Đang lúc hai cha con giằng co, Vương Vĩ cầm cái thìa đi tới, ngồi xuống bên cạnh ông Vương, bắt đầu ăn dưa hấu với ông.

“Vĩ, không phải chuyện của cậu.” Vương Thạc đứng lên, “Ngày mai cậu đi làm thủ tục nhận chức hả? Tài liệu anh đưa cậu xem xong chưa?”

“Rồi ạ” Vương Vĩ buông thìa, “Anh cả, anh thực sự không có ý gì với cậu Kiến Vũ kia?”

“Cậu hỏi làm gì?” Vương Thạc thấy hơi kì lạ, thằng ba bình thường cả ngày không nhổ ra được một câu, sao hôm nay nói lảm thế?

“Không ạ.” Vương Vĩ cũng đứng lên, lại mở miệng, “Kì thực con vẫn muốn nói với mọi người, con cũng là con gáy.” Nói xong liền quay về phòng, không quên ôm đi nửa quả dưa của ba cậu ta.

“Nó nói nó cũng con gáy rồi.”

“Cái gì?!” Ông Vương nhảy dựng lên, cầm dép chọi vào đầu Vương Thạc, “Đều tại mày là thằng cả mà làm gương xấu! Lừa đi thằng hai, bây giờ đến thằng ba cũng thế, ta con mẹ nó quật chết mày!”

undefined

Vương Thạc sợ ba vung tay vung chân lung tung lại làm bản thân bị thương, không dám trốn, đành đứng chịu đòn, vậy mà ông cụ chỉ đánh có vài cái đã dừng.

“Ba, không đánh nữa?”

“Sao hả, muốn ăn đòn?!” Ông Vương trừng mắt, Vương Thạc cười cầu hòa, đỡ ông quay về sô pha. Ông Vương ngồi thở hổn hển một lát, đúng là, già rồi a, nếu có thể trẻ lại mười năm, ông có thể lột da thằng ranh này.

“Ba, con nghĩ em ba nói đùa thôi, lát nữa để con hỏi lại. Chắc là còn nhỏ, đùa chơi chút mà.”

“Rồi, muốn làm gì thì làm đi.” Ông vương cũng nghĩ thông.

Vốn lúc hai đứa con lật bài với ông, đánh cũng đánh rồi, chửi cũng chửi chán rồi, có nấn lại được đâu. Không phải không nghĩ tới buộc chúng nó kết hôn, song lại thôi... Nghĩ mà xem, con nhà ai không phải bảo bối của cha mẹ, con mình đã như vậy rồi, cưới vợ về chẳng phải hại đời con gái nhà người ta sao? Thôi thì cứ thế đi, chẳng phải còn thằng ba sao, lo gì nhà họ Vương tuyệt hậu. Nhưng ông không ngờ cả thằng ba cũng thế, hiện tại ông muốn cùng bạn già sinh thêm đứa nữa cũng chẳng kịp rồi, phỏng chừng đợi ngày ông nhắm mắt xuống mồ gặp lại ông già nhà mình sẽ lại bị ông cụ bóp chết thêm lần nữa!

Trong lúc ông Vương hồi hận, Vương Thạc ngồi bên không dám thở mạnh, Vương Vĩ lại thò mặt ra khỏi phòng nói một câu, “Ba, không phải ba rất thích cậu Kiến Vũ kia sao? Nếu anh cả không thích cậu ta, vậy để con tóm cậu ta về nhà mình chẳng phải cũng tốt?”

“Vì sao?” Ông Vương choáng váng, “Lúc trước mày đến nói chuyện cũng không muốn nói với người ta một câu đấy sao?”

“Vì sao ấy ạ?” Vương Vĩ nở nụ cười, “Trước không ưa cậu ta vì ba luôn khen ngợi cậu ta, anh cả cũng nói cậu ta rất được lòng người, con nghĩ người nọ chắc là cố ý. Sau gặp cậu ta, thấy cậu ta làm cơm rất ngon, diện mạo cũng dễ nhìn, con nghĩ chọn cậu ta làm đối tượng hãm là rất tốt.” nói xong đóng ngay cửa lại, tiếp tục đọc tài liệu.

Ông Kiến Vũ cào cào đầu, “Đúng a.”

Vương Thạc trầm ngâm, thẳng ba đến tột cùng đang nghĩ gì?

Thời gian này Kiến Vũ thường đóng đô ở thư viện, Lâm Hạo đi Anh du học rồi, cậu vẫn còn phải đối phó với kì thi trước mặt. Mấy tháng qua chỉ bận rộn chuyện phùng ký và Purple Line, cậu hầu như chẳng có bao thì giờ đụng vào sách. Rút kinh nghiệm xương máu, Kiến Vũ không định gia nhập hàng ngũ học lại, mất công sống lại một lần mà còn thi trượt thì quá mất mặt. Ra khỏi thư viện, Kiến Vũ bước về phía siêu thị nhỏ cạnh đó, mua lon coca. Thời tiết oi bức quá, thư viện lại không có điều hòa, mồ hôi ra ướt cả lưng áo rồi. Mới đi vài bước, chợt nghe phía sau có người gọi, âm thanh hơi cứng nhắc, Kiến Vũ quay lại, thấy Vương Vĩ dắt xe đạp gióng ngang tiến đến gần.

Kiến Vũ chờ người tới trước mặt, định mở miệng nói gì đó.

“Kiến Vũ, tôi có chuyện tìm cậu.” Vương Vĩ vào thẳng vấn đề.

“À” Kiến Vũ nhất thời không phản ứng kịp, lần trước gặp mặt, cả hai nói với nhau chưa đến ba câu, hôm nay người này tìm cậu có chuyện gì? “Tôi định vào siêu thị mua coca, hay là cùng đi đi.”

“Được.” Vương Vĩ đẩy xe bước bên cạnh, Kiến Vũ lúc này mới phát hiện, Vương Vĩ nhìn gầy nhưng vóc dáng rất cao, ngày nóng như thế còn mặc áo sơ mi dài tay mà không ra mồ hôi, nghĩ nghĩ một chút, đời trước cậu cũng có quen một người như thế, trước không xem kĩ, lúc này tỉ mỉ nhìn, càng nhìn càng thấy cái mặt này rất quen.

“Anh tìm tôi có chuyện gì?” Kiến Vũ mua được coca rồi, cùng Vương Vĩ ngồi vào bóng râm ven đường, quả nhiên, Vương Vĩ thấy cậu cứ thế đặt mông ngồi xuống đất, hơi hơi nhúu mày. Kiến Vũ càng thêm khẳng định Vương Vĩ chính là người nọ.

“Thực ra cũng không có chuyện gì quan trọng.” Vương Vĩ hơi dừng lại, “Chỉ là tôi muốn cậu làm người yêu của tôi.”

Phụt – –

Kiến Vũ chưa kịp nuốt xuống ngụm coca trong họng liền toàn bộ phun ra đất.

“Anh nói gì?”

“Tôi nói, tôi muốn cậu làm người yêu của tôi.”

“Vì sao a?”

Vương Vĩ suy nghĩ một chút, “Tôi thích nam.”

“Thế a.” Kiến Vũ gật đầu.

“Cậu nấu ăn ngon, bộ dáng cũng được.”

“Ừm” Kiến Vũ lại gật đầu.

“Tôi bề ngoài được, gia cảnh tốt, có thể làm người yêu của tôi là cậu có lời rồi.”

Vương Vĩ nói xong, Kiến Vũ khẳng định đời trước mình có biết tên này! Vương Vĩ chính là bạn trai thứ nhất của Kiến Vũ, năm đó cậu hai mươi bảy! Bởi đã qua mười năm, Vương Vĩ ba mươi tuổi bề ngoài góc cạnh rõ ràng, khí chất cũng khác, không như hiện tại vẫn còn chút trẻ con, cho nên Kiến Vũ không nhận ra ngay. Mà khi Vương Vĩ nói ra mấy câu kia, Kiến Vũ đã hoàn toàn xác định, thẳng ranh này lúc theo đuổi người ta đều nói như vậy, ngay cả thủ đoạn cũng không thêm đổi!

“Ngại quá, tôi không thể nhận lời anh.” Kiến Vũ đứng lên, phui phui quần, áo sơ mi bị dính coca rồi, xem ra hôm nay cậu phải về sớm.

“Vì sao?”

Vì sao? Kiến Vũ khinh khỉnh nhìn cậu ta, đời trước thẳng nhóc này vì một đĩa thịt kho tàu mà dè mình, đến lúc mình thật lòng thích y thì lại phải diễn cảnh bắt gian tại giường, còn hỏi vì sao à? Kiến Vũ không

phải kẻ cứng nhắc nhưng xử sự vẫn có nguyên tắc riêng. Ngựa tốt không nhai lại cỏ, huống hồ còn là thứ cỏ bị người ta nhai nát rồi nhổ ra.

Thấy Vương Vĩ đứng bên, vẻ mặt “cậu không cho tôi cái lí do hợp lí, tôi không để cậu đi”, Kiến Vũ hí hửng sửa lại vạt áo, “Nguyên nhân a, bởi vì cái mặt anh không hợp khẩu vị của tôi. Tôi mà muốn tìm người yêu có dạng như anh thì thà tìm một cô nào còn hơn.” Nói xong, không thêm để ý Vương Vĩ đã tức đến đâu bốc hơi muốn oánh người, nhấc chân đi luôn.

Đời trước không có cơ hội cho tên này một trận, khiến cho Kiến Vũ thực khó chịu, không nghĩ tới đời này lại va phải anh ta, Kiến Vũ nghĩ vận may của mình vắng đi đâu rồi thì phải.

Phùng Thiệu Hoa đang ở trong sân nghe bình thư, thấy Kiến Vũ xịu mặt đi vào.

“Con trai, ai chọc con à?”

undefined

“Không ạ.”

“Sao mặt dài thượt ra thế kia? Cứ như ai thiếu tiền con ấy.” Phùng Thiệu Hoa vừa phe phẩy quạt hương bồ vừa uống trà, vốn đang rất thoải mái, lại thấy vẻ mặt con khó chịu, nghĩ có lẽ con ở ngoài gặp chuyện gì rồi, nhưng nghe nói lại không phải a, “Thực không có chuyện gì chứ?”

“Thật ạ.” Kiến Vũ nghĩ mình đang chuyện bé xé ra to, chẳng phải chỉ là gặp lại một tên không ra gì sao, việc gì cứ phải để trong lòng như vậy, muốn tự cho mình thêm khó thở? Nghĩ thông, không xịu mặt ra nữa, kéo ghế con ngồi xuống bên cha mình, “Cha, đừng lo, không có gì đâu, cha đang uống trà gì vậy? Loại hôm trước con mới mang về ạ?”

“Ừ” Phùng Thiệu Hoa gật đầu, “Con đã nói ăn cơm xong uống trà sẽ trợ tiêu hóa, cha uống hai ngày, thấy tốt lắm.”

“Thế thì tốt, mai con lại mua thêm nhé.” Kiến Vũ nói xong, đứng lên, “Con đi dội nước lạnh một cái, ra một thân mồ hôi rồi.”

Phùng Thiệu Hoa nhìn Kiến Vũ đi vào phòng, vẫn hơi lo lắng, thực không có việc gì chứ?

Kiến Vũ tắm xong, bỏ đồ mới thay ra vào chậu ngâm, Vương Vĩ là bạn trai đầu tiên của cậu, cũng là người cậu dốc nhiều tình cảm nhất, nhưng sau chính anh ta cũng là người thương tổn cậu sâu nhất. Thế cho nên những người bạn trai sau đó của cậu, mỗi lần chia tay đều nói Kiến Vũ cần bản không nghiêm túc với bọn họ. Kiến Vũ nghĩ mình thật oan chết, vì một kẻ như vậy, đến hai mươi chín tuổi vẫn không tìm được bạn tâm giao. Đến khi mình tức giận tới mức muốn đi cho y một trận, tên đó đã chạy ra nước ngoài. Thôi quên đi, Kiến Vũ lắc đầu, quá khứ đã qua, còn nghĩ ngợi làm gì. Song, nếu tên này tự dâng đến cửa, không cho y một trận thì quá phụ lòng ông trời tử tế với mình rồi.

Vương Vĩ ngồi trong phòng xem tài liệu, chuyện Kiến Vũ từ chối cậu ta hôm nay không khiến cậu ta để tâm lắm, vì khi nói muốn theo đuổi Kiến Vũ cậu ta có hơn phân nửa ý là muốn giải vây cho anh cả. Nếu Kiến Vũ đã cự tuyệt, vậy thì thôi. Có điều, giấu lại một chút, Vương Vĩ hơi không cam lòng, bởi gương mặt mình? Nhìn nhìn mình trong gương, trông cũng dễ coi lắm mà. Kiến Vũ có thành kiến với kiểu đẹp trai của mình?

Hôm sau, Vương Vĩ tới trường Kiến Vũ, đợi đến trưa vẫn không thấy cậu đâu, lúc này mới nhớ ra, Kiến Vũ còn mở nhà hàng, tám phần mười là cậu lại tới đó hỗ trợ. Chạy tới nhà hàng, hỏi nhân viên phục vụ mới biết Phùng ký có tới 5 chi nhánh, cậu chủ bọn họ không biết tới chi nhánh nào, Vương Vĩ cầm địa chỉ các chi nhánh chạy một ngày, khéo một cái là, cậu ta chân trước vừa tới, Kiến Vũ chân sau vừa đi. Vương Vĩ hết chỗ nói rồi.

Kiến Vũ không biết Vương Vĩ lùng sục tìm cậu khắp nơi, lúc này cậu đang cầm báo cáo của tài vụ trong quý, hiện tại doanh thu các chi nhánh của Kiến Vũ ký đã ổn định, có thể tính toán tới chuyện mở chi nhánh mới. Trước đó Sheena hỏi cậu có muốn nhận đầu tư cho Purple Line, Kiến Vũ từ chối. Ngay từ đầu cậu vốn muốn tách hai cái khỏi nhau, tuy hiện tại Phùng ký và Purple Line ở chung một địa chỉ kinh doanh nhưng

khi suy tính đến vài vấn đề, Kiến Vũ và cha bàn với nhau, quyết định tách cửa hàng chính của Phùng ký ra ngoài. Lầu hai Purple Line, Kiến Vũ vẫn cho theo kế hoạch cũ, làm sảnh cho khách ăn thiêu nướng tự làm.

“Chị Sheena, đây là báo cáo của tài vụ quý này, tôi đã gửi một phần cho quản lý Dương, phần này nhờ chị giao lại cho Vương tổng.”

“Được” Sheena nhận báo cáo, điện thoại trên bàn lại reo, Sheena tiếp điện thoại nói vài câu, lại quay sang Kiến Vũ, “Cậu chủ Phùng, ông chủ chúng tôi muốn gặp cậu. Cậu có kế hoạch gì sau đó không?”

Kiến Vũ lắc đầu. Vương Thanh muốn gặp cậu?

“Kiến Vũ, muốn gặp cậu thật không dễ.” Vương Thanh ngồi ở sofa, cười chào hỏi Kiến Vũ.

“Vương tổng nói đùa.” Kiến Vũ hiện giờ gặp Vương Thanh đã không câu nệ như trước, ân cần thăm hỏi anh mấy câu, ngồi xuống sofa bên cạnh, “Vương tổng tìm tôi có chuyện gì ạ?”

“Không có chuyện gì là không thể tìm cậu sao?”

“Việc này...” Kiến Vũ kì thực muốn nói, hai chúng ta căn bản là người của hai thế giới khác nhau, ngoại trừ công việc, còn có thể có chuyện gì. Song lời này không dễ nói ra miệng.

Vương Thanh thấy Kiến Vũ hơi xấu hổ, vừa cười vừa nói, “Tôi đùa thôi. Kì thực là thế này, tôi có người bạn đã xem qua dự án cậu xây dựng, cũng tới Phùng ký khảo sát thực địa, nghĩ Phùng ký rất có tiềm năng khai phá, muốn phát triển Phùng ký thành một nhãn hiệu đồ ăn nhanh kiểu Trung Quốc, mở rộng ra nước ngoài.”

Nghe Vương Thanh nói xong, Kiến Vũ trầm mặc, với cậu mà nói, tin này quá đột ngột, vươn ra nước ngoài? Nghe có vẻ rất hay, nhưng Kiến Vũ không hề nóng nảy cho rằng đây là một chuyện vô cùng vô cùng tốt.

“Vương tổng, thứ lỗi tôi nói thẳng, hợp tác lần này là trên danh nghĩa Phùng ký hay danh nghĩa Time quốc tế?” Kiến Vũ hỏi, “Nếu là danh nghĩa Time quốc tế, liệu tôi có nghĩ đúng không khi cho rằng Time quốc tế dự định thu nhãn hiệu Phùng ký này về dưới tay mình?”

Vương Thanh nhìn Kiến Vũ một lát, mở miệng, “Kiến Vũ, cậu rất thông minh.”

“Không dám nhận. Hiện tại Phùng ký còn chưa đứng vững chân trong nước, tôi không cho rằng bằng vào thực lực hiện nay của Phùng ký có thể có lực hấp dẫn lớn như vậy. Nguyên do việc này khẳng định có Vương tổng giúp vào.”

Vương Thanh gật đầu, “Xác thực, lần hợp tác này là cần dùng danh nghĩa Time, nhưng toàn bộ quá trình làm việc cần cậu tham gia, đối với cậu mà nói, cũng là một cơ hội.”

Kiến Vũ lắc đầu, “Vương tổng, chúng ta đều là người làm ăn, tuy tôi không nhìn xa trông rộng được như ngài nhưng tôi lại biết một đạo lý, lòng tham không đủ răn nuốt voi. Tôi làm việc thích làm đến nơi đến chốn, không phải của tôi, tôi sẽ không cố với. Chuyện hợp tác ngài nói, xác thực là một cơ hội tốt, thế nhưng, tôi không định nhận, chí ít là hiện tại không.”

Vương Thanh nghe Kiến Vũ nói xong, đứng lên, tới trước mặt Kiến Vũ, hơi cúi người, nhìn xuống cậu, “Kiến Vũ, cậu biết đó, tôi ngày càng tán thưởng cậu hơn.”

Kiến Vũ cười, nhìn thẳng vào mắt Vương Thanh một lát, xác định Vương Thanh không có ý khác mới mở miệng, “Cảm ơn ngài đã tán thưởng.”

Vương Thanh vươn tay, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua gương mặt Kiến Vũ, “Cậu cũng biết? Tán thưởng của tôi, bao hàm rất nhiều ý.”

Khóe miệng Kiến Vũ giật giật, liệu cậu có thể cho rằng, người đàn ông này rảnh rỗi quá nên đùa giỡn cậu? Nếu lúc này cho Vương Thanh một đấm thì chuyện gì sẽ xảy ra? Gần đây cậu phạm vào mệnh đào hoa a, thế nào mà một kẻ hai kẻ đều bất thường như vậy.

Vương Thanh tựa hồ nhìn ra suy nghĩ của Kiến Vũ, thu tay lại, “Kiến Vũ, cậu là người thông minh, ý của tôi hẳn cậu cũng đoán được.”

“Xin lỗi, Vương tổng, tôi không thông minh như ngài nghĩ.” Kiến Vũ đứng lên, “Song tôi mong rằng loại hành vi này của ngài không có lần sau.”

Vương Thanh ngồi vào sofa, liếm liếm ngón tay từng chạm vào Kiến Vũ, nở nụ cười.

15. Chương 15

Kiến Vũ ra khỏi Time quốc tế, quay đầu lại, trên mặt tựa hồ vẫn còn vương lại hơi ấm của ngón tay xẹt qua, không khỏi giơ tay chà lau mạnh lên sườn mặt, thần sắc không đẹp chút nào. Hôm nay Vương Thanh trắng trợn cho cậu một hố, nếu cậu nhận kế hoạch này của Vương Thanh, phòng chừng Phùng ký sẽ sớm đứng dưới cờ Time. Kiến Vũ tuy sẽ vẫn là người trực tiếp chỉ huy toàn bộ động thái của Phùng ký, thế nhưng, nói một cách dễ nghe, cậu là ông chủ trên danh nghĩa, nói khó nghe hơn, cậu chỉ là một quản lý bé xúxỉ làm công cho Vương Thanh. Khi Time đầu tư cho Phùng ký, Kiến Vũ đã nghĩ mục tiêu của Vương Thanh không đơn giản, nhưng lúc đó cậu đơn giản nghĩ, có hợp đồng ràng buộc, hẳn là không có vấn đề gì lớn. Không ngờ Vương Thanh lại dùng thủ đoạn này với cậu, nếu không phải đã có vài năm kinh nghiệm xã hội, cậu tám phần mười đã lọt hố rồi. Hồi đó Lâm gia chỉ buộc cậu rời khỏi HONG, chỉ ít vốn liếng vẫn còn giữ được, nay Vương Thanh đến cả chút vốn ban đầu của cậu cũng muốn ăn tươi. Kiến Vũ vừa bước tới trạm xe vừa nhủ chặt mày, xem ra phải mau chóng tách Phùng ký khỏi Purple Line mới được.

Vương Thanh đứng bên cửa sổ, nhìn theo bóng lưng Kiến Vũ, trên tay như còn lưu lại cảm xúc trơn nhẵn kia. Anh vốn cho rằng Kiến Vũ chỉ là khôn khéo một chút, tính cách ôn hòa, không nóng nảy như những cậu bé cùng tuổi khác, không nghĩ tới Kiến Vũ nhạy cảm tới mức lập tức có thể thấy được sơ hở trong lời anh. Với cái tuổi chưa tới hai mươi ấy, có thể có được trực giác nhạy cảm và năng lực phân tích thận trọng tinh tế đến vậy, đúng là hiếm có. Sống hai mươi tám năm, số người Vương Thanh bội phục không nhiều, nhưng, hôm nay anh đã có chút khâm phục suy nghĩ của Kiến Vũ. Có lẽ, đối với Kiến Vũ, anh nên cải biến phương pháp một chút chẳng, bởi hiện tại trong anh đã nảy mầm một loại cảm xúc rất vi diệu với cậu bé này. Nếu có thể nhét cậu vào dưới đôi cánh của mình, có lẽ sẽ là một chuyện hay.

Vương Thanh đang chìm trong suy tư, điện thoại trên bàn bỗng vang lên. Bị tiếng chuông điện thoại cắt đứt dòng suy nghĩ, anh lấy lại tinh thần, tiếp điện thoại, giọng Sheena truyền lại đây.

“Ông chủ, vừa rồi trại tạm giam gọi tới, nói là cha mẹ tên Thẩm Lương kia mời luật sư, yêu cầu gặp Thẩm Lương. Đồn trưởng Đỗ nói muốn hỏi ý anh.”

“Thẩm Lương?” Vương Thanh suy nghĩ một lát mới nhớ ra, “Sheena, chúng ta là công dân gương mẫu nghiêm chỉnh tuân thủ luật pháp. Nếu cha mẹ cậu ta đã mời luật sư, vậy thì để cho họ gặp nhau đi.”

Sheena bĩu môi với cái ống nghe, trước giờ sao không biết ông chủ mình là một công dân chính trực nhỉ? Biết vậy nhưng vẫn nói, “Vấn đề là ở chỗ, Thẩm Lương ở trong đó gây sự đánh nhau, bị bạn cùng phòng đánh gãy tay rồi, bây giờ vẫn còn bó bột. Tuy nói không phải chuyện to tát gì nhưng cha mẹ người ta nhìn thấy sẽ lại đi tìm cậu Kiến Vũ gây phiền phức.”

“Thế à” Vương Thanh trầm tư một chút, sờ sờ cằm, tìm Kiến Vũ gây phiền phức? Vương Thanh cho rằng bây giờ không có nhiều người có thể chiếm được lợi từ Kiến Vũ đâu. Vậy chẳng cần tốn nhiều tâm tư cho chuyện này làm gì. Nếu vợ chồng nhà ấy đi gây chuyện với Kiến Vũ, chưa chắc đã là chuyện xấu, có thể làm cho Kiến Vũ theo chuyện này chặt đứt quan hệ với họ. Dây dưa lâu dài không rõ với những người như thế, chẳng bằng một nhát chặt đứt sạch sẽ cho xong.

“Không sao, cứ để họ gặp nhau đi. Nói không chừng lần này gặp mặt là lần cuối ấy chứ. Sheena, chúng ta phải biết cảm thông.”

Sheena buông điện thoại, triệt để hết chỗ nói rồi. Ông chủ đến tột cùng nghĩ gì thế, nếu là không quan tâm đến Kiến Vũ, sao ngày đó còn gọi điện cho đồn trưởng Đỗ nhờ vả, để đến nỗi thiếu nợ lão sắc quỷ đó một món. Hôm nay rõ ràng biết vợ chồng nhà kia sẽ đi gây chuyện với Kiến Vũ, thế nhưng vẫn buông tay mặc kệ, chẳng phải không thể hiểu nổi sao?

Amanda nhìn vẻ mặt tức tối của Sheena, vỗ vỗ vai cô, “Chị nghĩ gì thế? Trán nhăn nhú như vậy, không sợ mặt có nếp nhăn à?”

“Amanda, em nói xem, bình thường ông chủ chúng ta nghĩ cái gì thế, sao mà khó đoán ý quá đi.”

Amanda nhún nhún vai, “Chị đã từng học thêm bằng tâm lý học mà còn không biết, em học kinh tế làm sao mà biết được. Lại nói, nếu mà đoán được ý của sếp, chị em mình sẽ chẳng ngồi đây làm gì. Mà thôi, chỗ em còn có một đồng tư liệu cần sắp xếp lại, nếu chị chả có việc gì, hay là ra giúp em một tay.”

Sheena ngẫm lại, cũng thấy mình nhiều chuyện rồi. Cho dù hai vợ chồng đó có đi tìm Kiến Vũ, cậu ấy cũng đâu phải người dễ bắt nạt, chả chắc đã có chuyện gì đâu. Vậy nên cô dứt khoát ném chuyện này sang một bên, chuyên tâm giúp Amanda sửa sang lại tài liệu.

Kiến Vũ xuống xe bus về nhà, từ rất xa đã thấy một đám người vây trước cửa nhà mình, còn loáng thoáng nghe được tiếng cãi cọ. Trong nhà chỉ có mình cha cậu, không lẽ lại xảy ra chuyện gì? Vợ bước nhanh hơn, tới cửa, rẽ đám người, liền thấy Trương Mĩ đang ngồi trước cửa nhà, vừa khóc vừa mắng.

“Phùng Thiệu Hoa! Mày là đồ lòng lang dạ sói! Năm đó mày gãy chân, là ai giúp cha con mày? Mày không biết ơn, còn hại con tao vào tù, hại nó bị đánh gãy tay. Tao không để mày yên đâu!”

Kiến Vũ nghe thế, nhăn mày. Lúc này Trương Mĩ thấy Kiến Vũ, càng lớn giọng mắng chửi, “Kiến Vũ mày là đồ có mẹ sinh không có mẹ dưỡng, là đồ lang sói như cha mày! Thảm Lương nhà tao xúc phạm đến mày chỗ nào mà mày nỡ hại nó như thế? Hả?!”

Phùng Thiệu Hoa phồng chướng ngại tình cảm hai bên, Trương Mĩ mắng ông, ông không nói gì, nhưng lúc này thấy bà ta lại mắng đến cả con mình thì liền đen mặt.

“Trương Mĩ! Chị mắng tôi, tôi nhận, chị là người lớn, sao lại mắng cháu mình như thế? Chị còn nói thêm câu nữa, tôi không khách khí với chị đâu!”

Trương Mĩ từ trên đất đứng phắt dậy, trừng mắt bỏ nhào về phía Phùng Thiệu Hoa, Kiến Vũ thấy không ổn, vội ngăn bà lại, không ngờ Trương Mĩ giang tay tát thẳng vào mặt cậu, còn định đánh tiếp đã bị Phùng Thiệu Hoa đẩy ngã.

Phùng Thiệu Hoa thấy Kiến Vũ bị đánh, giận vằn mắt, “Đồ đàn bà không biết điều! Chỉ mình bà biết che chở con mình?! Chỉ mình con bà là người?! Con người khác nói đánh là đánh được?! Hôm nay tôi đánh chết bà! Cùng lắm thì mạng đền mạng.”

Phùng Thiệu Hoa nói xong, đứng lên cầm lấy cái ghế bên cạnh ném mạnh về phía Trương Mĩ. Trương Mĩ sợ quá, vội lẩn sang bên cạnh mới tránh được.

Lúc này, Thẩm Chư từ trong đám người đi ra, vội vã kéo Trương Mĩ lại, xin lỗi cha con Phùng Thiệu Hoa, “Thiệu Hoa, tiểu Vũ, bà ấy hôm nay không biết phát điên cái gì, cậu đừng để trong lòng.” Nói xong kéo Trương Mĩ ra ngoài, “Đồ đàn bà bại gia, về ngay.”

“Tôi không về! Tôi muốn cha con lòng lang dạ sói kia nói cho rõ ràng! Ông buông ra.”

“Ai cũng không đi được!” Trương Mĩ và Thẩm Chư vừa kéo vừa đẩy nhau, không nghĩ tới Phùng Thiệu Hoa vào nhà lấy ra một con dao phay, “bang” một tiếng ném xuống trước mặt, “Sao? Đánh con tôi rồi định đi? Thẩm Chư, anh đã tới từ nãy đi? Vợ anh đánh con tôi xong muốn đi? Làm gì có chuyện dễ nghe như thế? Thằng con mất dạy của anh là vàng là bạc, mẹ nó chứ con tôi là bùn là đất à?!”

“Cha, đừng tức giận, cha ngồi xuống đã, việc này để con giải quyết.” Kiến Vũ thấy Phùng Thiệu Hoa bắt đầu hỗn hển vội vã vuốt ngực cho ông, tuy nay thân thể ông đã khá hơn rất nhiều nhưng từ lần bị thương trước, bác sĩ bảo Kiến Vũ tuyệt đối không được để cha mình quá kích động, hôm nay thấy con trai bị đánh, ông đã giận đến không thêm đếm xỉa tới chuyện khác rồi.

“Không được!” Phùng Thiệu Hoa đẩy tay Kiến Vũ ra, định đứng lên, “Hôm nay cha phải quảng cái mặt già này đi cũng không để con chịu uất ức! Từ nhỏ đến giờ, một ngón tay cũng không nỡ động vào con, dựa vào đâu mà để người ta đánh?! Khinh ta là người quê chứ gì?”

“Người anh em Thiếu Hoa, chuyện hôm nay là chúng tôi không đúng, cậu rộng lượng bỏ qua cho.” Thẩm Chư thấy Phùng Thiếu Hoa không chịu bỏ qua, vội vàng hạ thấp mình xin lỗi.

Kiến Vũ quay lại, cười lạnh một tiếng, “Chú Thẩm, rộng lượng à? Chú cũng nghe thím mắng cha con tôi thế nào đi? Thím mắng tôi, tôi là bề dưới, không dám nói gì. Nhưng thím dựa vào cái gì mà mắng cha tôi?! Kiến Vũ tôi tự thấy mình chưa từng làm chuyện gì có lỗi với nhà chú, nếu thật muốn so đo, có phải chúng ta nên bắt đầu từ Phùng ký mà tính toán từng chuyện một?”

“Đúng, cha tôi gãy chân, vợ chồng chú giúp không ít, nhưng hai năm này, cha con tôi cũng trả đủ rồi đi? Hồi ấy thím nhập hàng cho Phùng ký, lấy riêng bao nhiêu tiền, trong lòng hai người đều biết! Hai người muốn chi nhánh của Phùng ký, tôi cũng nhường! Hai người gặp khó khăn đến vay tiền, cha tôi có nói lời nào không? Các người tự thấy mình khôn khéo nhưng cũng đừng coi người khác là kẻ ngu!”

Thẩm Chư nghe Kiến Vũ nói xong, mặt đỏ bừng, âm thanh kêu xin cũng nhỏ đi. Dù sao thì cũng do bọn họ làm chuyện không phải trước đây, hôm nay Trương Mĩ vốn định chạy tới đây ồn ào vì thấy Thẩm Lương ở trong trại tạm giam bị gãy tay, trong lòng ghen lại một hơi muốn xả ra, nay thấy Kiến Vũ muốn tính sổ, vẻ kiêu căng thoáng cái liền xẹp xuống.

“Thẩm Lương vì sao bị bắt? Bởi vì hắn cố ý đánh người gây thương tích, ý định vợ vét tài sản! Tay hắn vì sao gãy, phải đi hỏi chính hắn! Dựa vào đâu mà bắt hết lỗi lên cha con tôi? Hôm nay tôi nói rõ cho các người, Thẩm Lương ở trong trại bị người ta đánh gãy tay, nếu hắn may mắn không bị vào tù mà còn đến gây sự với chúng tôi, tôi không chỉ đánh gãy tay hắn mà còn có thể chặt chân hắn luôn! Còn nữa, chú Thẩm, thím, hôm nay các người tới đây gây chuyện, tôi có thể bỏ qua, nhưng nếu còn lần sau, vậy đừng trách tôi là bậc con cháu mà không khách khí!”

Kiến Vũ nói xong, nhặt con dao trên mặt đất, bỏ xuống một cái, ghé bị chặt làm hai.

Sự tới nước này, người xung quanh đều biết vợ chồng Thẩm Chư đã làm những chuyện gì, bắt đầu chỉ tro bàn tán.

“Xem xem, người này a, làm ra loại chuyện đó mà còn dám ra đây gây sự, nếu là tôi đã sớm chui vào hố nào cho đỡ xấu hổ rồi.”

“Đúng thế! Bà này nhìn đã biết không tốt đẹp gì!”

Thẩm Chư và Trương Mĩ xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu bước ra ngoài.

“Chờ đã!” Phùng Thiếu Hoa đứng lên, “Bà đánh con tôi một cái tát, định cứ thế ra về?”

Thẩm Chư thấy Phùng Thiếu Hoa nhất định không buông tha, khề cần môi, vung tay tát cho Thẩm Chư một cái. Sức đàn ông và đàn bà khác nhau, một bạt tai của Trương Mĩ cùng lắm chỉ khiến mặt Kiến Vũ đỏ vài ngày, nhưng một cái tát của Thẩm Chư kia đã khiến nửa bên mặt Trương Mĩ sưng vù. Thế nhưng thấy Thẩm Chư nổi khùng, Trương Mĩ không dám kêu, chỉ mặc ông kéo ra khỏi sân nhà Kiến Vũ.

Họ đi rồi, những người xung quanh cũng tản ra, Kiến Vũ đỡ cha vào trong nhà.

“Cha, cha có bị thương ở đâu không?”

“Cha không sao, con mau lấy nước đá chườm mặt đi.”

“Vâng”

Kiến Vũ đứng lên lấy đá, Phùng Thiếu Hoa lại xuống đất, trong sân mọi thứ vẫn bày bừa, để người khác thấy sẽ chẳng ra sao.

“Xin hỏi, Kiến Vũ có ở nhà không ạ?”

Phùng Thiếu Hoa đang thu dọn, bỗng thấy trong sân có một người trẻ tuổi, sắp bóng nên không rõ mặt mũi, đến khi anh ta tiến lại mới nhận ra, đây là con cả ông Vương, Vương Thạc.

“Có đấy, cháu tìm con tôi có việc gì thế? Trong nhà có chút chuyện, không tiện lắm.”

Vương Thạc đã tới một lát, chuyện xảy ra anh cũng nhìn thấy một chút, anh ta vốn cho rằng Kiến Vũ là một cậu bé tính cách ôn hòa, không ngờ cậu ta cũng có lúc mạnh mẽ như thế. Có điều, chính vì một mặt

mạnh mẽ này mới khiến anh ta không thể dời mắt. Thực ra đến làm phiền lúc này không thích hợp nhưng anh ta vẫn theo bản năng đẩy cánh cửa kia.

Kiến Vũ bưng chậu rửa mặt từ trong phòng đi ra, thấy Phùng Thiếu Hoa đang cúi người thu dọn sân thì vội đặt chậu xuống, “Cha, cha làm gì thế, để đó con dọn. Cha vào trong nghỉ ngơi đi.”

“Không việc gì, à mà có Vương Thạc tìm con đó.”

“Hả?” Lúc này Kiến Vũ mới nhìn thấy còn có Vương Thạc đứng trong sân, “Vương đại ca, anh tìm tôi?”

“Ừ” Vương Thạc gật đầu, “Thực ra là vì chuyện thằng ba nhà tôi.”

Hôm nay tinh thần của cậu đã rất xấu, không muốn thêm chuyện khiến mình càng khó thở, nhưng chuyện Vương Vĩ cậu lại không muốn để cha biết, Vương Thạc đã tìm đến cửa, đành nói, “Cha, con và Vương đại ca có chút việc ra ngoài này. Cha đừng dọn nữa, để con về làm.” Nói xong vội kéo Vương Thạc ra khỏi sân.

Kiến Vũ đưa Vương Thạc đến một hoa viên nhỏ gần đó, thấy xung quanh không có ai mới mở miệng, “Vương đại ca, Vương Vĩ từng đến tìm tôi. Về chuyện gì chắc anh cũng biết, nhưng tôi đã từ chối rồi.”

“Không phải, cậu hiểu lầm ý tôi rồi.” Vương Thạc vội mở miệng, “Tôi định nói với cậu chuyện Vương Vĩ đã quay về Úc với mẹ tôi. Tôi tìm cậu là muốn nói, nếu như Vương Vĩ trước kia gây ra chuyện gì phiền toái cho cậu, tôi là anh cả thay nó xin lỗi cậu.”

Đi Úc rồi? Kiến Vũ hơi phiền muộn, cậu định tìm cơ hội cho tên này một trận mà, không ngờ hai kiếp y đều trốn rất nhanh.

“Không có gì, không cần xin lỗi đâu ạ.” Kiến Vũ nói xong, xoay người định về, lại bị Vương Thạc ngăn cản, “Còn chuyện gì ạ?”

Vương Thạc cứ nhìn cậu chăm chú một hồi, cho đến khi cậu mất kiên nhẫn định đẩy anh ta ra mới nói chuyện, “Vậy cậu có nên cân nhắc đến tôi một chút?”

“Hả?” Kiến Vũ không rõ.

“Tôi nói, nếu cậu không ngại kết giao với nam giới, vậy có thể cân nhắc đến tôi hay không?”

“Anh nói nghiêm túc?”

“Đương nhiên!”

Kiến Vũ trừng to mắt, không kiềm được nghĩ, mùa hè cũng sắp qua hết rồi, sao hoa đào còn nở rộ khắp nơi thế nhỉ?

Tiến Vương Thạc, Kiến Vũ quay về nhà. Vào đến sân đã thấy Phùng Thiếu Hoa đang lom khom dọn dẹp. Phùng Thiếu Hoa thấy Kiến Vũ bước vào, buột miệng hỏi, “Con à, Vương Thạc tìm con có chuyện gì sao?”

“Không có gì đâu ạ. Cha, con đã nói cứ để con làm mà.” Cậu vừa nói vừa xắn tay áo lên, “Cha, đưa con cái chổi nào.”

“Có mấy thứ thôi mà, cha vẫn làm được.” Phùng Thiếu Hoa nói xong, lại liếc về phía sau Kiến Vũ, “Vương Thạc không quay lại đây à? Lâu lâu mới tới được một chuyến, sao không mời người ta vào uống miếng nước?”

Kiến Vũ nhận chổi trong tay Phùng Thiếu Hoa, cúi xuống quét rác, qua loa trả lời, “Vương đại ca còn có việc ạ, tiện đường ghé qua, nói xong phải đi ngay.”

Phùng Thiếu Hoa thấy Kiến Vũ nói không rõ ràng, cảm thấy không ổn lắm, “Không đúng. Cậu ta nói là đặc biệt tìm con mà? Còn nói có chuyện liên quan tới em ba nhà cậu ta? Con à, nói cho cha biết, thực ra là có chuyện gì?”

Kiến Vũ thấy cha mình muốn hỏi đến cùng thì hơi lo lắng, hiện tại cậu chưa có ý định để cha biết tính hướng của mình. Phùng Thiếu Hoa thấy Lâm Hạo ôm một cô bạn ngoại quốc mà còn bảo cậu tránh xa hẳn một chút, nếu biết cậu thích đàn ông, có khả năng tức đến không thở nổi mất.

Suy nghĩ một chút, Kiến Vũ đứng thẳng dậy, lau mồ hôi, “Cha à, thực không có chuyện gì quan trọng đâu. Lần trước chẳng phải anh ấy nói với chúng ta chuyện khu qui hoạch hay sao?”

“À” Phùng Thiệu Hoa gật đầu, “Liên quan tới chuyện đó?”

“Vâng. Anh ấy mở công ti địa ốc, lần này tới có chuyện liên quan tới việc đó.” Kiến Vũ nói khá mập mờ nhưng cũng đủ khiến Phùng Thiệu Hoa không nghĩ ngợi nhiều.

“Ra thế.” Phùng Thiệu Hoa gật đầu, thì ra là việc này, “Nếu là việc này thì tốt rồi. Chuyện đó cha không giúp được gì, con cứ tự quyết định đi.” Có điều, chuyện này hai người cũng phải chạy ra ngoài nói riêng? Phùng Thiệu Hoa vẫn băn khoăn, nhưng nếu Kiến Vũ đã nói vậy, ông cũng hiểu được con mình không cần nói dối làm gì.

“Vâng.” Kiến Vũ gật vội.

Hai cha con bận rộn một hồi là dọn sạch cái sân. Hôm nay Phùng Thiệu Hoa tức giận không nhỏ, vừa cúi người nhặt đồ bỗng cảm thấy một choáng váng, đầu ong ong đau. Kiến Vũ hoảng sợ, định đưa ông vào viện, Phùng Thiệu Hoa vội ngăn lại.

“Phí tiền thế làm gì? Không sao đâu, cha nằm một lát là khỏe. Chắc là hôm nay nóng giận nên huyết áp tăng thôi.”

Kiến Vũ không thuyết phục được Phùng Thiệu Hoa, đành đỡ ông đi nằm. Cậu không dám bật quạt, sợ cha bị lạnh, cho nên kéo ghế ngồi bên giường, cầm quạt hương bồ quạt cho ông. lát sau, Phùng Thiệu Hoa đã ngủ, Kiến Vũ vẫn không dám rời đi, sợ cha xảy ra chuyện gì, cứ ngồi bên giường trông, đến tận khi trời tối, Phùng Thiệu Hoa tỉnh lại, thấy con còn ngồi bên cạnh phe phẩy quạt cho ông, bản thân cậu lại ướt mồ hôi thì mắt hồng lên.

“Đứa ngốc cứng đầu này! Cha đã nói không việc gì, nhìn con xem, đây người mồ hôi mà không biết bật quạt lên.”

“Con không sao. Cha, cha còn khó chịu không?”

“Không sao nữa rồi, con mau bật cái quạt lên đi.”

Kiến Vũ thấy Phùng Thiệu Hoa khoẻ lại rồi mới yên lòng, bỏ quạt đứng lên, cánh tay đã tê rần, “Cha, con không sao. Con đi nấu cơm nhé, trưa nay mình chưa kịp ăn gì, tối ăn nhiều một chút. Phòng tây còn một con gà què, nhân viên Purple Line thu mua được của hộ nông dân, nuôi thả đấy, tổng cộng có đến hai chục con, con nghe nói loại gà này hầm canh rất bổ nên mang về một con. Hôm nay hầm luôn nhé, cha con ta cải thiện sinh hoạt một bữa.”

“Ừ” Phùng Thiệu Hoa cũng bước xuống giường, xỏ dép, “Con đi mài dao đi, ai bảo lúc trưa chém mạnh quá, mẻ cả dao rồi. lát cha trở tài cho xem! Xưa có bào đỉnh giải ngư, nay có lão Tô giết gà!”

“Ồi chà” Kiến Vũ hớn hử vâng dạ, vừa đi ra ngoài, suy nghĩ một chút lại quay vào, “Cha, cha nghe câu ”bào đỉnh giải ngư” ở đâu thế? Gần đây lại nghe mục bình thư gì đó à? Ăn tối xong nói cho con nghe nhé?”

“Biến đi! Con ta là sinh viên, cha nó chẳng lẽ không nên học chút văn hóa?”

“Hi hi... lừa người khác còn được, vờ vịt trước mặt con trai cha làm gì.” Kiến Vũ cào cào đầu, trước khi chối của Phùng Thiệu Hoa đến đây liền mở cửa, “tạch” một cái nhảy ra ngoài.

“Ranh con này!” Phùng Thiệu Hoa cười mắng một tiếng, cũng ra khỏi phòng. Ông nhớ là trong tủ lạnh còn nửa cân miến, lát nữa ngâm nước, tối làm món gà hầm ăn với miến, con trai thích ăn nhất. Lại nấu một chút cơm tẻ, xào tỏi X (chữ này không đánh được, khự – tác giả nói thế nhé), con còn thích ăn tôm hùm tẩm bột chiên, làm thêm một đĩa đi, tủ lạnh cũng có thì phải.

lát sau, Kiến Vũ mài dao xong, Phùng Thiệu Hoa cũng đun sôi nước rồi, ông mổ gà, sai Kiến Vũ vào bếp lấy tỏi X và chuẩn bị nguyên liệu làm tôm chiên. Kiến Vũ tuy tay nghề nấu nướng tốt nhưng mổ gà mổ cá gì đó đều không ổn. Chuyện này có nguyên do riêng. Năm mười hai tuổi, Kiến Vũ lần đầu giết vịt, nhưng cậu không cắt cổ lấy tiết như người ta mà chặt đầu con vịt luôn, sau đó nhìn một con vịt mất đầu còn chạy lon ton trong sân, Kiến Vũ sợ rồi! Lại có một lần, Kiến Vũ làm cá nheo, đã moi hết cả bong bóng cá ra rồi

mà con cá còn cố nhảy vào ao tung tăng một lát. Từ đó về sau, Kiến Vũ đối với loại hành vi sát sinh này hoàn toàn kính nhi viễn chi.

Phùng Thiệu Hoa mổ gà xong, Kiến Vũ cũng mang nguyên liệu nấu ăn tối. Tối đó, từ nhà họ Phùng truyền ra mùi hương cơm nước, câu hết đám sâu thềm ăn trong bụng hàng xóm ra. Có nhà không chịu nổi đến gõ cửa, Kiến Vũ cũng mức cho một bát con miến gà. Con gà quê này khá lớn, hai cha con ăn không hết.

Đêm đó cơm nước xong xuôi, hai cha con về phòng ngủ, Kiến Vũ còn dặn đi dặn lại cha, nếu khó chịu nhất định phải gọi cậu. Phùng Thiệu Hoa thiếu chút nữa phải thề với trời, cậu mới bỏ ý định trải chăn ngủ dưới đất trong phòng cha.

Kiến Vũ rửa mặt, lên giường nằm, vốn đã mệt chết đi nhưng sao vẫn không ngủ được. Vô số ý niệm quay vòng trong đầu, cậu không khỏi thở dài một hơi.

Chiều nay, cậu không nhận lời Vương Thạc. Không vòng vo quanh co, gọn gàng dứt khoát cự tuyệt. Vương Thạc không giống Vương Vĩ bắt cậu nêu lý do nhưng lại không dễ dàng buông tha. Không thể làm đối tượng, vậy làm bạn bè được chứ?

Nếu Kiến Vũ thật là 18 tuổi, chắc sẽ nhận lời ngay. Nhưng cậu đã trải qua hai kiếp, đối với lời Vương Thạc nói căn bản là không tin. Không phải Kiến Vũ cực đoan nhưng cậu luôn cho rằng, thiên tính của con người ta luôn có mặt ích kỷ, ai có thể không mong được báo đáp, vô duyên vô cớ tốt với người khác? Cha cậu thương yêu cậu vì cậu là con ông. Trước đây Thẩm Chư tốt với cậu vì cậu có thể mang lại lợi ích cho ông ta. Như vậy Vương Thạc bỗng tử tế với cậu không rõ nguyên nhân, nếu nói anh ta không có ý khác, Kiến Vũ tuyệt không tin. Làm bạn bè bình thường? Có thể cùng một người đàn ông có ý đồ với mình làm bạn bè bình thường?

Kiến Vũ lắc đầu. Huống chi, đối với Vương Thạc, trước nay Kiến Vũ vẫn duy trì một loại thái độ. Vương Vĩ là một người kiêu căng như thế, anh cậu ta có thể là người ôn hòa vô hại sao?

“Vương đại ca, tôi còn chưa đến hai mươi. Tình hình gia đình tôi anh cũng biết, hiện giờ tôi chỉ muốn tập trung học tốt, kinh doanh tốt mấy nhà hàng, những thứ khác tôi chưa nghĩ đến. Đối với ý tốt của anh, tôi đành xin lỗi vậy.”

“Đến làm bạn cũng không được sao?”

“Xin lỗi anh.”

Kiến Vũ cự tuyệt thẳng thắn nhưng không khiến Vương Thạc xấu mặt, dù sao những điều cậu nói đều là sự thật.

“Cũng tốt.” Vương Thạc gật đầu, kì thực khi anh ta nói những lời ấy cũng có chút xung động, nếu Kiến Vũ thực sự nhận lời anh, một thời gian sau, chờ đến khi qua giai đoạn lửa nóng, có lẽ anh ta cũng không biết nên đối mặt với cậu bé này thế nào, “Có điều, lời tôi nói muốn làm bạn với cậu là thật tâm. Nếu sau này cậu gặp khó khăn gì, có thể tới tìm tôi.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn anh.”

———###———

Hôm ấy Vương Thạc về nhà, ông Vương đang ngồi ở sô pha xem phim, ông cụ thích xem phim về chiến tranh, lịch phát sóng của đài truyền hình mỗi tuần nhất định phải thuộc, mỗi khi tìm được giờ chiếu phim về chiến tranh sẽ châu chực trước TV chờ xem.

Vương Thạc nói cà vạt, ngồi xuống sô pha, cúi đầu không nói.

Ông Kiến Vũ quay đầu lại, “Anh cả, sao thế? Về đến nhà là dài mặt ra? Công ti thiếu tiền? Vậy nhân dịp này bán phút cái công ti xập xệ của anh đi, về coi thuyền cho ba. Hiện tại mấy lão già trong công ti cả ngày cứ làm phiền ta, không để người ta yên ổn xem TV. Nay, mấy giấy tờ này anh xem cho ta, không có vấn đề thì kí tên vào.” Nói xong, cầm một xấp giấy tờ trên bàn ném cho Vương Thạc.

“Ba, hôm nay con trai ba vừa bị người ta đá, dù sao ba cũng nên an ủi con chút chứ. Vừa về đến nhà đã bóc lột con rồi.”

“Đáng đời! Ai bảo anh không nghe lời ba anh, suốt ngày kè kè với mấy đứa ẻo ợt như đàn bà, bước một bước cũng phải vắn eo một cái, hàng ấy còn gọi là đàn ông? Cặp với loại ấy, chẳng thà tìm phụ nữ luôn đi. Ta nói rồi, như tiểu Vũ mới tốt, cũng chỉ có anh mới không biết nhìn kim cương.”

“Ba, hôm nay là con bị Kiến Vũ đá.”

“Gi gì?” Ông Vương ngoáy ngoáy lỗ tai, “Anh nói anh bị tiểu Vũ đá rồi?”

“Vâng.” Vương Thạc tủi thân gật đầu.

“Vì sao? Cậu ta là thằng hả?”

“Không phải.” Vương Thạc lắc đầu, “Cậu ta đúng là cong đấy, nhưng mà người ta chướng mắt con trai ba.”

Ông Vương há hốc miệng nửa ngày không khép được, nói Kiến Vũ chướng mắt thằng ba, ông tin! Tuy bề ngoài thằng ba nhà ông rất ổn nhưng bằng vào cái tính không được tự nhiên của nó, làm cho người ta coi trọng cũng khó. Nhưng sao đến nỗi chướng mắt cả thằng cả? Nhìn ngắm tỉ mỉ con trai, ừm, bộ đáng ok đi?

“Anh cả à, không phải anh lại phạm tật xấu, làm mất lòng người ta đấy chứ?”

“Sao có thể a.” Vương Thạc kêu oan, “Con là dạng đàn ông hoàn hảo hiếm thấy a.”

Ông Vương nghe con nói thế lại càng nghĩ không ra. Vương Thạc thấy ba mình như vậy thì cười trộm trong lòng, ông thật đúng là luôn nghĩ mọi chuyện như ý mình. Nhưng câu tiếp theo của ông Vương khiến Vương Thạc thiếu chút nữa trượt oạch khỏi sofa, “Xem ra, người ta là ghét bỏ anh không có văn hóa, chuyện này phải nhờ cậu hai rồi!”

“Ba, tốt xấu gì con cũng tốt nghiệp đại học hàng hiệu ra, lại còn từng du học, chỗ nào vô văn hóa?”

Ông Vương lườm anh ta, “Anh có chỗ nào nhìn giống người có văn hóa? Từ đầu đến chân trông chả khác gì cậu ấm nhà địa chủ hồi trước! Nếu là ta hồi ấy, sẽ mỗi ngày tóm mấy người như anh phê đầu trên đường luôn ấy chứ!”

Wương Thạc lẩm bẩm, anh là cậu ấm nhà địa chủ cũ, chẳng phải ba là địa chủ sao? Có muốn phê đầu cũng không tới lượt anh dính vào.

Lúc ấy, Vương Tuấn Tú cầm túi công văn bước vào, tuy thời tiết xấu nhưng anh ta cũng không ra mồ hôi, mặc một áo sơ mi trắng ngắn tay, quần âu, đeo kính gọng đen, toàn thân đều toát ra phong độ của một người trí thức.

Ông Vương ngắm nghía vài lượt, đến khi Vương Tuấn Tú bị nhìn phát sợ, mới mở miệng, “Anh hai à, xem ra vụ tóm Kiến Vũ về nhà phải dựa vào anh thôi!”

“Cái gì?!”

Hai anh em họ Vương đồng thanh.

***

Kết thúc đợt thi cuối kì, Kiến Vũ một lòng dốc vào Phùng ký và Purple Line. Chuyện Vương Thạc không ảnh hưởng nhiều đến cậu, chẳng phải phim lãng mạn, lẽ nào đối phương nói thích cậu, cậu phải đáp lại bằng được? Kiến Vũ chưa từng nghĩ như vậy. Người khác thích cậu, đó là chuyện của người ta. Về phần Kiến Vũ liệu có đáp lại hay không, thật ngại quá, đó lại là chuyện của riêng cậu.

“Anh Kiến Vũ, Phùng ký làm ăn tốt như vậy, bao giờ mở thêm chi nhánh?” Tào Tuấn vừa lau sàn vừa hỏi Kiến Vũ. Bởi hàng ngày Kiến Vũ không hề ra vẻ, đối xử lại hòa nhã với mọi người, hơn nữa nhân viên trong nhà hàng phần lớn là thanh niên, mọi người đều rất thích cậu chủ trẻ tuổi này nên cái gì cũng nói ngay trước mặt cậu.

“Sao hả? Muốn đến chi nhánh làm quản lí?” Kiến Vũ vừa xem giấy tờ vừa hỏi lại.

“Hắc hắc, này còn phải chờ anh Kiến Vũ phê chuẩn.”

“Lau sàn của cậu đi.”

Kiến Vũ cười, cuộn tập giấy gõ đầu Tào Tuấn một cái, cậu nhóc không thấy đau, cười tủm tỉm tiếp tục lau sàn nhà. Hôm nay tâm tình cậu chủ tốt đây, phỏng chừng tối nay sẽ được bữa ngon.

Tuy cũng cười nhưng Kiến Vũ đã bắt đầu lo đến chuyện mở chi nhánh mới cho Phùng ký. Không chỉ Phùng ký, ngay cả Purple Line, với qui mô hiện nay, trước năm mới cũng nên mở thêm vài chi nhánh. Chuyện Vương Thanh lần trước khiến Kiến Vũ tỉnh ra, phải nhanh chóng đăng kí thương hiệu cho Phùng ký và Purple Line. Cậu nhắc nhở mình không thể chỉ để ý đến chuyện kinh doanh của nhà hàng mà còn phải đưa Phùng ký cũng Purple Line phát triển thành thương hiệu riêng. Thứ nhất là để Phùng ký và Purple Line có danh tiếng riêng, hai là để người người đều biết ông chủ của hai thương hiệu đều là Kiến Vũ cậu, người khác mà muốn làm gì với nó sẽ không dễ dàng nữa.

Chuyện Purple Line mở chi nhánh thì đơn giản, chỉ cần tìm được địa chỉ, thu xếp tài chính và nhân viên là xong. Vì lần trước đã kí hợp đồng với trường dạy nấu ăn nên chuyện tuyển nhân viên không thành vấn đề. Bởi ở Phùng ký và Purple Line đều có đãi ngộ rất tốt, công tác lại ổn định nên nay học viên của trường dạy nghề nọ đều tranh nhau thi vào hai nơi này. Mà Kiến Vũ lại chỉ chọn những người có thực tài vào làm cho nên những nhân viên có thể vào Phùng ký và Purple Line làm việc đều có năng lực và nhân phẩm tốt, các nhà hàng khác không thể so được.

Nhưng chuyện Phùng ký mở chi nhánh lại có phiền toái riêng, dù sao thì Time quốc tế cũng là bên đầu tư, Kiến Vũ muốn làm chuyện gì lớn đều phải được Time thông qua. Điều này có nghĩa là cậu phải đi gặp Vương Thanh. Nói thật, Kiến Vũ thực không muốn gặp người này. Cũng không phải ghét bỏ gì anh ta, chỉ là anh ta gây cho cậu áp lực hơi quá lớn. Hình dung một cách khác, Vương Thanh giống như một lão mèo híp mắt canh trước động chuột, mà cậu là con chuột đang rúc trong động đó. Bình thường yên ổn vô sự, nhưng chỉ cần thò đầu ra, Vương Thanh sẽ cho cậu một vuốt!

Mà không đi lại không được! Kiến Vũ thở dài, mệnh cậu sao mà khổ!

“Cậu chủ à, mệnh cậu còn nói khổ? Chúng tôi thì thành thế nào?”

“Biến! Lau sàn của cậu tiếp đi!”

——&&&——

16. Chương 16

Kiến Vũ cầm bản kế hoạch gõ cửa phòng làm việc của Vương Thanh.

Lúc đó, Vương Thanh đang xem tài liệu, nghe tiếng gõ cửa, không ngẩng đầu, chỉ nói một câu, “Mời vào.”

Kiến Vũ đẩy cửa ra, Vương Thanh ngẩng đầu, cười cười, “Mời ngồi.” sau đó ấn đường điện thoại riêng, “Sheena, phiền cô cho chúng tôi hai tách trà xanh nhé.”

Kiến Vũ thầm nghĩ, thái độ của Vương Thanh hôm nay là lạ, có hơi quá dịu dàng? Lúc này Sheena bê trà vào, đặt trên bàn trước mặt Kiến Vũ, trừng mắt với cậu, “Cậu chủ Phùng à, một thời gian không gặp, chị nhớ cậu lắm đây.” Nói xong, vươn ngón tay sơn móng rất đẹp khẽ vuốt qua mu bàn tay Kiến Vũ, khiến cậu run lên một cái. Cậu hơi bất đắc dĩ thoáng nhìn cô, nhưng mỹ nữ bị phản ứng của cậu chọc cười, lại nhin không được vươn tay nhéo mặt cậu. Vương Thanh ho khan một tiếng, Sheena mới vờ phẫn nộ thu tay.

Kiến Vũ thực hết cách với các mỹ nữ của Time. Mỗi lần gặp đều phải trêu cậu vài câu, nếu cậu thích phụ nữ, đây hẳn là diễm phúc, nhưng vấn đề là cậu không có cảm giác với mỹ nữ a, lần nào gặp cũng bị trêu chọc như vậy, Kiến Vũ chống đỡ không nổi.

Vương Thanh thấy Kiến Vũ ngồi vào sô pha đối diện, sắc mặt không thoải mái lắm, xem xong giấy tờ, kí tên rồi giao cho Sheena.

“Sheena, tài liệu này cô giao lại cho bộ phận kinh doanh nhé.”

“Vâng, ông chủ.” Sheena cầm giấy tờ, trước khi bước ra cửa còn quay đầu lại, chu đôi môi đỏ tươi tặng Kiến Vũ một cái hôn gió rồi mới cười tủm tỉm đóng cửa.

Nhìn Sheena ra ngoài, Kiến Vũ mới thở phào một hơi.

“Vương tổng, không hẹn trước lại tới quấy rầy ngài, thật ngại quá. Song hôm nay tôi tới là có chuyện quan trọng muốn bàn với ngài.”

“Chuyện gì thế?”

Vương Thanh bước tới sô pha bên cạnh Kiến Vũ, ngồi xuống, hôm nay anh không đeo kính, Kiến Vũ mới phát hiện mắt anh có màu xanh đậm.

Thấy Kiến Vũ để ý tới màu mắt mình, Vương Thanh cười giải thích, “Mẹ tôi mang huyết thống Na Uy.”

“Thế à.” Kiến Vũ gật đầu, nghĩ mình vừa rồi nhìn chằm chằm vào mắt người khác xem xét có hơi vô phép, “Xin lỗi.”

(VT: viết tắt tên Vương Thanh ah)

“Không sao.” VT vất chéo cặp chân dài, bưng một chén trà xanh, “Cậu vừa nói có chuyện muốn bàn với tôi, là chuyện gì thế?”

“Là thế này, thời gian này doanh thu của Phùng ký cơ bản đã đạt hạn mức, tôi dự định mở thêm chi nhánh theo kế hoạch, sau đó mở rộng hệ thống Phùng ký ra toàn quốc. Hiện tại tôi chuẩn bị phát triển tới Thiên Tân.” Kiến Vũ vừa nói vừa đưa bản kế hoạch cho VT, “Đây là bản kế hoạch tôi mới lập, mời ngài xem qua.”

VT nhận bản kế hoạch, chăm chú xem một lượt, gật đầu, “Ừm, kế hoạch cậu lập rất chu đáo, chặt chẽ, nhưng tôi vẫn còn một vấn đề muốn hỏi.”

“Mời ngài nói.”

“Cậu đã dự định phát triển Phùng ký thành chuỗi nhà hàng toàn quốc, như vậy chi nhánh lập ở Thiên Tân cậu định áp dụng phương thức quản lý trực tiếp? Như vậy sắp xếp nhân viên chẳng phải sẽ gặp vấn đề sao? Chọn phương thức ủy quyền chẳng phải tiện hơn sao?”

Kiến Vũ gật đầu, “Vấn đề ngài nói tôi cũng đã nghĩ tới, nhưng hiện tại Phùng ký mới chỉ có chút danh tiếng ở Bắc Kinh, áp dụng phương thức ủy quyền sẽ không cho hiệu quả cao. Phí quảng cáo giai đoạn trước không nhỏ, mà Thiên Tân rất gần Bắc Kinh, quản lý trực tiếp khá ổn. Về mặt nhân viên, tôi và trường dạy nấu ăn đã ký hợp đồng, khóa nào có học viên người Thiên Tân có thể huấn luyện rồi đưa về đó thường trú công tác.”

VT nghe xong, gật đầu, “Kiến Vũ, tôi rất ít khâm phục người khác nhưng con mắt kinh doanh của cậu khiến tôi phục rồi.”

“Vương tổng quá khen, ngài đã nói như vậy có nghĩa là đồng ý với kế hoạch này?”

“Đương nhiên.” VT nở nụ cười, “Kiến Vũ à, tư duy kiếm tiền của cậu rất khác người. Theo kế hoạch của cậu và tốc độ phát triển của Phùng ký hiện tại, tương lai Phùng ký phát triển thành chuỗi nhà hàng toàn quốc, thậm chí vươn ra ngoài biên giới, tôi cũng không giạt mình đâu. Tôi nghĩ, đầu tư cho Phùng ký là một quyết định sáng suốt của tôi. Xem xem, có phải tôi đã khai quật được một cây tiền rồi không?”

Kiến Vũ nghe VT khen mình như thế thì hơi ngượng ngùng. Nhưng ngẫm lại chuyện VT đã làm, khả năng boss này cũng biết không có cách nuốt chửng Phùng ký, để đề phòng Kiến Vũ nổ mao (aka tức giận), VT bắt đầu áp dụng chính sách dụ dỗ, bắt đầu thuận theo mao mà sờ.

“Đúng rồi, tôi nghe nói cậu đã đăng ký thương hiệu cho Phùng ký và Purple Line?”

“Đúng vậy.”

“Thế à.”

VT không nói thêm, chỉ là Kiến Vũ nghĩ hàm ý anh muốn biểu đạt không đơn giản như vậy, có điều cậu lười đi đoán thử. Cửa hàng nhà cậu, dĩ nhiên đăng ký thương hiệu chẳng lẽ còn cần người khác đồng ý?

“Nếu ngài không còn chuyện gì cần hỏi, vậy tôi đi trước. Địa điểm chi nhánh mới của Phùng ký và sắp xếp nhân viên, tôi sẽ chuẩn bị thành văn bản, giao cho cô Sheena.”

“Ừ, làm cho tốt nhé. Tôi còn trông cậy vào cây tiền này rụng càng nhiều tiền vào túi tôi đấy.”

“Vương tổng nói đùa.”

“Tôi nghiêm túc đấy chứ.”

Kiến Vũ “...”

Kiến Vũ về đến nhà, Phùng Thiệu Hoa nói có điện thoại từ nước ngoài của Lâm Hạo gọi về.

“Lâm Hạo?”

“Ừ, nghe giọng điệu không vui lắm, con à, lần trước cha đã bảo ít qua lại với cậu ta rồi mà?”

“Cha, con có liên hệ với cậu ta nữa đâu, đến một lá thư cũng chưa từng trả lời nữa là.”

Hai cha con đang nói, điện thoại bỗng vang lên. Kiến Vũ nhanh chóng tiếp điện thoại, vừa nói một câu, “Alo, xin chào.” đã nghe Lâm Hạo ở đầu bên kia rống giận, “Kiến Vũ, cậu là đồ tồi! Tôi gửi thư cho cậu nhiều như vậy, sao cậu đến một lá thư hồi âm cũng không có? Thật muốn tôi quay về đá chết cậu luôn hả?”

Kiến Vũ vội vã kéo ống nghe ra xa, ngoáy ngoáy lỗ tai, thẳng nhóc này đi nước ngoài, giọng lớn không ít nhĩ, lại nhìn nhìn cha mình, ý là: con không lừa cha đi, không hề liên hệ với cậu ta nhé.

Phùng Thiệu Hoa nhú mày, bĩu môi với cái điện thoại, nói nhỏ, “Con à, nói ít thôi, qua loa cho xong đi.”

Kiến Vũ gạt đầu, Phùng Thiệu Hoa không nói gì thêm, về phòng nghe bình thư đi.

Bên này Lâm Hạo vẫn còn đang gào thét trong điện thoại, Kiến Vũ bỏ ống nghe xuống bàn, vào bếp lấy nửa quả dưa hấu, bật quạt, ngồi vào ghế bắt đầu khoét dưa ăn, cho đến khi Lâm Hạo rống xong, cậu mới cầm ống nghe, “Xả xong?”

“...” Đầu bên kia trầm mặc vài giây, “Cậu vừa làm gì thế? Không nghe tôi nói?”

“Ăn dưa hấu ni, sáng nay mới mua, dưa hấu cát đấy, ngọt dã man.”

“Kiến Vũ!”

“Cậu còn hét, tôi rút dây điện thoại đấy!” nói xong, ăn một miếng to.

Kiến Vũ vừa nói thế, giọng Lâm Hạo lập tức hạ xuống, nhưng âm thanh còn mang theo chút tủi thân, “Tôi viết thư cho cậu nhiều như vậy, sao không hồi âm lấy một cái? Hại tôi ngày nào cũng đi hỏi bà chủ nhà, người ta thiếu chút nữa báo cảnh sát là tôi quấy rối đấy.”

“Dạo này tôi hơi bận.”

“Bận? Bận cái gì, chẳng phải chỉ có mấy cái nhà hàng bé tẹo thôi sao?”

Nghe Lâm Hạo nói thế, Kiến Vũ mất hứng, bỏ dưa xuống, “Cậu chạy đi Anh, chả cần quan tâm cái gì, nhưng tôi còn phải thi cuối kì! Hơn nữa, hiện tại tôi không chỉ mở Phùng ký mà còn có Purple Line. Đồ đại thiếu gia cậu không có tiền có thể gọi một cuộc điện thoại về nhà là xong, cha con tôi còn phải dựa vào mấy cái nhà hàng nhỏ ấy kiếm sống. Vả lại, hồi âm hay không là quyền của tôi, tôi không trả lời, cậu định làm gì tôi?”

Điện thoại lại rơi vào trầm mặc vài giây, sau đó “cạch” một tiếng, cắt đứt liên lạc. Kiến Vũ nhìn chằm chằm ống nghe một lát, gác lại, thở ra một hơi, như thế, thời gian tới Lâm Hạo sẽ không gọi về nữa ha. Mong là tên này giận lâu một chút, đừng “tha thứ” nhanh quá, cậu còn muốn dễ chịu một thời gian nữa.

Kì thực, Kiến Vũ không hồi âm cho Lâm Hạo là có suy tính của mình. Phùng Thiệu Hoa là một nguyên nhân, mà nguyên do sâu xa hơn là, Kiến Vũ lo tới nhà họ Lâm kia. Nếu bọn họ biết mình và Lâm Hạo vẫn còn liên hệ mật thiết thì sẽ nghĩ gì? Không biết liệu có ngấm làm chuyện gì không? Đối với nhân phẩm người nhà này, Kiến Vũ triệt để không tin được.

Phùng Thiệu Hoa từ trong buồng trong nghe bên ngoài không còn âm thanh mới vén rèm, “Nói hết rồi?”

“Vâng.” Kiến Vũ cầm vỏ dưa vào bếp, sau đó thò đầu ra, “Cha, trưa nay ăn gì?”

“Hôm nay con không đến nhà hàng à?”

“Không ạ.” Kiến Vũ nói, xoay tay mở tủ lạnh, thấy trong đó còn hai quả mướp đắng, lấy ra, lại lấy thêm mấy quả trứng gà, “Cha, con xào mướp đắng với trứng gà, ăn cho mát nhé.”

“Ừm” Phùng Thiếu Hoa đồng ý, “Cha ra vườn hái ít hành, con lấy đậu phụ khô ra, băm ít thịt nạc xào với tương đi, làm thêm ít dưa góp*.”

“Cha, con muốn ăn dưa chuột nữa.”

“Được rồi.”

Vườn nhà Kiến Vũ thuê rất rộng, chủ nhà trước vốn để trồng hoa, có lẽ thời gian dài không ai chăm sóc, cây cối héo rũ hết rồi. Lần trước hai cha con dọn dẹp, vãi một mảnh nhỏ trồng ít rau như hành hoa, dưa chuột. Hai cha con đều được ăn đồ sạch mà tươi mới. Kiến Vũ còn gieo mấy cây hướng dương, hiện tại đài hoa đã rất lớn, làm cho thằng nhóc nhà bên luôn bò sấp lên tường nhìn chăm chăm. Kiến Vũ thấy vui, bèn hái một đài đưa cho nó nghịch, khiến cho mẹ đứa nhỏ ngại ngùng, hôm đó liền mang sang đáp lễ mấy đài sen. Dù sao cũng là thành phố phương bắc, đài sen tuy không còn tươi non nhưng Kiến Vũ lấy hạt nấu cháo, hương vị cũng rất được.

Kiến Vũ nghĩ cháo này có lẽ bán được nên bảo người phụ trách mua đồ cho Purple Line thu mua đài sen, làm cháo hạt sen, quả nhiên rất được hoan nghênh. Sáng nấu xong, trưa là bán hết, có vài khách còn chuyên tới Purple Line chỉ để ăn cháo sen, làm cho mấy cô bé trong nhà hàng chặc lưỡi, chỉ hơn hai chục đồng ăn một bát cháo? (20NDT tương đương khoảng 50k Đ thì phải)

Kiến Vũ còn biết, vài năm nữa, có người còn tiêu mấy nghìn đồng ăn mấy thứ rau dại mà hiện giờ không ai thêm ăn ấy chứ. Lại suy tính, mình có nên chuẩn bị để một, hai năm nữa mở quán đồ ăn xanh nhỉ? Lắc đầu, thôi quên đi, tiền là không bao giờ kiếm đủ, bây giờ nên chuyên tâm kinh doanh Phùng ký và Purple Line là được rồi.

———%%———

*Món bác Phùng định làm có lẽ là món đậu phụ khô cuốn hành tươi chấm nước tương thịt.

Cha con Phùng Thiếu Hoa bận bịu một hồi, cơm nước đã xong xuôi, Kiến Vũ còn chạy ra siêu thị nhỏ cạnh đó mua mấy chai bia, hai cha con đang định ăn cơm thì bỗng có tiếng gõ cửa.

Phùng Thiếu Hoa buông đũa, “Giữa trưa thế này, ai đến nhỉ?”

“Có khi là hàng xóm cạnh đây. Hôm qua bác Tôn cạnh nhà nói con bác ấy gửi về ít ớt khô, biết nhà mình ăn được cay nên bảo hôm nay mang sang cho một ít.”

“Thế à.” Phùng Thiếu Hoa gật đầu.

Kiến Vũ buông đũa, ra mở cửa, thấy người bên ngoài thì sững sốt một chút, “Vương nhị ca?”

“À... Xin chào.” Vương Tuấn Tú hơi mất tự nhiên, vóc dáng anh ta cao hơn Kiến Vũ nửa cái đầu, nhìn qua đầu cậu có thể thấy trong sân bày cái bàn ăn, chắc là hai cha con cậu đang dùng cơm trưa.

“Ai thế con?” Phùng Thiếu Hoa thấy Kiến Vũ mở cửa lại không mời người vào liền hỏi với ra.

Kiến Vũ lúc này mới nghiêng người mời Vương Tuấn Tú vào.

“Cha, là Vương nhị ca.”

“Ai da” Phùng Thiếu Hoa kêu lên một tiếng, “Tuấn Tú đấy à, sao đến mà không nói trước một tiếng, con à, đi vò cái khăn mặt, trưa nóng thế này, mồ hôi mẹ mồ hôi con ra hết rồi.”

“Vâng, chú Phùng, chào chú ạ!”

Đầu Vương Tuấn Tú ướt mồ hôi, quá nửa là do khăn tương. Anh ta lái xe tới, mới đi vài bước, sao có thể toát nhiều mồ hôi thế được. Phùng Thiếu Hoa không biết, chỉ cho là Vương Tuấn Tú nóng quá, chờ Kiến

Vũ vò khăn mặt mang ra liền nhét vào tay Vương Tuấn Tú, “Nhanh lau đi, ăn cơm chưa cháu? Vào đây vào đây, cùng ăn với chú mấy miếng, con à, mang thêm cái bát ra đây.”

“Vâng” Kiến Vũ đáp lời, định bước vào trong.

Vương Tuấn Tú xoa xoa mặt, vội vã nói, “Cháu không đói đâu, chú Phùng, đừng làm Kiến Vũ bận rộn vì cháu.”

“Ấy dà,” Phùng Kiến Vũ lắc đầu, “Trời nóng thế này, trưa lại không ăn cơm, người bằng sắt cũng không chịu nổi đâu.” Nói xong đứng lên, “Chú đi rán quả trứng, cháu đợi một lát nhé.”

Vương Tuấn Tú từ chối mấy câu, Phùng Thiếu Hoa đã vào bếp. Lúc này Kiến Vũ cũng đã cầm bát ra, đặt trước mặt Vương Tuấn Tú.

“Vương nhị ca, anh đừng gọi, tính tình cha tôi thế đấy, lại nói anh cũng chưa ăn mà, đừng khách khí.”

Nói là nói vậy nhưng Vương Tuấn Tú vẫn thấy hơi ngại ngùng, mình sao lại chọn đúng giờ cơm mà đến nhỉ, cứ như là đặc biệt chọn giờ này để ăn chực bữa trưa nhà người ta ấy.

Lát sau, Phùng Thiếu Hoa bê một đĩa trứng rán vàng óng ra. Trứng gà nhà họ Phùng dùng đều là trứng gà quê thu mua ở nông thôn, mùi vị ngon hơn so với trứng gà công nghiệp ở thành phố nhiều. Vương Tuấn Tú từ chối không được thịnh tình của cha con họ, ăn thử một miếng, ai ngờ sau đó không dùng nữa được, một đĩa trứng gà anh ta ăn hơn một nửa. Kiến Vũ ăn xong, ngồi bên cạnh vừa gặm dưa chuột vừa nhìn anh ta dùng cơm, lần trước ông Vương dẫn Vương Thạc và Vương Vi tới Phùng ký ăn, Vương Tuấn Tú không đi cùng. Đây là lần đầu Kiến Vũ ăn cơm với anh ta. Có điều nhìn lượng cơm người này ăn xem, quả nhiên là người nhà họ Vương.

Chờ Vương Tuấn Tú ăn no dùng dưa, phát hiện nồi cơm tẻ Kiến Vũ nấu đã tro đáy, hình như có đến hơn một nửa vào bụng anh ta thì hơi xấu hổ cười cười, “À, lượng cơm của tôi có hơi lớn chút.”

“Không việc gì, cậu tuổi còn trẻ, ăn nhiều một chút mới tốt, đừng giống thằng con chú, ăn mỗi bữa chả được mấy hạt, cứ như mèo ăn ấy.”

Kiến Vũ không nói gì, kì thực lượng cơm ăn của cậu rất bình thường, là người nhà họ Vương này quá không bình thường đấy chứ?

Ba người ăn xong, Kiến Vũ thu dọn mâm bát mang vào bếp, mở nước rửa sạch, pha bình trà mang ra. Vương Tuấn Tú đang nói chuyện với Phùng Thiếu Hoa, Kiến Vũ đưa cho anh ta một ly trà vẫn chưa kịp phản ứng lại.

“Vương nhị ca, sau bữa cơm uống chút trà có lợi cho tiêu hóa.”

“À” Ngây người nhìn nước trà trong suốt, Vương Tuấn Tú cảm thấy thoải mái chưa từng có trong đời. Hình như anh ta đã hiểu vì sao ba mình thích Kiến Vũ đến thế.

Kiến Vũ bận bịu xong liền ngồi xuống bên cạnh, Phùng Thiếu Hoa uống trà xong, nói chuyện với Vương Tuấn Tú một lát thì bắt đầu buồn ngủ. Kiến Vũ biết hiện giờ cha có thói quen ngủ trưa liền bảo cha về phòng nghỉ ngơi, mình cậu tiếp chuyện Vương Tuấn Tú là được.

Phùng Thiếu Hoa gật đầu, “Có chuyện gì cứ bảo cha, Tuấn Tú à, cháu có chuyện cứ nói với tiểu Vũ là được, nó có thể quyết định.”

“Dạ”

Vương Tuấn Tú đáp lời, Phùng Thiếu Hoa vào trong phòng đi nghỉ. Lúc này, Vương Tuấn Tú lại không biết nói gì với Kiến Vũ. Hôm nay anh ta tới đây gặp Kiến Vũ, vốn định nhờ Kiến Vũ nói rõ với ông Vương để ông đừng có hồ đồ thêm nữa, thế nhưng tới đây rồi, lời đến bên miệng lại nói không nên.

Tuy Vương Tuấn Tú cũng như Vương Thạc đã nói thẳng tính hướng của mình với ba nhưng vì lí do công việc, sau này anh ta vẫn định lấy vợ sinh con bình thường. Trước đây nói thẳng với ba mình chẳng qua chỉ mong kéo dài thời gian thôi. Chuyện này ngoại trừ ông Vương, mọi người trong nhà đều hiểu. Nhưng hôm nay gặp Kiến Vũ, Vương Tuấn Tú đã bắt đầu không xác định được, cậu bé tốt như vậy, nếu bỏ lỡ, có phải thật đáng tiếc?

“Vương nhị ca, hôm nay anh tới có chuyện gì không ạ?” Kiến Vũ vừa uống trà vừa nhìn Vương Tuấn Tú, không hổ là nhân viên của chính phủ nhỉ, tuy liếc mắt có thể nhìn ra anh ta đến là có mục đích nhưng lại đoán không ra là cái gì.

“Này...” Vương Tuấn Tú chần chờ một chút, vô thức nhéo nhéo túi đựng tài liệu bên cạnh, cái này cho anh ta một ý tưởng, “Thế này, chỗ ở cũ nhà cậu hiện tại đã hoàn tất quá trình di dời, anh tôi đang phụ trách quá trình thi công. Hôm nay tôi tới muốn hỏi cậu, Phùng ký có còn muốn chuyển về đó không, nếu có, anh tôi bảo cần kí hợp đồng với cậu.”

“Chỉ có chuyện này thôi sao?” Nếu chỉ có thế, gọi một cú điện thoại chẳng phải nhanh hơn.

“Ừm” Vương Tuấn Tú hơi xấu hổ, vì một chuyện đó mất công tới đây một chuyến đúng là không hợp lí, cũng may Kiến Vũ không hỏi tiếp.

“Chuyện này tôi còn phải bàn lại với cha tôi.” Kiến Vũ nhớ lần trước Vương Thạc tới tìm cậu, cậu tìm cơ hội để qua mặt Phùng Thiếu Hoa, lúc này vừa đúng dịp, “Cửa hàng chính của Phùng ký không chuyển về đó nữa nhưng chỗ đó có sử dụng làm chi nhánh hay không thì chúng tôi còn chưa quyết định.”

“Vậy a,” Vương Tuấn Tú trầm ngâm một chút, “Nếu nhà cậu có quyết định, có thể gọi điện cho anh tôi hoặc gọi trực tiếp cho tôi cũng được.”

“Vâng cảm ơn anh trước.”

“Không cần khách khí như vậy đâu.”

Vương Tuấn Tú nói chuyện với Kiến Vũ thêm một lát, nhìn lại đồng hồ, cũng đến giờ đi rồi. Kiến Vũ đưa anh ta ra cửa, thấy xe của anh ta thì tự hỏi, người nhà này có phải rất thích hãng xe Volkswagen này không nhỉ? Kiếp trước lúc quen Vương Vĩ, anh ta cũng dùng một chiếc Volkswagen 2000.

Hôm đó Vương Tuấn Tú về nhà, ông Vương khẩn cấp hỏi anh ta nói chuyện thế nào. Kết quả Vương Tuấn Tú bị ông hỏi dồn mấy câu, liền nhả ra một câu, cứ như thế thôi. Như thế là thế nào chứ? Ông Vương tức quá cầm dép đánh người.

Vương Thạc vội ngăn cản, “Ba, ba cũng biết tính Tuấn Tú rồi còn gì. Gấp cũng chẳng được gì đâu. Hơn nữa hiện tại Tuấn Tú làm việc cho nhà nước, ngại bảo nó sao dám lộ liễu theo đuổi một cậu con trai? Để lãnh đạo của nó biết sẽ có ảnh hưởng không tốt.”

Vương Tuấn Tú không nói thì thôi, vừa nói mấy câu, dép liền nện lên đầu anh ta, ông Vương vừa đập vừa mắng, “Anh còn không biết xấu hổ mà nói thế à! Cũng tại anh vô dụng, người ta chướng mắt anh! Ảnh hưởng không tốt cái rắm ấy, nói ảnh hưởng không tốt, năm ấy ba anh bị anh làm cho tức đến suýt nữa thì xuất huyết dạ dày đấy! Lãnh đạo của nó? Anh nói thẳng Quách Dương kia? Đối tượng của con ta nó cũng dám quẩn? Hỏi ta còn cầm súng, anh ta còn làm cảnh vệ cho ta kìa. Cùng lắm thì thẳng hai mắc kẹ nó, về quẩn thuyền cho ta. Chẳng phải hồi trước nó đi học lấy được hai bằng thạc sĩ đó hay sao?”

Vương Thạc bắt đắc dĩ, xem ra hôm nay ba anh không định nói lí rồi đây.

Lúc này, Vương Tuấn Tú vẫn trầm mặc lại lên tiếng, “Ba, ba nói thật? Con cũng đang có dự định từ chức đấy.”

“Gi?!”

Một câu kia khiến ông Vương và Vương Thạc sửng sốt, Vương Tuấn Tú lại nở nụ cười hoài niệm.

“Tuấn Tú, em đang nói đùa đấy à?” Vương Thạc khỏi nhăn mày.

Tuấn Tú lắc đầu, “Em đang nghiêm túc đấy.”

“Từ lúc nào em có dự định này?”

“Vừa xong.”

“Anh lại lừa ba anh đấy à?” Ông Vương mất hứng.

“Ba, con nói thật đấy, so với công việc hiện nay, con muốn có một gia đình ấm áp hơn.”

Nhà họ Vương bởi một câu nói của Vương Tuấn Tú mà nhắc lên sóng gió, Kiến Vũ không hề hay biết.

Hiện tại Kiến Vũ đang vì việc chuẩn bị mở chi nhánh mới cho Phùng ký mà đau đầu. Tuy công tác chuẩn bị đã làm rất tốt nhưng cậu vẫn lo lắng. Lúc này Kiến Vũ mang theo hai quản lý của các chi nhánh Phùng ký tự mình chạy một chuyến đến Thiên Tân, xem xét địa điểm và trang hoàng cho chi nhánh mới một lượt. Bởi Kiến Vũ còn trẻ, vẫn mang theo phong cách sinh viên nên người phụ trách tiếp đón họ ở Thiên Tân nhận nhầm quản lý Trương của chi nhánh là ông chủ. Kiến Vũ vui vẻ, thừa dịp rảnh rỗi làm một vòng tham quan Thiên Tân, nghe ngóng tình hình một chút, tương lai khẳng định mình không chỉ mở một chi nhánh này mà. Nhưng mà quản lý Trương rất không vui, nếu là một cô xinh đẹp thì còn được, đây lại là bị một người đàn ông trung niên cả ngày đuổi theo quấy rầy, thế là thế nào?

Những người phụ trách tiếp đãi hai người Kiến Vũ là hiệu trưởng của phân hiệu trường dạy nấu ăn ở Thiên Tân. Hồi đó Kiến Vũ định lấy người trực tiếp ở trường tại Bắc Kinh, không ngờ trường học nhờ có hợp đồng với Phùng ký mà lượng chiêu sinh thoáng cái tăng mạnh, hai tháng trước vừa mở phân hiệu ở Thiên Tân. Cho nên, chi nhánh của Phùng ký ở đó tuyển người lại càng tiện hơn.

Nhưng chỉ sau vài ngày tiếp xúc, Kiến Vũ và quản lý Trương đều nhận ra hiệu trưởng này rất không đáng tin cậy. Nghe nói ông ta là em vợ của hiệu trưởng trường ở Bắc Kinh, là một kẻ dựa vào quan hệ của vợ mà lên. Kiến Vũ chẳng quan tâm đến có quan hệ hay không quan hệ, cậu chỉ biết là, người này tâm tư bất chính, tương lai nếu có chuyện, không biết sẽ ảnh hưởng đến Phùng ký như thế nào nữa. Phòng cháy hơn chữa cháy, Kiến Vũ nghĩ cần phải nói chuyện với hiệu trưởng ở Bắc Kinh một lần. Nếu học viên của phân hiệu này không đạt yêu cầu, Phùng ký sẽ không nhận. Song song với chuyện đó, nếu phân hiệu này có chuyện gì sẽ hoàn toàn không có quan hệ với Phùng ký. Dù sao thì khi Kiến Vũ kí hợp đồng với trường chính, phân hiệu này còn chưa ra đời đâu.

Ở Thiên Tân năm ngày, đoàn người Kiến Vũ quay về Bắc Kinh. Tuy hiện tại trường học đang nghỉ nhưng Phùng ký và Purple Line đều không thể thiếu cậu điều hành. Lần này Kiến Vũ mang cả hai quản lý các chi nhánh đi theo, Phùng ký mấy ngày này bắt đầu luống cuống chân tay rồi.

Kiến Vũ về đến nhà, đem chuyện chi nhánh nói cho Phùng Thiếu Hoa, Phùng Thiếu Hoa cũng đồng ý với cách làm của cậu. Nếu chỉ vì những người không liên quan đến mình mà đem cả bản thân ném vào thì quá là không đáng.

Hôm đó lúc ăn cơm, Kiến Vũ còn nói thêm một chuyện với Phùng Thiếu Hoa.

“Cha, con nghĩ, hiện tại tầng quản lý của Phùng ký có vấn đề.”

“Hả?” Phùng Thiếu Hoa khó hiểu, “Không phải đang làm việc rất tốt sao?”

Kiến Vũ gấp cho cha một miếng thịt nạc, “Lần này con mang hai quản lý chi nhánh đi chưa được một tuần, tình hình trong nhà hàng đã không được ngăn nắp, tương lai Phùng ký mở rộng chi nhánh ra toàn quốc, không chỉ con, lúc đó các quản lý chi nhánh cũng thường phải đi công tác. Nếu lần nào cũng vậy thì làm sao còn mở chi nhánh được nữa. Sợ là cửa hàng này mở, cửa hàng kia sẽ đóng cửa luôn.” Kiến Vũ nói xong, bắt đầu bới cơm, đi ra ngoài vài ngày, thấy cơm trong nhà vẫn ngon hơn cả.

Phùng Thiếu Hoa suy nghĩ một chút, thấy Kiến Vũ nói có lý, “Vậy con định thế nào?”

“Con định là, bên dưới các quản lý thiết lập vị trí trưởng nhóm.”

“Trưởng nhóm? Đó là chức vụ gì?” Phùng Thiếu Hoa cảm thấy bị Kiến Vũ làm cho mơ hồ, lại thấy con ăn đến hăng say liền gấp một cái đùi gà thả vào bát con.

“Hiện tại một chi nhánh của chúng ta, không tính đầu bếp và quản lý thì có khoảng 10 – 15 người, con nghĩ chia làm 2 – 3 tổ, mỗi tổ cử một người đứng đầu, cho đi học một chút về quản lý. Sau này khi quản lý chi nhánh đi vắng họ có thể sắp xếp công việc trong nhà hàng tốt hơn. Còn nữa, sau này mở nhiều chi nhánh, nếu trong số họ có người xuất sắc có thể đưa đi làm quản lý chi nhánh mới.”

“Ừm, ý này hay đấy.” Phùng Thiếu Hoa nghĩ Kiến Vũ nói rất có lý, lại gấp thêm cho cậu một đĩa đồ ăn, “Con cha đúng là thông minh nhất.”

Kiến Vũ tủm tủm cười, gặm đùi gà, “Cha, đừng chỉ gấp cho con, cha cũng ăn đi.”

“Ừ”

Hai cha con ăn cơm xong, về phòng bàn chuyện chọn trưởng nhóm ở các chi nhánh hiện nay, vị trí này không chỉ cần năng lực mà còn cần có nhân phẩm tốt. Cậu lần trước hỏi Kiến Vũ chuyện mở chi nhánh là người đầu tiên xuất hiện trong danh sách.

***

“Chế độ trưởng nhóm?” Vương Thanh nghe Sheena báo cáo lại, hơi kinh ngạc, “Kiến Vũ này đúng là một nhân tài quản lí trời sinh.”

“Ông chủ, nhân tài như vậy, nếu có thể kéo về Time quốc tế, tôi nghĩ, dù là ngài hay ông cụ nhà ngài đều sẽ như hổ thêm cánh.”

Nghe cô nói vậy, Vương Thanh hí mắt, “Tuy cô từng là thư kí của ông tôi, thế nhưng, ông chủ hiện tại của cô là tôi, người đứng đầu Time hiện tại là tôi, hiểu chứ?”

Sheena không khỏi run lên một chút, “Xin lỗi, ông chủ, là tôi lỗ măng.”

Vương Thanh phát tay, ý bảo cô lui ra ngoài.

Sheena lúc này mới thở ra một hơi dài, nhưng ngay lúc cô đẩy cửa bước ra, phía sau truyền đến âm thanh của Vương Thanh, “Sheena, tôi mong rằng đây là lần cuối tôi phải nhắc nhở cô.”

Sheena quay lại, trình trọng cúi người, “Vâng, thưa ông chủ.”

17. Chương 17

Ngày khai trương chi nhánh của Phùng ký ở Thiên Tân, Kiến Vũ tới đó thật sớm. Đây là bước đầu tiên tiến vào thị trường Thiên Tân, so với những lần trước, Kiến Vũ làm việc thận trọng, chu đáo hơn nhiều. Song, cậu thật không ngờ, Vương Thanh cũng có mặt ở buổi lễ. Nhất thời, chủ quản nhà hàng luống cuống chân tay, hai boss lớn đồng thời xuất hiện gây cho ông ta áp lực không nhỏ.

Cũng may Vương Thanh chỉ ngồi một lát rồi đi, anh tới Thiên Tân vì một dự án của Time quốc tế, một tòa nhà thương mại mới, đất đã được phê duyệt, một số công đoạn đã thông qua, lần này anh tới là để gặp mặt vài người phụ trách công trình, thuận tiện tới tham dự lễ khai trương của chi nhánh Phùng ký. Đồng hành lần này còn có Amanda và Alise, Sheena không đi cùng.

Đoàn người Vương Thanh tới không phô trương, chỉ đơn giản vào xem xét cách bố trí bên trong Phùng ký và sắp xếp nhân viên ở đây, cũng không tỉ mỉ từng mục, vội vã đi ngay. Thấy thế, Kiến Vũ cũng yên tâm lại. Thời gian này, vì chuyện mở chi nhánh mới, cậu thường xuyên tới Time, cũng biết dự án mở tòa nhà mới ở Thiên Tân của họ. Lúc đó không lưu ý, sau nghe Sheena đề cập tới, vốn đầu tư cho kế hoạch này lên tới hơn trăm triệu, Kiến Vũ nghe xong, hiểu rằng lần này Vương Thanh khẳng định muốn làm một bước lớn ở thị trường Thiên Tân. Sau ngẫm lại, cậu nhận ra những điều này thuộc về bí mật thương nghiệp của tập đoàn, lúc đó tâm trạng cậu rất mờ mịt, Sheena không phải người bất cẩn như thế, nếu không nhìn ra Kiến Vũ sẽ không nói tin này ra ngoài, vậy hẳn là cố ý tiết lộ. Kiến Vũ không nghĩ ra, vậy nên quảng qua một bên không tiếp tục. Suy nghĩ của đàn tinh anh này, không phải là điều một thường dân như cậu có thể lí giải.

Nhưng lúc thấy đoàn người Vương Thanh, Kiến Vũ trầm nghĩ, nếu không có gì bất ngờ, ngày mai có thể thấy ảnh ngọc của Vương tổng trên báo đây. Quả nhiên, tin Vương Thanh đến Thiên Tân vì dự án xây dựng một tòa nhà thương mại hôm sau đã xuất hiện trên trang nhất của báo chí về tài chính và kinh tế ở Thiên Tân. Chỉ có điều Kiến Vũ không nghĩ tới, chi nhánh của Phùng ký cũng xuất hiện trong các bài báo đó, tuy chỉ lướt qua đơn giản nhưng các tin đều đề cập tới chuyện Phùng ký và Time khả năng có quan hệ mật thiết. Kiến Vũ nhìn tin tức, cảm thấy kính phục phóng viên mười phần, chuyện Time đầu tư cho

Phùng ký, người biết không nhiều lắm, bên Lâm.co biết là vì Kiến Vũ cố ý nói cho Lâm Hạo. Nhìn cái bút danh bên dưới bài viết, Kiến Vũ bội phục nghĩ, công lực đào tin của người này không phải phóng viên bình thường có được, quả thực có thể vượt cả “đội chó săn” nổi danh trong tương lai.

Để mau chóng đưa chi nhánh ở Thiên Tân đi vào quỹ đạo, Kiến Vũ ở lại đó một tuần. Khéo léo từ chối lời mời của quản lý chi nhánh, Kiến Vũ thuê phòng ở một khách sạn bốn sao cách đó không xa. Khách sạn này khá nổi tiếng ở Thiên Tân, lần trước Kiến Vũ và hai quản lý tới thị sát cũng đặt một phòng ở đây, ba người chung một gian lớn, tuy phòng rất tốt nhưng quản lý Trương ngủ ngáy rất vang, Kiến Vũ và vị quản lý kia cả đêm khó ngủ, sáng hôm sau đầu vầng như say xe. Trở về Bắc Kinh, Kiến Vũ liền báo lại thù này, để quản lý Trương trông coi hai chi nhánh, điều quản lý ở chi nhánh nọ đến Thiên Tân làm việc. Từ đó về sau, quản lý Trương bắt đầu cuộc sống cặm cụi vất vả như trâu của mình, cho đến nay vẫn không hiểu mình đắc tội ông chủ trẻ bình thường rất ôn tồn này ở đâu. Song Kiến Vũ vẫn rất hài lòng đối với phục vụ của khách sạn đó, lần này tới đây, dứt khoát xa xỉ một phen, đặt một phòng hạng sang, tham gia lễ khai trương chi nhánh, bố trí công việc xong xuôi liền về khách sạn thông thả tắm một cái, ra khỏi phòng tắm liền nhào lên chiếc giường lớn phủ ga trắng tinh, nhin không được cọ cọ vài cái, lại lăn một vòng, thảo nào mọi người nói làm kẻ có tiền thật sướng, đây mới là hưởng thụ a.

Kiến Vũ đang mơ mơ màng màng ngủ, chưa được bao lâu đã nghe tiếng gõ cửa. Cậu không gọi phục vụ phòng a, Kiến Vũ cào cào đầu, chẳng lẽ chi nhánh có chuyện gì? Nghĩ vậy, Kiến Vũ vội vã ngồi dậy, xoa xoa mạnh lên mặt, xuống giường ra mở cửa, không ngờ gặp ở ngoài cửa là ba người nọ.

“Chị Amanda, sao lại là các chị?”

Thì ra, ngoài cửa là Vương Thanh và Amanda cùng Alise. Vương Thanh hình như đã say, được hai cô gái đỡ, vẫn đang nghiêng ngả, Amanda và Alise vừa đỡ anh vừa toát mồ hôi.

Amanda thấy Kiến Vũ mở cửa, vội niệm một tiếng, “Thượng đế phù hộ!”, không kịp nhiều lời, cùng Alise đỡ Vương Thanh vào phòng Kiến Vũ. Kiến Vũ đang đứng sững sốt ngoài cửa, không ngăn bọn họ, đến lúc định thần lại, Vương Thanh đã dang tay chân nằm trên giường cậu.

“Chị Amanda, chị Alise, sao hai người lại tới đây?” Lúc này Kiến Vũ mới mở miệng hỏi.

Amanda lau mồ hôi, nhìn thoáng qua Alise, nói, “Tôi hỏi địa chỉ của cậu ở Phùng ký đấy. Cậu chủ Phùng à, may mà cậu còn ở đây, nếu không chúng tôi gặp chuyện không may rồi.”

Kiến Vũ mơ hồ không rõ, có chuyện gì mới được chứ, hơn nữa nửa đêm nửa hôm đưa Vương Thanh tới phòng cậu là sao, bọn họ đâu có thân thiết đến thế?

“Chuyện này một lời khó nói hết, nhưng dù sao cũng không nên giấu cậu. Ông chủ chúng tôi tửu lượng rất tốt nhưng không thể uống lẫn bia và rượu đỏ, nếu không chỉ một chén là say. Tối hôm nay lúc uống với mấy người phụ trách công trình, không hiểu sao lại uống lẫn rồi. Đến lúc tôi và Alise chú ý tới thì ông chủ đã không ổn.” Nói đến đó, Amanda dừng lại một chút, “Ngay sau đó chúng tôi đưa ông chủ về phòng đã đặt, ai ngờ, mấy người đó tự cho là thông minh, bảo chủ khách sạn đưa tới một cô cho ông chủ. Lúc chúng tôi đưa ông chủ vào, người ta đã bày xong pose trên giường sẵn sàng vào việc rồi. Thấy chúng tôi đưa ông chủ vào còn tưởng chúng tôi cùng loại, cướp khách của người ta, thiếu chút nữa động võ với chúng tôi rồi.”

Amanda nói đến đây, nhớ lại tình cảnh lúc đó, phì cười một cái, Alise liếc cô, tiếp lời, “Tôi và Amanda tốn bao nhiêu nước bọt mới tiễn cô ta đi được, nhưng quản lý của khách sạn đó rất không ổn, sao có thể để một người lạ vào phòng của khách dễ dàng như thế? Chúng tôi xuống đại sảnh hỏi thăm mới biết quản lý khách sạn đó có quan hệ với một trong mấy người phụ trách công trình kia. Dù sao cũng không thể ở lại khách sạn đó, ai biết còn có cái ”kinh hi” gì đang chờ, nhưng lúc này đã quá nửa đêm, không dễ tìm khách sạn khác. Vừa lúc chúng tôi nhớ cậu cũng tới đây nên đến thử vận may, không ngờ Phùng ký có người trực, nghe chúng tôi báo danh liền cho chúng tôi biết số phòng của cậu ở đây.”

“Quấy rầy lúc muộn thế này thực ngại quá, nhưng chúng tôi thực sự không còn cách nào, liệu cậu có thể thu nhận ông chủ chúng tôi một đêm không?”

Tình huống quái gở gì thế này, Kiến Vũ buồn bực, Vương Thanh có thể thu xếp ở đây nghỉ nhưng còn Amanda và Alise thì sao?

“Vậy hai chị thì làm thế nào?”

“Chúng tôi đã hỏi qua dưới kia, vẫn còn một gian phòng đôi, dù sao mai cũng đã về Bắc Kinh, ở tạm một đêm cũng được.”

Amanda nói xong, cũng Alise chấp tay, “Nhờ cậu đấy.”

Kiến Vũ đành gật đầu, đưa hai người ra cửa, vừa đóng cửa lại sững sốt, quay đầu nhìn người đàn ông anh tuấn nằm trên giường, có thể Amanda và Alise nghĩ đưa Vương Thanh đến chỗ cậu là an toàn nhất, hai người đàn ông chen chúc một đêm cũng không sao, nhưng lúc này Kiến Vũ nghĩ tới một vấn đề nghiêm trọng, cậu cong đó! Nhờ cậu ngủ mê không tự chủ được vươn móng vuốt với Vương Thanh thì sao? Nếu cậu làm thế thật, liệu có thể thấy ngày mai không?

Kiến Vũ càng nghĩ càng thấy nguy hiểm, Vương Thanh đang nằm trên giường đã tỉnh lại lúc nào không hay, đang dùng tay chống đầu, nửa nằm nửa ngồi, thấy Kiến Vũ quay đầu lại liền hơi hơi nhếch mép, ngoắc ngoắc ngón tay, “Cưng à, lại đây, để anh hôn một cái.”

Kiến Vũ trờng to mắt, hả?!

Amanda tắm xong, vừa xoa tóc vừa bước ra khỏi phòng tắm, thấy Alise đang ngồi bên giường lo lắng.

“Alise, sao thế?”

“Amanda, hình như chúng ta quên nói cho cậu Kiến Vũ một chuyện quan trọng.”

”Chuyện gì thế? Amanda buông khăn mặt, tựa hồ cũng nhớ tới một chuyện.

“Ông chủ uống say sẽ phát xuân bậy bạ.”

Hai người cùng kêu lên, sau đó rất ăn ý mà cùng bịt miệng lại. Hai cô vì nguyên nhân này nên mới không dám để Vương Thanh ở lại khách sạn, sợ ngủ nửa đêm có người nào đó mò vào phòng ông chủ. Nhưng mà, cậu Kiến Vũ là nam, chắc không có việc gì đâu?

“Cậu nói xem, nếu ông chủ phát xuân thật, vậy là ông chủ chiếm lợi hay cậu Kiến Vũ chiếm lợi?”

“Nếu là trước đây, tuyệt đối là người khác được lợi, nhưng nếu đổi là cậu Kiến Vũ,” Amanda chống đầu, suy nghĩ một chút, “Sao tôi nghĩ thế nào cũng là ông chủ có lợi nhỉ?”

Alise tán thành, “Tôi cũng nghĩ thế.”

Hai mỹ nữ tuy nói vậy nhưng không ai định đi nhắc nhở Kiến Vũ, bận cả ngày rồi, sức hấp dẫn của cái giường quá lớn. Hơn nữa có người nói thân thủ cậu Kiến Vũ rất tốt, phỏng chừng sẽ không bị người ta dễ dàng ăn đậu hủ.

Lúc Amanda và Alise đã ngủ say thì Kiến Vũ đang vội đến vã mồ hôi hột. Cậu biết có người say sẽ giả trò bất thường. Cha cậu uống say sẽ níu lấy người ta kể Thuyết Nhạc toàn truyện, nhưng giống Vương Thanh giả trò đùa giỡn con nhà lành như thế, cậu mới gặp lần đầu! Cái gì mà cho hôn một cái, Kiến Vũ chưa nghe ai nói Vương Thanh thích nam, chắc có lẽ Vương đại tổng tài say đến mức không phân biệt được đực cái rồi.

Kiến Vũ nhanh tay nhanh chân cuốn ga giường bọc Vương Thanh thành một cái bánh chưng to tướng, một cước đạp xuống đất, sau đó dang tay dang chân nằm vật trên giường, mệt chết cậu rồi! Về việc sau này Vương Thanh biết chuyện cậu đối đãi anh ta như thế liệu có tức giận không, Kiến Vũ không thêm lo lắng, đã say đến thế còn nhớ được người ta làm gì mình mới là lạ đấy!

Kiến Vũ đang mơ màng ngủ, bỗng thấy trên người đè cái gì nặng trĩu, mở bừng mắt liền thấy tên hư hỏng Vương Thanh đang cười xấu xa đè lên mình.

Không đợi Kiến Vũ kịp phản ứng lại, cái miệng kia đã chu lại, dí tới đòi hôn!

Kiến Vũ miệng bị bịt lại, tay chân đều bị đè, không động đậy nổi, không có thời gian nghiên cứu Vương Thanh rốt cuộc giãy khỏi ga giường thế nào, chỉ có thể bị động mặc anh ta hôn loạn xạ một trận, bất quá trong lòng lại đang nghĩ, không hiểu đến tột cùng mình có hại hay đang chiếm lợi đây?

Sáng hôm sau, Amanda và Alise sau một đêm no giấc đã dậy sửa soạn đồ đạc, đến phòng Kiến Vũ gõ cửa, chỉ một lát, cửa mở, Kiến Vũ dăng về một mình không buồn bắt chuyện với hai cô. Thấy Kiến Vũ, Amanda và Alise đồng thời giật mình, một cậu bé bình thường thần thái luôn sáng láng, nay mặt mày ngáp liên tục, gương mặt nhỏ nhắn hơi tái nhợt còn gấn hai vành mắt xanh đen, môi hơi sưng lên, trên cổ còn có mấy vết hồng hồng khả nghi.

Hồng rồi!

Amanda và Alise nhìn nhau, phỏng chừng tối qua ông chủ thực sự phát “bệnh”!

Ba người nhìn nhau, nhất thời không biết nói gì. Trong mấy giây, hai cô gái đều không nghe thấy tiếng Vương Thanh, cũng không thấy anh đi ra ngoài, cậu Kiến Vũ sẽ không đánh ông chủ ngủm luôn rồi đi? Tuy nói ông chủ của các cô thể chất tốt lắm, nhưng nếu thật sự bị đánh đến có tật gì, các cô sợ là sẽ bị lão thái gia nhúng bùn ném vào Thái Bình Dương đó.

Rốt cuộc, Amanda cố lấy hết dũng khí mở miệng hỏi, “Cậu chủ Phùng à, ừm, ông chủ Vương...”

Amanda chưa nói dứt câu đã thấy Kiến Vũ đen mặt, không nghe tiếp mà quay vào phòng, khiêng ra một vật lạ bị ga giường bọc chặt, “rầm” một tiếng ném ra ngoài cửa.

“Các chị tự đánh thức anh ta đi, còn nữa, lần sau gặp loại chuyện như tối qua thì không cần lo cho ông chủ của các chị, có lẽ anh ta càng thích ở lại phòng đó hơn kìa.”

Kiến Vũ nói xong, không chờ hai người phản ứng lại, đóng sập cửa luôn. Amanda và Alise sửng sốt vài giây, không ngờ tính tình cậu Kiến Vũ này cũng ghê nhỉ.

Lúc này, Vương Thanh đã tự chui ra khỏi ga giường, áo sơ mi trên người nhăn nhúm, cằm cũng xanh râu rồi, nhưng mà, anh lại cười đến đặc biệt mê người, nhìn về mặt đờ đẫn của Amanda và Alise, anh còn tốt bụng xua xua tay trước mặt hai cô, “Hi! Hai mỹ nữ, buổi sáng tốt lành.”

“Chào buổi sáng, ông chủ.”

Amanda và Alise vô thức trả lời, đồng thời đều cảm thấy có chuyện bất thường, ông chủ không có vẻ say rượu à?

“Ông chủ, hôm qua không say?” Amanda chần chừ hỏi.

Vương Thanh nhìn thoáng qua cô, vặn lưng một cái, lại nhìn đồng hồ đeo tay, sau đó hỏi, “Chuyện này quan trọng lắm à? Tôi nhớ là chiều nay có một cuộc họp quan trọng, hiện tại nhanh chóng về khách sạn, tôi muốn thay đồ, rửa mặt một chút.”

“Vâng.”

“A, còn nữa,” Vương Thanh quay đầu, nhìn cửa phòng Kiến Vũ bằng ánh mắt “bất lương”, liếm liếm môi, nở nụ cười, “Lúc về, giúp tôi tặng chủ khách sạn một món quà.”

“Hả?” Amanda và Alise không kịp phản ứng, vì sao vô duyên vô cơ tặng quà người ta?

“Nói là, để cảm ơn sự sắp đặt của ông ta tối qua, tôi rất hài lòng.” Vương Thanh dừng một chút, “Sau đó, gọi điện cho tổ trưởng Lý của tổ phòng chống tệ nạn Thiên Tân, thông báo khách sạn XX cung cấp dịch vụ bất chính.”

Amanda nghe Vương Thanh nói, rung mình một cái, “Ông chủ, anh muốn cảm ơn người ta hay muốn trả thù vậy?”

Vương Thanh khoanh tay, lắc lắc ngón tay, “Chuyện nào ra chuyện đấy. Cảm ơn ông ta là xuất phát từ đáy lòng tôi, báo cảnh sát là trách nhiệm công dân của tôi! Amanda, về mặt này, cô còn phải học Sheena nhiều.”

Amanda và Alise nhìn nhau, quả nhiên, theo lời Sheena thì, dựa theo học thuật tâm lý mà phán đoán, nhân cách của ông chủ các cô có chỗ thiếu hụt nghiêm trọng, nói thô một tí, còn gọi là – biến thái!

Ba người Vương Thanh về khách sạn, sửa sang lại một chút rồi về Bắc Kinh. Cuộc họp chiều đó, các quản lý của Time quốc tế phát hiện tâm trạng ông chủ của họ vô cùng tốt, kế hoạch nào cũng được thông qua,

sau đó còn có thể khích lệ nhân viên vài câu. Bọn họ không tự chủ hướng về Amanda và Alise đang ngồi sau Vương Thanh, lần này đến Thiên Tân, ông chủ gặp chuyện gì thế không biết?

Amanda và Alise bất đắc dĩ nhún nhún vai, chuyện gì á? Chẳng lẽ nói ông chủ vui vẻ vì kế hoạch kiến thiết tòa nhà mới vận hành thuận lợi hay vì được một lần làm công dân tốt? Lừa quỷ à?

Đoàn người Vương Thanh về Bắc Kinh, Kiến Vũ vẫn còn ở lại Thiên Tân gần một tuần. Ném trả Vương Thanh cho Amanda và Alise xong, Kiến Vũ quay về phòng, đổ ập lên giường định ngủ bù, lại đau khổ phát hiện không ngủ được. Ngồi phất dậy, hung hăng giựt giựt tóc, mài mài răng, cậu hẳn là nên oánh cho Vương Thanh một trận rồi mới quang ra nhỉ?

Kiến Vũ chưa bao giờ biết, một người say có thể đáng sợ đến trình độ đó! Tối qua Vương Thanh hầu như lăn qua lăn lại cậu cả buổi tối.

Lúc đầu Kiến Vũ còn tưởng Vương Thanh đơn thuần là say khướt rồi, cho anh ta hôn vài cái là xong, dù sao mình cũng không mất gì. Kiến Vũ cứ mơ mơ màng màng ngủ mặc cho Vương Thanh hôn, chờ anh ta hôn chán sẽ không gây chuyện nữa. Nhưng Kiến Vũ không ngờ, Vương Thanh càng hôn càng quá đáng! Hôn môi chán bắt đầu hôn xuống cổ, hôn cổ rồi bắt đầu cởi cúc áo cậu! Đến khi Vương Thanh định thò tay vào quần cậu thì Kiến Vũ rớt cuộc tỉnh ngủ, híp mắt nhìn người trước mặt, anh ta say thật hay vờ say thế?

Dù say thật hay giả say, Kiến Vũ cũng không định khách khí với anh ta nữa, vung một quyền đánh anh ngã xuống đất, dùng cách cũ, lấy ga giường bọc anh Ta thành cái bánh chưng, lần này cậu thông minh ra, bọc xong còn vào phòng tắm lấy hai khăn bông, thắt cho cái bánh chưng to này hai cái nơ bướm thật đẹp.

Nghĩ rằng đã ổn, Kiến Vũ vỗ vỗ tay, lại bò lên giường, nhắm mắt lại. Không chờ cậu ngủ, Vương Thanh lại giãy ra, bò lên người cậu.

Kiến Vũ lại đập anh ta xuống giường, bọc lại lần nữa! Không được vài phút, Vương Thanh lại giãy ra rồi!

Kiến Vũ khóc không ra nước mắt nhìn người đàn ông đang nằm sấp lên mình cười đắc ý, liệu có phải người này tốt nghiệp khoa Nghệ thuật chạy trốn không nhỉ?

Vì vậy, Kiến Vũ – không chịu nổi quấy rầy và Vương Thanh – cao thủ cõi trời, cả đêm duy trì quá trình bọc lấy – giãy ra, giãy ra – bọc lại, chờ đến khi Kiến Vũ mệt chịu không nổi, định bỏ cuộc thì trời đã sáng, Amanda và Alise đã tới gõ cửa!

Kiến Vũ càng nghĩ càng tức giận, gõ gõ đầu, sao mình chỉ nghĩ đến chuyện bọc lấy anh ta nhỉ? Lúc ấy ném luôn anh ta ra cửa là xong mà?

Hôm đó, nhân viên của Phùng ký rõ ràng cảm thấy một áp lực nặng trĩu xung quanh Cậu chủ Phùng của họ, có người sơ ý còn chạy tới trước mặt cậu nói đùa vài câu, kết quả toàn bộ hàng gọi về nhà của nhà hàng hôm đó do cậu ta đưa, hơn 300 suất, chạy Lý Lâm đông đến thành tây, lại Lý Lâm tây chạy về thành đông, đến khi người này tan tầm thì không đứng thẳng nổi nữa rồi, hai đùi cứ run bần bật!

Vì vậy, nhân viên chi nhánh được một tuần làm việc cẩn cẩn thận thận, rất sợ có gì sai sẽ bị cậu chủ tóm đi đưa hàng!

Kì thực Kiến Vũ phạt nhân viên nọ không hoàn toàn vì tâm tình không tốt mà là do cậu thấy người này đẩy phần hàng của mình cho nhân viên nhỏ tuổi hơn đưa hộ, không phải một hai lần, từ ngày chi nhánh khai trương đến giờ mới 4 ngày, Kiến Vũ đã thấy ba lần!

Hỏi quản lí chi nhánh, Kiến Vũ mới biết nhân viên này do hiệu trưởng phân hiệu trường dạy nấu ăn lần trước đã tới đón cậu, lúc đó vì quan hệ giữa trường và Phùng ký, quản lí chi nhánh không tiện khiến người ta mất mặt, nghĩ dù sao chỉ là đưa hàng đến nhà, hẳn không nhiều vấn đề, vậy nên giữ người lại, chuyện này cũng không báo lại với Kiến Vũ. Không ngờ lần này bị Kiến Vũ bắt được thói xấu, nhất thời quản lí chi nhánh cảm thấy thật mất mặt.

“Quản lí Dương, trước anh ở chi nhánh Bắc Kinh công tác, tôi thấy năng lực của anh rất tốt, cư xử cũng tương đối cẩn thận, cho nên mới điều anh tới đây.” Kiến Vũ ngồi trên ghế, lật giở hồ sơ nhân viên của chi nhánh, “So với người khác, hẳn anh biết rõ hơn, Phùng ký có thể phát triển đến nay đều dựa vào Phùng ký lấy thành ý đãi khách, dựa vào sự tận tình phục vụ của nhân viên Phùng ký với khách hàng.”

“Đúng vậy.” Quản lí Dương cúi đầu, tuy cậu chủ này nhỏ tuổi hơn anh ta nhưng khi nghiêm túc vẫn làm người ta phải kính nể.

“Chuyện hôm nay, nói nhỏ cũng được, nói lớn cũng được, có thể anh nghĩ, vì nể mặt mũi người ta, nhận một hai nhân viên cũng không sao, nhưng anh có nghĩ đến không, hôm nay vị hiệu trưởng này đến nhờ anh, hôm sau lại có người khác đến? Anh nhận người này, mở tiền lệ, người khác giới thiệu, anh nhận hay không nhận? Không nhận, là làm mất lòng người, nhận, anh có thể đảm bảo họ công tác tốt như những nhân viên khác đã được huấn luyện không?”

Quản lí Dương ban đầu còn không phục, nhưng nghe Kiến Vũ nói xong, ngẫm nghĩ kĩ lại, bắt đầu thấy mình xử sự lỗ mãng rồi.

“Ông chủ, lần sau tôi sẽ chú ý.”

Tuy Quản lí Dương đã cam đoan nhưng Kiến Vũ vẫn còn lo lắng, dù sao thì chi nhánh này cách cửa hàng chính quá xa, cậu không thể thường xuyên tới, nếu quản lí ở đây có vấn đề thì kế hoạch khai thác thị trường ẩm thực của Thiên Tân lần này sẽ gặp khó khăn, không những thế, cậu có ý định mở rộng phạm vi chi nhánh ra toàn quốc, nếu không thể có biện pháp giải quyết tốt vấn đề đi cửa sau này, chẳng lẽ cậu quanh năm suốt tháng chạy khắp các chi nhánh? Cậu không định học Gia Cát võ hầu (Gia Cát Lượng) – tự làm mình mệt chết. Nhưng nghĩ trái nghĩ phải vẫn không ra biện pháp gì hay, xem ra đành tạm thời như thế đã, chờ có nhóm quản lí mới lại phải thêm một hai người tới hỗ trợ Quản lí Dương, có điều sau khi về, cậu phải làm một bản qui định thưởng phạt thật tỉ mỉ, để các quản lí sau này không dám tùy tiện mở cửa sau.

Sau khi Kiến Vũ rời Thiên Tân, chưa được bao lâu, Quản lí Dương liền tìm cơ hội đuổi việc nhân viên nọ, hiệu trưởng phân hiệu muốn xin giúp cũng không được vì cậu ta bị bắt quả tang, chỉ đành hung hăng mắng thảm Phùng Kiến Vũ và Quản lí Dương một trận. Vài ngày sau, hiệu trưởng nọ lại bắt đầu xưng anh xưng em thân thiết với Quản lí Dương, nhưng lúc này ông ta muốn đưa người vào Phùng ký không còn dễ như trước nữa.

Không lâu sau khi Kiến Vũ về Bắc Kinh, trường học lại khai giảng, kì thi trước cậu làm tốt lắm, lần này rốt cuộc giật được học bổng hạng nhất mơ ước đã lâu. Phùng Thiếu Hoa thấy Kiến Vũ cầm giấy khen về nhà thì cao hứng còn hơn cả khi cậu đưa sổ tiết kiệm cho ông. Kiến Vũ không khỏi oán thâm trong lòng, xem ra cha cậu mắc tật xấu của người xưa, quan niệm chỉ có học giỏi mới là tài.

Sau khai giảng, Kiến Vũ tỉ mỉ nghiên cứu danh sách những môn bắt buộc còn lại và những học phần cần hoàn thành, mình đã hoàn thành hơn phân nửa môn bắt buộc, cuối kì trước đã chọn nốt mấy môn bắt buộc còn lại, thêm mấy môn tự chọn, phỏng chừng một năm có thể hoàn thành toàn bộ học phần, lúc đó xin tốt nghiệp sớm là được. Kiến Vũ nói chuyện này với Phùng Thiếu Hoa, ông không lo chuyện khác, dù sao ông rất tin tưởng khả năng của con mình, chỉ lo một điểm, là sợ cậu quá tải.

“Con à, con phải chạy hai đầu như thế, có chịu được không? Tốt nghiệp muộn một năm có sao đâu? Dù sao quá trình đại học là 4 năm, gấp làm gì?”

“Cha, không phải con sốt ruột, chỉ là thấy chương trình học này con đều có thể ứng phó, không muốn lãng phí nhiều thời gian mà thôi.”

“Đứa nhỏ này, đến trường sao lại nói là lãng phí thời gian? Hồi cha còn trẻ, nhà ai có sinh viên thì người nhà ra đường đều hình mũi lên trời, dù bây giờ nhiều sinh viên hơn xưa nhưng con cũng không thể coi đó là trò đùa chứ.”

Kiến Vũ vội vã chặn lời ông lại, nếu để ông nói thêm, chắc cậu sẽ phải học đủ 4 năm đại học mất thôi. Tuy nói không sao nhưng những gì trong trường dạy cậu đều đã học một lượt, bây giờ phải ngồi nghe thêm lần nữa, lại vẫn là phong cách giảng dạy của giáo sư bây giờ, mùi vị của dằn vặt đó à, miễn bàn. Nếu có thể, Kiến Vũ thật muốn xin miễn học, thi luôn cho xong.

“Cha à, con có cân nhắc cả, cha đừng lo lắng.”

Cuối cùng Phùng Thiếu Hoa không thuyết phục được Kiến Vũ, chỉ đành dặn dò thêm mấy câu, chú ý giữ sức khỏe, đừng để bản thân mệt quá. Kiến Vũ liên tục vâng dạ, việc này thế là xong.

Cứ như vậy, mỗi tuần, thời gian chủ yếu của Kiến Vũ đều dồn cho việc học ở trường, chuyện kinh doanh của Phùng ký và Purple Line đều do các quản lý phụ trách. Song, chế độ trưởng nhóm triển khai trước đây giờ đã phát huy tác dụng khá lớn, hiện tại Phùng ký và Purple Line đã bắt đầu có tiếng, trước đó còn có phỏng viên tới phỏng vấn. Kiến Vũ không nghĩ nhiều, đến một phần trang báo cũng không xem, chẳng qua đó là một loại quảng cáo miễn phí cho Phùng ký mà thôi. Còn Phùng Thiếu Hoa lại khác, thấy có người tới phỏng vấn thì rất vui vẻ, suýt nữa đã định lôi bộ âu phục dưới đáy hòm ra mặc.

Ngẫu nhiên Trương Mĩ thấy được đoạn tin về Phùng ký, đọc giới thiệu về Kiến Vũ, lại âm ỉ với Thẩm Chư một trận nữa, tuy bị Thẩm Chư mắng cho một trận nhưng vẫn nảy ra ý mới.

Mà đối với tất cả chuyện này, Kiến Vũ – hiện đang chuyên tâm học tập, không hề hay biết.

18. Chương 18

Kết thúc buổi học hôm nay, Kiến Vũ thu dọn sách vở, ra khỏi lớp. Hôm nay là ngày khai trương chi nhánh của Purple Line, vốn là cậu phải đến nhưng sáng nay lại có giờ của môn bắt buộc nên đành để Phùng Thiếu Hoa đến đó một mình. Cũng may qui mô của Purple Line nhỏ hơn Phùng ký, nói là lễ khai trương nhưng cũng chỉ là đốt mấy băng pháo mừng mà thôi.

Kiến Vũ nhìn đồng hồ, vẫn kịp thời gian tới Purple Line xem. Vừa ra đến cổng trường, Kiến Vũ đã thấy tiểu Hạ đứng đợi ở đó, thấy cậu ra vội vã đến gần.

“Tiểu Hạ, sao em lại đến đây?”

Tiểu Hạ chờ dài cả mặt, gặp Kiến Vũ đi ra vội vã nói, “Người đàn bà vong ơn phụ nghĩa kia lại tới rồi, nói muốn tìm anh, em đã nói anh không có ở đó, bà ta liền bắc ghế ngồi ngay cửa nhà hàng, không nói năng gì nhưng cũng không nhường đường, cứ thế nửa ngày, làm cho nhà hàng không làm việc được, ông chủ đã đi đến chi nhánh Purple Line rồi, hiện tại trong nhà hàng không có ai, em với chị Yến đều không nói được bả ấy, chị Yến bảo em đến đây tìm anh.”

Kiến Vũ nghe xong, đoán là Trương Mĩ lại tới gây chuyện, lần trước mình đã nói rõ với họ rồi, sao bà ấy vẫn chưa từ bỏ ý định? Trầm ngâm một chút, Kiến Vũ quyết định xử lý tốt chuyện này, không thể để cha lại tức giận.

Kiến Vũ không nói gì thêm, cùng tiểu Hạ về Phùng ký. Hiện tại Phùng ký vẫn đang ở lại lầu hai của Purple Line, không hề treo biển Phùng ký. Trước kia khai trương chi nhánh ở Thiên Tân, Kiến Vũ vốn định mau chóng đưa Phùng ký tách ra ngoài nhưng bận rộn quá, hiện tại vẫn chưa làm được. Thẩm Chư và Trương Mĩ vốn không biết Purple Line là của nhà cậu, cũng chưa từng đến đó, sao hôm nay Trương Mĩ lại biết mà tìm đến?

Kiến Vũ xuống xe bus, cùng tiểu Hạ vào Purple Line. Quả nhiên, đến gần đã thấy Trương Mĩ ngồi ở ngoài cửa, bên ngoài còn có một đám người vây quanh, nhân viên trong nhà hàng đều thấy xấu hổ. Kiến Vũ chú ý đến tờ báo trong tay Trương Mĩ liền hiểu ra, phỏng chừng Trương Mĩ nhìn thấy tin tức trong bài báo đó nên đến đây.

Kiến Vũ đến trước mặt Trương Mĩ, nói với bà, “Thím, thím làm gì thế? Có chuyện gì vào trong rồi nói.”

Trương Mĩ nhìn Kiến Vũ một chút, ngoài dự định của cậu liền đứng lên bước vào. Kiến Vũ không nói gì thêm, chỉ bảo nhân viên ai về việc này, đưa Trương Mĩ lên phòng nghỉ của nhân viên ở lầu 2. Cũng may Trương Mĩ chặn ngoài cửa không lâu như tiểu Hạ nói, lại không hề âm ỉ gây sự như lần trước, người xung quanh thấy bà đi theo Kiến Vũ vào trong liền tản mát đi, nhân viên của nhà hàng thấy vậy mới thở phào nhẹ nhõm, thấy có khách tới lại vội vã tươi cười ra đón.

Trong phòng nghỉ của nhân viên ở lầu 2, Kiến Vũ rót cốc nước cho Trương Mĩ rồi ngồi xuống sofa bên cạnh đó.

“Thím, lần này thím đến có việc gì? Có gì cần nói lần trước tôi đã nói hết rồi.”

Trương Mĩ nghe Kiến Vũ nói, không hề ngẩng đầu, đặt chén nước xuống bàn, “phịch” một tiếng quì xuống trước mặt Kiến Vũ. Kiến Vũ hoảng sợ, vội vã đỡ Trương Mĩ đứng lên, “Thím, thím làm gì thế?! Thế này chẳng phải làm con cháu tổn thọ sao?!”

Thế nhưng mặc Kiến Vũ lôi kéo thế nào, bà cũng không đứng dậy, Kiến Vũ đành chịu, chỉ có thể hỏi, “Thím, thím thật ra định làm gì?”

Trương Mĩ lúc này mới mở miệng, “tiểu Vũ, thím biết mình sai rồi, thím không nên nảy lòng tham giành cửa hàng nhà con, cũng không nên đến gây sự trước cửa nhà con.” Trương Mĩ dừng một chút, giọng đã nghẹn ngào, “Thím cũng biết không nên đến tìm con, nhưng mà thím hết cách rồi!”

Trương Mĩ nói đến đó, Kiến Vũ đã đoán được lần này bà đến đây vì mục đích gì, “Là vì Thẩm Lương?”

Nghe Kiến Vũ nói đến tên Thẩm Lương, Trương Mĩ rốt cuộc khóc thành tiếng, “tiểu Vũ, thím van con, con giúp thím lần này đi. Mấy ngày nữa thằng Lương sẽ bị tuyên án rồi, luật sư bảo nó có khả năng bị đi tù nhiều năm, nó mới mười tám a! Một ngày vào tù, cả đời nó thế là xong! Thím van con, giúp thím lần này, thím chỉ có một đứa con đó thôi, xin con cứu nó với! Thím về sau làm trâu làm ngựa báo đáp con!”

Trương Mĩ vừa khóc vừa nói, thấy Kiến Vũ sầm mặt không phản ứng lại nắm lấy ống quần cậu định đập đầu lần nữa.

Hai người đang giằng co không dứt, Thẩm Chư đẩy cửa bước vào, hai mắt cũng đã đỏ bừng, thấy Trương Mĩ quì trên mặt đất khóc cũng không nói thêm, chỉ đi tới kéo bà dậy, “Thôi thôi, bà muốn làm khó cho tiểu Vũ sao? Thẩm Lương phạm pháp mới bị đi tù, tiểu Vũ có thể giúp được gì?”

“Chú Thẩm” Kiến Vũ gọi một tiếng, “Chú đưa thím về nhà đi, chuyện này con không có cách nào giúp được chú thím đâu.” Nói xong quay mặt đi, không nhìn hai người nữa.

Thẩm Chư gật đầu, “Chú biết, thằng Lương có ngày hôm nay cũng là trừng phạt đúng tội, nếu thật sự bị đi tù vài năm không biết chừng lại là chuyện tốt, có cơ hội sửa lại tật xấu, đi ra lại một lần nữa làm người. Nếu như năm ấy chú không đuổi nó về quê mà để nó bên mình dạy dỗ cẩn thận, chưa biết chừng sẽ không đến nông nổi này.”

“Chú Thẩm...” Đối với Thẩm Chư, Kiến Vũ vẫn nặng một niềm cảm kích trong lòng, nhưng những chuyện xảy ra trong một năm này đã khiến hai nhà triệt để trở mặt, Kiến Vũ không có khả năng chỉ vì mấy câu của bọn họ mà làm chuyện gây tổn hại cho bản thân. Nghĩ biện pháp giúp Thẩm Lương là chuyện Kiến Vũ không có khả năng, cũng là chuyện không muốn làm.

“Tiểu Vũ, con không cần nói, chú hiểu, chờ nhận được phán quyết của tòa, chú thím sẽ lại về quê, ở nhà còn mấy mẫu ruộng, hai vợ chồng chú tần tiện chăm chỉ một chút, chờ đến ngày thằng Lương ra tù có thể cho nó một mái nhà.”

Thẩm Chư nói xong, cùng Trương Mĩ tạm biệt Kiến Vũ, hai người đỡ nhau ra về, hán tử khi xưa đỉnh thiên lập địa nay nháy mắt như già đi mười tuổi.

Kiến Vũ thở dài, không biết phải nói gì.

Vài hôm sau, phán quyết cho Thẩm Lương được thông qua, cố ý hành hung (chưa thực hiện được), năm năm tù. Tòa tuyên án xong, Trương Mĩ khóc lớn đến bất tỉnh tại chỗ, Thẩm Chư không sao nói lên lời, ngẩn ra nhìn Thẩm Lương, chỉ nói được một câu, “Con à, cải tạo cho tốt, cha và mẹ về với ông bà chờ con, con còn trẻ, năm năm chẳng mấy chốc là xong.”

Thẩm Chư chưa kịp nói thêm, Thẩm Lương đã bị cảnh sát đưa đi, nhìn con đi mỗi bước lại ngoảnh đầu nhìn, Thẩm Chư rốt cuộc không nhìn nổi nữa, thất thanh khóc.

Phùng Thiệu Hoa và Kiến Vũ biết chuyện, đều không nói thêm gì, lẽ trời đạo người, mầm xấu mình trồng xuống thì phải nhận quả đắng. Nhưng Kiến Vũ biết, trước khi vợ chồng Thẩm Chư về quê, cha cậu lên đi gặp Thẩm Chư một lần, sau khi trở về, viên mắt đã đỏ hồng. Dù sao hai người cùng nhau lớn lên, cùng nhau rời quê hương kiếm sống, tình cảm mấy chục năm nay, tuy nói hai nhà đã trở mặt với nhau nhưng quá khứ ấy làm sao bỏ qua toàn bộ mà coi như xa lạ được.

Kiến Vũ thấy cha mình mấy ngày cứ ủ rũ liền nói, “Cha, cha đừng nghĩ nhiều, sức khỏe của cha không tốt, suy nghĩ nhiều không tốt đâu. Nếu thực sự không yên lòng, chờ đến cuối năm con về quê một chuyến, nếu gia đình chú ấy khó khăn chúng ta sẽ giúp một tay.”

Phùng Thiệu Hoa nghe xong cũng không nói thêm gì, một thời gian sau mới lại dần bình tâm như trước. Kiến Vũ lúc này mới thở phào, phỏng chừng cha tạm thời gác chuyện đó sang một bên rồi. Nói đến chuyện năm mới về quê, Kiến Vũ đã sắp quên mất quê cũ của mình ra sao. Kiếp trước lần cuối về nhà là lúc đưa tro cốt cha về với ông bà. Nghĩ tới đây, Kiến Vũ giật mình, sao lại nhớ tới chuyện đó? Không biết vì sao, lòng cậu nảy lên một dự cảm không tốt.

——&&&——

Trương Chấn nhìn đơn xin nghỉ việc trong tay, lại nhìn Vương Tuấn Tú, đẩy đẩy mắt kính, “Tuấn Tú, cháu nghỉ kĩ rồi?”

“Vâng.”

“Tuấn Tú, với năng lực của cháu, không đến năm năm sẽ thăng tiến đến ngang với chú, vì sao lại đột ngột nghỉ việc? Chuyện này phụ thân cháu biết không?”

Wang Tuấn Tú cười cười, “Việc này ba cháu biết, cháu đã nói với ông ấy trước đó rồi.”

“Thế à.” Trương Chấn gật đầu, “Nghỉ việc rồi cháu định làm gì?”

“Cháu chuẩn bị tiếp nhận công ti thuyền của ba cháu. Hai năm nay sức khỏe ba cháu không tốt, anh cháu có công ti địa ốc riêng, Vương Vĩ thì đang đi học, cháu muốn cố gắng báo hiếu.”

Wang Tuấn Tú nói như vậy, Trương Trấn không thể nói gì thêm. Vương Sâm là lãnh đạo cũ của ông, Vương Tuấn Tú lại là một nhân tài, ông vốn định giúp đỡ một chút, nhưng hôm nay thấy cậu ta không còn đặt tâm tư vào công tác, cũng đành phê duyệt đơn thôi việc của cậu ta.

“Cảm ơn ngài thời gian qua đã chỉ bảo cháu.”

Trước khi đi, Vương Tuấn Tú trịnh trọng cúi thật sâu chào Trương Chấn, ông gật đầu.

“Về nhà thay chú hỏi thăm phụ thân cháu, có thời gian chú sẽ tới thăm ông ấy.”

“Nhất định ạ.”

——&&&——

Kiến Vũ ra cửa, thấy một chiếc xe Audi A6 quen thuộc, không tự chủ được nhíu nhíu mày.

Wang Thanh ra khỏi xe, thấy Kiến Vũ không được vui vẻ lắm, sờ sờ mũi, xem ra lần trước khiến cậu xù lông rồi. Song có thể làm cậu xù lông vẫn hơn so với để cậu cứ xa cách như xưa, cứ khoắc lí do việc chung là hết chuyện.

“Hi, Kiến Vũ.” Vương Thanh bước về phía Kiến Vũ, quả nhiên thấy cậu lùi lại vài bước, đề phòng anh thế cơ à? Theo lí thuyết, trong mắt người thường, anh cũng thuộc dạng ưu tú mà.

“Vương tổng, xin chào.” Kiến Vũ cố khống chế nắm tay của mình, lần trước từ Thiên Tân về cậu vẫn luôn mong muốn cho người này một trận, hôm nay anh ta tự dâng lên cửa, đánh hay không đánh đây? Đánh Vương Thanh, liệu hôm sau cậu có bị người ta chụp bao tải luôn không?

“Kì thực lần này tôi tới để xin lỗi chuyện bữa trước.”

“Xin lỗi?”

“Đúng vậy.” Vương Thanh gật đầu, vẻ mặt trông vô cùng thành khẩn, “Tửu lượng của tôi không cao, say sẽ hôn bừa người khác, chắc là Amanda và Alise quên nói cho cậu, nếu từng quấy rối cậu, tôi thực sự xin lỗi.”

“Cái này...” Vương Thanh đã nói như thế, Kiến Vũ không thể lên tiếng trách cứ anh, người ta cũng đã nói người ta uống say làm bậy, chẳng lẽ mình còn cố cãi là khi ấy anh ta không say sau đó đường đường chính chính cho anh ta một trận? Kiến Vũ không phải người vô lí như thế nhưng nghĩ đi nghĩ lại thế nào vẫn thấy bản thân đã bị chơi xỏ một phen rồi!

Vương Thanh thấy nắm tay của Kiến Vũ siết lại, siết lại, cuối cùng thả lỏng thì thở phào nhẹ nhõm. Tuy nói bị mèo cào mấy cái không đau chẳng ngứa nhưng nếu là bị con báo con tạng vài vuốt thì không còn là chuyện đơn giản nữa rồi.

“Để tỏ lòng xin lỗi cậu, tôi mời cơm nhé!”

Lại ăn? Lần trước chưa ăn đủ sao?

Kiến Vũ không khỏi bĩu môi, lại đi ăn cái loại thịt còn rỏ máu rùng rùng đó, cậu xin kiêu!

Vương Thanh không thanh minh thêm, kéo Kiến Vũ lên xe. Kiến Vũ ngồi trên xe Vương Thanh, nghĩ thế nào vẫn thấy mình thiệt to, nhưng đến tột cùng là khi nào chịu thiệt, cậu lại nghĩ mãi không ra!

Vương Thanh nhìn Kiến Vũ nhăn mày nhíu mi, tâm tình tốt vô cùng, nếu không phải sợ Kiến Vũ lại xù lông, anh thật muốn sầm sỡ khuôn mặt nhỏ nhắn kia mấy cái.

—————&&&—————

Vương Tuấn Tú về đến nhà, bất ngờ khi thấy Vương Thạc vẫn còn ở phòng khách xem tư liệu.

“Anh, không đến công ti à?” Vương Tuấn Tú buông túi tài liệu, cười hỏi một tiếng, rút khăn tay lau mồ hôi.

“Ừ” Vương Thạc bỏ tài liệu xuống, ra hiệu cho Vương Tuấn Tú ngồi lại, “Tuấn Tú, em ngồi xuống, anh có chuyện muốn hỏi.”

Vương Tuấn Tú nhìn vẻ nghiêm túc của anh trai, thu lại nụ cười, “Anh, có chuyện gì ạ?”

“Em thực sự xin thôi việc rồi à?”

“Vâng, hôm nay em vừa làm xong thủ tục.”

Nghe được đáp án, trán Vương Thạc nhăn lại càng sâu.

“Tuấn Tú, em nghĩ kĩ rồi? Anh vốn nghĩ trong chuyện này ba hơi hồ đồ, em thực sự thích cậu bé Kiến Vũ kia? Có thể vì cậu ta mà buông tha tiền đồ của mình? Anh hi vọng sau này em không phải hối hận.”

Vương Tuấn Tú nghe anh trai nói xong, nở nụ cười, “Anh, em nghĩ trước đó em đã nói rõ ràng, em muốn có một gia đình. Về phần tiền đồ, nguyên nhân năm ấy em thi làm nhân viên công chức, ba không biết nhưng anh rất rõ ràng mà, không phải sao? Mẹ muốn ba để công ti thuyền cho Vương Vĩ, anh tự mở công ti bất động sản riêng, cho nên thôi thì em theo chính trị cũng được, dù sao cũng có quan hệ của ba ở đó rồi.”

“Vậy sao em lại đổi chủ ý? Không sợ mẹ tức giận?”

“Anh, tuy là bà ấy nuôi dạy chúng ta hơn mười năm, nhưng anh chắc nhớ rõ, mẹ để chúng ta vì bà ấy mà chết.”

Vương Thạc nghe đến đó cũng trầm mặc, cuối cùng mở miệng, “Tuấn Tú, em cũng biết, đó là tai nạn ngoài ý muốn, hơn nữa bà ấy là do ông nội làm chủ bắt ba cưới về.”

“Cho nên, chẳng phải chúng ta vẫn sống yên ổn với nhau hay sao? Nhưng mà, vì thứ em muốn, em không định bận tâm đến suy nghĩ của bà ấy, năm ấy có thể nhận Vương Vĩ vào nhà ta không có nghĩa là chúng ta phải cho nó tất cả.”

Vương Thạc nhìn em mình, “Tuấn Tú, em đã chắc chắn rồi? Em thực sự thích cậu Kiến Vũ đó?”

“Anh, em đã nói rồi, em chỉ muốn một gia đình, còn về phần tình yêu, cũng quan trọng nhưng không phải không thể thiếu. Ba mẹ kẻ vai sát cánh vài chục năm, từ trước giải phóng cho tới cách mạng văn hóa, hai người dìu nhau đi tới, chẳng phải sau đó vẫn bị người thứ ba chen vào sao? Anh nghĩ đó là tình yêu đích thực sao? Nếu thế Vương Vĩ ở đâu ra? Điều em cần chỉ là một người có thể cùng em sinh hoạt, cùng em tạo nên một mái ấm, không hơn.”

“Nhưng cũng không nhất định là Kiến Vũ chứ?”

Vương Tuấn Tú nở nụ cười, “Nếu cậu ta xuất hiện ở trước mắt em, mà em lại có thiện cảm với cậu ta, vậy sao không thể? Anh, cho dù có thể được đến hay không, nếu đã nhận định là nó mà lại không thử cố gắng, anh không thấy tiếc sao?”

Nghe Vương Tuấn Tú nói xong, Vương Thạch lần thứ hai trầm mặc, đúng vậy, không cố gắng một lần, lẽ nào không thấy đáng tiếc?

Trên đường, Vương Thanh vừa lái xe vừa trò chuyện đôi câu với Kiến Vũ, Kiến Vũ lại cứ mặc xác anh ta, tính toán thực thi “im lặng là vàng”. Về phần Vương Thanh định đưa cậu tới nhà hàng nào, Kiến Vũ cho rằng mình không cần hỏi. Quen biết Vương Thanh lâu như vậy, Kiến Vũ chưa bao giờ cho rằng Vương Thanh là một người có thể dễ dàng thay đổi quyết định của bản thân. Song, khi Vương Thanh dừng xe trước cửa một nhà hàng Nhật Bản, Kiến Vũ tròn tròn mắt.

“Vương tổng, chúng ta nhất định phải ăn ở đây à?”

“Sao thế, cậu không thích đồ ăn Nhật Bản?”

Kiến Vũ nuốt nuốt nước bọt, sushi là đồ ăn sống duy nhất cậu có thể ăn, đời trước lần đầu đưa khách tới nhà hàng Nhật Bản, mình cậu ăn hết 2/3 bàn cơm, lúc đó mặt của nghiệp vụ viên hướng dẫn cậu đen như đáy nồi, nếu không phải vì ngại khách còn ở đó thì anh ta đã giải quyết cậu tại chỗ luôn rồi. Kiến Vũ ăn đã nghiền, về nhà bắt đầu thượng thổ hạ tả, ôm lấy WC hơn 3 tiếng liền, Vương Vĩ khi đó ở cùng cậu đã gọi không biết bao nhiêu cuộc 120 (số điện thoại cấp cứu của Trung Quốc), đến lúc Kiến Vũ ra khỏi WC đã thấy dưới nhà có đến 5, 6 xe cứu thương hụ còi ầm ỉ. Cảnh tượng đó làm cậu triệt để cảm động, bị đưa lên xe cứu thương vẫn còn tính toán lúc về làm một bàn tiệc thật ngon đãi anh ta. Kết quả Kiến Vũ xuất viện chưa được bao lâu, Vương Vĩ đã tìm được giai nhân trẻ trung đảm đang, hai người lăn lộn trên giường với nhau ở nhà bị Kiến Vũ bắt được tại trận, cậu không nói thêm gì, chỉ tóm cả hai ném ra cửa. Đôi khi nghĩ lại, Kiến Vũ thấy Vương Vĩ hẳn nên cảm ơn mình vì đã “nhân từ” mà quẳng cả quần áo của bọn họ theo. Cũng từ đó, Kiến Vũ chưa từng tới nhà hàng Nhật Bản thêm một lần.

Vương Thanh thấy Kiến Vũ thần thờ đứng bên ngoài cửa không biết nghĩ gì bèn tiến tới vỗ vỗ vai cậu, “Cậu thực sự không thích đồ ăn Nhật?”

Lúc này Kiến Vũ mới lấy lại tinh thần, “Xin lỗi Vương tổng, có thể đổi địa điểm khác không?”

Vương Thanh nhìn Kiến Vũ, mắt kính màu lam ánh lên rõ ràng thần tình cậu lúc này, không nói gì thêm, chỉ gọi điện cho nhà hàng hủy đặt chỗ, sau đó mở cửa xe cho Kiến Vũ.

Kiến Vũ tựa người bên cửa sổ xe, cảm thấy sức lực trong người như bị rút hết. Từ khi gặp lại Vương Vĩ, từng giọt từng giọt kí ức kiếp trước như nhỏ vào lòng cậu, rõ nét đến mức khiến cậu cảm thấy khó tin. Có đôi khi, Kiến Vũ có cảm giác cuộc sống hiện tại giống như một giấc mộng, mộng ảo mà chân thực, nhưng nếu có một ngày tỉnh giấc, cậu biết làm sao?

“Cậu không sao chứ?”

Kiến Vũ đang đắm chìm trong suy tư của mình, bên tai bỗng vang lên âm thanh trầm thấp của Vương Thanh, quay đầu, nhìn sườn mặt anh, tuy vẫn đang chuyên tâm lái xe nhưng anh vẫn quan sát được sự biến hóa của cậu, dừng xe ở đèn đỏ, anh quay sang nhìn Kiến Vũ, “Trong người khó chịu à? Tôi đưa cậu về nhé, để hôm khác lại ăn cơm cũng được.”

Nói xong, đèn xanh vừa sáng, Vương Thanh nhấn chân ga, xe phóng vút đi.

Kiến Vũ lắc đầu, “Vương tổng, tôi không sao, anh bỏ thời gian tới tìm tôi, không thể để anh mất công. Nếu anh không ngại, gần đây có một nhà hàng của Phùng ký, tới đó cũng được.”

Vương Thanh nghe cậu nói xong, nở nụ cười, “Xem ra cậu nhóc này thù dai đây, lấy lời tôi nói trước đây ra trêu chọc tôi?”

“Đâu dám.” Kiến Vũ vội vã lắc đầu, “Hơn nữa tôi cũng không còn là trẻ con.”

Vương Thanh không để ý, vừa lái xe vừa nói tiếp, “Còn chuyện gì Cậu chủ Phùng không dám đây? Năm nay cậu mới 18 đi? Tôi thấy cậu bình thường hay suy nghĩ nhiều quá, chẳng phải cậu còn chưa tốt nghiệp đại học sao, trong mắt người thường không phải mới là một cậu choai choai thôi à.”

Nói xong, một tay cầm lái, một tay vươn tới xoa đầu Kiến Vũ.

Kiến Vũ dù sao cũng là người trưởng thành đã sống hai đời, nếu bị người khác đối xử như thế, chí ít cũng sẽ tức giận. Nhưng hôm nay vừa nhớ tới Vương Vĩ, Vương Thanh đối xử với cậu như thế này, cậu lại không hề thấy tức giận. Vương Thanh cho cậu cảm giác anh như một bậc cha chú trong nhà, mà lúc này Kiến Vũ cũng vui vẻ hưởng thụ trong giây lát cảm giác được người yêu thương che chở, tuy tính theo thực tế, Kiến Vũ còn lớn hơn anh vài tuổi.

Tới Phòng ký, nhân viên tiếp tân vô cùng kinh ngạc khi thấy Cậu chủ Phòng lại tới lúc này, còn mang theo Vương tổng, chẳng lẽ chi nhánh có chuyện gì?

Kiến Vũ không để tâm đến suy nghĩ của nhân viên nọ, cùng Vương Thanh vào nhà hàng, yêu cầu một lô ghế riêng, gọi mấy món Vương Thanh thích ăn. Lúc này, quản lý chi nhánh cũng chạy lại, thấy hai sếp lớn cùng tới, quản lý cũng lo có chuyện gì xảy ra. Tuy Kiến Vũ có lịch định kì đến các chi nhánh thị sát nhưng đột ngột tới mà không hề có dự liệu như hôm nay là lần đầu tiên... Phải biết rằng, tuy ở Phòng ký quản lý rất nghiêm ngặt nhưng đãi ngộ vẫn là đứng đầu trong giới, một quản lý như ông, lương tháng có thể gấp đôi so với vị trí quản lý ở nơi khác, ai làm ở Phòng ký đều không muốn mất đi công việc của mình, cho nên, đối với chuyện Kiến Vũ đột nhiên tới, từ quản lý đến nhân viên đều toát mồ hôi hột.

Đợi cho quản lý chi nhánh đi ra ngoài, Vương Thanh nhìn thực đơn đã gọi, “Sao toàn là món tôi thích ăn? Nếu tôi nhớ không nhầm, cậu thích ăn cay thì phải. Phục vụ, làm ơn thêm một phần đậu phụ ma bà, một phần gà viên xào ớt, một phần canh trứng tảo tía.”

“Vương tổng, nhiều như vậy, hai chúng ta ăn không hết, tôi không kén ăn, thế này là đủ rồi.”

Vương Thanh không để ý tới lời Kiến Vũ, chỉ bảo phục vụ nhanh chóng đi đặt món như đã gọi. Chờ phục vụ ra ngoài, anh mới quay lại cười với cậu, “Cậu chính là ông chủ của Phòng ký, hôm nay tôi đến đây tiêu tiền, hẳn là thấy tôi gọi càng nhiều càng cao hứng mới phải chứ, sao lại có chuyện tiết kiệm tiền cho khách? Hơn nữa, ăn không hết có thể gói mang về mà.”

Vương Thanh nói xong, véo véo mặt Kiến Vũ, ừm, xúc cảm quả nhiên vẫn như trong trí nhớ, trơn mịn tựa như đậu phụ non vậy.

Kiến Vũ nghe Vương Thanh nói, dở khóc dở cười, ông chủ tập đoàn Time quốc tế, giá trị con người lên đến hàng triệu, đến ăn cơm ở một nhà hàng nhỏ, ăn không hết còn muốn gói mang về? Nếu cậu bán tin này cho báo chí, không biết được bao nhiêu tiền nhỉ? Kiến Vũ vừa hắc tuyến đầy trán vừa cảm thán, hoàn toàn quên mất bàn tay mất nét đang véo mặt cậu. Chờ đến lúc cậu phản ứng lại, Vương đại tổng tài đã thần nhiên thu tay, bắt đầu nhàn nhã uống trà.

Vương Thanh thấy Kiến Vũ trừng mắt với mình, cười cười rút cho cậu một tách, “Cậu cũng uống một chút xem, trà của Phòng ký khá ngon nhỉ.”

Một lát sau, các món ăn đều được đưa lên, Kiến Vũ hỏi Vương Thanh có muốn uống thêm rượu không, Vương Thanh lắc đầu, Kiến Vũ bèn bảo phục vụ xới hai bát cơm, hai người đều có thói quen không nói chuyện khi ăn, vì vậy, lô ghế nháy mắt yên tĩnh lại, chỉ còn tiếng đũa chạm vào bát đĩa khe khẽ.

Kiến Vũ vừa ăn vừa nhìn Vương Thanh ngồi bên cạnh, nghĩ nghĩ, có nên tìm cơ hội nghiệm chứng lời Amanda nói lần trước? Vương Thanh có phải uống rượu đỏ với bia sẽ say ngay?

Vương Thanh đang say sưa gặm miếng sườn, bỗng nhiên cảm thấy toàn thân lạnh lạnh, ngẩng đầu liền thấy Kiến Vũ đang hí hóp mắt nhìn mình, anh không tự chủ được trầm nghĩ, về mặt này sao mà quen quá? Nếu Sheena hay Amanda có ở đây sẽ giật mình kinh hô, về mặt của cậu Kiến Vũ lúc này trông giống hệt về mặt ông chủ Vương Thanh của các cô khi đang âm mưu hãm hại người khác!

Hai người ăn xong, Vương Thanh vén màn ra khỏi Phòng ký. Trời đã chấp choạng, sắp vào thu, chàng vạng đã hơi lạnh, trên đường người qua lại đông đúc hơn ban ngày nhiều. So với thời tiết nóng nực ban ngày, trời chiều se lạnh, ăn cơm xong ra ngoài tản bộ rất thích hợp.

Vương Thanh mở cửa xe nhưng không ngồi vào ngay mà hơi tựa vào cạnh xe, chống cằm nhìn Kiến Vũ đang chuẩn bị lách người vào, mở miệng, “Kiến Vũ, cậu biết không, theo như những đánh giá nghiêm ngặt mà nói, tôi được coi là một người tốt.”

Kiến Vũ bị một câu không đầu không cuối của Vương Thanh làm cho sửng sốt, Vương Thanh có phải là người tốt hay không thì có quan hệ gì với cậu?

Vương Thanh nhìn vẻ mặt khó hiểu của Kiến Vũ, cười cười, “Quên đi, tôi chỉ hi vọng sau này khi tôi đến tìm cậu, cậu không cần e ngại tôi là được rồi.” Nói xong, anh cũng ngồi vào trong xe.

Dọc đường, Kiến Vũ đắm chiêu suy nghĩ, cho đến lúc Vương Thanh đưa cậu về tới nhà vẫn chưa nghĩ ra câu đó của anh có dụng ý gì. Nghĩ không ra thì thôi, cậu không định để mấy lời vu vơ làm cho phiền não. Vốn không phải người đa sầu đa cảm, Kiến Vũ cho rằng hôm nay mình đã suy nghĩ nhiều lắm.

Thông suốt rồi, Kiến Vũ quyết định vào nhà tắm một cái, làm một giấc ngon, mai còn phải đi học.

Vừa về tới cửa, cậu đã thấy một chiếc Volkswagen quen quen đỗ ở đó, một người tựa bên cạnh xe, dưới chân đầy tàn thuốc.

“Vương đại ca?” Kiến Vũ đến gần, nhận ra người trước mặt.

Vương Thạc nghe được tiếng Kiến Vũ, ném điếu thuốc xuống đất, dập tắt.

“Kiến Vũ, cậu về rồi à.”

“Vâng” Kiến Vũ gật đầu, “Anh tới nhà sao không vào trong. Cha tôi chắc vẫn ở nhà đó.”

Vương Thạc lắc đầu, “Tôi là tới tìm cậu.”

“Tìm tôi?”

“Ừ” Vương Thạc gật đầu, “Gần đây cậu có gặp Tuấn Tú không?”

“Vương nhị ca? Có đấy ạ, lần trước anh ấy đến vì chuyện nhà cũ của chúng tôi. Lần này anh tới cũng vì chuyện đó?”

Vương Thạc nghe vậy thì biết Tuấn Tú chưa từng thổ lộ, sao lần này Tuấn Tú lại lỗ mãng như vậy? Chưa từng hỏi qua ý Kiến Vũ đã nhận định là người ta, lại còn bỏ việc luôn, nếu như Kiến Vũ không thích nó, vậy thì đứa em này của anh chẳng phải giống như một câu tục ngữ, “tiền và người đều không có” hay sao? Nghĩ tới đây, anh ta cảm thấy hơi vui vui, vội vỗ vỗ đầu, không hiểu mình nghĩ cái gì nữa.

“Kiến Vũ, cậu biết chuyện Tuấn Tú thôi việc rồi không?”

Kiến Vũ lắc đầu, chuyện đó có quan hệ gì với cậu sao?

“Ừm” Vương Thạc trầm ngâm một chút, “Có vài chuyện thôi để Tuấn Tú tự nói với cậu đi, Kiến Vũ à, kì thực thằng em này của tôi tuy rằng tính tình hơi khô khan một chút nhưng thực sự là một người tốt lắm, cậu thân cận với nó hơn một chút sẽ biết.”

Vương Thạc nói xong liền tạm biệt Kiến Vũ, lên xe ra về.

Kiến Vũ đứng ở cửa ngẩn người, không hiểu ra sao, hôm nay sao luôn có người nói với cậu những điều kì cục? Song cúi đầu nhìn tàn thuốc vương đầy trên đất, Kiến Vũ quyết định làm công dân tốt lấy việc giúp người khác là niềm vui cho mình một lần, về nhà cầm chổi và hót rác ra quét sạch tàn thuốc trước ngõ. Bác gái sát vách thấy Kiến Vũ đang quét dọn, vui vẻ gõ đầu cháu mình, “Tiểu Hổ tử, thấy không, sau này phải thành bé ngoan như anh Vũ vậy nhé.”

“Vânggggg!”

Kiến Vũ nghe thấy, cười cười, đổ tàn thuốc đi, sau đó về nhà cắt nửa quả dưa hấu mang sang tặng hai bà cháu.

Tạm biệt bác gái Tôn, Kiến Vũ về nhà, cha cậu đang ngồi dưới tàng cây hóng mát, vừa phe phẩy quạt vừa nghe bình thư, Kiến Vũ khóa cổng xong thì chương trình bình thư cũng kết thúc.

“Xong rồi hả con?”

“Vâng.”

Phùng Thiệu Hoa tắt radio đứng lên, “Không biết cậu Vương Thạc này làm sao, tới đây từ sớm, cha bảo cậu ấy vào nhà chơi lại cứ muốn đứng ngoài đó chờ con về. Hôm nay con không về ăn tối, cậu ta đứng bên ngoài đợi con hơn một tiếng đồng hồ, thế mà sao con vừa về, chưa nói được mấy câu đã đi luôn rồi? Con à, lần này Vương Thạc tới có chuyện gì thế?”

“Không có gì đâu ạ.” Kiến Vũ qua loa, “Cha à, con hơi mệt, đi tắm rồi đi ngủ luôn cha nhé, cha cũng đi ngủ sớm đi.”

“Haizzz”

Phùng Thiệu Hoa nhìn theo Kiến Vũ đi vào nhà, không biết có phải vì gần đây mệt mỏi quá không, ông luôn cảm thấy đứa nhỏ này dường như có tâm sự gì.

Kiến Vũ nằm trên giường, nhắm mắt lại, trong đầu vọng ra âm thanh của Vương Thanh, trên môi dường như còn lưu lại xúc cảm nóng rực đêm đó. Từ khi sống lại, cậu vẫn lảng tránh không để đụng tới điểm cảm kị nộ, thế nhưng đêm ấy Vương Thanh vô tình đẩy ra cánh cửa vẫn đóng chặt trong lòng cậu, thân thể Kiến Vũ theo bản năng nhớ lại ngọn lửa nhiệt tình kia, cậu vốn không phải người chưa từng trải, chỉ là từ khi sống lại vẫn cố quên đi điểm này, thế nhưng hiện tại Kiến Vũ không thể không nhìn thẳng vào nó. Kiến Vũ nghĩ, mình thật không hiểu ám chỉ của Vương Thanh sao? Đáp án đương nhiên là không thể. Nhưng tưởng tượng đến cảnh nói cho cha chuyện này, xung động trong lòng cậu phút chốc bị đè ép xuống. Kiến Vũ biết cha cậu không thể dễ dàng tiếp thu chuyện cậu là đồng tính, nhưng cậu cũng không thể vì hiếu thuận mà tìm một ai đó cưới vợ sinh con.

Rốt cuộc nên làm thế nào bây giờ, Kiến Vũ nghĩ đến nhức óc vẫn không thể cho ra một phương pháp giải quyết êm đẹp.

Cùng lúc ấy, Vương Thanh về đến nhà, rửa mặt thay đồ, mặc áo ngủ ngồi ở phòng khách, anh thích hưởng thụ khoảnh khắc tĩnh lặng lúc này. Nhìn lên lịch, nhớ tới chuyện gì đó, Vương Thanh đứng lên, đi tới bên điện thoại bàn bật ghi âm, quả nhiên máy liền truyền tới một giọng nói quen thuộc, đó là âm thanh của một ông lão đã quen ra lệnh, mang theo cảm giác tự tin vượt trội của người đứng trên kẻ khác.

“Thanh, cuối tuần sau ta tới Trung Quốc, con phải người tới đón ta.”

Vương Thanh nghe xong, lắc lắc cái ly chân dài trong tay, sau đó rót thứ nước đỏ tươi trong đó vào họng.

Xoay người đến bên cửa sổ lớn, mặt thủy tinh chiếu ra dáng cười quen thuộc của anh, màn đêm hôm nay, thật đẹp!

19. Chương 19

OS. thiết tình nhìn hai bạn vờn qua lại tui mệt lắm, giờ thì hay rồi, tiến lên đi lão Vương ^^

Vương lão gia kéo hành lí ra khỏi sân bay quốc tế Bắc Kinh, tuy mặc một bộ casual trông tựa như một du khách ngoại quốc nhưng ông ngang dọc thương trường gần nửa thế kỉ, tuy hiện tại đã giao quyền điều hành tập đoàn cho Vương Thanh nhưng trên người ông vẫn mang cảm giác tự tin của người đứng trên và khí thế sắc bén. Cho dù đã ngoài 70, đầu đầy tóc bạc nhưng vẫn mạnh mẽ như trước, trông ông trẻ hơn tuổi thật nhiều.

Sheena đứng ở cửa sân bay chờ ông, thấy Vương Lão gia đi tới, vội vã bước lại, cúi người thi lễ, “Xin chào Vương tổng! Hoan nghênh ngài tới Trung Quốc!” Sheena vừa nói vừa nhận lấy hành lí trong tay Vương Chính, không nặng lắm, chắc ông chỉ mang theo một ít quần áo và đồ dùng cá nhân.

Gương mặt đang nghiêm túc của Vương Chính rốt cuộc lộ ra nụ cười khi nhìn thấy Sheena, ông tháo kính râm xuống, đôi mắt màu lam giống Vương Thanh thêm một nét ấm áp, “Sheena, cô bé của ta, hôm nay ta

đã không còn là tổng tài của Time nữa rồi, chỉ là một ông lão vô công rồi nghề thôi, lẽ nào cháu không định cho ông già đáng thương này một cái ôm ấm áp sao?”

Sheena bất đắc dĩ muốn khinh bỉ mà lườm trời xanh một cái, tuy biết hành vi này bất nhã nhưng mỗi lần gặp Vương lão gia tử cô đều muốn làm thế. Đây là người đã đưa Time từ một xí nghiệp bình thường của gia tộc trở thành một trong năm mươi tập đoàn tài chính lớn nhất thế giới, trong công việc luôn nói năng nghiêm nghị, khiến cho thể nhân đều nghĩ tính cách của ông giống như những lời ca ngợi đăng trên các tạp chí kinh tế tài chính, nghiêm túc lạnh lùng, ai có thể ngờ, Vương Chính là một ông lão yêu nói giỡn? Tựa như Vương Thanh, rõ ràng là một con sói giảo hoạt, bề ngoài lại như một con bạch mã dụ ngoạn. Không hiểu sao ông cháu nhà này đều có tính cách khiến người ta đau đầu.

Nghĩ thì nghĩ vậy, Sheena vẫn tiến đến ôm Vương Chính một cái, sau đó đưa ông ra xe của cô.

“Vương tổng, sao ngài lại tới một mình? Quản gia Tyson không đi cùng ngài sao?”

“Lão già kia cũng định đi cùng nhưng ta không muốn cái bản mặt cứng đờ nước Anh đó làm hỏng hành trình vui vẻ này của ta, ta đến thăm cháu mình chứ có phải ra chiến trường đâu mà cần khẩn trương như vậy? Huống chi mang theo ông ta sẽ mất rất nhiều lạc thú, cho nên ta lên đổi chuyến bay sớm hơn, phỏng chừng ông ta đang tức gờ chân ở sân bay đấy.” Vương Chính nói xong, lại nghĩ tới cảnh ông quản gia già của mình bình thường đến một sợi tóc cũng phải vào nếp đang tức hỏn hển ở sân bay thì cười sang sảng đầy khoái trá.

Sheena bất đắc dĩ lắc đầu, không khỏi nhỏ một giọt lệ đồng tình với vị quản gia ở bên kia địa cầu, tuy rằng nước mắt của cô thường xuyên bị Tyson nói là nước mắt cá sấu.

Xe đi được không bao lâu đã tới trước cửa Time. Vương Chính xuống xe, Sheena nói với tiếp tân đưa ông vào thang máy chuyên dụng lên phòng làm việc của tổng tài, tuy đây là lần đầu ông đến Time nhưng nhân viên ở đây đều biết ông là boss cũ của tập đoàn nên đều vô cùng cung kính. Sheena thấy Vương Chính đã lên tầng 19 liền quay lại đưa xe vào bãi đỗ xe ở tầng hầm. Tuy cô có thể vào cùng Vương Chấn luôn nhưng tận đáy lòng cô không muốn đi, mỗi lần ông cháu nhà ấy gặp nhau đều sẽ gặp phải trạng huống ABC hoặc là XYZ gì đó, hai ông cháu thì nghĩ không có gì nhưng người xung quanh có thể gặp vạ lây. Đối với chuyện này, là người đã làm thư kí cho cả Vương Chấn và Vương Thanh, Sheena có kinh nghiệm đầy mình rồi. Nhếch môi môi đỏ mọng khôu gợi, cô quyết định không thể hòa mình vào đó, cô còn muốn sống thêm mấy năm nữa cơ!

Quả nhiên, không ngoài dự tính của Sheena, Vương Chính và Vương Thanh đang giằng co trong phòng làm việc. Amanda đem hai tách cà phê vào, sau đó vội vã thoát thân, những người làm việc bên cạnh Vương Thanh như cô đều biết, lần nào tổng tài cũ gặp tổng tài mới cũng đều có cuộc nói chuyện đầy “sóng gió” như vậy, luôn luôn có chuyện xảy ra! Đối với một người thông minh, phương pháp hạng nhất là rời xa tâm bão, bo bo giữ mình! Nghĩ tới đây, ba mỹ nữ phòng thư kí đồng thời nhìn về vị trí vẫn còn trống không của Sheena, quả nhiên gừng càng già càng cay, chị ấy mới là nhất! Nếu Sheena biết được mấy cô đang nghĩ gì, nhất định sẽ nhảy dựng lên, chẳng phải cô chỉ hơn ba người đó có 2, 3 tuổi thôi sao? Gì chứ già?

Vương Chấn ngồi đối diện với Vương Thanh nhìn anh tao nhả nhấp một ngụm cà phê, khước miệng giật giật, “Chris, con vừa nói gì đó? Là ta không nghe rõ hay là cách tổ chức ngôn ngữ của con có vấn đề?”

Vương Chấn đặt tách xuống, “Ông nội, ở đây xin gọi con là Vương Thanh hay Thanh, nhập gia tùy tục mà.” Dừng một chút, “Con nghĩ ông không nghe nhầm, con cũng không nói gì sai, nhưng con không ngại lặp lại lần nữa, con đang theo đuổi một người đàn ông.”

“Sau đó?? Về tay rồi thì làm gì?”

“Nếu cậu ấy tiếp nhận tình cảm của con, hai chúng con ở chung vui vẻ, vậy thì con muốn kết hôn với cậu ấy.”

Vương Chấn rốt cuộc nhin không được nhảy dựng lên, “Thượng đế ơi! Đang nói giỡn với ta đấy hả?”

“Không, ông nội, ông không phải tín đồ Thiên Chúa giáo hay Cơ Đốc giáo, ông không có tín ngưỡng tôn giáo cho nên thượng đế không nói giỡn với ông, con cũng thế!”

(Câu trên của Vương Chấn: Thượng đế! Người nói giỡn với ta phải không? – Người ở đây có thể hiểu là Vương Thanh hoặc là Thượng đế J)

Vương Chấn cau mày nhìn Vương Thanh một lát, lại ngồi xuống, nhấc tách cà phê uống một ngụm, không ngon như quán gia của ông pha, lúc này ông đang hối hận đã nhét quán gia của mình ở lại sân bay, “Nếu ta nói, ta không đồng ý?”

Vương Thanh tựa hồ đã sớm dự tính ông sẽ nói thế, anh cười cười đứng lên, bước tới trước mặt ông, “Ông nội, mười năm trước con muốn mở công ti riêng, ông không đồng ý, lúc đó, con đã nói gì, ông còn nhớ không ạ?”

Thấy Vương Chấn sững sốt một chút, như chợt nhớ ra điều gì, Vương Thanh lại nói tiếp, “Lúc đó con nói, ”con muốn mở công ti, không cần sự đồng ý của ông.“. Hôm nay, đáp án cho câu hỏi của ông, cũng như vậy.” Ý cười trong mắt anh càng sâu, “Con tìm vợ, không cần sự đồng ý của ông đâu!”

“Con chắc chắn?” Vương Chấn buông tách cà phê xuống, nhìn thẳng vào mắt Vương Thanh.

“Đương nhiên.”

“Cho dù ta thu hồi Time, đuổi con khỏi gia tộc, cho con trắng tay?”

“Cái đó phải xem ông có làm được không đã, đúng không ạ? Hơn nữa, nếu ông làm vậy, quán gia Tyson sẽ có phản ứng gì, con nghĩ không cần con nói đâu nhỉ?”

Vương Chấn trừng mắt nhìn Vương Thanh, sau đó, nở nụ cười.

***

Kiến Vũ ngáp dài bước ra khỏi phòng học, thời gian qua nhanh quá. Thời gian này, để tránh suy nghĩ miên man, mỗi ngày ngoại trừ ăn ngủ và học, toàn bộ tinh lực còn lại cậu đều đặt cả ở Purple Line và Phùng ký, hậu quả trực tiếp là theo đà tăng mạnh đột ngột của doanh thu, cậu cũng cấp tốc gây xuống, Phùng Thiệu Hoa thấy vậy, xót ruột lắm, tự oán trách sao ngày đó mình lại đồng ý với kế hoạch tốt nghiệp sớm của con làm gì, có lẽ con trai vì có thể sớm hoàn thành chương trình học nên mới liều mạng từng ngày như thế. Nhưng Phùng Thiệu Hoa cũng biết, một khi Kiến Vũ đã hạ quyết tâm sẽ không dễ dàng cải biến, ông đành mỗi ngày chăm chỉ hầm thuốc bổ cho con, lấy các loại nguyên liệu quý, không quan tâm giá cả cứ thế ném vào nồi, không chớp mắt một cái. Kiến Vũ thấy vậy, hít hà xốt của, cậu muốn nói với cha, mình chỉ là hơi mệt mỗi chứ không việc gì, toàn thân đều rất khỏe mạnh, không cần tắm bổ mỗi ngày thế chứ? Có điều tuy Phùng Thiệu Hoa đã gặt đầu, bữa sau lại bê đến một bát thuốc bổ bắt cậu uống sạch.

Nghĩ tới đây, Kiến Vũ cảm thấy một cơn lạnh dội từ đỉnh đầu xuống chân, cậu biết cha muốn tốt cho mình, nhưng mà cậu thật sự không tiêu hóa nổi nữa rồi. Không chỉ có vậy, hiện tại ba bữa cơm, Phùng Thiệu Hoa cũng đặc biệt chú tâm, mấy ngày trước không biết ông nghe ai nói canh cá diếc rất bổ, kết quả mấy hôm nay bữa nào cũng có món đó, Kiến Vũ ăn đến phát buồn nôn, món đó nói bổ là bổ cho sản phụ tăng sữa mà, cậu uống thì có lợi gì? Bất đắc dĩ, ý tốt của cha cậu biết rõ, chỉ đành tận lực điều chỉnh lịch làm việc và nghỉ ngơi của mình, nói chung không biết do cậu điều chỉnh lại lịch hay do thuốc bổ của Phùng Thiệu Hoa phát huy tác dụng, thời gian này cậu bắt đầu có chút thịt, sắc mặt cũng tươi tắn hơn một chút. Kiến Vũ khuyên can mãi, cuối cùng cũng khiến Phùng Thiệu Hoa tạm gác lại kế hoạch bồi bổ con.

Ra đến cổng trường, Kiến Vũ nhìn đồng hồ đeo tay, thấy còn sớm liền quyết định tới Phùng ký xem thế nào. Hiện tại Phùng ký đã tách khỏi Purple Line, lấy địa điểm cách đó không xa. Thời gian trước khu nhà cũ của cậu đã hoàn tất quá trình xây dựng lại, Kiến Vũ tới đó xem xét, thấy quy hoạch mới không thích hợp với điều kiện kinh doanh của Phùng ký nên bỏ kế hoạch mở lại nhà hàng Phùng ký ở đó. Lúc đó Vương Thạc cảm thấy đáng tiếc, gọi điện tới nói nếu cậu đổi ý, anh ta có thể cho cậu một vài điều kiện có lợi hơn trong hợp đồng, Kiến Vũ vẫn khéo léo từ chối. Cậu luôn làm việc thẳng thắn quyền đoán, nếu đã quyết định sẽ không muốn thay đổi.

Đang đứng đợi xe bus ở điểm chờ, một chiếc Volkswagen dừng bên cạnh cậu, cửa xe bị hạ xuống, Vương Tuấn Tú cười chào Kiến Vũ, “Kiến Vũ, trùng hợp gặp cậu ở đây, muốn đi đâu, tôi đưa cậu đi một đoạn?”

Kiến Vũ muốn nói, trường cậu ngay gần đây, gặp anh ta ở chỗ này không có gì kì quái có phải không?

“Chào anh, Vương nhị ca.” Kiến Vũ cũng mở lời, “Tôi định tới Phùng ký, chỉ đi vài trạm xe, không cần làm phiền anh đâu ạ.”

“Phiền gì đâu, lên đây đi.”

Ngay lúc họ đang nói chuyện, xe bus Kiến Vũ chờ đã vào điểm dừng, Kiến Vũ không nói nhiều lời liền tạm biệt Vương Tuấn Tú, nói lần sau lại trò chuyện lâu hơn rồi ba chân bốn cẳng nhảy lên xe bus.

Vương Tuấn Tú nhìn theo xe bus đi xa dần, dừng ở đó một lát, khoe miệng hơi nhếch lên, quay đầu lái xe đi.

Kiến Vũ ngồi trên xe bus, nhìn cảnh bên đường lướt qua, trong lòng có chút áy náy. Mấy chuyện phát sinh gần đây có gì đó lạ lùng, Kiến Vũ không muốn đào sâu nhưng không thể không cân nhắc lại, bao gồm cả hành động kì quái của Vương Thanh, những lời là lạ của Vương Thạc hay ý đồ hôm nay của Vương Tuấn Tú. Kiến Vũ nhú nhú mày, có lẽ đã đến lúc cậu nên tính toán chuyện sau này tỉ mỉ một chút.

Tới Phùng ký, Kiến Vũ cũng nhân viên trong nhà hàng chào hỏi, nhân viên ở đây phần đa là từ cửa hàng cũ tới như tiểu Yến và tiểu Hạ, còn cả mấy cậu đưa hàng đến nhà, hiện tại đều đến đây làm việc nên không có nhiều xa lạ hay ngăn cách với Kiến Vũ, thấy cậu tới thì chào hỏi một chút xong liền ai về việc nấy, không giống nhân viên chi nhánh cứ nơm nớp lo rằng có chuyện to tát gì xảy ra.

“Anh Kiến Vũ, anh tới rồi.” Tiểu Hạ bưng một khay thức ăn đi ra, lúc này đang là giờ dùng cơm, các bàn trong nhà hàng đã đầy người, nhân viên phục vụ phía trước làm không xuể, tiểu Hạ và tiểu Yến từ phòng bếp cũng ra giúp một tay.

“Ừ, hôm nay tình hình kinh doanh tốt đây.”

“Đương nhiên” tiểu Hạ cười cười, “Anh Kiến Vũ đợi một lát, em đưa đồ ăn cho bàn số 8 đã, nếu anh rảnh thì vào bếp xào mấy món đi, cho mấy tên nhóc không biết trời cao đất rộng kia lác mắt một phen, suốt ngày cứ khoe tay nghề mình tốt lắm rồi, thích múa rìu qua mắt thợ, không xem xem bản thân được mấy lạng mà khoe.”

Tiểu Hạ vừa nói vừa hất hàm về phía phòng bếp, sau đó bê thức ăn đến bàn cho khách, Kiến Vũ nghe xong, chẳng hiểu ra làm sao, chẳng lẽ có ai chọc giận cô nhóc này? Vào đến bếp, thấy mọi người đang bận không ngót tay, tiểu Yến vừa múc canh trứng mới chưng xong vào khay cơm, thấy Kiến Vũ, hơi mỉm cười chào.

“Cậu chủ đến rồi đấy à, tới giúp một tay nào, hôm nay không biết sao mà nhiều khách thế, ở đây không xong việc mất thôi.”

Kiến Vũ nghe thế cũng không rảnh suy nghĩ lại lời tiểu Hạ vừa nói, xắn tay áo lên, rửa sạch tay bắt đầu vào việc. Cậu làm mấy món sở trường như sườn xào chua ngọt, cà xào khoai tây, cánh gà kho tàu. Làm xong, đổ ra ba khay lớn, để hai cậu giúp việc trong bếp đem ra.

Lát sau, tiểu Hạ bước vào, cười cười dựng ngón cái với Kiến Vũ, “Anh Kiến Vũ biết không, ba món anh làm bưng ra ngoài, hương thơm cả sảnh, mấy khách gọi cơm đĩa không nhận được cũng bê đĩa tới bàn lấy một phần, chỉ được một lát đã hết phần nữa. Đây mới gọi là trình độ cao!” Nói xong còn cố ý liếc cậu trai đứng phía sau Kiến Vũ một cái. Kiến Vũ nhìn lại, nhận ra đó là Tô Thân – mới tốt nghiệp trường dạy nấu ăn, vừa định hỏi có chuyện gì xảy ra liền thấy tiểu Yến cười tủm tỉm nháy mắt với cậu, nhìn tiểu Hạ, lại nhìn sang Tô Thân, lấy hai ngón tay ghéo vào nhau, Kiến Vũ lúc này mới hiểu, ra là như vậy, cô nhóc này rung rinh rồi!

Vì vậy, Kiến Vũ cố ý quan sát Tô Thân một chút, quả nhiên thấy cách cậu trai này nhìn tiểu Hạ khác hẳn, mà khi nhìn cậu lại toát ra địch ý, có vẻ như hiểu lắm gì thì phải. Kiến Vũ không định giải thích, tâm tình cậu lúc này khá phức tạp, giống như ông bố vất vả nuôi lớn cô con gái cứng lại bị cậu nhóc hư lừa chạy mất, nghĩ thầm trong lòng, ranh con, muốn lừa cô nhóc nhà này cũng phải có chút năng lực chứ nhỉ? Vậy cho nếm mùi khó chịu vài ngày đã nhé.

—————&&&—————

Lúc này Kiến Vũ đang bận rộn trong bếp, một đầu bếp chính của Phùng ký vừa xin nghỉ phép vài ngày, tiểu Hạ liền lôi Kiến Vũ tới thế mạng. Phùng Thiếu Hoa ban đầu không đồng ý, khó khăn lắm mới vỗ béo

cho con thêm tí thịt trên người, không muốn để cậu chạy đi làm thêm, nhưng không thuyết phục nổi Kiến Vũ, ông đành đồng ý.

Kiến Vũ vừa nhắc món tôm chiên giòn khỏi chảo, tiểu Yến bưng một chồng khay không vào, thấy Kiến Vũ mồ hôi đầm đìa trên mặt liền đặt khay xuống, lại gần lau cho cậu. Mấy cậu phụ bếp đang ở đó nhìn thấy cảnh này thì nhăm nháy với nhau, xem ra bọn họ sắp có bà chủ nhỏ rồi đây. Tô Thân đang ngồi cạnh đó thái đồ ăn nhìn thấy, hừ mũi một tiếng, nhắc cái khay lên, chen giữa hai người đi ra, còn cố ý va vào Kiến Vũ một cái, cũng may Kiến Vũ kịp bám vào cái thớt bên cạnh nên không ngã.

Tiểu Hạ bước vào đúng lúc nhìn thấy cảnh đó, lửa giận bùng lên, chỉ vào mũi Tô Thân mắng xối xả. Tô Thân không nói gì, chỉ gân cổ đỏ mắt trừng Kiến Vũ, đến lúc bị mắng nóng máu lên mới thốt ra một câu, “Tôi chính là ngựa mất người này lằng nhằng đấy! Trông bộ dáng cũng đang hoàng mà bên trong không ra gì, có tiền thì giỏi lắm à? Cả ngày ghẹo người nọ dụ dỗ người kia, người như thế cô cũng để ý? Ngoại trừ bề ngoài trông khá hơn tôi, anh ta đối với cô có chỗ nào hơn tôi thật tình thích cô?”

Mấy câu khiến tiểu Hạ càng đỏ mặt hơn, có điều lúc này không phải là tức giận mà là mắc cỡ. Mấy lần Tô Thân nói muốn làm bạn trai cô, chưa nghĩ kĩ nên cô luôn qua loa cho xong chuyện, có lẽ bình thường thấy cô cùng Kiến Vũ cười đùa vui vẻ thì hiểu lầm rồi, nhưng hiện tại lại nói như vậy ngay trước mặt Kiến Vũ, anh ấy sẽ nghĩ cô thế nào?

Nghĩ như vậy, mắt cô đỏ lên, Tô Thân thấy vậy liền luống cuống, định bước tới lại bị Kiến Vũ gạt ra.

“Anh làm gì thế?” Đang tức đầy bụng lại thấy Kiến Vũ đẩy ra, tự tiến đến ôm vai tiểu Hạ, Tô Thân trừng mắt muốn động nắm tay, những người đứng cạnh đó vội vã giữ cậu ta lại.

“Tô Thân, cậu hồ đồ rồi à?! Ông chủ mà cũng dám đánh!”

“Mẹ kiếp, tôi mặc xác! Hôm nay tôi nhất định cho anh ta một trận.”

Kiến Vũ lạnh lùng nhìn, cậu vốn định khảo nghiệm anh chàng này một thời gian, nếu thấy được sẽ tác hợp cho hai người này. Nhưng hôm nay xem ra, Tô Thân không thích hợp với tiểu Hạ, tính tình dễ bị kích động, tiểu Hạ vốn là cô gái phôi bò, hai người này ở với nhau, có thể sao?

“Ở đây sao náo nhiệt thế này?”

Mấy người đang giằng co trong bếp, Vương Thanh đẩy cửa bước vào, thấy Kiến Vũ đang nắm vai tiểu Hạ, con người màu lam co rút lại nhưng vẫn cười nói, “tiểu Hạ, món thịt xào hành tôi gọi vẫn chưa xong à? Tôi thêm quá nên tới tận nơi đòi đây.”

Tiểu Hạ vội vã lau mắt, đang muốn nói gì đó, Kiến Vũ vỗ vỗ vai cô, ra hiệu cho tiểu Yến đưa cô tới phòng nghỉ thả lỏng một chút, sau đó quay lại nói với Vương Thanh, “Ngại quá, Vương tổng, ở đây có chút việc, món ngài gọi lát nữa tôi sẽ tự mình đưa tới.”

“Thế thì tốt.” Vương Thanh nở nụ cười, “Hôm nay ông nội tôi cũng tới, khẩu vị của ông ấy giống tôi, nếu là Cậu chủ Phùng tự tay làm thì tôi gọi thêm mấy món. Cậu làm cho tôi một phần sườn xào chua ngọt, thêm một phần thịt xào hành, món gà luộc lấy thêm một phần nữa. A, còn nữa, thêm một bát canh cà chua trứng.” Nói xong, cười cười véo mặt Kiến Vũ mấy cái, Kiến Vũ đứng trong bếp cả trưa, mặt bị hơi nóng làm cho đỏ bừng, nhìn là muốn bẹo vài nhát. Vương Thanh là người chưa bao giờ kìm nén bản thân, cho nên, anh quang minh chính đại mà véo đã tay.

Kiến Vũ gạt đầu, không nói gì, Vương Thanh véo mặt cậu không phải lần đầu, hôn cũng hôn rồi, véo mặt vài cái có là gì.

Chờ Vương Thanh đi khỏi, Kiến Vũ phân phó nhà bếp làm thêm mấy món, về phần Tô Thân, Kiến Vũ trực tiếp gọi quản lí nhà hàng tới, trừ luôn nửa tháng lương của Tô Thân, mặt khác nói cho quản lí, từ hôm nay Tô Thân không cần đến làm nữa, về nhà viết kiểm điểm đưa cho tiểu Hạ xem, nếu cô bé thông qua thì cho quay lại làm, ba lần không được thì đuổi việc luôn. Kim Kangin không phục, còn muốn cãi mấy câu đã bị quản lí nhà hàng lôi ra khỏi bếp.

Trong lô ghế, Vương Chấn và Vương Thanh đang chờ Kiến Vũ mang đồ ăn tới, khay đĩa đồ ăn trên bàn họ đã sạch bách.

Vương Chấn rót chén trà uống một ngụm, gạt đầu, trà ngon không kém đồ ăn ở đây, “Thanh, Phùng ký này là con đầu tư đây à?”

“Vâng.” Vương Thanh đáp.

“Tốt lắm, tinh mắt đấy, đầu bếp và phục vụ đều là hạng nhất.” Vương Chấn trầm ngâm một chút, “Có ý định đưa thương hiệu này ra nước ngoài không?”

“Con cũng có nghĩ tới, nhưng ông chủ nhà hàng từ chối rồi.” Vương Thanh dùng đũa gắp gắp đĩa gà viên cay, bối mãi không thấy thịt, đành gấp miếng cà rốt cho vào miệng nhai nhai.

“Vì sao?”

“Ông chủ nhà hàng sợ cháu ông nuốt luôn cơ nghiệp của người ta ấy mà.”

Vương Chấn nheo mắt nhìn Vương Thanh, “Ta hiểu con còn hơn ba con ấy chứ, chủ nhà hàng này lo lắng đúng đấy, không lo mới là đứa ngốc!”

Vương Thanh ôm đầu kêu oan, “Ông nội, con là người âm hiểm thế sao?”

“Đương nhiên.”

“Vậy ông hiểu lầm con rồi, con không có hứng thú với nhà hàng này lắm, cũng không muốn cướp nó. Nếu mà con muốn thì nay nó đã không gọi là Phùng ký nữa rồi.”

“Vậy con có chủ ý gì?”

“Con là muốn người của nhà hàng này cơ, không phải nhà hàng.”

Vương Thanh cười tủm tỉm nói xong câu đó liền ngậm miệng, về phần Vương Chấn sẽ nghĩ thế nào, anh có thể đoán được 8/10.

“Người?” Vương Chấn oán thăm, thằng cháu này của ông còn gian hơn ông hồi ấy, lừa lấy người rồi, chẳng phải nhà hàng cũng theo về tay? Vương Chấn còn định nói gì đã bị Kiến Vũ đưa đồ ăn vào cắt đứt.

“Vương tổng, đồ ăn ngài gọi đã được mang lên đây ạ.”

Kiến Vũ gạt đầu với Vương Thanh, đặt đồ ăn lên bàn, thuận tay thu dọn đĩa bát đã dùng xong đi. Liếc nhìn Vương Chấn đang ngồi bên cạnh Vương Thanh, là một ông lão tóc bạc, tinh thần quắc thước. Ông ta là ông nội Vương Thanh? Quả nhiên là người một nhà, ánh mắt nhìn người khác soi mói y như nhau.

Vương Chấn thấy Kiến Vũ đi vào, ánh mắt cháu mình liền không rời khỏi cậu ta, tuy không hề lộ liễu nhưng là người nuôi anh khôn lớn, ông hiểu rõ anh hơn ai hết, đứa nhỏ trước mặt này đã lọt vào mắt cháu ông rồi. Song ngấm tới ngấm lui, thế nào vẫn thấy cậu ta là một Man 100%. Cháu ông cũng từng có bạn gái kia mà, sao bỗng dưng lại thích đàn ông? Lúc trước Vương Thanh nói chuyện này với ông, ông còn cho rằng cháu mình thích một cậu bé có vẻ ngoài xinh đẹp hoàn mỹ, nhưng cậu trai trước mặt này, giỏi lắm thì chỉ được tính là thanh tú một chút mà thôi. Kì thực bộ dáng Kiến Vũ trông rất dễ nhìn nhưng đối với người đã từng gặp vô số mỹ nữ như Vương Chấn thì chỉ được xếp vào hạng tầm tạm.

“Cậu bé, cậu là chủ nhà hàng này à?” Vương Chấn thấy Kiến Vũ thu dọn bàn chuẩn bị đi ra, cháu mình lại bình thần bắt đầu dùng bữa, rốt cuộc nhịn không được gọi cậu lại.

“Lão tiên sinh, xin chào, tôi là chủ nhà hàng này ạ.” Kiến Vũ quay người lại, cúi chào.

Lão tiên sinh?!

Vương Chấn bị đả kích rồi, người trong giới kinh doanh gọi ông là Vương lão, người không nhận ra cũng gọi một tiếng Vương tiên sinh, đứa bé này sao lại gọi ông là lão tiên sinh? Ông già đến thế cơ à?

Vương Thanh nhìn vẻ kinh ngạc của Vương Chấn, vui vẻ rồi, cậu Kiến Vũ này thật ghê gớm đây.

“Kiến Vũ, đây là ông nội tôi, cậu gọi là Vương gia gia là được.”

“Àh, Vương gia gia, chào ngài.”

“Ừ” Vương Chấn gật đầu, “Đồ ăn cậu làm rất ngon, tuổi còn trẻ đã có thể gây dựng một cơ nghiệp thế này, đúng là không đơn giản.”

“Đúng thế, ông nội, trước đây Kiến Vũ còn hùn vốn với người khác mở một công ti thương mại tên là HONG nữa.”

“À, việc này ta biết, Sheena có nói với ta rồi. Một cái công ti đang làm ăn êm đẹp lại để cho cái đồ nhà giàu mới nổi họ Lâm kia lấn qua lấn lại. Đúng là đồ chân đất không kiến thức.” Vương Chấn nói xong còn gật gù, Vương Thanh vội vã ho khan mấy tiếng. Vương Chấn quay đầu, thấy Kiến Vũ còn đứng bên liền nói, “Cậu bé, hôm nay là lần đầu gặp mặt, ta là bậc trên chưa chuẩn bị cái gì làm quà, hay là như vậy, ở Thái Bình Dương ta sở hữu một đảo nhỏ, diện tích không lớn, dùng để nghỉ hè cũng được, ta tặng cho cháu nhé, sau này có thể rủ Thanh tới đó chơi, cháu không được chê đâu đấy.”

“Cảm tạ ý tốt của ngài nhưng món quà này cháu không dám nhận.”

Kiến Vũ không rõ, bỗng dưng ông cụ này tặng cậu một hòn đảo để làm gì? Nhiều tiền quá không biết tiêu thế nào phải không? Hơn nữa, ý ông ta nói sao nghe như là nói với cháu dâu trong nhà ấy, Kiến Vũ cảm thấy mất tự nhiên.

Vương Chấn nghe Kiến Vũ nói vậy, nhú nhú mày, “Hay là cháu nghĩ quà không hợp ý?”

“Không ạ.” Kiến Vũ lắc đầu, “Vô công bất thụ lộc, cháu thực sự không tìm được lí do nhận món quà quý giá này của ngài. Cháu và Vương tổng chỉ là có mối quan hệ hợp tác, Vương tổng đầu tư cho Phùng ký đã là giúp đỡ cháu rất nhiều, nếu ngài thấy Phùng ký hợp ý ngài, vậy sau này mời ngài đến đây thường xuyên, đó là món quà lớn nhất ngài tặng cháu rồi.”

Kiến Vũ nói xong, cúi chào Vương Chấn và Vương Thanh, ra khỏi lô ghế, cậu không thể ở lại trong này thêm nữa, chuyện ngày hôm nay rất kì quái.

Vương Chấn nhìn Kiến Vũ đi ra ngoài, quay đầu nói với Vương Thanh, “Thanh, con còn chưa ra tay hả? Trước ta nghe con nói hay lắm, còn tưởng hôm sau con kết hôn luôn ấy chứ, làm ta còn mất công tra xem luật ở đây có cho phép kết hôn đồng tính hay không. Sao có vẻ như cậu bé này không để tâm đến con lắm, thậm chí là không hề có ý gì với con?”

“Ông nội, đồ ăn nếu không dùng ngay sẽ lạnh đấy.” Vương Thanh gắp xong một miếng sườn, lấy khăn lau tay, “Chẳng phải con đã nói với ông, con đang trong giai đoạn theo đuổi đấy à?”

“Vậy nhờ không đuổi được thì sao? Con đi kết hôn với ai bây giờ?” Kì thực Vương Chấn muốn nói, nếu không đuổi được thì đổi người khác đi, tuy ông không ngại cháu trai mình ở cùng một người đàn ông nhưng Kiến Vũ thực sự không lọt vào mắt ông được, tuy tay nghề nấu nướng rất tốt nhưng gầy quá, ôm lấy có thể thoải mái sao?

“Không đuổi được? Vương Thanh lại cầm một miếng sườn lên, “Vậy thì đuổi tiếp, đến khi nào được thì thôi.” Nói xong lại tiếp tục gắp sườn.

“Thanh, thực ra con thích cậu bé này chỗ nào?” Vương Chấn dừng một chút, tuy thấy lời này có vẻ không thích hợp nhưng vẫn hỏi ra, “Hơn nữa, nhìn cậu ta gầy như vậy, con ra tay được à? Không sợ ôm lấy không thoải mái?”

Vương Thanh lé mắt nhìn Vương Chấn, “Ông nội, con thích cậu ta ở điểm nào không phải chuyện ông cần quan tâm, con đã sớm nói, là con tìm vợ, không phải ông tìm, ông để ý làm gì? Tìm bạn đời không phải chỉ vì mỗi chuyện trên giường, nếu là vì chuyện đó, con tìm moneyboy còn tiện hơn. Hơn nữa, ôm lấy thấy thoải mái hay khó chịu là chuyện của con, cho dù hiện tại gầy, chẳng lẽ con không biết vỗ béo mới ra tay?” Nói xong, cầm khăn lau tay, “Còn nữa, đây là vợ tương lai của con, con không hi vọng nghe được người khác thảo luận chuyện ôm vợ mình có cảm giác gì, dù là ông nội cũng không được.”

Vương Chấn không nói gì nữa, ông nuôi Vương Thanh mười tám năm, sao đến bây giờ mới phát hiện cháu mình – không – biết – xấu – hổ – đến tình trạng này?!

Toàn bộ cuộc nói chuyện đều truyền vào tai Kiến Vũ đứng đó không xa, không lọt một chữ. Kiến Vũ quay đầu nhìn lô ghế nọ, hít sâu một hơi, tính toán trong lòng, tuy trên mặt vẫn trấn tĩnh nhưng hai cái tai đỏ

bình đã tiết lộ tâm tình cậu lúc này.

—&&&—

@_@. Ra tay đi nào lão Vương, có kịch hay để coi rồi đây.

20. Chương 20

Vương Chính ở lại Trung Quốc hai tuần rồi quay lại Mĩ. Tuy không nhiều thời gian nhưng hai tuần này đủ để ông nắm rõ sách lược kinh doanh của Time hiện nay, đưa ra ý kiến của ông trong vài vấn đề. Đối với những kiến nghị này, Vương Thanh khiêm tốn tiếp thu, đồng thời cũng phân tích một vài vấn đề trong đó, nếu cảm thấy thích hợp với sự phát triển tiếp theo của tập đoàn sẽ bổ sung vào kế hoạch quý tới. Dù sao Vương Chính cũng là người lẫn lộn thương giới cả đời, lượng muối ăn còn nhiều hơn lượng cơm anh từng ăn, cách nhìn vấn đề cũng có bất đồng lớn với Vương Thanh, Time có ngày hôm nay, công lao của ông tuyệt đối không thể coi thường. Đêm trước khi về nước, hai ông cháu cùng ngồi nói chuyện thật lâu, nội dung bao gồm cả kế hoạch phát triển vài năm tới của Time quốc tế cùng hiện trạng kinh doanh của công ti con ở Mĩ. Kết thúc đề tài chính, không tránh khỏi nhắc tới Kiến Vũ.

“Thanh, nếu con thật tâm thích cậu bé kia, ông không phản đối. Dù sao ông cũng không muốn thấy con trở thành một Tyson thứ hai, năm ấy vì gia tộc mà chia tay với người yêu, đến lúc tuổi già, bên cạnh chỉ còn ông lão không thú vị là ta trừng mắt nhìn nhau qua ngày. Nhưng dù sao con cũng là đứa cháu duy nhất của ta, nếu có thể, ta mong con lưu lại cho nhà họ Vương ta một người thừa kế.”

Nghe Vương Chính nói, Vương Thanh cười tủm tỉm gợi ý, “Ông nội, con rất mừng khi ông hiểu cho sự lựa chọn của con, nhưng nói đến người thừa kế, có phải ông quên mất phụ thân con rồi? Con nghĩ phụ thân không ngại cho con thêm một đứa em, cho ông một thằng cháu nữa đâu. Trước đó không phải ông luôn cần nhân, con cháu ở chi chúng ta có vẻ thừa thớt quá đấy thôi.”

“Phụ thân con à?” Vương Chính trầm ngâm một chút, cảm thấy không phải không có lí, “Nhưng mẫu thân con chẳng phải đã không thể sinh nữa sao, con không ngại phụ thân con tìm người đàn bà khác?”

“Ông à” Vương Thanh nở nụ cười, “Phụ thân con là người thế nào ông biết rõ nhất, tình nhân của ông ấy mười đầu ngón tay cũng đếm không hết. Mẫu thân con từ lâu đã không thêm để ý, trước đó bà còn gọi điện cho con, nói ở Ý bà gặp được một anh chàng đẹp trai rất nhiệt tình, hai người đang chuẩn bị đến quần đảo Maldives nghỉ mát, bảo con đừng gọi điện tới làm phiền bà, để bà thoải mái hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp trên bãi biển và ngọn lửa tình yêu nóng bỏng nơi đó.”

Vương Chính chất lưỡi, “Ta thật không hiểu nổi, hai người như vậy có thể sống cùng nhau bao nhiêu năm qua? Lại càng không hiểu sao bọn họ có thể sinh ra một đứa như con?”

Vương Thanh không nói thêm gì, chỉ đi tới quầy bar bên cạnh, rót cho mình một li rượu đỏ, thẳng thắn mà nói, cha mẹ anh thuần túy là những người mang tư tưởng ích kỉ, có thể nguyên nhân năm xưa họ lấy nhau bao gồm cả yếu tố kinh doanh bên trong, nhưng dù là phụ thân hay mẫu thân đều nói họ yêu nhau, cho dù hiện tại cũng có thể nói họ còn yêu nhau, có điều họ yêu bản thân hơn thôi. Nhưng Vương Thanh không muốn như vậy, anh lớn lên bên ông nội từ nhỏ, dạy dỗ anh là Tyson – xuất thân từ một gia tộc lâu đời ở Anh, lễ nghi và thái độ đối nhân xử thế của anh đều do vị quản gia này giáo dục ra. Cũng vì thế, từ vị quản gia ấy, anh hiểu được tình yêu của ông, thứ tình yêu không được sự chấp nhận của gia tộc và xã hội lúc bấy giờ. So sánh với cha mẹ mình, Vương Thanh càng mong muốn có được thứ tình cảm mà quản gia đã từng trải qua kia. Thế nhưng, anh chưa từng gặp được người nào có thể khiến anh xao động, dù đã từng có vài bạn gái nhưng cũng chỉ là vì buồn chán nên tiêu khiển chút mà thôi. Cho đến lúc gặp Kiến Vũ, Vương Thanh mới phát hiện, thì ra trái tim mình cũng có lúc đập nhanh đến thế.

Vương Chính nhìn Vương Thanh im lặng, cũng không nói gì.

Hai ông cháu cứ trầm mặc như vậy qua buổi tối cuối cùng, hôm sau, Vương Chính leo lên máy bay về nước, đang chờ ông bên kia, là vị quản gia Tyson lên đầy bụng giận dữ, Sheena nhìn máy bay cất cánh, bắt đầu vì sắp cũ cầu nguyện. Hi vọng lần này cơn tức của Tyson không phát nổ lại như trước, hi vọng sau này sắp còn có cơ hội ra khỏi cửa, Amen.

Từ lần nghe được cuộc nói chuyện giữa Vương Thanh và Vương Chấn, mỗi lần gặp anh, Kiến Vũ đều cảm thấy mất tự nhiên. Trước đây không cảm thấy gì, nhưng hiện tại để tâm chú ý, Kiến Vũ luôn cảm thấy ánh mắt Vương Thanh nhìn mình giống như cách con mèo gảo hoạt nhìn con chuột, chờ lúc nó béo lên sẽ nhét ngay vào miệng ấy. Vì vậy, Kiến Vũ bắt đầu tránh mặt Vương Thanh, không trêu vào được chẳng lẽ còn không tránh nổi?

Có lẽ lần này thái độ của cậu quá lộ liễu, không chỉ Vương Thanh nhận ra mà ngay cả Sheena cũng thấy bất thường.

Một lần, nhân lúc Kiến Vũ tới Time nộp báo cáo tài chính xong đang chuẩn bị về, Sheena kéo cậu lại, “Cậu chủ Phùng à, gần đây làm sao vậy? Sao cứ luôn tránh mặt ông chủ chúng tôi? Anh ấy mạo phạm cậu à?”

Kiến Vũ lắc đầu, Vương Thanh không có mạo phạm cậu mà là từng giây từng phút chuẩn bị mạo phạm cậu!

“Vậy sao cậu lại trốn? Ông chủ chúng tôi tuy nhân phẩm không được tốt, nhưng cũng không nát đến mức cậu phải đi đường vòng tránh mặt à?”

Kiến Vũ đang chuẩn bị mở miệng, ngẩng đầu đã thấy Vương Thanh đứng tựa ở cạnh cửa, nhếch khóe miệng lên khi nghe Sheena nói với cậu, Amanda đứng phía sau lấy tay cắt cổ, còn Alise chấp tay cầu trời phù hộ Sheena, chỉ có mỗi mình April vẫn bình tĩnh sửa sang tài liệu, lách cách gõ bàn phím, nhưng nếu ai cẩn thận liếc nhìn màn hình của cô sẽ biết, hiện tại tâm tư của cô không đặt trên đồng tài liệu này, bởi vì cô đang không ngừng gõ một câu: Thượng đế ơi, chị Sheena có thể thấy mặt trời ngày mai không?

Sheena cũng cảm thấy bầu không khí hơi bất thường, quay đầu liền thấy Vương Thanh đang cười tủm tỉm nhìn mình, “Ông, ông chủ...”

“Ừm” Vương Thanh gật gù, “Sheena, vì bài ca ngợi của cô, tôi chuẩn bị thủ tiêu tiền thưởng quý này của cô nhé.”

“Ông chủ! Anh không thể tàn nhẫn như thế!” Cô đang chuẩn bị đến Pari tham gia lễ hội thời trang, không có tiền thưởng thì cô đi shopping kiểu gì?

Vương Thanh nói xong, không để ý đến Sheena đang trình ra bộ mặt ai oán, tóm lấy Kiến Vũ đang định thừa dịp loạn mà chuồn đi vào phòng làm việc của mình. Ngoài cửa, ba mỹ nữ bận rộn an ủi Sheena đang đau buồn vì vụ chia tay với tiền thưởng và Pari, ai cũng không chú ý tới, cửa phòng tổng tài, lúc đóng lại, liền bị – khóa trái.

Bên trong, Vương Thanh đẩy Kiến Vũ tựa lên cửa, hai tay chống bên tai Kiến Vũ, cười cười nhìn vẻ mặt xấu hổ của cậu, “Cậu tránh tôi?”

“Vương tổng nói đùa, mong ngài buông tay ra trước đã.” Kiến Vũ đẩy Vương Thanh ra, nghĩ tình huống hiện tại rất bất lợi cho mình.

“Không” Vương Thanh lắc đầu, “Hôm đó, tôi và ông tôi nói chuyện, cậu đều nghe được hết?”

“Xin lỗi, tôi không rõ ngài đang nói gì.” Kiến Vũ nghiêng đầu đi.

“Tôi chắc chắn, cậu nghe được.” Vương Thanh cúi đầu, nhìn vành tai lộ ra của cậu, màu trắng hồng non mềm, nhìn không được, vươn đầu lưỡi liếm liếm, vị đạo rất tuyệt, hơi híp mắt lại, đem cả vành tai ngậm vào miệng.

“Vương tổng.”

Vương Thanh nghe được âm thanh Kiến Vũ, vừa nghĩ có điều không ổn lắm, đột nhiên thấy bụng đau nhức, cả người bị đánh bay ra ngoài. Vương Thanh lùi lại mấy bước, ổn định thân thể, liếm liếm môi, vẻ an tĩnh của Kiến Vũ khiến anh quên mất, trước mặt không phải một con mèo nuôi mà là một con báo con, móng vuốt và răng đều đã mài sắc bén.

Kiến Vũ lạnh lùng nhìn Vương Thanh, “Vương tổng, tôi nhớ từng nói với anh trong gian phòng này, đừng có làm ra loại hành động đó với tôi, bằng không tôi sẽ không khách khí. Hôm nay tôi bỏ qua cho anh lần nữa, hi vọng đây là lần cuối cùng.”

Kiến Vũ nói xong, quay người định mở cửa, nhưng phát hiện cửa đã bị khóa trái.

“Kiến Vũ,” Vương Thanh ở phía sau gọi, thấy cậu quay lại nhìn anh, “Vì sao cậu nhất định cự tuyệt tôi, nếu ngày ấy cậu đã nghe thấy, tôi nghĩ, cậu hẳn có thể nhận ra, tôi đang nghiêm túc.”

“Anh nghiêm túc thì lại làm sao? Tôi không có ý định nhận sự nghiêm túc của anh, thế thôi.” Kiến Vũ nói xong, quay người vặn nắm cửa nhưng không mở được, “Vương tổng, xin hãy mở khóa.”

Vương Thanh lắc đầu, “Vì sao phải từ chối tôi gấp như vậy? Cậu cũng thích đàn ông phải không? Nếu cậu không thích tính tình của tôi, vậy còn cơ thể tôi?” Nói xong, khoe miệng hơi nhếch lên, vươn tay giật cà vạt, ném vào tay Kiến Vũ, Kiến Vũ vô ý bắt lấy, Vương Thanh đã bắt đầu cởi cúc áo.

“Vương tổng!”

Kiến Vũ kêu lên một tiếng, Vương Thanh coi như không nghe thấy, ngón tay đã chậm rãi chuyển tới cúc áo thứ tư, động tác thong thả mà tao nhã, lại tựa hồ mang theo một ma lực, khiến con mắt Kiến Vũ không tự chủ được mà di chuyển theo, rốt cuộc, chờ Kiến Vũ tỉnh táo lại, Vương Thanh đã bước tới trước mặt cậu, áo sơ mi mở rộng, làn da nam tính kiên cường mà dẻo dai trơn nhẵn theo từng cử động của anh lúc ẩn lúc hiện, Kiến Vũ phải thừa nhận, thân thể Vương Thanh, rất hấp dẫn người khác.

“Cậu có thể nói cho tôi biết, cơ thể tôi, có khả năng hấp dẫn cậu không?”

Vương Thanh vừa nói vừa nắm một tay Kiến Vũ đặt lên ngực mình, sau đó chậm rãi di chuyển nó, hơi thở ấm áp phun vào cổ cậu, hô hấp của Kiến Vũ bắt đầu dồn dập, cho dù ảo não nhưng Kiến Vũ không thể không thừa nhận, thân thể của nam giới là nhược điểm trời sinh của mình. Cuộc sống cấm dục lâu ngày khiến cho thân thể cậu nhạy cảm vô cùng, tuy lí trí muốn cậu đẩy ra nhưng xúc cảm nóng rực lại hút chặt lấy bàn tay và ánh mắt cậu, Kiến Vũ không tự chủ được bắt đầu vuốt ve cơ thể hoàn mỹ trước mặt, Vương Thanh cảm nhận được cậu đã trầm mê, nở nụ cười, nâng cằm Kiến Vũ, đôi môi gợi cảm đè xuống. Không vội vã chiếm thành đoạt đất mà nhẹ nhàng ngậm môi cậu vào miệng, khẽ liếm nhẹ, cảm giác nhồn nhột khiến Kiến Vũ vô ý mở miệng, cái lưỡi trơn trượt thừa dịp chui vào, đầu lưỡi đẩy nhẹ lên từng cái răng trắng muốt, sau đó bắt đầu ôn nhu dây dưa. Bàn tay thon dài cũng trượt theo thắt lưng mảnh, nhẹ nhàng xoa nắn, khiến cho thân thể trong vòng tay run lên một trận, mà điều khiến Vương Thanh không ngờ chính là, tay Kiến Vũ đã bám lên người anh di chuyển, gây cho anh niềm vui vẻ khó nói lên lời. Vốn định qua loa rồi dừng lại, thế nhưng hai người đều phát hiện, mình, không thể dừng tay...

Trong phòng, độ ẩm như tăng dần lên, da thịt cọ sát, thỉnh thoảng mơ hồ vài tiếng thở gấp gấp, “đỉnh” một tiếng vang lên giòn giã, Vương Thanh cởi dây lưng của Kiến Vũ, rút ra, ném lên mặt đất, Kiến Vũ cũng giật áo sơ mi còn mắc trên cánh tay anh ra, chuyện đến nước này, cho dù Kiến Vũ có khôi phục tỉnh táo cũng không cho rằng mình có thể dừng lại, cậu là người đã trưởng thành, có thể chịu trách nhiệm về hành vi của mình.

“Vào phòng nghỉ, nhé?” Vương Thanh vừa cắn lỗ tai Kiến Vũ vừa thở gấp, anh không biết hiện tại mình có thể tỉnh táo hơn Kiến Vũ bao nhiêu, nhưng không hi vọng lần đầu của hai người lại là ở trong phòng làm việc vô vị này, chỉ ít phòng nghỉ cũng có một cái giường.

“Vâng.” Kiến Vũ gật đầu, nắm tóc Vương Thanh kéo xuống, ngăn miệng anh lại.

Trong lúc ngọn lửa giữa hai người đang cháy bùng bùng, bên ngoài, Sheena bồng gõ gõ cửa, “Ông chủ, vừa rồi lão tổng tài gọi điện, nói công ti con bên Mỹ có chuyện, xin ngài lập tức gọi điện lại.”

“Damn it!”

Vương Thanh chửi một tiếng, không thể không dừng lại, Kiến Vũ cũng nỗ lực bình ổn hô hấp, lúc này cậu không rõ lắm, nên cảm tạ cuộc điện thoại tới đúng lúc hay nên học Vương Thanh chửi một tiếng.

Hai người sửa sang lại áo xống, Kiến Vũ mới phát hiện, áo Vương Thanh đã bị cậu xé rách.

“Ngại quá, lần sau đền cho anh cái khác.”

“Lần sau?” Vương Thanh liếm liếm môi, nở nụ cười, “Anh thật hi vọng lần sau nhanh đến chút.”

Nói xong, ôm lấy Kiến Vũ, nhìn sườn mặt cậu, “Nói thật, Kiến Vũ, anh mong em có thể nghiêm túc cân nhắc một chút, anh không hi vọng có kẻ thứ hai làm ảnh hưởng tới suy nghĩ của em, có thể tính cách của anh không tốt, nhân phẩm cũng có chỗ có vấn đề nhưng tình cảm của anh dành cho em là nghiêm túc, chuyện muốn thành hôn với em cũng là sự thật.”

Kiến Vũ gật đầu, không nói gì thêm, chỉ bảo Vương Thanh mở cửa, bước ra ngoài. Ngoài cửa, Sheena thấy Kiến Vũ đi ra, gật đầu với cậu, nhưng khi liếc nhìn đến cổ cậu thì hai mắt cô trừng to, vết hồng hồng trên đó nói cho cô biết bên trong vừa xảy ra chuyện gì. Kiến Vũ biết cô nhìn thấy gì nhưng không định che đi, cậu thích đàn ông, ông chủ của các cô ấy cũng vậy. Nếu Vương Thanh nói thích cậu là thật, cậu cũng không phản cảm sự gần gũi của anh, Kiến Vũ nghĩ, mình hẳn là nên nghiêm túc suy xét một chút, dù sao, trốn tránh không thể giải quyết vấn đề.

Tạm biệt Sheena đang rối rắm, Kiến Vũ bước ra khỏi tòa nhà Time quốc tế, ngẩng đầu, giơ tay che mắt, đã vào thu, mặt trời vẫn chói mắt như thế.

***

Quần đảo Maldives: Quần đảo Ma-đi-vơ hình thành nên một quốc đảo gồm 26 đảo san hô vòng ở Ấn Độ Dương. Chúng nằm ở phía Nam quần đảo Lakshadweep của Ấn Độ, khoảng 700 km về phía Tây Nam của Sri Lanka. Quần đảo Ma-đi-vơ bao gồm 1.192 hòn đảo nhỏ, khoảng 200 trong đó có người sinh sống. (theo New 7 wonder of nature). Quần đảo này đã lọt vào top 28 địa danh vào chung kết bình chọn New 7 wonder of Nature.

Vương Thạc đóng cửa xe, cầm tài liệu đi vào phòng khách thì thấy Vương Tuấn Tú đang ngồi ở sofa xem tư liệu.

“Tuấn Tú, sao về đến nhà còn không nghỉ ngơi chút đi?”

“Anh về rồi à?” Vương Tuấn Tú bỏ tư liệu xuống bàn, tháo kính, nhắm mắt lại, lấy tay xoa bóp huyệt tình minh, thở dài một hơi, “Mấy hôm nay em tiếp nhận chuyện trong công ti ba, trước chưa làm qua nên không biết nhiều, mấy ngày này chỉ xem tư liệu đã mất không ít thời gian, thì ra ba còn có một xưởng đóng tàu, đầu tuần sau nhận đơn đặt hàng đóng một chiếc rồi.”

“Xưởng đóng tàu?” Vương Thạc sững sốt, “Sao anh không biết nhỉ?”

Vương Tuấn Tú mở mắt, đeo kính lên, “Trước em cũng không biết, chú Lý phụ trách mới nói cho em, xưởng đóng tàu đã được xây dựng xong từ năm ngoái, tháng tư năm nay bắt đầu đưa vào hoạt động. Đại bộ phận cổ phần của công ti trên danh nghĩa thuộc về mẹ, anh bận việc công ti anh, em lại không quan tâm nên hai chúng ta không hay biết gì.”

Tuy Vương Tuấn Tú nói như vậy nhưng trong lòng Vương Thạc vẫn có vướng mắc, bà mẹ kế đang ở tận bên Úc kia có ý định gì, hai anh em không phải ngốc, đương nhiên trong lòng đều hiểu rất rõ. Mấy năm nay, bọn họ nể mặt ông cụ và Vương Vĩ, việc trong nhà tuy biết nhưng vẫn mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng tính toán trắng trợn như thế này, nếu còn không nhìn ra thì hai mươi mấy năm của anh em họ đều là sống uổng.

“Chuyện này cứ để đó đã, Tuấn Tú, chuyện của em thế nào rồi?”

“Chuyện gì ạ?” Vương Tuấn Tú cầm tư liệu tiếp tục xem.

“Lại còn vờ vịt với anh nữa à.” Vương Thạc đấm vai em một cái, “Em vì cái gì mà thôi việc, đừng nói với anh là em quên mất rồi nhé.”

Vương Tuấn Tú cười cười, ngẩng đầu, “Anh, việc này không gấp gáp được.”

“Sao lại không gấp?” Vương Thạc giật tài liệu khỏi tay Vương Tuấn Tú, “Anh bảo em nhé, Tuấn Tú, em phải nhanh tay một chút, tiếp xúc với cậu ta một thời gian, anh phát hiện cậu bé này tính tình lãnh đạm lắm. Nói thật, lúc đầu anh không tán thành hai đứa, tính cậu ta thờ ơ, em cũng không phải kiểu người nhiệt tình, hai người ở bên nhau thế nào được? Nhưng nếu em đã kiên trì, anh cũng ủng hộ, muốn làm thì phải nhanh tay lên, xưởng đóng tàu với mấy cái thuyền ấy không có chân đâu mà sợ chạy mất, cậu bé kia lại

biết chạy biết nhảy đây, chẳng may có đứa nào nhảy ra giữa đường, đến lúc đó em muốn khóc cũng không có chỗ mà khóc đâu.”

Vương Tuấn Tú nghe anh trai nói xong, không nói gì thêm, chỉ lấy lại tài liệu trong tay anh rồi về phòng ngủ. Vương Thạch nhìn thái độ của em mình như vậy, bất đắc dĩ thở dài, cho đến giờ anh vẫn không hiểu được đứa em này, hồi còn học cao trung, anh vẫn cho rằng Vương Tuấn Tú là người hiền lành, ấy vậy mà vừa tốt nghiệp cao trung liền phát hiện mấy kẻ từng chơi xấu nó đều gặp chuyện không hay ho. Mà khi anh cho rằng đứa em này cũng như anh muốn vào thương giới, Vương Tuấn Tú lại thi vào nhà nước, đồng thời tốc độ thăng chức nhanh hơn người khác rất nhiều. Khi anh cho rằng Vương Tuấn Tú sẽ gắn bó với công tác này cả đời, không ngờ đứa em này của anh, trong lúc đường thăng chức về ra rất êm thuận, lại thật nhẹ nhàng bỏ việc, về tiếp nhận công ti của ba, tất cả chỉ vì một cậu bé! Để đến hôm nay, lại mặc kệ chuyện của cậu ta, cả ngày vui đầu ở công ti. Vương Thạch lắc đầu, nhìn không ra được, đầu Vương Tuấn Tú rốt cuộc vụn vẹo thế nào nữa!

——&&&——

Kiến Vũ ngồi trong quán cà phê, trên bàn là một tách Mocha, bên ngoài trời đang mưa, cách lớp kính mờ chỉ thấy một màn mưa bụi. Cửa quán nhỏ bị đẩy ra, chuông gió treo trên cửa tinh tang vang lên, Vương Tuấn Tú bước vào, nhìn chung quanh một lát, ánh mắt lướt tới một góc liền dừng lại trên người Kiến Vũ.

“Ngại quá, để cậu đợi lâu, Hẹn cậu ra đây mà tôi lại tới muộn.”

“Không sao” Kiến Vũ lắc đầu, Khi nhận được điện thoại của Vương Tuấn Tú, Kiến Vũ vốn không muốn nhận lời, thứ nhất là vì cậu không thân thiết với anh ta lắm, thứ hai là vì chuyện xảy ra trong phòng làm việc của Vương Thanh vẫn khiến tâm tình của cậu dao động không yên. Cậu muốn cẩn thận suy nghĩ một chút, lại nói, Vương Thanh cũng là một đối tượng rất tốt, chỉ ít anh cũng thành thực ổn trọng, bề ngoài cũng được. Nếu là đời trước, Kiến Vũ có thể cân nhắc đến chuyện hẹn hò với người như vậy, nhưng nghĩ đến Phùng Thiếu Hoa, Kiến Vũ lại muốn lui bước. Kiến Vũ không biết chắc được, nếu mình nói thẳng mọi chuyện với cha, ông sẽ có phản ứng gì, bình thản tiếp thu? Hiển nhiên không có khả năng. Nổi giận hoặc là thất vọng về con? Cả hai loại ấy đều không phải chuyện vui vẻ gì. Vì vậy, vốn định cẩn thận suy nghĩ một chút về chuyện đó, Kiến Vũ lại tự rút mình thành con đà điểu, có thể kéo dài ngày nào hay ngày ấy. Song, càng như thế, ngọn lửa nóng bỏng khi da thịt ma sát với nhau ở mỗi khuya vắng lặng lại càng thiếu đốt dữ dội khiến cả người cậu như chìm trong sóng nhiệt, nửa đêm phải vùng dậy tắm nước lạnh, ngấm lại cũng thấy buồn cười, cậu suýt quên mất, tuy linh hồn cậu đã sắp 30 nhưng thân thể vẫn đang ở tuổi mười tám dễ xung động. Có lẽ Vương Thanh thấy được điểm ấy nên mới dùng loại phương pháp “tán tỉnh” này? Mỗi lần nghĩ tới đây, Kiến Vũ liền muốn nghiêng răng mắng.

“Kiến Vũ, cậu đang nghĩ gì thế?”

Kiến Vũ đang nghĩ đến xuất thần, chợt nghe thấy âm thanh nghi hoặc của Vương Tuấn Tú vang lên bên tai, cậu vội tập trung tinh thần, thấy Vương Tuấn Tú đang nhìn mình đầy thắc mắc.

“Không có gì, chỉ là hơi thất thần một chút.” Nói xong, cậu cầm tách cà phê uống một hớp, “mà hôm nay anh tìm tôi có chuyện gì thế ạ?”

Vương Tuấn Tú hơi nhíu nhíu mày, thực không có gì sao? Song anh ta cũng không phải người tò mò về chuyện riêng của người khác, chú ý tới Kiến Vũ chỉ vì anh ta có ý định với cậu, huống chi hôm nay hẹn cậu ra đây đúng là có chuyện muốn nói.

“Kiến Vũ, tôi biết thế này có hơi đường đột, nhưng tôi vẫn muốn hỏi, hiện tại cậu có tình cảm với ai chưa? Cả nam và nữ ấy.”

“Có tình cảm với ai?” Kiến Vũ sững sốt, “Vương nhị ca sao anh lại hỏi chuyện này?”

“Nếu cậu chưa có người đặc biệt, vậy tôi muốn theo đuổi cậu, mong cậu cân nhắc một chút.” Vương Tuấn Tú nói xong, hai mắt chăm chú nhìn Kiến Vũ, thấy cậu trong nháy mắt sững sốt ngây người thì nở nụ cười, cầm tách lên uống một ngụm, anh ta thích uống cà phê đen, không thêm gì nữa.

Kiến Vũ tưởng tượng ra vài loại khả năng nhưng chưa từng nghĩ tới Vương Tuấn Tú sẽ nói chuyện này thẳng thắn như vậy. Tình huống này nên gọi là gì? Tổ tình? Kiến Vũ trì độn nghĩ.

“Vương nhị ca, có thể nói cho tôi biết lí do sao? Anh thích tôi?”

Vương Tuấn Tú tự hỏi một chút, sau đó mở miệng, “Tuy tôi rất muốn nói đúng vậy nhưng tôi không cho phép bản thân lừa cậu, tôi không nghĩ mình đã thích cậu, chỉ mới là có cảm tình với cậu thôi.”

“Vậy chuyện anh vừa nói là có ý gì?” Kiến Vũ không rõ, cậu không có cảm giác bị lừa gạt, Vương Tuấn Tú gây cho cậu ấn tượng là anh ta không hề nói đùa về chuyện này, nhưng anh ta nói không thích mình lại vẫn muốn cùng mình một chỗ, vậy không phải quá kì cục hay sao?

“Kiến Vũ,” Vương Tuấn Tú cười cười, nụ cười rất ôn hòa, ngay cả độ cong của khóe miệng cũng làm người ta thấy thoải mái, “Tôi là người thực tế, không thích viển vông. Tôi muốn theo đuổi cậu là kết luận đã qua suy nghĩ kĩ càng. Tuy không lãng mạn và cũng là quá sớm để nói như vậy, thế nhưng, cảm giác ở cùng cậu rất thoải mái, tôi muốn cùng cậu xây dựng một mái ấm. Hôm nay nói chuyện này với cậu không phải ép cậu nhận lời hay gì khác, chỉ là muốn nói cho cậu việc tôi sắp làm mà thôi.”

Lúc này Kiến Vũ đã hiểu, Vương Tuấn Tú vòng vèo nói cho mình, không cần biết cậu đồng ý hay phản đối, anh ta muốn theo đuổi cậu, bởi vì cảm giác ở cùng cậu rất thoải mái. Nói dễ nghe chút, Vương Tuấn Tú là người kiên định theo đuổi mục tiêu, nói khó nghe hơn, đây là người rất độc đoán?

Kiến Vũ ra khỏi quán cà phê, Vương Tuấn Tú nói muốn đưa cậu về, bị cậu nhẹ nhàng từ chối. Kiến Vũ giơng ô bước dọc theo lề đường, cậu không trực tiếp cự tuyệt Vương Tuấn Tú, bởi vì cậu nghe ra ý tứ trong lời anh ta, từ chối cũng không có nghĩa gì. Hôm nay Vương Tuấn Tú chỉ muốn nói cho cậu biết anh ta muốn theo đuổi cậu, là nói cho biết, không phải hỏi ý cậu. Vương Tuấn Tú và Vương Vĩ quả nhiên là anh em một nhà. Trước đây Kiến Vũ còn nghi hoặc, tính tình Vương Vĩ mất tự nhiên như vậy, hai người anh một người ôn trọng một người ôn hòa, hôm nay xem ra là mình nhầm rồi. Biểu hiện mất tự nhiên của Vương Vĩ, nếu từng ở chung sẽ phát hiện, kì thực là vì y chỉ là một đứa nhỏ không lớn lên. Đó cũng là nguyên nhân khi đời trước Kiến Vũ biết y ngoại tình thì chỉ đánh cho y một trận mà không hận y. Mà cái độc đoán của Vương Tuấn Tú này, thuộc loại mọc từ trong khung ra, tuy bề ngoài ôn hòa nhưng bên trong lại không chấp nhận cự tuyệt của người khác.

Kiến Vũ đi tới trạm xe bus, thu ô lại, đứng vào bên trong, ở đây không nhiều người chờ xe lắm, chưa được bao lâu đã có xe đi tới, cậu bước lên xe.

Phùng Thiệu Hoa đang sắp xếp đồ đạc trong phòng, thấy Kiến Vũ đẩy cửa bước vào, hơi nghi hoặc nhìn lên đồng hồ treo tường, chẳng phải con nói ra ngoài có chuyện sao, về sớm như vậy?

“Con à, con nói Tuấn Tú tìm con có chuyện mà, sao về sớm thế?”

“Cũng không có gì quan trọng, nói xong con về luôn.” Kiến Vũ mở ô đặt ở ngoài hiên, “Cha đang sửa sang gì thế?”

“À” Phùng Thiệu Hoa lấy lại tinh thần, “Chẳng phải đã nói năm nay chúng ta sẽ về quê ăn tết sao, cha lấy ít đồ hồi trước chúng ta mua mà chưa kịp mặc ra để sắp xếp lại, lúc về mang cho các em nhà chú bác. Hai năm nay con cao nhanh quá, có mấy thứ mới mặc vài lần đã không vừa, để đấy cũng phí, mang về cho họ hàng, coi như chút tấm lòng cha con ta.” Nói xong, cầm lên một cái quần, Kiến Vũ nhận ra, đó là món quà tiểu Yến và tiểu Hạ mua trên đường cho cậu hồi mới khai trương chi nhánh Phùng ký, mới mặc vài tháng liền bỏ, Phùng Thiệu Hoa cầm lên so vào người Kiến Vũ, “Lại ngắn rồi, con à, hiện tại con cao bao nhiêu, sắp hơn cha nửa cái đầu rồi đó, nhưng sao chỉ dài ra mà không thêm tí thịt nào thế, con nhóc tiểu Hạ còn trông có thịt hơn con.”

Phùng Thiệu Hoa vừa lắc đầu vừa gấp gọn cái quần bỏ vào túi đã chuẩn bị sẵn. Kiến Vũ nghe cha nói xong, khóe miệng giật giật, lời này của cha không thể để tiểu Hạ nghe thấy, cô nhóc dạo này cứ nói mình béo quá, muốn giảm cân, ao ước thắt lưng một xích 9 (tầm 63cm) của tiểu Yến, nếu bị cô nhỏ nghe thấy ông nói cô béo hơn Kiến Vũ, phỏng chừng sẽ nhảy dựng lên mất. Song, Kiến Vũ đúng là không để ý tới, thời gian này mình lại cao thêm? Nếu không có Phùng Thiệu Hoa nhắc nhở, Kiến Vũ sắp quên mất bản thân đang trong giai đoạn phát triển chiều cao, đời trước vì dinh dưỡng không đủ, bản thân lại gặp nhiều chuyện nên thân thể cậu luôn không tốt, đời này, mỗi ngày được cha tìm mọi cách bồi bổ thân thể, nếu còn không cao thì đúng là không thể chấp nhận được, suy nghĩ một chút, Kiến Vũ chạy về phòng, loay hoay một lát, lấy thước dây ra, đưa cho cha đo giúp, Phùng Thiệu Hoa cười cười, thẳng bẻ này, nói là phải làm ngay!

Đo xong, hai cha con đều giật mình, kết quả kiểm tra sức khỏe lúc nhập học, Kiến Vũ cao 174 phân, mới có vài tháng, nay đã lên tới 179 phân rồi! Thêm những 5 phân nhé! Phùng Thiệu Hoa vui lắm, còn nói giá mà có thể thêm chút thịt thì tốt quá.

Kiến Vũ bủn bủn môi, cái thân gầy đét hiện tại của cậu đã có người nhớ thương rồi, nếu béo thêm chút nữa thì chẳng được vài ngày là bị người ta nhai sống nuốt tươi ngay ấy chứ. Nhưng mà, nhớ lại hôm đứng cùng Vương Thanh, hình như cậu còn thấp hơn anh ta nửa cái đầu thì phải, hôm nay đi cùng Vương Tuấn Tú, tên này cũng cao hơn cậu một đoạn, Kiến Vũ không khỏi phiền muộn, mấy người đó ăn cái gì không biết nữa? Sao ai nấy đều cao như cái cọc vậy. Nghĩ tới chuyện này, Kiến Vũ lại thấy chuyện cao thêm mấy cm chẳng đáng vui vẻ như trước nữa.

Nghĩ nghĩ một chút, Kiến Vũ lại thấy mình đáng buồn cười, người khác cao đến đâu thì có quan hệ gì với cậu? Ngẩng đầu nhìn đồng hồ, sắp đến giờ cơm tối rồi.

“Cha, con đi nấu cơm tối nhé, trong nhà còn rau họ không, con muốn ăn trứng rán với rau họ.” Kiến Vũ đứng lên hỏi.

“Có đấy, trong ngăn tủ thứ ba ấy, con lấy ra đi, giỏ trứng còn mấy quả trứng gà quê, con lấy cái đó nhé. Cha đổ gạo vào nồi rồi, con cắm điện là được. Trong tủ lạnh vẫn còn thịt kho tàu lần trước làm, con lấy ra đun nóng, lát nữa chan cơm ăn.”

“Dạ” Kiến Vũ đáp, bước ra ngoài.

Phùng Thiệu Hoa thấy Kiến Vũ đi ra rồi mới bỏ đồ trong tay xuống, ngồi vào mép giường, lúc này đo chiều cao cho Kiến Vũ, ông nhìn thấy mấy vết hồng hồng trên cổ cậu, tuy rất nhạt nhưng là người từng trải, Phùng Thiệu Hoa biết ngay nó là gì. Con cũng đến tuổi có bạn gái, nhưng không biết con gái nhà ai có thể làm ra chuyện kia với thằng con mình? Phùng Thiệu Hoa nghĩ đi nghĩ lại vẫn không ra, lại nhớ tới cái ảnh lần trước Lâm Hạo gửi về cho Kiến Vũ, chẳng lẽ Kiến Vũ học hư từ đó?

Kiến Vũ bưng mâm ra, thấy Phùng Thiệu Hoa ngồi trên giường chờ người, “Cha, đang nghĩ gì thế? Đồ ăn làm xong rồi, cha có muốn uống bia không ạ? Trong nhà hết rồi, con chạy ra ngoài kia mua cho cha một chai nhé.”

“Ừ” Phùng Thiệu Hoa suy nghĩ một chút, lại gọi Kiến Vũ, “Con à, gần đây con...”

“Sao ạ?” Kiến Vũ quay đầu lại.

“Không có gì, con đi đi, mua thêm chai nước tương nhé.”

“Vâng.”

Phùng Thiệu Hoa thở dài, quyết định không hỏi, để xem xem thế nào đã, có lẽ ông suy nghĩ nhiều rồi.

Kiến Vũ mua đồ về, hai cha con ăn xong bữa tối đơn giản, Phùng Thiệu Hoa tiếp tục sắp xếp đồ cũ, Kiến Vũ về phòng xem TV một lát rồi đi ngủ.

21. Chương 21

Từ sau lần gặp mặt Vương Tuấn Tú, Kiến Vũ thường xuyên nhận được điện thoại của anh ta hẹn ra ngoài, đại đa số đều bị Kiến Vũ từ chối, lâu sau, điện thoại gọi đến của Vương Tuấn Tú ít dần đi, Kiến Vũ nghĩ cứ quảng anh ta qua một bên như thế, phỏng chừng một thời gian sau anh ta sẽ phai nhạt dần tâm tư với cậu. Dù sao anh ta cũng không tính là thích Kiến Vũ, Kiến Vũ biết điều này thì không cảm thấy có lỗi với anh ta nữa. Sống bên một người mình không thích, cho tới nay Kiến Vũ vẫn chưa từng có ý định này. Cho dù không thể gần bó keo sơn nhưng chí ít cũng phải thích đối phương chứ nhỉ? Giống như dự định của Vương Tuấn Tú, chỉ hơi có cảm tình đã muốn sống với nhau, nếu lúc ấy Kiến Vũ thực sự nóng đầu mà nhận lời anh ta, sau này có một ngày Vương Tuấn Tú lại gặp được người anh ta có cảm tình, Kiến Vũ không biết, lúc đó mình phải làm sao? Huống chi, có tám gương là Vương Vĩ trước đây, đối với người nhà họ Vương

này, Kiến Vũ luôn duy trì thái độ đối đãi bình thản. Song, đối với Vương Thanh, Kiến Vũ không rõ cảm giác của mình với anh là thế nào, thực sự chỉ là thích thân thể anh ta? Đường như không hẳn thế. Kiến Vũ chưa nghĩ ra, mà lúc này Vương Thanh thường xuyên gọi điện cho cậu, nhìn đến số của anh, Kiến Vũ lập tức tắt máy, người này quá nguy hiểm, Kiến Vũ sợ nếu trước khi hai bên làm rõ vấn đề mà gặp lại anh, cậu sẽ lập tức cùng anh lên giường mất, cho nên, trong thời gian này không gặp nữa.

Chớp mắt đã qua một tháng, thời tiết từ từ chuyển lạnh, Purple Line đã bắt đầu đưa phương thức ăn đồ nướng do tự tay khách làm vào danh mục phục vụ. Mới đầu, Kiến Vũ chỉ cho lâu hai của nhà hàng chính làm thử, chủng loại đồ cho kiểu ăn này không nhiều, chủ yếu là thịt bò thịt dê xuyên chuỗi, thịt ba chỉ, cánh gà, thêm các loại rau xanh, một ít hành thái gừng miếng, bỏ cả trên khay lớn, khách tự chọn đồ tự nướng. Người Bắc Kinh không thích hải sản lắm, Kiến Vũ không đầu tư nghiên cứu đến lĩnh vực này nhiều, chỉ chọn hai, ba loại cá thay đổi nhau, thế cũng đã khá đầy đủ. Gia vị ướp thịt do Kiến Vũ điều phối, vì chuyện này, Kiến Vũ còn mất công đến mấy nhà hàng Triều Tiên học hỏi, không phải giả vờ sau lưng trộm bí quyết mà là do lưỡi cậu quá nhạy, đầu óc lại nhanh nhẹn, ăn vài lượt có thể biết đại khái cách làm mấy thứ gia vị bí truyền nhà người ta, lại thêm vài thứ ghi nhớ được từ đời trước, Kiến Vũ chế ra ba, bốn loại gia vị ướp thịt theo khẩu vị khác nhau, thêm tương ớt tự chế, hôm bắt đầu đưa mục bàn nướng cá nhân vào kinh doanh, Kiến Vũ làm một bếp nhỏ trong nhà hàng làm mẫu cho khách xem, xuyên thịt ba chỉ xèo xèo trên giá thép, lại tưới một lớp gia vị lên, hương thơm liền bay tới mũi, nướng xong, lấy một lá xà lách cuốn thịt, thêm một miếng tỏi, cắn một miếng vào miệng, thơm mà không ngấy, ngon đến nỗi nuốt cả lưỡi. Một chuỗi thịt bò thịt dê rắc thêm thì là Ai Cập, mỡ nạc phối hợp, cắn một miếng, miệng liền đầy mỡ ngậy, vừa vệ sinh vừa ngon miệng hơn quán ven đường nhiều. Mấy khách ăn thử đều bị nóng đến nổi ra sức hà hơi nhưng đều dừng ngón cái khen ngợi, nuốt miếng thịt trong miệng xuống rồi bước đến quầy giao tiền, lên lâu hai, xắn tay áo tự làm. Dù đều không nướng được ngon như Kiến Vũ làm nhưng hơn ở chỗ mới mẻ, thú vị. Đám khách nếm thử đi rồi, tiếng tăm về kiểu ăn đồ nướng tự làm ở Purple Line cũng bay theo ra ngoài, chẳng mấy chốc, phần lớn khách tới Purple Line dùng cơm đều lên lâu hai làm một bàn tự nướng thịt.

Nhân viên trong nhà hàng thấy vậy, có người kiến nghị với Kiến Vũ, “Ông chủ à, hay là cả lâu một chúng ta cũng cho làm bàn nướng đi, anh xem xem, lâu hai không đủ chỗ cho khách rồi mà lâu một vẫn còn thừa nhiều chỗ như vậy, lãng phí quá.”

Kiến Vũ lắc đầu, bấm máy tính, “Cậu chỉ thấy lần này bàn nướng cá nhân đắt khách nhưng mà đại bộ phận khách ăn vì nó mới lạ, chờ hết thấy mới lạ thì lượng khách không còn nhiều như thế đâu, ai mà ăn ngày ba bữa thịt được chứ, không sợ béo không nhắc nổi chân à. Hơn nữa, gần đây thời tiết chuyển lạnh thích hợp ăn đồ nướng. Đến lúc nóng lên, ai còn muốn ăn mấy món thịt nướng còn nghi ngút khói hơi này, cho nên a, trước thế nào giữ cứ làm thế đi, nhân viên Purple Line phải biết nhìn xa một chút.”

“Ái chà, đúng là ông chủ có khác.”

“Đi làm việc của cậu đi.”

Purple Line đóng cửa nghỉ, Kiến Vũ tạm biệt nhân viên, đi về phía trạm xe bus, nhìn đồng hồ đeo tay, chắc vẫn kịp đón chuyến cuối, nếu không thì đành gọi taxi vậy. Cũng may, cậu vừa tới trạm xe thì có một chiếc đi tới, đúng là tuyến cậu chờ, Kiến Vũ lên xe, chọn một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống. Cậu đã hơi buồn ngủ, vừa tựa vào cửa sổ lim dim một chút đã nghe thấy báo trạm xuống, vội vã xuống xe.

Nương theo đèn đường, Kiến Vũ bước về phía nhà mình, cách một quãng vẫn trông thấy trong nhà còn sáng đèn, có lẽ cha cậu chưa ngủ. Đang bước đi, đột nhiên phía sau có người vỗ vai cậu, Kiến Vũ giật mình, nghiêng người định huých cho kẻ phía sau một khuỷu tay, không ngờ kẻ nọ chẳng những không định né tránh mà còn túm cánh tay cậu, kéo cả người cậu vào lòng. Anh ta cúi xuống vùi đầu vào cổ Kiến Vũ, hơi thở ấm áp thổi tới lỗ tai khiến cậu cảm thấy ngơ ngẩn.

“Kiến Vũ, đã nửa tháng không gặp, sao vừa thấy nhau đã muốn động tay động chân thế?” Bên tai vang lên giọng nói đã khiến cậu quen thuộc đến không thể quen hơn, chẳng phải đại boss họ Vương thì còn ai vào đây nữa?

Kiến Vũ không có tâm tình chuyện phiếm với Vương Thanh, đang đứng ngay đầu ngõ, tuy buổi tối muộn không có ai nhưng nhờ hàng xóm có người thấy cậu nửa đêm nửa hôm đứng đây ôm một người đàn ông, nói tới tai Phùng Thiệu Hoa thì cậu xong đời. Kiến Vũ nghĩ vậy liền thúc cho Vương Thanh một cái, giẫy ra,

nhưng cánh tay vẫn bị anh cầm chặt.

Kiến Vũ giật mấy cái không được, đành hạ giọng nói với Vương Thanh, “Anh buông ra trước đã, người ta nhìn thấy sẽ không tốt đâu.”

Ánh mắt Vương Thanh lóe lên một chút, trời tối, Kiến Vũ không để ý đến, cậu quay mặt nhìn về phía nhà mình, sợ Phùng Thiệu Hoa bất chợt nổi hứng đi ra ngoài chờ cậu.

“Không ai thấy là được chứ gì?”

“Cái gì?” Kiến Vũ chưa kịp chú ý tới lời Vương Thanh vừa nói đã bị kéo ra bên ngoài, “Anh kéo tôi đi đâu thế?”

Vương Thanh không thèm để ý đến lời Kiến Vũ, kéo cậu ra tới bên cạnh xe anh đang đỗ cạnh đường. Kiến Vũ chưa kịp nhận ra đã bị Vương Thanh nhồi vào băng ghế sau, anh cũng trườn về phía cậu. Tuy không gian trong xe cũng khá thoáng nhưng hai người đàn ông chen chúc vẫn thấy chật, Vương Thanh thừa dịp Kiến Vũ chưa kịp lấy lại tinh thần, kéo một chân cậu đặt lên ghế trước, một chân gác lên vai anh, cả người tì lên Kiến Vũ, sau đó “rầm” một tiếng, đóng cửa xe. Trong chốc lát, trong không gian nhỏ hẹp của xe chỉ có tiếng hít thở bất ổn của hai người.

Kiến Vũ trợn mắt, phát hiện mình không có khả năng động đậy rồi, muốn đẩy người đàn ông đang đè lên mình ra thì đã thấy hai tay đều bị Vương Thanh nắm chặt.

Vương Thanh cúi đầu, liếm liếm vành tai Kiến Vũ, cười cười, “Bây giờ không ai thấy rồi nhé.” Nói xong, thả một tay cậu ra, lấy tay nới cà vạt, tháo cúc áo trên cổ, Kiến Vũ có thể thấy rõ hầu kết của anh lên xuống theo động tác nuốt, gợi cảm khác thường, cậu bắt đầu mất tự chủ, cảm thấy miệng khô khốc, lúc này Vương Thanh liền nắm lấy đầu cậu, miệng hai người bắt đầu gắn chặt lấy nhau.

Không gian chật hẹp, khoái cảm trái luân thường, Kiến Vũ cảm thấy hơi khó chịu, cơ thể bắt đầu nóng lên, thử giật giật người lại bị tên đè lên cậu ép chặt hơn. Nhưng lí trí còn sót lại nhắc nhở cậu, lúc này không phải thời gian làm loại chuyện đó, tay Vương Thanh đã lướt tới thắt lưng cậu, cởi cúc áo sơ mi của Kiến Vũ, vuốt ve thắt lưng mềm dẻo của cậu. Anh cúi đầu, cắn cắn cái cổ thon nhỏ, vừa cọ cọ vừa nói khẽ, “Kiến Vũ, em biết không, từ hôm đó đến nay, mỗi lần anh nghĩ đến em là lại phải đi tắm nước lạnh đấy! Thế mà em thì đến điện thoại của anh cũng không chịu nghe.” Nói xong, cắn mạnh một cái như xả giận, cảm thấy Kiến Vũ run lên một cái lại thương tiếc liếm liếm vết cắn của mình, “Em nhận lời anh, được không? Nha?”

Kiến Vũ hít sâu một hơi, cố gắng trấn tĩnh một chút những rối loạn trong thân thể, tận lực muốn bỏ qua đôi môi và bàn tay gây rối của Vương Thanh đang chuyển động trên thân mình, nhưng cậu bị ai nhận ra, rất khó thành công, càng có áp lực, cảm giác lại càng rõ ràng hơn.

“Vương tổng, anh dừng lại trước đã.”

“Gọi Thanh” Nghe được Kiến Vũ nói, Vương Thanh ngẩng đầu, nhẹ nhàng mổ lên môi cậu, “Gọi Thanh.”

“Được, Thanh, anh buông ra trước đã.” Kiến Vũ hơi nghiêng đầu, tránh nụ hôn của Vương Thanh, không thể để anh ta cứ mè nheo như vậy, còn bị Vương Thanh giở trò nữa, Kiến Vũ không thể cam đoan mình còn có thể giữ được lí trí.

“Vì sao?” Vương Thanh ngừng lại nhưng không định buông cậu ra. Một tay anh vẫn còn đặt trên đai lưng Kiến Vũ.

“Hơi khó chịu.” Kiến Vũ suy nghĩ một chút, nói ra đáp án tương đối an toàn.

Vương Thanh nhanh chóng ngồi dậy, suy nghĩ một chút, “Vậy em đồng ý ở bên anh?” Nói xong, hí mắt lại, từ trên cao nhìn xuống đánh giá Kiến Vũ. Kiến Vũ xem điệu bộ của anh, như thể muốn nói nếu cậu không đồng ý, anh ta trước tiên sẽ nhai cậu rồi nuốt tươi luôn ngay tại đây.

“Dù sao anh cũng phải cho tôi thời gian suy nghĩ chứ.”

“Em đã có gần một tháng cân nhắc rồi.”

“Tôi không muốn làm qua loa đã quyết định, chính là vì có trách nhiệm với bản thân, cũng là có trách nhiệm với anh. Tôi nhớ lần trước anh nói, anh muốn đi đến hôn nhân, không muốn đây chỉ là một đoạn nhân duyên ngắn ngủi như sương sớm, đúng không?” Kiến Vũ nói xong, ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Vương Thanh.

Wang Thanh trầm mặc một lát, nở nụ cười.

“Vũ, hiện tại anh càng bội phục ánh mắt của mình, nhìn mà xem, anh đã tìm cho mình một người đàn ông thật tốt nha!” Nói xong, Vương Thanh thả tay cậu ra, mở cửa xe, kéo Kiến Vũ dậy.

Kiến Vũ giật giật hai chân đã tê dại, xem ra vóc dáng cao không phải chỗ nào cũng tốt, chỉ ít trong hoàn cảnh này, cặp chân dài gây cho Kiến Vũ phiền toái không nhỏ.

“Vũ” Vương Thanh nâng cằm cậu lên,摸摸 một cái, “Em có thể nghiêm túc cân nhắc, anh rất mừng, nhưng anh mong là không phải đợi lâu nữa. Trước giờ anh chưa từng phát hiện mình là một kẻ thiếu kiên nhẫn đến vậy.” Nói xong lại kéo một tay Kiến Vũ, ngậm khe ngón trỏ của cậu, hơi híp mắt nhìn vào mắt cậu.

Kiến Vũ bĩu môi, đại boss họ Vương này thật là thiện biến, chẳng phải lần trước đã nói sẽ nuôi mập mình mới ra tay sao?

“Giờ lại không chê tôi là ôm cũng đau tay?”

Wang Thanh nở nụ cười, “Quả nhiên lần trước em có nghe thấy anh và ông nội nói chuyện”

Kiến Vũ quay đầu, nói dối, “Tôi không thừa nhận có ích gì sao?” Cái gì gọi là đào hố chôn mình, Kiến Vũ lần này cảm nhận được rồi, lần này cậu không những nhảy xuống mà còn cố lấp cho mình mấy xeng đất nữa, năng lực cao ghê cơ!

Wang Thanh thấy Kiến Vũ lộ dáng vẻ trẻ con hiểm hoi, mừng rỡ ôm lấy mặt cậu, chụt chụt hôn xuống, anh sống gần ba mươi năm, bây giờ mới biết mình có thể thích một người đến thế, thậm chí anh còn muốn dứt khoát nhét cậu vào lòng, cả đời không buông tay, nghĩ tới đây, Vương Thanh cũng bị hoảng sợ bởi chính bản thân mình.

“Được rồi,” Kiến Vũ đẩy đẩy Vương Thanh, “tôi cũng phải về nhà đây”

“Vậy em hôn anh một cái.”

“Cảnh cáo anh đừng có được voi đòi tiên.” Kiến Vũ trừng mắt.

“Một cái thôi mà.” Vương Thanh ôm thắt lưng Kiến Vũ, “Mai anh đi Mỹ công tác rồi, một tuần không thể về nhà, chỉ ít em cho anh một cái hôn để anh có cái mà nhớ chứ.”

Kiến Vũ thực bất đắc dĩ, Vương đại boss có phải đang giả tăng hay không, mình còn chưa nhận lời với anh ta mà? Nhưng có vẻ nếu bây giờ mình không làm anh ta vừa lòng, phỏng chừng đêm nay anh ta thực sự dậy đưa đến sáng! Người này sao mà kém xa ấn tượng khi xưa của mình thế chứ?

Thở dài, Kiến Vũ kéo đầu Vương Thanh qua, chạm nhẹ vào khóe miệng anh một cái, song đầu Vương Thanh hơi nghiêng đi, hai cặp môi thân mật tiếp xúc một cái.

Kiến Vũ vừa định mở miệng, chợt nghe phía sau truyền đến một thanh âm, thoáng chốc, mặt cậu trở nên trắng bệch.

“Hai đứa đang làm gì?”

Kiến Vũ cứng người, từ từ quay lại, thấy Phùng Thiếu Hoa cầm đèn pin, đứng cách đó không xa, mặt đầy khiếp sợ nhìn cậu, “Con à, hai đứa đang làm cái gì?!”

~~~~~

Ô Ô Ô có biến, bác Phùng vẫn là nên bình tĩnh ah ~_

~_____

“Cha” Kiến Vũ há miệng, gọi cha một tiếng, lại không biết phải nói gì.

Phùng Thiếu Hoa không tin nổi mắt mình nữa, ông vừa thấy gì? Con trai ông cùng một người đàn ông ôm nhau thân mật?

“Con, về nhà với cha” Trong đầu ông hiện giờ hỗn loạn vô cùng, ông chỉ muốn mang con trai về nhà. Vừa nói xong câu đó, thân thể chợt run lên từng đợt, mặt tái nhợt, ông phải lui mấy bước, tựa vào tường mới đứng vững nổi, “Con, về nhà với cha.”

“Cha!” Kiến Vũ thấy cha như vậy, vội vã đẩy Vương Thanh ra, chạy tới đỡ cha mình, “Cha, cha không sao chứ?”

“Không sao.” Phùng Thiếu Hoa lắc đầu, cầm tay Kiến Vũ, “Con, về nhà với cha trước đã, được không?”

“Vâng, chúng ta về nhà.” Kiến Vũ gật đầu, liếc nhìn Vương Thanh một lần nữa, đỡ cha quay về, Phùng Thiếu Hoa lại quay đầu, nhìn Vương Thanh vẫn đang đứng lặng, trên mặt không có chút cảm xúc gì.

Vương Thanh đứng yên một lát, lắc đầu, quay người ngồi vào trong xe, rút một điếu thuốc, châm lửa, gắp trên miệng, nhìn làn khói lượn lơ trước mắt, đã bao lâu anh không hút thuốc? Lần gần nhất có chuyện lo lắng là khi nào?

Vương Thanh cào cào đầu, không phải anh không biết tâm tư của Kiến Vũ nhưng anh vốn là kẻ ích kỉ, anh quan tâm tới cậu, mà cậu cũng không phải không có cảm tình với anh, cho nên, Vương Thanh không cho phép Kiến Vũ giả làm dờ để trốn tránh. Kiến Vũ sợ người nhà biết chuyện cậu là gay, cho nên Vương Thanh giúp cậu chọc thủng tầng bí mật ấy. Khi đó kì thực anh đã sớm thấy Phùng Thiếu Hoa bước đến nhưng anh vẫn muốn đánh cược một phen, nhìn kết quả hiện tại, Vương Thanh không nắm chắc rốt cuộc mình thắng hay thua nữa.

Hung hăng dụi điếu thuốc vào gạt tàn, Vương Thanh tì cả người lên tay lái, xiết chặt nắm tay, dậm mạnh một cú, “damn it.”

Nhà họ Phùng.

Kiến Vũ đỡ Phùng Thiếu Hoa ngồi lên giường, cậu đứng bên cạnh, trong giây lát, hai cha con không biết nên nói gì.

Rốt cuộc, Phùng Thiếu Hoa thở ra được mấy hơi, sắc mặt không còn tái nhợt như trước, ông vỗ vỗ tay xuống bên cạnh mình, “Con, ngồi xuống đây, cha con ta nói chuyện.”

“Cha...”

“Đến đây ngồi đi.”

Giọng Phùng Thiếu Hoa có phần mệt mỏi, Kiến Vũ nghe ra, giận đến muốn cho mình vài bạt tai! Mà cậu cũng đã làm như vậy.

Phùng Thiếu Hoa vội vã giữ lấy bàn tay Kiến Vũ đang còn muốn hạ xuống, “Con làm gì thế? Muốn tự hành hạ mình hay sao?” lại thương tiếc sờ sờ nửa mặt đã bị đánh đến hồng lên của con, “Đang yên đang lành, lại đánh mình làm gì?”

Kiến Vũ “phịch” một cái, quì xuống, “Cha, con sai rồi! Cha đánh con đi!”

Phùng Thiếu Hoa lắc đầu, định kéo Kiến Vũ dậy, kéo mấy cái vẫn không được, bản thân lại mệt đến thổ dốc, “Con à, cha con sức yếu rồi, con đứng lên đi, nghe cha!”

Kiến Vũ hồng cả vành mắt, đứng lên, bị Phùng Thiếu Hoa kéo ngồi xuống bên giường. Phùng Thiếu Hoa nắm lấy tay con, “Con, nói cho cha biết, từ lúc nào?”

Kiến Vũ lắc đầu, cậu cũng không biết nên nói thế nào.

Phùng Thiếu Hoa thở dài, “Từ lúc con còn nhỏ, cha đã nghĩ con không giống bọn trẻ cùng tuổi. Lúc con người ta suốt ngày chạy nhảy khắp nơi, con lại ngồi một chỗ đọc sách học bài, con người ta 15, 16 tuổi trong cặp sách đưa nào cũng có giấu mấy bức ảnh các ngôi sao điện ảnh, lúc bình thường thích nhìn mấy cô bé xinh xắn, mà cha cho tới bây giờ chưa từng thấy con quan tâm đến những chuyện đó, vốn tưởng là tính tình con như thế, đến khi lớn lên sẽ khác, lại chưa từng nghĩ tới mặt này a.”

“Cha...” Kiến Vũ muốn nói gì đó, Phùng Thiệu Hoa ra hiệu ngừng.

“Con à, nói cho cha, từ lúc nào thì bắt đầu với người đàn ông đó?”

“Cha, sau này con sẽ không gặp lại anh ta nữa.”

Phùng Thiệu Hoa lại lắc đầu, “Cha chỉ là một kẻ vô dụng, con còn nhỏ đã khiến con vất vả, mẹ con nhẫn tâm bỏ cha con ta, lại còn lấy nốt số tiền cứu mạng cha mang đi, trước đây không phải cha chưa từng nghĩ tới chuyện tìm bà ấy về, nhưng tìm về rồi, có thể tốt với con sao? Nhưng mà giờ cha hối hận rồi, nếu năm đó cha không gây chân, tìm cho con một người mẹ tốt, có lẽ con sẽ không như thế này a.”

=====

Thực ra ở đây t có sửa một chút từ ngữ của au, bạn ấy dùng từ “bị bệnh” để chỉ tính hướng của nhân vật, chỉ muốn nói rõ một điều: đồng tính không phải, nó là một xu hướng tính dục hoàn toàn tự nhiên của con người. Khoa học đạch chứng minh điều này.

Một lần nữa mong tác giả có đọc được thỉnh thông cảm cho bạn editor ah. ^^

=====

“Cha, con sai rồi, con làm cha mất mặt, cha đừng nói nữa.” Viên mắt Kiến Vũ lại hồng lên, giọng nói cũng đã bắt đầu run rẩy.

Phùng Thiệu Hoa vỗ vỗ tay con, “Để cha nói hết đã.” Nói xong, lại hỏn hển mấy hơi, “Mất mặt gì chứ? Con cha cho cha nở mặt nở mày như vậy, đỗ đại học, lại tự mở nhà hàng, bước ra ngoài, ai không ao ước được như Phùng Thiệu Hoa ta? Con à, con biết đấy, cha già rồi, thân thể lại như vậy, có thể ở bên con được mấy năm? Trước vẫn nghĩ, thừa dịp cha còn động được, nhìn con tốt nghiệp đại học, cưới một cô gái tốt, có được một mái ấm, như vậy, cha đi, cũng không cần lo lắng gì nữa.”

Kiến Vũ nghẹn ngào, lại không biết nói gì, chỉ hung hăng cho mình một bạt tai.

“Đứa nhỏ này!” Phùng Thiệu Hoa vội vã nắm lấy tay Kiến Vũ, “Còn dám tự đánh mình như thế, cha giận đấy!”

“Cha, sau này con nhất định sửa lại! Cha yên tâm, con không gặp lại anh ta nữa! Con tốt nghiệp đại học sẽ tìm cho cha một cô con dâu, sinh một thằng cu thật béo cho cha ôm, cha nhất định phải sống thật vui...” Nói đến đó, Kiến Vũ không nhịn được liền khóc thành tiếng.

Phùng Thiệu Hoa kéo cậu vào lòng, vỗ vỗ lưng cậu, “Bây nào! Con nói vậy là không được. Cha tuy không có văn hóa cao nhưng không đến nỗi hồ đồ. Con không thích phụ nữ lại định cưới người ta, thế chẳng phải làm hại người ta sao!”

“Cha?” Kiến Vũ ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn Phùng Thiệu Hoa.

Mặt Phùng Thiệu Hoa vẫn nhợt nhạt nhưng miệng khê nở nụ cười, “Con sao cứ nôn nóng như thế, không chịu nghe cha nói xong đã.” Vừa nói vừa vươn tay lau nước mắt cho Kiến Vũ, “Đã lớn như vậy rồi, đứng dậy đã cao hơn cha nửa cái đầu, còn khóc lóc tèm nhem như con mèo hoa ấy, có xấu hổ không hả?”

Kiến Vũ hai mắt hồng hồng, lấy tay áo lau mặt vài cái, không hiểu cha định nói gì.

Phùng Thiệu Hoa thấy Kiến Vũ nín khóc mới mở miệng, “Con a, con đã như thế, cha không muốn ép con nhất định phải cưới vợ về, nhưng con chọn bạn nhất định phải chọn người tốt với con! Cha không cầu mong gì nhiều, chỉ cầu con có thể sống tốt, tìm được một người có thể bên con chia sẻ hạnh phúc, người làm cha chỉ mong có thể thôi.”

“Cha, cha không phản đối?”

“Phản đối, con có thể chuyển sang thích phụ nữ?” Phùng Thiệu Hoa trừng mắt với con, mặt đã hồng hào hơn, “Hai con trai lão Vương đều như vậy này, chẳng phải người ta vẫn sống được đấy hay sao? Con là đứa có tiền đồ, sợ cái gì? Nhưng mà,” Phùng Thiệu Hoa chuyển giọng, “Nhà chúng ta không giống người ta, nhà người ta có tiền có thế, chúng ta chỉ là dân đen, con thế này, sẽ không tránh khỏi bị người dè bĩu, con giờ

còn nhỏ, nhờ sau không chịu đựng nổi thì phải làm sao đây? Những điều này, con đã thực sự cân nhắc kỹ rồi chứ?”

“Cha,” Kiến Vũ lấy lại bình tĩnh, cha cậu đã nói đến nước này, bản thân cậu không cần phải ngại ngần dẫu điếm nữa, “Con là trời sinh thế, không có cách nào. Không thể cho ngài một đứa cháu ngoan, con có lỗi với cha.”

“Ngốc ạ.” Phùng Thiệu Hoa cười, “Con thế này đã tốt lắm rồi, so với nhà người ta, cha con còn không biết đủ sao? Nếu còn tham lam mà phản nản gì sẽ bị trời phạt đấy.” Nói xong, suy nghĩ một chút, “Nếu cha không nhầm, người kia là Vương tổng tài đúng không?”

“Vâng” Kiến Vũ gật đầu.

Phùng Thiệu Hoa cân nhắc một chút, “Con đi rửa mặt rồi ra xem, nếu anh ta đi rồi, sau này con không được lui tới với anh ta nữa, nếu còn chưa đi, con đưa anh ta vào đây, cha có lời muốn nói.”

“Cha?”

“Đi đi, nghe lời cha.”

Kiến Vũ gật đầu, lúc này cậu cảm thấy đầu hơi vóng vát, không nghĩ sự tình lại chuyển biến như thế. Song cậu vẫn đi vào rửa sạch mặt, nhìn vào trong gương, thấy viền mắt mình đã hồng cả lên, không nghĩ đã sống hai đời mà cậu vẫn còn có lúc chột vật như vậy.

Vương Thanh còn đang nhào người uể oải bò ra trong xe, chợt nghe có tiếng gõ cửa sổ, ngẩng đầu liền thấy Kiến Vũ đang cúi lưng nhìn vào trong xe.

“Kiến Vũ?”

Vương Thanh hơi kinh hãi, anh còn tưởng một thời gian tới không gặp được cậu, lại thêm lo lắng Phùng Thiệu Hoa và Kiến Vũ về nhà sẽ nói những gì, cho nên vẫn đứng yên đó chưa chịu đi, hiên tại thấy Kiến Vũ đến tìm anh, không khỏi kinh ngạc.

Kiến Vũ gật đầu, “Vương tổng, cha tôi gọi anh vào nhà một chuyện.”

Hả? Vương Thanh trừng mắt, nhìn vẻ mặt Kiến Vũ, không phải là Phùng ba ba muốn gọi anh vào dẫn cho một trận đi? Hẳn là không đâu. Nếu không phải chuyện xấu, vậy là chuyện tốt rồi. Vương Thanh nghĩ thông suốt, con mắt hí lại, bước bên cạnh Kiến Vũ, cúi đầu, nhìn viền mắt còn hơi hồng của cậu, xấu xa nghĩ, cậu bé này chắc hẳn vừa khóc, nhưng như bây giờ thật là khiến người ta yêu thương. Nghĩ nghĩ, trong lòng không khỏi lại xôn xao.

Kiến Vũ liếc nhìn anh, xoay tay cho anh một cùi chỏ. Vương Thanh xoa bụng, không dám nói gì, chỉ cười khổ.

Khi Kiến Vũ đưa Vương Thanh vào nhà, Phùng Thiệu Hoa ngồi trên giường trầm tư, không biết đang nghĩ gì, thấy hai người bước vào chỉ gật đầu, sau đó bảo Kiến Vũ lấy ghế cho Vương Thanh ngồi.

“Vương tổng tài, mời anh ngồi xuống trước đã, hôm nay tôi bảo tiểu Vũ mời anh vào đây là vì có chuyện muốn gặp mặt hỏi cho rõ ràng.”

Vương Thanh chưa ngồi xuống ngay mà khom lưng hành lễ với Phùng Thiệu Hoa, “Xin cho cháu gọi ngài là bác, ngài cứ bảo cháu Thanh là được ạ.”

Phùng Thiệu Hoa gật đầu, bảo Vương Thanh ngồi xuống, sau đó tỉ mỉ quan sát anh một phen rồi mở miệng nói, “Vậy tôi cũng tùy tiện chút nhé, Thanh, cháu đối với con tôi, rốt cuộc là định thế nào?”

“Định thế nào ấy ạ?”

“Đúng” Về mặt Phùng Thiệu Hoa trở nên nghiêm túc, “Tuy tôi không phản đối chuyện con tôi có tình cảm với một người đàn ông nhưng đàn ông cũng có ba bảy loại, con tôi còn nhỏ, từng trải còn ít, tôi không hi vọng có người lợi dụng chuyện nó còn nhỏ chưa hiểu biết nhiều mà nhân cơ hội chiếm lợi, cháu hiểu ý tôi chứ?”

Vương Thanh sững sốt một chút, quay đầu nhìn Kiến Vũ, anh vẫn cho rằng người cha này là người hiền lành, không nghĩ tới a, giáo dục ra một Kiến Vũ có tính cách như thế, sao có thể là một hôn đất mặc người nhào nặn?

Vương Thanh nghĩ vậy, điều chỉnh sắc mặt, “Thưa bác, tình cảm của cháu với Kiến Vũ là nghiêm túc ạ. Trước cháu từng nói với Kiến Vũ, cháu không định tìm đại một đối tượng bên nhau qua ngày, cháu muốn kết hôn với cậu ấy.”

“Kết hôn?” Phùng Thiệu Hoa vốn định hỏi xem Vương Thanh có thực sự nghiêm túc với Kiến Vũ hay không, thế nào mà thoáng cái, câu chuyện đã chuyển hướng đến một tầm cao mới? Ông sống nhiều năm như vậy, chưa từng nghe nói Trung Quốc cho phép nam nam kết hôn.

“Đúng ạ.” Vương Thanh gật đầu, “Cháu là công dân Mỹ, ở chỗ cháu cho phép kết hôn đồng tính. Nếu Kiến Vũ đồng ý kết bạn cùng cháu, cháu muốn thành hôn với cậu ấy.”

Lúc này Phùng Thiệu Hoa triệt để ngây người rồi, người con ông mang về không những là một người đàn ông, lại còn là một người đàn ông ngoại quốc?

Kiến Vũ cũng không kịp phản ứng lại, mình đồng ý tiến tới với anh ta lúc nào? Còn kết hôn? Kết hôn cái gì a?

Vương Thanh không để ý tới phản ứng của hai cha con, vẫn tự nói tiếp, “Thưa bác, xin ngài tin tưởng cháu, tình cảm của cháu với Kiến Vũ là nghiêm túc. Cho nên, xin ngài giao con trai cho cháu.”

Phùng Thiệu Hoa lay lay đầu, “Vậy người nhà cậu đồng ý rồi?”

Vương Thanh nở nụ cười, “Chuyện này xin bác yên tâm, người nhà cháu sẽ không phản đối, mà cho dù họ phản đối cũng không ảnh hưởng tới cuộc sống của cháu.”

Nghe Phùng Thiệu Hoa và Vương Thanh một hỏi một đáp, Kiến Vũ phì cười, hai người kia đang nói chuyện của mình đi, nhưng sao cậu lại có cảm giác không chen miệng vào được?

“Hiện tại cháu là tổng giám đốc của Time quốc tế, sở hữu 45% cổ phần công ty, tiền gửi ngân hàng có 9 số, mặt khác, hiện tại sở hữu 8 bất động sản, hai cái ở Trung Quốc, ba cái ở Mỹ, một ở Rumani, hai cái ở Anh, trong tay có một ít cổ phiếu, đó là toàn bộ gia sản của cháu ạ. Cho dù tương lai cháu thất nghiệp vẫn có thể bảo đảm cho Kiến Vũ một cuộc sống đầy đủ, cho nên ngài hoàn toàn không cần lo lắng đến cuộc sống sau khi cưới của chúng cháu.” Vương Thanh thao thao bất tuyệt làm cho Phùng Thiệu Hoa sững sốt nhưng lại khiến Kiến Vũ phát hỏa.

Không suy nghĩ nhiều, Kiến Vũ nhảy dựng lên, cuộc sống sau khi cưới, cuộc sống sau khi cưới cái quỷ gì! Cậu nhắc phất Vương Thanh dậy, đẩy ra bên ngoài, “Cưới cái đầu anh ấy! Cha, mai con sẽ đi tìm một cô gái tốt cưới về.” ~_~

~vương Thanh còn muốn nói thêm, Kiến Vũ túm túm đẩy đẩy xua anh ra ngoài.

Phùng Thiệu Hoa ngồi trong phòng tiêu hóa mấy lời của Vương Thanh, xem ra người này thật tâm với con mình, nhưng mà, liệu có phải anh ta nhiều tiền quá rồi không? Tương lai sợ dễ phạm mấy tật xấu, xem chừng phải bảo con trai quan sát thêm một thời gian nữa.

Ngoài cửa, Vương Thanh bị Kiến Vũ đẩy cho lão đảo, vất vả mãi mới đứng vững được, ôm ngay lấy thất lưng cậu, “Vũ, những điều anh nói đều là thật, sao em lại tức giận?”

Kiến Vũ không muốn nói nhiều với anh ta, mồm mép tên này có khả năng khiến người chết tức giận mà sống lại, cậu nhớ rõ ràng mình còn chưa đồng ý kết giao với Vương Thanh, thế nào mà trước mặt cha cậu, anh ta đã nói tới chuyện kết hôn? Còn nói cái gì mà giá trị bản thân, Vương Thanh anh ta có tiền, Kiến Vũ cậu cũng không phải là kẻ đi xin cơm!

Vương Thanh thấy Kiến Vũ vẫn lạnh mặt, nhanh nhẹn cúi đầu định hôn cậu, không ngờ lại bị Kiến Vũ cho một nắm đấm đau đến gấp cả người.

“Vương tổng tài, cha tôi nói, tôi còn nhỏ tuổi, không nên để người khác chiếm lợi, một quyền hôm nay còn là khách khí đấy, nếu có lần sau, tôi không dám bảo đảm liệu có thêm một cước hay không đâu.” Kiến Vũ

nói xong, quay người vào nhà.

Vương Thanh đứng thẳng lên, xoa xoa bụng, hôm nay là lần thứ hai rồi, nắm tay cậu bé này cứng thật! Có điều là, Vương Thanh liếm liếm môi, nở nụ cười, anh thích!

=====

Lời quần chúng: CMN, Vương Thanh anh cũng thật hảo đi! Chỉ mới hôn hôn sờ sờ vài ba cái sơ sơ đã dám ra mắt ba vợ, còn tính kết hôn nữa chứ! Bá đạo! Thực báo đạo!

22. Chương 22

Vương Thanh xuống máy bay, đã thấy quản gia Tyson mặc bộ lễ phục màu đen đứng chờ anh ở cổng ra.

“Ông Tyson, lâu quá không gặp rồi.” Vương Thanh buông hành lí, bước đến ôm lấy ông.

Tyson cũng vươn tay ôm lại anh một chút, sau đó đẩy Vương Thanh ra, chỉnh lại cổ áo, hơi khom lưng, “Cậu chủ, hoan nghênh về nhà.”

Vương Thanh nhìn nụ cười cũng rất đúng mực của Tyson, bất đắc dĩ nói, “Ông Tyson à, có thể đừng gọi cháu là cậu chủ không, gọi là Chris hay Thanh là được mà.”

Tyson cười lắc đầu, “Lễ nghi không thể bỏ được.” Nói xong liền nhắc hành lí của Vương Thanh lên, bước ra ngoài. Vương Thanh vội vã vượt lên, cầm lại hành lí của mình, đùa à, anh làm sao dám để ông ấy cầm hành lí giúp mình? Nếu mà để ông nội anh biết, khéo bị lột mất lớp da ấy chứ!

Hai người lên xe, Tyson bảo tài xế lái xe về nhà chính của họ Kim.

Vương Thanh buồn bực, không phải nói công ti xảy ra chuyện sao?

“Ông Tyson, chẳng phải nói công ti con gặp chuyện rắc rối, cho nên ông mới bảo cháu về ngay sao?”

“Đúng là có chút việc nhỏ.” Tyson thoải mái ngồi, cười nhìn Vương Thanh, dáng ngồi thẳng tắp mà vẫn tao nhã, nụ cười chuẩn mực, nhưng lại khiến Vương Thanh thấy sau lưng phát lạnh từng cơn. Từ nhỏ, Vương Thanh rất rõ ràng một chuyện, anh có thể đắc tội với bất luận người nào, thậm chí có thể tóm cả cá chép gắp ông nội đem nướng ăn, chỉ riêng vị quản gia lúc nào cũng cười tủm tỉm này, không thể đắc tội!

“Ông Tyson à, có chuyện gì ông cứ nói thẳng với cháu đi, dù sao thì cháu cũng đã về rồi.” Vương Thanh nghĩ thông suốt, liền hiểu mình đã bị người nhà lừa về, cho nên thẳng thắn nói chuyện.

“Ừm” Tyson thỏa mãn gật đầu, ngón tay thon dài gõ gõ đầu gối, “Chuyện là thế này, lúc về nhà ông chủ có nói với tôi, cậu đang theo đuổi một cậu bé ở đó?”

“Đúng ạ.” Vương Thanh gật đầu, nếu ông nội Vương Chính đã biết, anh không định giấu Tyson làm gì.

“Có thể nói về cậu ta một chút cho tôi biết không? Cậu ta tên là Kiến Vũ đúng không? Nếu có ảnh chụp thì tốt, tôi muốn nhìn xem bộ dáng cậu ta thế nào?”

Vương Thanh sờ sờ mũi, anh không có ảnh của Kiến Vũ, không phải không nghĩ tới, nhưng lần trước bị cậu bé vừa đánh đấm vừa đá khỏi cửa, Vương Thanh lại vội vàng ra sân bay, căn bản không có thời gian đòi ảnh của Kiến Vũ.

“Ông nội cháu đã gặp cậu ấy một lần rồi, ông ấy không nói với ông ạ?”

Tyson suy nghĩ một chút, lắc đầu, “Ông chủ chỉ nói cậu ta khá cao, bộ dáng thanh tú, chỉ có điều gầy quá, ôm chắc sẽ khó chịu.”

Ôm sẽ khó chịu á?

Trán Vương Thanh bắt đầu nổi gân xanh, anh có nhớ đã bảo ông nội đừng nói về chuyện này nữa cơ mà?

“Ông cháu còn nói gì nữa ạ?”

“Ông chủ chỉ nói thế thôi. Tôi hơi tò mò nên đành hỏi cậu.”

“Thế nên ông lừa cháu về đây?”

Tyson cười lắc lắc ngón tay, “Cái này sao gọi là lừa được? Công ti đúng là đã có chuyện xảy ra, chỉ có điều đã giải quyết xong trước khi cậu về thôi. Còn nữa, cậu xa nhà lâu như vậy, tôi cũng rất nhớ cậu đấy.”

Vương Thanh bắt đầu vỗ vỗ trán mình, anh có thể nói gì sao? Cái gì cũng không nói nổi nữa rồi!

“Tốt rồi.” Tyson vỗ tay, “Chris, giờ cậu đã hiểu rồi, vậy nói cho tôi biết về cậu bé cậu đang theo đuổi đi ha?”

Vương Thanh nhìn nụ cười quen thuộc của Tyson, đành gật gật đầu.

“Được rồi, ông Tyson còn muốn biết gì nữa ạ?”

“Vậy kể mọi chuyện từ lúc cậu quen biết cậu bé kia thế nào đi.”

Kiến Vũ đang tập trung xem sổ sách, doanh thu tháng này của Phùng ký cơ bản cũng ổn định, Purple Line vì mới đưa thêm danh mục bàn nướng cá nhân vào kinh doanh, doanh thu tăng khá cao so với trước đó, đây là lúc cân nhắc mở rộng mục này cho các nhà hàng khác. Song khi Kiến Vũ làm vài phép tính, nhận thấy kết quả còn xa mới được như cậu mong muốn, hiện tại Phùng ký ở Bắc Kinh và Thiên Tân đã đạt tới qui mô cơ bản nhất, Purple Line mới chỉ nổi danh trong phạm vi nhỏ, kế hoạch của Kiến Vũ là cố gắng đến khi tốt nghiệp có thể phát triển Phùng ký và Purple Line thành một dạng chuỗi nhà hàng, nay còn không đến một năm nữa cậu sẽ tốt nghiệp mà tốc độ phát triển của hai thương hiệu này còn kém xa lắm. Kiến Vũ buông bút, vắn tắt lưng, xem ra, cho dù được sống lại một lần, con người ta cũng không thông minh hơn so với trước kia bao nhiêu, chỉ là biết trước một số việc mà thôi. Trèo cao vượn xa, chung qui sẽ có ngày ngã đau.

Kiến Vũ không khỏi nghĩ tới Vương Thanh, người này, so với hình ảnh luôn lạnh như băng, bình thường chỉ xuất hiện trên bìa tạp chí tài chính trong ấn tượng khi xưa của cậu thật khác xa. Ai có thể ngờ vị được coi là George Soros của phương đông lại là người như vậy? Kiến Vũ cười lắc đầu, nghĩ đến anh ta làm cái gì? Gõ gõ đầu, vẫn là nên nhanh chóng làm cho xong báo cáo tài chính quý này đi. Chờ xong vụ này, phải tuyển một nhân viên tài chính mới được.

“Con à, con xong việc chưa?”

Kiến Vũ đang làm báo cáo, Phùng Thiệu Hoa gõ cửa phòng cậu, bước vào, trên tay bê một bát to, trên còn đặt một cái đĩa. Kiến Vũ không cần ngẩng đầu cũng đã ngửi được một mùi thơm ngậy khiến cậu chảy cả nước miếng.

“Cha, cha có món gì mà thơm thế?”

Phùng Thiệu Hoa đặt bát tới trước mặt Kiến Vũ, nhắc đĩa đặt ra, là một bát sườn hầm đầy ụ. Kiến Vũ không thích ăn thịt nhưng lại thích gặm sườn, nhất là sườn lợn, thêm hạt tiêu hạt hồi và mấy gia vị nữa, ninh trong nồi áp suất, không cần chế biến thêm gì, cứ đập mấy nhánh tỏi, pha với nước tương chấm ăn, Kiến Vũ có thể xơi được cả nồi.

Phùng Thiệu Hoa bỏ bát xuống, đi ra ngoài lấy đĩa tương chấm mang vào, thấy Kiến Vũ nhìn chằm chằm bát sườn chảy nước miếng thì vỗ đầu con cười ha hả, “Thơm không? Sáng nay chú Lưu nhà bên cho đấy, họ hàng nhà chú ấy đem lên cho một tảng thịt lợn lớn, nhà chú ấy ăn không hết, sợ thời tiết nóng không để được lâu nên chọn mấy miếng đem cho nhà mình, bảo là nuôi ở quê, lợn béo lắm nhưng không phải vỗ bằng thức ăn công nghiệp đâu, nấu lên thơm lắm. Con đi rửa tay đi, ăn mấy miếng.”

“Dạ!” Kiến Vũ đáp lời, nhảy dựng lên chạy ra ngoài, Phùng Thiệu Hoa nhìn thấy, lắc lắc đầu, thằng bé này, ai tranh với nó đâu cơ chứ!

Kiến Vũ rửa tay, về liền cầm một miếng sườn lên gặm, đúng là không giống thịt lợn chăn nuôi công nghiệp, nhai thích hơn mà lại thơm nữa, “Cha, cha cũng ăn mấy miếng đi.”

Phùng Thiếu Hoa lắc đầu, “Ăn mấy miếng thịt thôi, xương này cha không gặm được. Răng lợi yếu cả rồi.”

Kiến Vũ vui vẻ, cầm một miếng xương, gỡ thịt ra chấm nước tương, nhét vào miệng Phùng Thiếu Hoa, ông nhai nhai mấy cái, nuốt vào, Kiến Vũ lại nhét miếng khác.

Phùng Thiếu Hoa ăn mấy miếng, thấy Kiến Vũ định tiếp tục gỡ thịt, vội vã nói, “Thôi thôi, con ăn đi, cha ăn miếng nào sẽ tự gỡ, hơn nữa cái này là nấu cho con ăn đấy, trong tủ lạnh còn một ít xương ống, để hôm khác cha sẽ đập ra lấy tủy nấu canh.”

“Vâng” Kiến Vũ chọn mấy miếng nhiều thịt cho cha, thấy Phùng Thiếu Hoa bắt đầu từ từ ăn mới cúi xuống ra sức gặm phần của mình.

Hai cha con cứ thế cha một miếng con một miếng xử lý hết bát sườn hầm, trên bàn chỉ còn một đồng xương sườn, Kiến Vũ gom vào bát, “Cha, con đem đổ đi.”

“Ừ” Phùng Thiếu Hoa gật đầu, “Bát cứ để trong bếp ấy, đừng rửa vội, ra đây cha có chuyện muốn nói với con.”

“Dạ” Kiến Vũ đáp lời, ra ngoài đổ xương đi, sau đó cầm bát vào bếp tráng qua bằng nước, rửa tay rồi cầm một cái khăn sạch vò qua, mang vào phòng.

“Cha, cha lau tay đã.”

“Ừ”

Phùng Thiếu Hoa vừa lau tay vừa chăm chú quan sát Kiến Vũ, cho đến khi Kiến Vũ thấy cả người mất tự nhiên.

“Cha, cha nhìn gì thế?”

Phùng Thiếu Hoa buông khăn xuống, suy nghĩ một chút, cân nhắc rồi mở lời, “Con à, vị Vương tổng tài kia sao không thấy đến tìm con nữa? Không phải là tại chuyện lần trước nên tức giận đấy chứ?”

“Cha, đang yên đang lành cha hỏi đến anh ta làm gì? Anh ta đi công tác, tuần sau mới về cơ ả.”

“Thế à.” Phùng Thiếu Hoa gật đầu, vẫn hơi lo lắng, “Con với anh ta, đã xác định rồi?”

Kiến Vũ suy nghĩ một chút, “Chuyện này con còn phải nghĩ lại đã, cha, sao hôm nay cha hỏi về anh ta mãi thế?”

Phùng Thiếu Hoa chặc lưỡi, “Thì con cứ nghĩ kĩ đi, lần trước nghe anh ta nói, có vẻ nhà anh ta nhiều tiền quá, con cùng anh ta ở chung, liệu có phải chịu thiệt không? Con gặp người nhà anh ta chưa?”

“Con có gặp ông nội anh ta, có điều cũng chỉ nói chuyện vài câu.” Kiến Vũ nghĩ nghĩ, lại mở miệng, “Cha, con nói thật đấy, nếu cha thấy anh ta không ổn, con sẽ không gặp lại anh ta nữa.”

Phùng Thiếu Hoa lắc đầu, “Chẳng phải lần trước cha đã nói, chỉ cần tốt với con, có thể cho con một mái nhà, là được rồi, chuyện khác, cha không yêu cầu gì nhiều. Được rồi,” Phùng Thiếu Hoa dừng một chút, “Con và anh ta đã làm chuyện này chưa?”

“Chuyện gì ạ?” Nhất thời, Kiến Vũ chưa kịp phản ứng lại, nhìn ánh mắt Phùng Thiếu Hoa, hiểu ra rồi, mặt cậu chốc lát đã đỏ bừng, tuy cậu không còn là đứa trẻ chưa từng trải nhưng bị cha mình hỏi thẳng vấn đề này, cậu vẫn thấy rất xấu hổ, “Chưa mà.”

“À” Phùng Thiếu Hoa thở phào một cái, “Thế thì tốt. Con à, mọi việc phải lưu tâm một chút, con còn nhỏ tuổi, không được để người dụ dỗ, có hại cho bản thân con sau này.”

Kiến Vũ nhìn Phùng Thiếu Hoa, không nói nên lời, cậu cũng chẳng phải xử nam gì, ai có hại còn chưa biết đâu!

_***

Vương Thanh đang bàn chuyện công ti với Vương Chính, đột nhiên hắt xì một cái, Tyson bưng khay trà vào, thấy vậy liền nói, “Chris, chắc là người yêu bé nhỏ ở Trung Quốc đang nhớ cậu đấy.”

Vương Thanh xoa xoa mũi, Kiến Vũ nhớ anh? Có khả năng này sao? Phỏng chừng là nghĩ muốn cho anh một trận nghe còn thực tế chút.

“Ông Tyson à, tuần sau cháu về Trung Quốc, nghe ông nội nói, ông cũng muốn đến chỗ cháu một thời gian ă?”

“Đúng vậy.” Tyson buông khay trà, gạt đầu.

“Vì sao?”

“Tôi nghe ông chủ nói cậu bé người yêu cậu quá gầy, vì cuộc sống hạnh phúc sau này của hai người, tôi muốn đi gặp cậu ta một lần, nếu cậu ta gầy yếu quá, tôi muốn cải thiện cho cậu ta một chút, chí ít, cho đến mức có thể tiếp nhận nhu cầu của cậu sau này.”

Vương Thanh nhìn vẻ mặt Tyson vô cùng nghiêm túc khi nói những lời này, lại nhìn ông nội mình đang vờ vĩnh thảnh thơi không thèm để ý, anh có thể đoán được, lúc Kiến Vũ gặp Tyson sẽ trưng ra vẻ mặt thế nào, tay lại vô thức xoa xoa bụng, trong lòng chỉ có thể yên lặng cầu nguyện, Amen!

-----&&&-----

George Soros: (sinh ngày 12 tháng 8 năm 1930) là một tỷ phú người Mỹ gốc Do thái Hungary, và là ông chủ của tập đoàn Soros Quantum Fund. Ông được coi là nhà đầu tư tài chính vĩ đại nhất lịch sử.

Kiến Vũ ra khỏi cổng trường, đang định đến Purple Line một lát, thời gian này bàn nướng cá nhân khá đắt khách, tầm một tháng nữa, thời tiết lạnh hơn sẽ rất đắt hàng đây, đến lúc đó có thể cân nhắc đến chuyện mở rộng kinh doanh mục này ở chi nhánh Purple Line được rồi. Nếu mở thêm 2, 3 chi nhánh cho Purple Line nữa thì còn có thể tính đến chuyện đem mục kinh doanh bàn lẩu cá nhân vào.

Kiến Vũ vừa nghĩ vừa hướng về phía trạm xe bus, chưa đi được mấy bước đã nghe có tiếng ai đó gọi cậu.

“Kiến Vũ.”

Kiến Vũ quay lại, nhận ra người kia, “Vương nhị ca?”

“Kiến Vũ, muốn gặp cậu một lần đúng là không dễ.” Vương Tuấn Tú bước lại, đã nhập thu, thời tiết cả sáng và chiều đều se lạnh, Vương Tuấn Tú mặc một cái áo jacket dài, thấy Kiến Vũ chỉ mặc một áo sơ mi liền nhíu nhíu mày, “Trời lạnh như vậy, mặc ít áo thế không sợ cảm lạnh sao?”

“Không việc gì đâu.” Kiến Vũ lắc đầu, thật ra cậu không muốn gặp mặt Vương Tuấn Tú lắm, chuyện lần trước anh ta nói với cậu, cậu vẫn còn nhớ rõ, cho nên cố gắng lảng tránh anh ta, vốn mong cho qua đi, không ngờ anh ta lại đến tận trường tìm cậu.

Vương Tuấn Tú thấy Kiến Vũ không nhiệt tâm tiếp chuyện với mình, ánh mắt thoáng lóe lên, “Kiến Vũ, có thể dành cho tôi chút thời gian của cậu không?”

Kiến Vũ ngẩng đầu, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Vương Tuấn Tú, “Cũng được ă.”

Vẫn quán cà phê cũ, vẫn vị trí cạnh cửa sổ, vẫn hai người ngồi đối diện nhau, chỉ là tâm tình của cả hai so với ngày đó không hề đồng nhất.

Vương Tuấn Tú gọi ly cà phê đen, gọi cho Kiến Vũ một tách Mocha, Kiến Vũ không nói gì, chỉ cảm thấy tuy đôi khi Vương Tuấn Tú làm người ta cảm giác anh ta thật độc đoán nhưng cử chỉ săn sóc lại cho thấy rất tỉ mỉ cẩn thận.

“Kiến Vũ, chuyện lần trước tôi nói với cậu, cậu đã từng cân nhắc tới?”

“Tôi đã suy nghĩ tới.” Kiến Vũ nghĩ nghĩ một chút, quyết định ăn ngay nói thật thì hay hơn, “Vương nhị ca, cảm ơn tình cảm anh dành cho tôi nhưng tôi không thể nhận lời anh.”

“Vì sao? Chú Phùng không đồng ý ă?”

Kiến Vũ lắc đầu, lúc này phục vụ sinh đưa Mocha của cậu tới, Kiến Vũ cầm tách uống một hớp, “Vấn đề của tôi cha tôi đã biết, ông không phản đối.”

“Vậy là vì tôi không đủ tốt?”

“Cũng không phải.” Kiến Vũ dừng một chút, buông tách cà phê, nhìn thẳng Vương Tuấn Tú, “Vương nhị ca, anh rất tốt, nhưng không thích hợp với tôi. Anh cũng từng nói, không phải anh đã thích tôi mà chỉ vì ở cạnh tôi, anh thấy rất thoải mái, đúng không? Nếu là như thế, giả sử sau này anh gặp được một người anh thích, anh sẽ làm thế nào? Điều này đối với cả tôi và anh đều không công bằng. Huống chi, hiện tại tôi đã có người khiến tôi muốn nghiêm túc suy xét đến chuyện ở bên người đó lâu dài, cho nên, xin lỗi anh.”

Vương Thanh sững sốt một chút, “Ai vậy, có thể nói cho tôi biết không?”

“Xin lỗi,” Kiến Vũ lắc đầu, “đây là chuyện riêng tư, có điều, sau này nếu có cơ hội có thể gặp nhau.”

Kiến Vũ thấy Vương Tuấn Tú không định nói thêm gì liền đứng dậy, cầm lấy hóa đơn, “Lần này để tôi thanh toán, Vương nhị ca, tôi còn có việc, xin phép đi trước, hẹn gặp anh sau.”

Nói xong, cậu tiến về phía quầy thu ngân trả tiền, quay lưng bước ra ngoài.

Vương Tuấn Tú vẫn ngồi thẫn người một lát, vô thức quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy Kiến Vũ đang đứng bên vạch đường chờ đèn, vóc dáng cao gầy, gương mặt thanh tú, trên người tỏa ra khí chất thiếu niên và thanh niên mâu thuẫn nhau, lại khiến Vương Tuấn Tú hơi thất thần, thực sự chỉ là có chút hảo cảm với cậu ta? Thực sự không thích cậu ta? Vậy vì sao lúc nghe cậu ta nói có người trong lòng, tâm tình của mình lại phức tạp như thế? Vương Tuấn Tú nhủ thầm, mình hẳn nên dành thời gian suy nghĩ kĩ càng việc này.

Kiến Vũ tới trạm xe, nhìn đồng hồ trên tay, vừa rồi mất không ít thời gian, vậy không đi Purple Line nữa, về nhà thôi. Mấy ngày nay trời chuyển lạnh, bên chân bị thương của Phùng Thiếu Hoa đôi khi đau nhức, mỗi tối Kiến Vũ đều chườm nóng cho ông, còn tới chỗ vị trung y già nọ xin đơn thuốc, nhưng chân Phùng Thiếu Hoa vẫn không thấy khá hơn, Kiến Vũ bắt đầu lo lắng.

“Cha, con về rồi.” Kiến Vũ đẩy cửa, gọi một tiếng, phát hiện Phùng Thiếu Hoa không ở trong phòng, hơi lấy làm lạ, đặt túi sách xuống, bước vào bếp, quả nhiên, Phùng Thiếu Hoa đang ở trong bếp hầm canh.

“Về rồi à.” Phùng Thiếu Hoa quay lại thấy Kiến Vũ bước vào bèn cười cười, “Đi rửa tay đi, chuẩn bị ăn, cha hầm canh xương heo mà con thích ăn nhất đấy.”

Kiến Vũ gạt đầu, lại nói, “Cha, hôm qua con đã bảo cứ để con về làm mà? Mấy ngày nay chân cha cứ đau suốt, cha ở trên giường nghỉ ngơi thôi.”

“Không việc gì.” Phùng Thiếu Hoa cười lắc đầu, “Lại là bệnh thấp khớp tái phát ấy mà, nhịn một chút là ổn.” Nói xong liền múc canh xương ra, lập tức gian bếp nhỏ nhỏ ngập tràn hương thơm.

Kiến Vũ hít lấy hít để, “Cha, nếu cha đến quản lí nhà bếp, chắc là đầu bếp của Phùng ký đều phải gọi cha là ông tổ hết đấy.”

“Biến đi! Ba hoa vừa thôi! Đi cầm bát đũa ra.” Phùng Thiếu Hoa cười cười, gõ đầu con.

Kiến Vũ sờ sờ đầu, đón lấy bát tô trong tay Phùng Thiếu Hoa, bưng ra ngoài.

Hai cha con đang dùng cơm, chợt nghe có tiếng gõ cửa, Kiến Vũ và Phùng Thiếu Hoa đều lấy làm lạ, nhìn đồng hồ, ai tới giờ này nhỉ? Kiến Vũ bước ra mở cửa, thấy một người đàn ông tóc bạc, mặc một bộ âu phục thẳng tắp đứng cạnh đó, cậu sững sốt, người này, là ai nhỉ?

“Xin hỏi, ông tìm ai ạ?”

“Chào cậu!” Tyson cười, đáp lời Kiến Vũ, “Mạo muội quấy rầy rồi, tôi là Tyson, quản gia của Vương Chính tiên sinh, Vương Chính tiên sinh là ông nội của Vương Thanh tiên sinh.” Nói xong, lại lễ phép quan sát Kiến Vũ một chút, “Như vậy, cậu là Kiến Vũ?”

“À, chào ngài! Ngài tìm tôi có chuyện gì không ạ?”

“Nếu không ngại, có thể vào trong nói chuyện chứ?”

“A, ngại quá, mời vào.” Kiến Vũ đưa Tyson vào nhà, Phùng Thiếu Hoa ngẩng đầu nhìn thấy Tyson, hơi sững sốt, ông lão người nước ngoài này là ai?

Vương Thanh đỗ xe cạnh cửa nhà Kiến Vũ, bắt đầu hối hận vì sao mình lại dễ dàng nói ra địa chỉ nhà Kiến Vũ cho Tyson, vừa nghe Sheena nói Tyson trực tiếp bảo tài xế của công ti đưa ông tới nhà Kiến Vũ, anh

đã bắt đầu bồn chồn, song, chờ Kiến Vũ mở cửa, Vương Thanh lại không thấy được vẻ mặt như trong dự liệu của anh, Kiến Vũ chỉ bình tĩnh để anh vào nhà, làm Vương Thanh không hiểu đầu cua tai nheo gì. Vào phòng, anh liền thấy Tyson đang ngồi bên Phùng Thiệu Hoa, cầm một bát canh xương uống hăng say, thấy Vương Thanh liền lấy khăn tay lau khóe miệng, tủm tủm cười ngoác anh lại đây.

“Vương Thanh tới rồi. Phùng tiên sinh, kì thực Vương Thanh nhà chúng tôi là người rất tốt, tuy tính cách không dễ ưa lắm nhưng xin ngài tin tưởng, cậu ấy sẽ cư xử tốt với con trai ngài.”

“Vâng.” Phùng Thiệu Hoa gật đầu, lại múc thêm canh cho Tyson, “Vương Thanh, cháu ăn chưa? Nếu chưa ăn thì ngồi xuống dùng một chút, con à, đi lấy thêm đôi bát đũa lại đây.”

Kiến Vũ đứng lên, vào bếp lấy bát đũa đặt trước mặt Vương Thanh, múc cho anh một bát canh, thuận tiện liếc anh một chút, người cũng tốt, hửm?

Vương Thanh bưng bát uống một hớp, nhìn về phía Kiến Vũ nháy mắt mấy cái, đúng là rất tốt mà!

Kiến Vũ quay đi, không buồn liếc anh lấy một cái nào nữa. Vương Thanh cười tủm tủm, ghé sát lại bên Kiến Vũ, vươn tay chọc chọc vào thắt lưng cậu, từ hai lần tiếp xúc trước đó, Vương Thanh phát hiện ra chỗ này của Kiến Vũ rất mềm cảm, quả nhiên, bị Vương Thanh chạm nhẹ một cái, cả người cậu giật nảy.

“Con sao thế?” Phùng Thiệu Hoa thấy con hơi bất thường bèn hỏi.

“Không sao ạ.” Kiến Vũ lắc đầu, hung hăng trừng mắt với Vương Thanh một cái, Vương Thanh cười cười vẻ rất vô tội, nhún vai, ăn canh tiếp, hương vị đúng là ngon thật.

Tyson ngồi bên vừa uống canh vừa híp mắt nhìn trò lén lút của hai người, khóe miệng hơi nhếch lên thành một nụ cười thỏa mãn, quả nhiên, là người không tệ a.

Tyson và Vương Thanh chào từ biệt cha con họ Phùng, ra về, Vương Thanh bảo tài xế lái xe về công ti, anh tự mình đưa Tyson tới khách sạn. Không phải anh chưa nghĩ tới chuyện mời ông về nhà mình mà vì ông cụ nói, ở nhà đã hầu hạ ông nội anh, lẽ nào ra ngoài còn định hầu hạ đứa cháu? Vì vậy, Vương Thanh chỉ có thể đặt một phòng tổng thống ở khách sạn 5 sao cho ông ở lại. Tyson rất hài lòng, nhưng khi Vương Thanh Chính biết chuyện liền gọi một cuộc điện thoại đường dài tới chửi cho Vương Thanh một trận, làm cho anh phiền muộn nghĩ, liệu có phải hai ông cụ này bày kế với nhau trước rồi không? Bằng không sao một người vừa chân trước bước vào khách sạn, người kia chân sau đã gọi điện tới mắng anh?

Đêm đó, Tyson không nói gì thêm với Vương Thanh, sáng hôm sau, ông tới Time từ sớm, đóng cửa phòng làm việc của tổng tài lại, bảo bốn cô thư kí, nếu không có việc quan trọng thì đừng tới quấy rầy hai người.

“Ông Tyson à, nếu không có chuyện gì gấp thì có thể đợi lát nữa không, cháu sắp có một cuộc họp.”

Tyson lắc đầu, “Không mất nhiều thời gian của cậu đâu.”

“Vâng được ạ.” Vương Thanh đứng lên, tới sofa bên cạnh ngồi xuống, “Ông Tyson có gì muốn nói với cháu ạ?”

Tyson trầm ngâm một chút, “Chris, tuy hôm nay là lần đầu tôi gặp cha con họ Phùng nhưng tôi có thể khẳng định, hai người đó tốt lắm.”

Vương Thanh gật đầu, người có thể khiến Tyson gặp lần đầu đã khen ngợi không nhiều lắm, xem ra hai cha con Kiến Vũ đã tạo một ấn tượng rất tốt với vị quản gia này.

“Kiến Vũ cũng là một đứa bé tốt. Tuy thời gian nói chuyện không nhiều nhưng cậu bé này cho tôi cảm giác là người tính tình trầm ổn, phong thái đúng mực, nói thật, khí chất của cậu ta không phù hợp với tuổi tác lắm, song cũng có lẽ điều này đã gây cho cậu ta một lực hấp dẫn khác người.” Tyson dừng một chút, “Chris, cậu thành thật nói cho tôi biết, cậu, đối với cậu bé kia, xác thực chắc chắn về tình cảm của cậu rồi? Dự định cùng cậu ta suốt đời bên nhau?”

Vương Thanh nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tyson, ngồi thẳng lên, mở miệng, “Ông Tyson, ông là người chứng kiến cháu trưởng thành, đôi khi còn hiểu cháu hơn ông nội cháu, ông biết tính cháu rồi, đối với những chuyện đã nghiêm túc xác định, cháu sẽ không do dự. Vấn đề ông hỏi cháu, cháu có thể trả lời, đúng vậy, cháu đối với Kiến Vũ là hoàn toàn nghiêm túc, dự định cùng cậu ấy gắn bó cả đời. Cháu biết có thể ông

nghĩ sẽ có chuyện như cha mẹ cháu xảy ra cho cháu, song cháu hi vọng ông có thể dẹp bỏ được ý nghĩ này, cháu là cháu, không hề có quan hệ gì đến chuyện cha mẹ cháu hết.”

“Ừm.” Tyson gật đầu, “Vậy tôi an tâm rồi. Nói thật, lúc nghe ông chủ bảo cậu đang theo đuổi một cậu con trai, tôi đã rất lo lắng, dù sao thì, con đường này không dễ đi, tuy xã hội hiện tại đã thoáng hơn xưa, cũng không bị tôn giáo can thiệp, song đối với quyết tâm của cậu, tôi vẫn cảm thấy cần cân nhắc. Có điều, nếu cậu đã nói được những lời này, tôi yên tâm. Cậu bé Kiến Vũ kia, tôi có thể nhìn ra, là một người khá lạnh đậm, song, nếu có ngày để tâm đến ai đó sẽ rất khó thay đổi, mong cậu có thể nắm chắc lấy. Đó là một đứa nhỏ hiếm có, có thể khiến cậu hạnh phúc.”

“Ông Tyson, cảm ơn ông.”

“Ừm” Tyson nở nụ cười, “Nhưng đúng là cậu ta hơi gầy, thảo nào ông chủ nói ôm sẽ khó chịu đây, cần phải tắm bổ một chút, để tôi gọi điện cho Jonny bên Mỹ, phải hỏi cụ thể vị chuyên gia dinh dưỡng này, xem nên ăn gì mới tốt.”

Tyson nói xong, đứng dậy ra ngoài, để lại Vương Thanh ngồi đó đầy bất đắc nhìn theo bóng lưng ông, thở dài, còn tưởng ông ấy chỉ nói chơi thôi, ai ngờ lại nghiêm túc như vậy. Xem ra, trận đòn này, anh không tránh được rồi.

Kiến Vũ nhận được điện thoại của Vương Thanh, mang theo báo cáo tài vụ đã hoàn thành tới Time quốc tế. Sheena và Amanda vừa từ phòng làm việc của tổng tài đi ra, thấy Kiến Vũ liền nháy mắt với cậu, Kiến Vũ chỉ đành cười khổ, mấy người đẹp này, từ khi biết quan hệ mờ ám của cậu và Vương Thanh, mỗi lần thấy cậu đều bày ra vẻ mặt như vậy. April càng khoa trương hơn, ngày đó biết chuyện rồi liền trưng ra vẻ mặt cầu xin cầm lấy tay Kiến Vũ, than thở rằng thế giới lại mất một người đàn ông hoàn hảo! Cô nhất định muốn Kiến Vũ cho cô một nụ hôn an ủi một tâm hồn bị tổn thương, kết quả Sheena và Amanda thấy thế cũng vào góp vui, ba người khiến Kiến Vũ đầy mặt là son môi, chật vật vô cùng, gần như chạy khỏi Time luôn.

“Vương tổng, đây là báo cáo tài vụ quý này, mời anh xem.” Kiến Vũ bước vào phòng làm việc của Vương Thanh, lúc này anh đang đeo một đôi mắt kính gọng bạc, nghe thấy giọng cậu liền ngẩng đầu cười cười, “Cứ để đó cho anh.”

“Được.” Kiến Vũ đặt văn kiện lên bàn, “Không có việc gì thì tôi về trước nhé.”

“Chờ chút.” Vương Thanh gọi Kiến Vũ lại, “Cùng ăn một bữa cơm nhé, nếu em có thời gian.”

Kiến Vũ suy nghĩ một chút, “Sợ là không được, chiều nay tôi có tiết học, phải về sớm.”

“Tiếc quá nhỉ.” Vương Thanh than thở, tháo mắt kính xuống, đứng lên bước tới trước mặt Kiến Vũ, “Vậy để bồi thường anh, em hôn anh một cái.”

Gi؟! Cậu đã làm chuyện gì có lỗi với Vương Thanh hả? Còn phải bồi thường?

“Thì hôn một cái thôi mà.” Vương Thanh ôm thắt lưng Kiến Vũ, lắc lắc, “Từ lúc anh về nước, chúng mình chưa nói chuyện được mấy câu, giờ em đến hôn anh cũng không muốn sao?”

Kiến Vũ giật giật khóe miệng, người đàn ông này là đang – làm nũng? Đang đùa gì thế?

Nhưng mà, chẳng có gì không ổn cả nhỉ. Kiến Vũ nở nụ cười, vươn tay, ôm lấy cổ Vương Thanh, hôn lên môi anh. Vương Thanh hé miệng, cắn nhẹ lên đầu lưỡi cậu, cả hai đều cảm nhận được một cơn tê dại lan dần khắp cơ thể, không mang theo dục vọng nhưng lại khiến người ta vô cùng lưu luyến và thoải mái.

Kết thúc nụ hôn, Vương Thanh khẽ cụng trán với Kiến Vũ, lẩm bẩm, “Kiến Vũ, em không biết anh thích em nhiều đến thế nào đâu, thực sự không biết...”

Kiến Vũ không nói gì, ngẩng đầu, hôn nhẹ lên cằm anh, “Ừm, tôi nghĩ, chúng ta có thể thử bên nhau xem sao.”

“Thật?” Vương Thanh ôm siết lấy thắt lưng Kiến Vũ.

“Vâng”

Kiến Vũ nở nụ cười, cũng thở ra một hơi dài, đôi khi, lựa chọn cũng không quá khó khăn như cậu vẫn tưởng.

23. Chương 23

Vương Thạc về đến nhà, thấy Tuấn Tú đang ngồi chờ sẵn trên ghế, tài liệu trong tay đến nửa ngày vẫn không thấy lật tờ nào.

“Tuấn Tú, sao lại ngăn người thế?” Vương Thạc cởi áo khoác, ngồi xuống sô pha, “Mấy hôm nay thấy em cứ thần thờ như thế, có chuyện gì xảy ra à?”

“Không có gì.” Tuấn Tú lắc đầu, “Anh, sao hôm nay anh về sớm thế?”

“À, công ti vừa nhận một hạng mục, vài ngày nữa anh đi công tác xa, hôm nay về sớm chuẩn bị mấy thứ.” Vương Thạc vừa nói vừa cầm quả táo trên bàn cắn một miếng, “À này, nghe ba bảo, mấy hôm nữa Vương Vĩ sẽ về đấy, nghe nói trường học bên Úc có chuyện gì đó, Vĩ nó chuẩn bị về nước.”

“Thế à.” Tuấn Tú gật đầu, dường như không có hứng với chuyện này lắm, “Vậy mẹ cũng về à?”

Vương Thạc cười khẩy một tiếng, “Đương nhiên, em đã tiếp nhận công ti đóng tàu rồi, bà ấy có thể không lo sao? Anh nghĩ chuyện Vương Vĩ lần này chỉ là mượn cớ thôi. Sao sớm không có chuyện, muộn không có chuyện mà chọn đúng lúc này có chuyện chứ?” Vương Thạc cắn thêm mấy miếng táo, nhú nhú mồm, bỏ nửa quả còn lại lên bàn, “Nói thật với anh xem, Tuấn Tú, bây giờ em có thể ứng phó được không? Dù sao mấy công ti của ba đều có quan hệ phức tạp với nhau, không cẩn thận sẽ khiến người ta mất lòng đấy.”

“Đừng lo,” Tuấn Tú cười cười, “Anh, mấy năm em làm cán bộ hành chính không phải làm cảnh, nói thật, chẳng có gì to tát đâu.”

“Cũng phải.” Vương Thạc gật đầu, “Phải rồi, thời gian này em bận việc công ti suốt, thế bên Kiến Vũ em đã nói rõ chưa?”

“Em nói chuyện với cậu ta rồi.”

“Thật à? Kết quả thế nào?” Vương Thạc thoáng cái liền hăng hái, Tuấn Tú chỉ cười lắc đầu, Vương Thạc nghĩ có vẻ không ổn, “Không thành công?”

“Vâng.” Tuấn Tú gật đầu, “Kiến Vũ nói cậu ta có bạn trai rồi.”

“Nhanh thế cơ à?!” Vương Thạc giật mình, “Lần trước anh gặp cậu ta, cậu ta còn chưa có ai mà. Chuyện này xảy ra quá nhanh rồi. Nhưng mà, Tuấn Tú à, em cứ thế mà rút lui à? Hiện giờ ba đang canh chừng em chăm chặt mỗi ngày đó.”

“Rút lui?” Tuấn Tú trầm ngâm, “Em còn phải nghĩ lại đã.” Nói xong, đứng dậy về phòng.

Vương Thạc dần mặt ngồi ở sô pha, thằng em này của anh nghĩ gì không biết nữa? Nói nó không lưu tâm đến cậu bé kia lắm thì không đúng, công việc còn nói bỏ là bỏ ngay cơ mà. Để bụng? Nhưng nghe nói người ta có bạn trai cũng không thấy nó sốt ruột à? Nghĩ nửa ngày không ra, anh ta liền cầm quả táo lên gặm tiếp. Người đàn bà kia và Vườn Vĩ đã về, xem ra thời gian tới không được yên ổn rồi. Gặm xong táo, ném hột vào gạt tàn thuốc, Vương Thạc đứng lên vươn vai, quên đi, anh nghĩ nhiều làm gì, chuyện này đâu có liên quan gì lắm đến anh.

Từ ngày Kiến Vũ nhận lời với Vương Thanh, hình thức ở chung của hai người không khác trước nhiều lắm. Dù sao Vương Thanh quản lý một tập đoàn lớn như vậy, ba ngày hai bữa đi công tác, Kiến Vũ cũng chạy hai đầu trường học và nhà hàng, thời gian gặp gỡ của cả hai không nhiều hơn trước bao nhiêu. Phùng Thiệu Hoa nhìn thấy vậy, nghĩ đứa con này của ông cùng Vương Thanh không giống những người yêu nhau bình thường lắm. Hồi ấy ông và bạn gái đầu tiên chính thức yêu nhau rồi thì cả ngày đều muốn dính lấy nhau,

tuy không thể làm bậy bạ gì nhưng mà nhìn nhau cũng thấy vui a. Thế nào mà con ông hiện tại lại thờ ơ như vậy? Song, Phùng Thiếu Hoa ngẫm lại thấy vậy cũng tốt. Tuy ông đã chấp nhận chuyện con mình yêu một người đàn ông nhưng nếu thực sự cả ngày thấy Kiến Vũ cùng một đứa con trai khác thân thiết trước mặt mình, ông phỏng đoán chưa chắc mình đã chịu được. Có điều ông cụ Tyson nọ thật thú vị, ba ngày hai lượt mang đồ ăn đến bồi bổ cho Kiến Vũ, đại thể là mấy thứ ông cũng không biết tên, Kiến Vũ tuy nhận lấy nhưng không thấy nó có hứng thú lắm, người ta vừa đi nó liền nhét ngay vào miệng cha, nói là bồi bổ thân thể cho cha, kết quả thời gian này Phùng Thiếu Hoa béo lên không ít.

Đầu tuần, Tyson rút cuộc phải về nước, Kiến Vũ dậy sớm, cùng Vương Thanh ra sân bay tiễn ông.

Tyson cười tủm tỉm nhìn Kiến Vũ, nói, “Nhóc con, đừng cho là ta không biết, mấy thứ ta đưa cho cháu, cháu đều nhét hết cho cha mình.”

Kiến Vũ cười cười không nói.

“Nhưng như thế cũng tốt, cháu là đứa con hiếu thảo. Lúc nào cùng Chris đến Mỹ nhé, ta nhất định sẽ chiêu đãi cháu thật tốt.” Sau đó, lại nói với Vương Thanh mấy câu rồi tiến vào máy bay.

Kiến Vũ cùng Vương Thanh nhìn nhau một lát, đồng thời thở phào.

“Kiến Vũ, em thật sự đưa hết thuốc bổ mà ông Tyson đem tới cho cha em dùng à?”

“Vâng.” Kiến Vũ gật đầu, quay người ra ngoài, “Tôi hỏi qua rồi, mấy thứ đó dùng để bồi bổ thân thể, tôi còn ít tuổi, dùng lãng phí đi nên đưa cho cha tôi.”

“Thế à.” Vương Thanh sờ sờ mũi, không nói thêm gì. Xem ra ông Tyson không nói với Kiến Vũ chuyện anh vẫn lo lắng, như vậy, liệu có phải đã tránh được một kiếp?

Hai người ngồi trên xe Vương Thanh tới Time quốc tế, hôm nay Kiến Vũ không có giờ học, Phùng ký và Purple Line lại chẳng có chuyện gì quan trọng nên bị Vương Thanh kéo tới đây. Nhìn thấy Sheena và Amanda, Kiến Vũ lên tiếng chào hỏi, hiện tại cậu đã hoàn toàn miễn dịch với chuyện bị mỹ nữ đùa giỡn rồi.

Vừa đi ngang qua, liếc nhìn vào máy tính của April, “April, cô đang chơi cổ phiếu à?”

“Ừ” April gật đầu, lại dựng ngón trỏ bên môi, “Suýt, cậu Kiến Vũ, đừng có nói với ông chủ Vương, tôi tranh thủ trong giờ làm đây, bị tóm là mất toi tiền thưởng.” Nói xong, làm động tác cửa cổ.

Kiến Vũ gật đầu, nhìn kĩ màn hình máy tính của April, cảm giác biểu đồ trông quen mắt ghê, hình như gặp ở đâu rồi?

“April, cổ phiếu gì đó?”

“Điện tử XX, dạo này tăng nhanh lắm, tôi định chơi một chút, kiếm ít tiền tiêu vặt.”

“Thế à.” Kiến Vũ suy nghĩ một chút, cổ phiếu này cậu dường như có chút ấn tượng, nhưng không rõ lắm, tạm thời không nên mở miệng thì hơn.

Lúc này, Vương Thanh bước vào, mấy người đều không nói gì nữa.

Vương Thanh và Kiến Vũ vào phòng làm việc của tổng tài, hai người đều mệt đến ngã lăn ra sofa. Vương Thanh vừa đi công tác về, bị lệch múi giờ còn chưa kịp định thần, mà Kiến Vũ thì bận rộn cả ngày hôm qua, cộng thêm thức đêm đuổi tiến độ báo cáo, hôm nay dậy sớm đi tiễn Tyson, lúc này hai mí mắt đã đánh nhau kịch liệt rồi.

Vương Thanh ngồi một lát, đứng lên nhìn Kiến Vũ nằm nghiêng trên sofa, mắt không mở nổi liền kéo cậu dậy, “Đừng ngủ ở đây, lát anh còn phải làm việc, sẽ làm ồn đến em, vào phòng nghỉ trong kia nhé.”

“Ừm” Kiến Vũ gật đầu, bị Vương Thanh kéo dậy, lưng la lung lay đổ ụp lên người Vương Thanh, mắt vẫn không muốn mở.

Vương Thanh cười cười, bế ngang cậu lên, ước lượng một chút, nhúu nhúu mày, sao nhẹ thế? Thế này đâu có giống một thanh niên khỏe mạnh? Xem ra ông Tyson nói có lí, cần phải bồi bổ cho cậu bé thôi, chí ít cũng phải làm cho cậu tăng chừng chục cân.(5kg)

Kiến Vũ mơ mơ màng màng cảm thấy mình được bế lên, mở mắt nhìn một chút rồi vươn tay ôm cổ Vương Thanh, cúi đầu vào vai anh cọ cọ, tìm một vị trí thoải mái, ngủ tiếp. Vương Thanh thở dài, thật hết cách, đây là người hay mè nheo không biết, đành ôm cậu vào phòng nghỉ, đặt lên giường, ngấm cậu một lát rồi cúi đầu hôn lên trán Kiến Vũ, sau đó kéo ga giường đắp cho cậu. Vừa định bước ra ngoài, Vương Thanh bỗng thấy góc áo bị kéo lại.

Kiến Vũ mở mắt, cong cong khoe miệng, “Còn chút thời gian, tối qua anh cũng chưa được ngủ nhỉ, ở lại đây nằm với tôi một lát.”

Vương Thanh nở nụ cười, ai nói cậu bé này lãnh đạm? Nhìn mà xem, sẵn sóc người ta thế cơ mà!

Cởi vài cúc áo sơ mi, tháo dây lưng, Vương Thanh cũng lên giường, Kiến Vũ xốc một góc ga giường lên, Vương Thanh chui vào, vươn tay ôm thắt lưng cậu, lát sau, hai người đều ngủ say.

Sheena gõ gõ cửa ngoài, một lúc lâu vẫn không thấy động tĩnh gì, có chút nghi hoặc bèn đẩy cửa vào, phòng làm việc không có ai, cô nhìn quanh một lát, thấy cửa phòng nghỉ khép hờ, bước tới liếc vào, úi chà một tiếng rồi vội vã che miệng mình lại, cười cong đôi môi mọng đỏ, khẽ khàng đóng cửa lại, quay người đi ra.

Kiến Vũ đang ngủ, cảm thấy mặt ngứa ngứa, vung tay xua xua vài cái, chợt nghe có tiếng cười khe khẽ. Vừa mở mắt liền thấy Vương Thanh đang dựa bên trên nhìn cậu, thấy Kiến Vũ tỉnh, cúi đầu hôn cậu một cái, “Tỉnh?”

“Ừm” Kiến Vũ ngồi dậy dụi dụi mắt, “Mấy giờ rồi?”

“Hai giờ chiều, thấy em ngủ say quá nên không nỡ gọi dậy. Em chưa ăn trưa đâu, đói không?”

Kiến Vũ sờ sờ bụng, đúng là hơi đói.

“Em sửa soạn một chút, chúng mình ra ngoài ăn cơm.”

Kiến Vũ gật đầu, “Bây giờ đi ăn, tính là ăn trưa hay ăn tối?”

Vương Thanh cười cười, vỗ vỗ đầu cậu, “Em nói sao thì là vậy.” Nói xong, ghì lấy cổ Kiến Vũ, hôn một cái, gương mặt vừa ngủ dậy của cậu hồng hồng, nhìn là muốn cắn một cái, Vương Thanh không có lá gan đó, chỉ dám hôn mấy cái giải thèm.

Kiến Vũ sửa soạn xong, Vương Thanh lấy áo khoác cùng cậu ra khỏi phòng. Bên ngoài, mấy cô thư kí vẫn đang chăm chỉ làm việc.

“Sheena, tôi ra ngoài chút, các cô hôm nay cứ tan tầm sớm cũng được.”

“Được ạ.” Sheena gật đầu, tiếp tục gõ bàn phím, trong lúc làm việc cô rất hiếm khi đùa giỡn. Vương Thanh vừa định ra ngoài, Sheena dường như nhớ tới chuyện gì bèn gọi anh lại, “Ông chủ, ngài Lâm Chấn tổng tài Lâm.co vừa gọi điện cho anh, tôi đang sửa tài liệu nên quên nói với anh.”

“À” Vương Thanh gật đầu, có vẻ không chú tâm lắm, “Ông ta có nói là chuyện gì không?”

“Hình như là một công ti con của Lâm.co gặp sự cố, liên lụy đến mấy tầng quan hệ khá sâu, phỏng chừng hiện tại Lâm.co không thể xử lí, chúng ta lại có chút quan hệ làm ăn về mặt địa ốc với Lâm.co, lần này Lâm Chấn hẳn là muốn nhờ anh hỗ trợ.”

Vương Thanh trầm ngâm một chút, “Lần sau ông ta gọi điện thì cô cứ nhận điện thoại đi. À mà công ti con nào của Lâm.co gặp sự cố?”

“Là một công ti thương mại tên là HONG.”

“HONG?”

Nghe đến tên này, Kiến Vũ bật hỏi một tiếng, Vương Thanh cũng quay lại liếc nhìn cậu, “Là công ti trước kia em và thái tử gia Lâm.co hùn vốn thành lập?”

Kiến Vũ gật đầu, lại hỏi, “Sheena, chị có biết công ti ấy xảy ra chuyện gì không?”

Sheena không trả lời ngay mà liếc nhìn Vương Thanh một cái, thấy anh gật đầu mới trả lời, “Đây là tin nội bộ, nguyên bản HONG vốn có một nguồn giao dịch ngoại thương cố định, nhà xưởng hợp tác cũng rất tốt,

thời gian gần đây đã phát triển tới một qui mô khá lớn, gây được lực ảnh hưởng nhất định trong nước, thế nhưng mấy tháng gần đây lại đổi nhà xưởng cung cấp hàng hóa, mấy đơn hàng liên tục bị hải quan tạm giữ vì chất lượng có vấn đề, hàng ra nước ngoài cũng bị kiện cáo vài lần, hiện tại đa số khách đã bị các công ti khác tranh mất. Hơn nữa, gần đây lại có tin truyền ra, một quản lí nghiệp vụ của HONG hối lộ quan viên cao cấp của hải quan, vị hải quan nọ đã bị song quy (một biện pháp điều tra của đảng cộng sản Trung Quốc khi đang tiến hành kỉ luật với đảng viên: đảng viên cộng sản trước khi nhận sự điều tra của các cơ quan hành pháp sẽ bị đảng điều tra nội bộ và hạn chế tự do thân thể). Hiện tại Lâm.co đang bị điều tra. Nếu là bình thường, dựa vào quan hệ của Lâm.co, chuyện này có thể qua dễ dàng, nhưng quan viên kia hình như làm liên lụy đến vài người khác, hơn nữa hình như lại bị vị nào đó cho vào sổ đen.” Sheena chỉ chỉ lên trên, “Hiện tại những người có liên quan đến ông ta đều bị kéo vào cuộc, có lẽ Lâm Chấn lúc này không còn cách nào mới định nhờ ông chủ.”

“Nghiệp vụ viên kia tên là gì?”

Sheena suy nghĩ một chút, “Tôi chỉ ngẫu nhiên nghe được, tên anh ta khá đặc biệt, hình như gọi là Lữ Dung.”

Kiến Vũ nghe được, ngây người một lúc, Lữ Dung? Cậu trai luôn cười khờ khạo kia?

Sân bay quốc tế Bắc Kinh, Lâm Hạo kéo theo vali hành lí gọn nhẹ đi ra, người của Lâm gia tới đón hẳn đã nhanh nhẹn bước tới nhận hành lí từ tay hắn xách đi.

“Cậu chủ, cậu đã về.”

“Ừ” Lâm Hạo gật đầu, không nói gì thêm, ngồi vào xe, tháo kính râm, nhìn người tới đón, “Chú Trầm, lúc này ông nội gọi tôi về gấp là có chuyện gì thế?”

“Cậu chủ, việc này cậu về hỏi trực tiếp ông cụ đi, đây không phải là việc những người làm chúng tôi biết được đâu ạ.”

“Ừm” Lâm Hạo gật đầu, không hỏi thêm, chỉ nhắm mắt, dựa vào lưng ghế, ngồi máy bay lâu như vậy, hẳn một muốn chết, vội vã gọi hắn về nhà lại không nói cho hắn biết vì sao, Lâm Hạo cảm thấy khó hiểu, “Chú Trầm, tôi muốn nghỉ một lát, đến nhà thì chú gọi tôi nhé.”

“Được ạ, cậu chủ.” Chú Trầm gật đầu, nhin không được quay đầu nhìn Lâm Hạo một chút, một thời gian không gặp, cậu chủ dường như chỉ trong một đêm đã trưởng thành rất nhiều, hay có lẽ chỉ là ông nghĩ nhiều rồi.

Lâm gia.

Lâm lão gia tử đang tưới nước cho bồn hoa, Lâm Chấn vội vã bước tới, đưa áo khoác cho cô giúp việc, tiến đến, “Phụ thân, Hạo về rồi ạ?”

Lâm lão gia tử gật đầu, “Vừa về được một lúc, ta bảo nó lên lầu nghỉ ngơi trước.”

Lâm Chấn lo lắng hỏi, “Phụ thân, chuyện gấp như vậy, sao ngài không nói luôn với nó?”

Lâm lão gia tử buông bình nước, cầm khăn lau tay, “Anh định nói với nó thế nào?”

Lâm Chấn nghẹn lời, đúng vậy, chuyện này nên nói thế nào đây? Dựa theo tính tình Lâm Hạo, nó tuyệt đối không đồng ý với biện pháp của bọn họ, nhưng hiện tại Lâm gia đúng là đang gặp khó khăn lớn, mà biện pháp đó là cách giải quyết tốt nhất. Lâm Chấn ngồi xuống sofa, châm một điếu thuốc, rít một hơi thật mạnh, “Phụ thân, con nghĩ, ta cứ nói thẳng ra. Dù Hạo và Kiến Vũ là bạn nhưng nghĩ tới Lâm gia, Hạo nó có thể sẽ đồng ý.”

Lâm lão gia tử liếc nhìn Lâm Chấn một cái, chẳng nói chẳng rằng, có điều Lâm Chấn cho rằng ông đồng ý, dù sao chuyện này cũng có liên quan tới vận mệnh cả nhà họ Lâm.

Lúc này Lâm Hạo từ trên lầu bước xuống, thấy Lâm Chấn liền cười cười tiến tới chào, “Ba, ba về sớm vậy? Có phải biết con trai về nhà nên trốn việc về sớm không?”

Lâm Chấn cười cười có lệ với hắn, tắt thuốc trên tay nhưng không trả lời Lâm Hạo. Lâm Hạo thấy tâm trạng ông có vẻ không ổn, định mở miệng hỏi đã bị Lâm lão gia tử cắt ngang.

“Hạo, con ngồi xuống đã. Ta có chuyện muốn nói với con.”

Lâm Hạo lại nhìn cha một chút, mặc dù trong lòng đầy nghi vấn nhưng vẫn ngồi xuống đối diện với ông nội. Lâm lão gia tử thấy hắn trầm ổn như vậy, gật gù, bắt đầu mở miệng, “Lần này gọi con về là vì có chuyện muốn con làm.”

“Chuyện gì ạ?” Lâm Hạo hỏi.

“A Chấn, con nói lại chuyện xảy ra với Lâm.co cho nó đi.”

“Vâng, thưa phụ thân.” Lâm Chấn gật đầu, dừng một chút, nói với Lâm Hạo, “Hạo, kì thực, hiện nay Lâm.co đang gặp một vấn đề lớn...”

Lâm Hạo lắng lắng ngồi bên, nghe toàn bộ câu chuyện, từ chuyện HONG bị mất khách, chuyện quản lí nghiệp vụ hối lộ các quan chức rồi bị bắt, cho đến chuyện HONG đang bị điều tra, Lâm.co cũng bị dính vào vòng, nghe xong, Lâm Hạo không thể tin nổi nhảy dựng lên, “Ba! Sao mọi người có thể làm ra loại chuyện này?! Ngày trước HONG đi lên như thế nào? Mọi người còn không biết sao? Chỉ vì một ít thành phẩm mà đối luôn cả nhà xưởng? Lại còn hối lộ hải quan để được thuận lợi vượt qua cửa khẩu? Ba, thế này là phạm pháp mà!”

“Ngồi xuống!” Lâm lão gia tử gõ gõ cây gậy, nhìn Lâm Hạo, “Đây là thương trường, tương lai con cũng phải tiếp xúc, đừng có đem mấy cái nguyên tắc trẻ con trong trường học mà áp vào đây, nghề nào cũng có qui tắc riêng của nó, Lâm.co cũng không ngoại lệ!”

Lâm Hạo há hốc miệng, muốn nói gì đó lại không biết nói thế nào, đành ngồi xuống.

“Những chuyện như thế này, con có thể giúp gì ạ?”

Lâm lão gia tử và Lâm Chấn nhìn nhau, Lâm Chấn mở miệng, “Hạo, để giúp chúng ta qua cơn khó khăn, có chuyện này chỉ có con mới làm được.”

“Làm chuyện gì ạ?”

Lâm Chấn suy nghĩ một chút mở miệng, “Hiện nay, chuyện hối lộ hải quan mới tra ra được là do một nhân viên nghiệp vụ của HONG làm, anh ta đã bị bắt, nhưng ba đã nhờ người bảo anh ta không được nói lung tung, hiện nay, vấn đề chúng ta cần giải quyết gấp là, chặt đứt quan hệ của HONG và Lâm.co, đến lúc đó, chuyện này chỉ là chuyện của riêng HONG, chẳng liên quan gì đến Lâm.co ta.”

“Chặt đứt?” Lâm Hạo không hiểu, hiện nay bên ngoài ai chẳng biết HONG là công ti con của Lâm.co, chặt đứt thế nào?

Lâm Chấn lại châm một điếu thuốc, “Hạo, hồi trước con và Kiến Vũ thành lập HONG, đã kí hợp đồng góp vốn phải không? Người đại diện pháp lí của công ti là ai?”

“Con ạ, bởi vì con góp nhiều hơn. Hơn nữa Kiến Vũ đã rút vốn khỏi HONG rồi, có còn liên quan gì nữa đâu ạ?” Lâm Hạo vô thức trả lời, sau đó lập tức mở trừng mắt, “Ba! Ba định làm gì?”

Lâm Chấn liếc nhìn Lâm Hạo, “Hạo, Kiến Vũ đã rút vốn hay chưa có thể không dựa vào lời nói một phía của cậu ta! Nhân viên tài vụ làm thủ tục cho cậu ta hồi đó có thể làm chứng cậu ta chưa rút vốn mà chỉ mới nhận phần tiền lời thôi. Còn nữa,” Lâm Chấn cười cười, “Người đại diện pháp lí của HONG hẳn là Kiến Vũ mà không phải con. Người nhận Lữ Dung cũng là cậu ta, đúng không nào?”

Nghe tới đây, Lâm Hạo đã hoàn toàn hiểu rõ ý định của ông nội và cha mình, “Hai người định đổ chuyện này lên đầu Kiến Vũ? Không có khả năng đó đâu! Lúc làm giấy phép kinh doanh, rõ ràng đã viết người đại diện pháp lí của HONG là con rồi.”

“Giấy phép kinh doanh viết người đại diện pháp lí của HONG là Kiến Vũ, ba đã nói vậy thì nó đúng là như vậy!” Lâm Chấn lắc đầu, “Huống hồ chuyện này sao lại nói là vu oan? Chúng ta không chỉ cần phải tới cơ quan kiểm sát nói rõ HONG và Lâm.co không có quan hệ gì với nhau mà còn phải kiện Kiến Vũ là người đại diện pháp lí của HONG lại mượn tiếng tăm của Lâm.co kinh doanh. Do hành vi bất chính của cậu ta mà Lâm.co bị tiếng xấu oan, chúng ta muốn pháp luật trả lại danh tiếng cho mình. Cho nên,” Lâm Chấn dừng một chút, “Hạo, chúng ta cần con làm chứng, người đại diện pháp lí của HONG là Kiến Vũ, hơn nữa việc kinh doanh của HONG không có liên quan gì với Lâm.co, hoàn toàn do Kiến Vũ thao túng, ngay cả con cũng không có quan hệ gì nhiều, hiểu chưa?”

“Con không làm!” Lâm Hạo đứng phắt dậy, “Con không thể làm chuyện bất lương này!” nói xong liền xoay người bước đi.

“Đứng lại!” Lâm lão gia tử gõ cây gậy thật mạnh, “Hạo, con đừng quên, mọi thứ hiện nay con có, đều do Lâm.co và nhà họ Lâm này cho con. Nếu Lâm.co phá sản, nhà họ Lâm gặp khó khăn, con đừng mơ còn giữ được cuộc sống như hôm nay! Đến lúc đó hoàn cảnh của con còn thảm hơn cả ăn mày trên đường kia! Con muốn như vậy không? Hả?!”

Lâm Hạo quay lưng về phía ông ta, hờn hển đáp lời, “Ông nội, con tôn kính ông, từ trước tới nay con luôn lấy ông làm mục tiêu phấn đấu, nhưng hiện tại, con phát hiện con sai rồi, sai hoàn toàn rồi.” Nói xong liền bước ra ngoài.

“Ngăn nó lại!”

Lâm Chấn kêu lên, chú Trầm và lái xe chạy từ bên ngoài vào, chặn đường Lâm Hạo.

Lâm Chấn đứng lên, nhìn Lâm Hạo, mặt không có biểu tình gì, “Đưa cậu chủ lên lầu hai, lúc nào nó hiểu rồi thì cho ra.” Nói xong lại liếc nhìn Lâm Hạo một cái rồi quay lại nói với cha mình, “Phụ thân, con tới công ti trước đã, con còn có một cuộc họp nữa ạ.”

“Ừ” Lâm lão gia tử gật đầu, “Anh cứ đi đi, Hạo để ta khuyên bảo nó.”

“Vâng” Lâm Chấn gật đầu, mặc áo khoác đi ra ngoài.

Lâm Hạo bị nhốt vào phòng, cửa phòng bị khóa từ bên ngoài, hấn giận dữ đập vỡ toàn bộ đồ đạc có thể đập trong phòng, nhưng vẫn không ai mở cửa xem tình hình hấn, chỉ có cô giúp việc tới đưa cơm cho hấn, lúc đó cửa phòng vẫn khóa.

Lâm Hạo hất đổ cả bàn ăn, đổ sập lên giường kéo chăn trùm kín đầu.

Lâm lão gia tử nghe cô giúp việc báo lại tình hình, đứng lên đi đến trước cửa phòng Lâm Hạo, nói qua cánh cửa, “Hạo, cho dù con có tình cảm thế nào với Kiến Vũ kia, con đều phải suy nghĩ cho kĩ, con là người nhà họ Lâm, mang trên mình dòng máu họ Lâm! Nếu gia đình này gặp chuyện không may, con sẽ trắng tay! Con cứ suy nghĩ kĩ đi.”

Lâm Hạo nằm trong phòng không hề lên tiếng.

Kiến Vũ tập trung tinh thần nhìn biểu đồ cổ phiếu trên máy tính, trước thấy cổ phiếu này trên máy tính của April cậu đã thấy trông rất quen, hỏi lại thì quả nhiên là đầu cổ phiếu này cậu từng đầu tư, và nó hại cậu đến là thảm.

Nguyên nhân là, đây là cổ phiếu của một xí nghiệp sản xuất kĩ thuật cao, thuộc diện chính sách ưu đãi của nhà nước, cổ phiếu vừa lên sàn liền tăng liên tục, bắt đầu phiên giao dịch đầu tiên là 20.16 đồng/cổ phiếu, chưa tới hai tháng đã tăng lên 25 đồng, rất nhiều người bị hấp dẫn, bắt quá ngày vui ngắn chẳng tày gang, mấy tháng sau giá đã rút xuống 16.09 đồng, cho đến năm thứ hai thì giá trị mỗi cổ không còn 1/10, truy cứu nguyên nhân, té ra là do sức mạnh của chính sách bảo hộ sở hữu trí tuệ không đủ lớn, sản phẩm điện tử của xí nghiệp bị làm giả liên tục ở các thành phố, doanh ngạch của xí nghiệp liên tục giảm sút, một đầu cổ phiếu vốn đỏ rực một quãng dài nhanh chóng biến thành một mảnh xanh mướt, rất nhiều người lột hố. Năm ấy Kiến Vũ cũng nằm trong số những nhà đầu tư này, trước cậu nghe một người chơi cổ lão luyện nói nên mua chỉ cổ phiếu đó, người nọ vốn là một cao thủ đầu tư ngắn hạn, ai ngờ lại bị cổ phiếu này làm cho

lật thuyền trong mương (aka chết đuối trong vùng nước cạn)! Vị cao thủ nọ thấy tình hình không ổn đã sớm thả tay, chỉ có con chim non Kiến Vũ này bị cuốn vào, không chỉ mất sạch lãi trước đó mà cả phần tiết kiệm nửa năm đều bị ném vào, ngay cả học phí cũng suýt nữa thì bồi cả vào đó. Mỗi khi nhớ tới chuyện này, Kiến Vũ hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Hôm nay cổ phiếu này đang ở tầm 20 đồng, Kiến Vũ nhớ không lầm thì nếu hiện tại cậu mua, chừng hai tháng nữa sẽ lãi không ít.

Mua, hay không mua?

Kiến Vũ phân vân một chút, cắn răng, mua! Tuy hiện tại cậu không thiếu tiền nhưng kí ức kiếp trước khiến cậu muốn giật lại một chút. Nghĩ đến là làm, hôm đó Kiến Vũ chạy luôn tới sàn giao dịch chứng khoán, mua vào 5 vạn. Tuy không nhiều nhưng năm xưa Kiến Vũ mất cho cổ phiếu này đúng chừng ấy. Kiến Vũ nhớ tới câu chuyện về búa vàng và búa sắt, biết mình không thể quá tham lam, hướng chi, hôm nay mua cổ phiếu này chỉ vì muốn báo lại mối thù kiếp trước mà thôi.

Hôm đó, trong bữa cơm, Phùng Thiệu Hoa thấy Kiến Vũ có vẻ là lạ, liền hỏi, “Con à, làm sao thế? Cãi nhau với vương Thanh à?”

“Không ạ” Kiến Vũ lắc đầu, “Cha, con mua ít cổ phiếu, chờ kiếm được lãi rồi chúng ta mở thêm một chi nhánh cho Purple Line.” nói xong lại cúi xuống ăn cơm.

“Đưa nhỏ này, con nói có lãi là có ngay đấy à!” Phùng Thiệu Hoa cười cười, gấp thịt cho Kiến Vũ.

“Con nói được là được mà!” Kiến Vũ gấp miếng thịt bỏ vào miệng, nhai nhai, cười híp mắt, “Thơm quá à!” Time quốc tế.

Vương Thanh nghe Sheena báo cáo xong, cau cau hàng lông mày đen nhánh, ngẩng đầu, “Sheena, chuyện này, cô chắc chứ?”

“Chắc chắn, thưa ông chủ.” Sheena gật đầu, “Tin này là tôi nghe từ cục trưởng Trương, vì lần trước chuyện cậu Kiến Vũ anh đã từng nhờ ông ta cho nên lần này, người nhà họ Lâm tới chỗ ông ta nhờ việc, ông ta nghĩ cái tên Kiến Vũ này nghe rất quen, hỏi han thêm mới biết chính là người mà anh từng muốn giúp, sau khi tiền người nhà họ Lâm liền gọi ngay tới đây.”

“À há” Vương Thanh gật đầu, khoanh tay trước ngực, dựa vào lưng ghế, khoe miệng cong cong lộ ra một nụ cười không rõ ý, “Xem ra, cục trưởng Trương thức thời đấy.”

“Ông chủ, anh xem có nên thông báo một tiếng cho cậu Kiến Vũ không?”

Vương Thanh suy nghĩ một chút, gõ gõ mặt bàn, “Đừng nói cho cậu ấy vội, chẳng phải chuyện khó khăn gì, cho Kiến Vũ biết ngược lại không tốt lắm. Vì hạnh phúc sau này của tôi, không thể để cho cậu ấy gây thêm nữa.”

Sheena há miệng, lại chẳng biết nói thế nào, quả nhiên lão tổng tài nói đúng, đôi khi, ông chủ của các cô, vô cùng không biết xấu hổ!

Vương Thanh làm như không thấy được vẻ mặt của Sheena, nói tiếp, “Sheena, cô bảo Alise tìm hiểu xem, có phải nhân viên tài vụ hồi ấy làm thủ tục rút vốn cho Kiến Vũ bị nhà họ Lâm nắm được thóp không, đồng thời thông báo cho cục trưởng Trương, nếu người nhà họ Lâm tìm ông ta, ông ta cứ dây dưa thêm thời gian cho tôi, đừng vội từ chối, cũng đừng nhận lời ngay!”

“Vâng, thưa ông chủ.”

“Còn nữa,” Vương Thanh ngừng lại một chút, “Cô tìm hiểu xem có phải thái tử nhà họ Lâm đang ở trong nước hay không?”

“Ông chủ, ý anh là?”

“Nhà họ Lâm đã dám đi nước cờ này, như vậy, quân then chốt là thái tử nhà họ phải ở đây, bởi vì người kí hợp đồng với Kiến Vũ là cậu ta, không phải Lâm.co. Nếu không phải thế, cô cho là con cáo già Lâm Thần kia còn chờ gì mà chưa động thủ? Ai chẳng biết cục trưởng Trương là quỷ hút máu lực thân (cha mẹ, vợ/chồng, anh em, con cái, ông bà, cha mẹ vợ/chồng) không nhận? Cho dù ông ta và Lâm Chấn là anh em đồng hao (vợ của họ là chị em ruột), lại coi như cùng họ, thế nhưng ông ta là kẻ chỉ biết đến tiền và quyền,

muốn lấy tình cảm đến nhờ ông ta giúp, Lâm Thần cho rằng bây giờ còn là 10 năm trước sao?” Vương Thanh nói xong, hừ mũi cười một tiếng, Lâm Thần, xem ra nói ông là nhà giàu mới nổi là cất nhắc ông nhiều rồi. Kế tiếp, ông sẽ biết kẻ dám tính kể lên đầu một người không nên tính kể sẽ có kết cục thế nào, Lâm.co? Có còn lí do để tồn tại sao?

Sheena thấy Vương Thanh không định nói thêm gì liền cúi chào rồi đi ra ngoài. Lúc này, điện thoại trên bàn Vương Thanh reo vang, anh tiếp điện thoại, nghe được thanh âm bên trong đó thì cười hí mắt đầy ôn hòa, con người màu lam long lanh những gợn sóng mỹ lệ, “Kiến Vũ, bảo bối, cuối cùng em cũng biết gọi cho anh, nhớ anh không?”

Đầu kia điện thoại, Kiến Vũ cầm ống nghe đen mặt, nếu không nể Phùng Thiệu Hoa đang đứng ngay bên cạnh, phỏng chừng cậu đã ném điện thoại xuống đất, sau đó dẫm thêm vài nhát cho bõ ghét!

Hít sâu một hơi, Kiến Vũ mở miệng, “Thanh, cha tôi bảo tôi hỏi anh xem, thứ bảy tuần này có muốn tới nhà tôi ăn một bữa cơm không?”

“Ăn cơm?”

“Phải” Kiến Vũ hơi buồn bực một chút, vì sao cha cậu luôn quan tâm đến chuyện cậu và Vương Thanh gần đây thế nào, đã bảo không có chuyện gì đâu, cậu cũng đâu phải con nít ranh vài tuổi đầu, cả ngày muốn quần lấy nhau. Nhưng mà Kiến Vũ lại quên mất, trong mắt người khác, cậu đúng là một cậu nhóc mới mười mấy tuổi đầu thôi.

“Nếu anh bận rồi thì thôi!”

“Rồi ấy mà,” Vương Thanh vừa cười vừa nói, tiện tay lật lịch trên bàn, trang thứ 7 rõ ràng viết “hội nghị công ti”, Vương Thanh nhìn thoáng qua, lấy bút đánh một dấu gạch chéo thật to, sau đó buông bút, lại cười cười, “Hôm đó anh chả có chuyện gì đâu. Ăn cơm trưa hay cơm tối? Hay là mời bác ra ngoài, chúng ta đi ăn, anh đặt chỗ trước?”

Kiến Vũ suy nghĩ một chút, “Thế cũng được, để mai tôi tới công ti anh, chúng ta bàn cụ thể hơn.”

“Được”

Kiến Vũ buông điện thoại, quay lại đã thấy Phùng Thiệu Hoa tươi cười nhìn cậu, “Cha, cha nhìn gì con thế?”

Phùng Thiệu Hoa cười lắc đầu, không nói gì thêm, chỉ chấp tay sau lưng, vừa khẽ ngâm nga vừa đi ra ngoài, Kiến Vũ cào cào đầu, nghe cẩn thận một chút, thì ra Phùng Thiệu Hoa đang ngâm nga một đoạn kịch Hoàng Mai (một loại hí khúc của tỉnh An Huy có xuất xứ từ Hoàng Mai – Hồ Bắc), chìm trên cây thành đôi thành cặp, vợ chồng cùng trông nom việc nhà!

Kiến Vũ phìền muộn rồi, này là chuyện gì xảy ra đây!

24. Chương 24

Vương Thạc vừa vào đến cửa đã nghe thấy tiếng cãi nhau ầm ĩ bên trong, lòng mảy không khỏi nhúu chặt lại, xem ra vị mẫu thân đại nhân kia của anh về rồi. Quả nhiên, bước vào nhà anh đã thấy ba mình đang ngồi trên sofa, mặt sa sầm, chẳng nói chẳng rằng, bà Ngô Thiệu Phần – mẹ kế của anh – ngồi bên lau nước mắt, hai đứa em không biết chạy đi đâu. Tuấn Tú hẳn chưa tan tầm, mà thằng nhóc Vương Vĩ có lẽ thấy tình hình không ổn đã trốn mất rồi. Vương Thạc thở dài, sao người đàn bà này lần nào về nhà đều phải ầm ĩ một lượt, ngại cuộc sống dễ chịu quá à?

“Ba, mẹ, sao thế ạ? Đang yên đang lành sao lại cãi nhau nữa rồi? Mẹ, có chuyện gì không thể bình tĩnh nói được sao, ba con mới ra viện, cứ thế này chẳng phải làm ông khó chịu sao?”

Bà Thiều Phấn thấy Vương Thạc về cũng cố kiềm chế hơn, lau nước mắt, bà vẫn hơi kiêng dè đứa con riêng này. Liếc nhìn ông Vương vẫn không nói một lời, bà ta mở miệng, “Thạc à, con nói xem thế có được không, mẹ chỉ muốn ba con nói giúp nhà dì con mấy câu, làm gì mà khó khăn đến thế?”

“Dì út ấy ạ?”

Ông Vương hừ giọng, “Nói hay gồm, nếu chỉ cần nói giúp vài câu thôi, sao ông bố vợ của tôi lại phải rút đầu vào mai, bảo bà đến khóc lóc với tôi?”

“! Sao ông có thể nói ba tôi như vậy!”

“Hừ”

Ông Vương hừ mũi, liếc nhìn Ngô Thiều Phấn, “Tôi nói cho mà biết, đám người nhà họ Lâm kia bị thế là đáng đời! Hồi trước những chuyện Lâm Chấn và lão già nhà đó làm, người khác không rõ nhưng tôi biết rõ như ban ngày, cha bà cũng kiếm lợi không ít từ bọn họ đâu! Giờ gặp chuyện chẳng lành lại khắp nơi van ông lạy bà, sao không nghĩ xem hồi trước họ đã gây ra những gì? Tôi nói để bà biết, Ngô Thiều Phấn, cho dù em gái bà lấy Lâm Chấn thì đây vẫn chỉ là chuyện nhà bà, không liên quan gì đến nhà họ Vương này! Bà mà dám lôi cái gia đình này vào vũng bùn đó thì đừng trách tôi không nể tình! Tuy tôi đã già nhưng vẫn cầm được roi đấy!” Nói xong liền quay đi, không buồn nhìn Ngô Thiều Phấn nữa.

Ngô Thiều Phấn nghe ông Vương nói xong, trong lòng thoáng run rẩy, bà ta làm sao quên nổi, ông Vương năm ấy đáng sợ đến nhường nào! Bản thân mình gài bẫy ông ta để có Vương Vĩ, làm hại vợ ông lúc ấy không chịu nổi đả kích này, đang mang bầu 5 tháng mà trượt ngã xuống lầu, mẹ con cùng ra đi trong bệnh viện. Tuy sau đó dựa vào quan hệ của ba mình và ông cụ của ông Vương mà bà vẫn được cưới hồi vào nhà họ Vương nhưng ngay sau ngày bà sinh Vương Vĩ, ông Vương liền cầm roi bước vào phòng bà. Ngô Thiều Phấn từ nhỏ được nuông chiều không sợ trời không sợ đất nhưng trận đòn lần ấy, bà ta thực sự sợ hãi, roi da tẩm nước quật lên người, nỗi đau khủng khiếp ấy khiến Ngô Thiều Phấn còn kiệt sức do mới sinh xong thiếu chút nữa đi đời nhà ma. Sau đó bà có về khóc lóc kể lể với ba mẹ, nhưng ba chỉ nói, nếu ông Vương lúc ấy thực sự đánh chết bà, ông ta cũng chẳng làm gì được, chỉ đánh vài roi là đã nhường nhịn lắm rồi.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Ngô Thiều Phấn nhìn ông Vương lại thêm vài phần sợ hãi. Cuộc sống an nhàn mấy năm nay đã khiến bà ta dần quên mất sự đáng sợ của người đàn ông này.

Đối với chuyện xưa của ba và mẹ kế, Vương Thạc cũng biết một ít, năm ấy anh đã 8 tuổi, tuy nhiên đó là chuyện của thế hệ trước, anh không muốn truy cứu nhiều, thế nhưng nếu lần này Ngô Thiều Phấn dám gây chuyện quá phận, anh cũng sẽ không nể mặt nữa.

“Mẹ, mẹ vừa về nhà, cứ lên phòng nghỉ ngơi đi đã. Ba con đang cáu, nói gì khó nghe mẹ đừng để trong lòng. Cứ để con khuyên ba, đều là người một nhà cả, có gì đáng bức bối lâu đâu, phải không ạ?”

“Phải, phải.” Ngô Thiều Phấn vội vã gật đầu, hiểu Vương Thạc có ý giúp mình xuống thang, đứng dậy lên lầu.

Vương Thạc đợi bà vào trong phòng rồi mới ngồi xuống bên ba mình, “Ba, mẹ nói gì là chuyện của mẹ, ba không để ý đến là xong, tức giận với mẹ làm gì?”

Vương Hiến gõ gõ đầu con, ” ranh con này, định làm người tốt với cả hai bên đấy à?”

“Đâu mà ba.”

Vương Thạc cười cười, xoa xoa đầu mình, thấy Vương Hiến không còn giận dữ như trước mới thử hỏi, “Ba, ba vừa nói đến nhà họ Lâm, con chỉ biết một công ti con của họ có chuyện, nhưng nếu chỉ có chút xiu sự cố thế thì Lâm.co chắc phải tự giải quyết được chứ, sao lại còn định đến nhờ ba? Còn bảo ông ngoại Vương Vĩ cũng không định nhúng tay, chẳng lẽ nhà bọn họ gặp chuyện lớn?”

Vương Hiến trầm ngâm một chút, “Ta cũng chỉ nghe nói qua một chút.” Ông dừng lại một lát, “Vốn chỉ là có một công ti con của Lâm.co gặp một vấn đề nho nhỏ, thế nhưng hình như gần đây Lâm.co có oán thù với ai đó thì phải, những chuyện mấy năm trước cũng bị lật ra, cả những chuyện như khai khống hóa đơn trốn thuế, lừa gạt xuất khẩu giảm thuế, v.v. Hồi trước họ có thuê thuyền nhà chúng ta chở hàng nên ba cũng biết một ít. Nay vốn chỉ là chuyện nhỏ nhưng có người nói còn lôi cả chuyện Lâm.co có liên quan tới

vụ biến động lớn năm ấy, cho nên chuyện này không còn đơn giản nữa. Chuyện đã qua lâu như vậy mà còn bị người ta bới lên, xem ra lần này bọn họ đắc tội với người không đơn giản đâu. Mà con có biết lão anh em đồng hao với lão gia tử Lâm gia, cục trưởng Trương kia không?”

Vương Thạc gật đầu, “Cục trưởng Trương chỉ nhận ra tiền không nhận ra người, lực thân không nhận kia ấy à?”

“Ừ” Vương Hiến gật đầu, “Nghe nói Lâm lão gia tử đến gặp ông ta, ông ta còn không thèm gặp mặt. Trước bọn họ cũng có qua lại với nhau, nếu không phải có người báo trước, chẳng lẽ ông ta lại tự tránh?”

Vương Thạc nghe đến đó cũng trầm mặc, “Ba, nếu bọn họ tới tìm ba thì làm thế nào?”

Vương Hiến hừ cười vài tiếng, “Thông gia nhà ông ta còn không muốn đưa tay giúp, một ông lão đã về vườn như ta có thể giúp được gì? Quân tử phòng thân, đạo lý này ai không hiểu, khinh lão già này hồ đồ rồi chắc? Lúc này con chả bảo đạo này ta không được khỏe đấy thôi, cùng lắm thì lại vào viện nằm chơi vài ngày, đặt phòng bệnh nặng ấy, ta không tin trước mặt người ngoài, Lâm lão gia tử dám vứt cái sĩ diện già nhà lão xuống.”

“Ba, quả nhiên ba vẫn uy phong như ngày nào.”

“Đương nhiên.” Ông Vương gật đầu, nhìn lên đồng hồ treo tường liền “A” một tiếng thật to, dọa Vương Thạc nhảy dựng.

“Ba, sao thế à?”

“Đều tại bà già kia làm lỡ giờ rồi!” Vương Hiến gấp gáp, “Nhanh, A Thạc, mở TV cho ba, đang có ”Đại quyết chiến“! Ta đang chờ phim này đấy.”

Vương Thạc nhìn cha già thối râu trũng mắt vì một bộ phim, thở dài bất đắc dĩ, ba anh a, tính tình chính là cứ chớp mắt đã thay đổi thế đấy.

Kiến Vũ hớn hở ra khỏi phòng giao dịch chứng khoán, quả nhiên, cổ phiếu cậu mua mấy hôm trước đã bắt đầu tăng, tầm một tháng nữa sẽ đạt tới mức giá cậu mong muốn, đến lúc đó có thể bán tháo rồi. Lần này chắc kiếm không ít đâu. Tâm tình vui vẻ, Kiến Vũ tới Time vừa đúng lúc tan tầm, dọc đường đi đều tươi cười chào hỏi mọi người, làm cho mấy chị gái có quan hệ khá tốt với cậu phải vỗ ngực kinh động, cậu nhóc này muốn lấy mạng người hay sao? Chờ đến khi Kiến Vũ tới tầng 19, trên mặt đã thêm mấy dấu son môi.

Vương Thanh đang chờ Kiến Vũ trong phòng làm việc, thấy bộ dạng cậu như vậy thì bật cười, rút khăn tay cho cậu lau mặt.

“Anh nói bảo bối nhé, em được người khác yêu thích như thế, anh lo lắng lắm đấy.” Thừa dịp Kiến Vũ lau mặt, Vương Thanh bước tới bên cạnh, ôm lấy thắt lưng cậu, vẻ mặt nghiêm túc mà rằng, “Hay là chúng ta đi Mỹ làm thủ tục đi? Cứ thế này anh lo có ngày em bị người khác dắt đi mất.”

Kiến Vũ lườm Vương Thanh một cái, lau mặt xong liền xoay tay cho anh một cùi chỏ, “Anh còn dám gọi tôi như thế, cẩn thận tôi không nường tay với anh đâu.”

Vương Thanh cười khổ xoa xoa bụng, trước giờ bảo bối đã từng nường tay với anh bao giờ? Có điều những lời vừa rồi cũng không phải nói chơi, anh đúng là đang mong mau chóng giải quyết dứt điểm việc này với Kiến Vũ.

“Rồi rồi, Thanh, ba tôi bảo thứ 7 này tới nhà tôi dùng cơm đấy. Ra ngoài ăn chả chắc đã ngon hơn ở nhà mà lại còn lãng phí tiền nữa.” Kiến Vũ vừa nói với ngời xuống sô pha, “Còn chuyện này, tết năm nay tôi định về quê một chuyến, anh xem lúc đó có thời gian không, nếu tiện thì đi với tôi nhé.”

“Đi cùng em?” Vương Thanh không kịp phản ứng lại.

“Vâng.” Kiến Vũ gật đầu, “Anh đã nói muốn nghiêm túc với tôi trong chuyện này, mà tôi đã nhận lời với anh thì cũng sẽ chịu trách nhiệm. Tuy vẫn không thể nói thẳng ra rằng anh là bạn đời của tôi nhưng tôi vẫn muốn anh gặp họ hàng tôi một lần. Chỉ ít, tôi muốn anh biết rằng, tình cảm của tôi đối với anh cũng là nghiêm túc.”

Nghe Kiến Vũ nói xong, Vương Thanh nở nụ cười, cúi người hôn lên môi cậu, khẽ nói, “Kiến Vũ, anh thật may mắn, yêu em khiến anh trở thành kẻ hạnh phúc nhất.”

Kiến Vũ cười cười, hé miệng ngậm lấy đầu lưỡi anh, cắn cắn, “Em cũng vậy.” vừa nói vừa vươn tay vào bên trong áo sơ mi của Vương Thanh, vuốt ve cái bụng rắn chắc của anh.

Vương Thanh nắm lấy tay Kiến Vũ, ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn vào mắt cậu, “Em biết mình đang làm gì chứ?”

“Biết chứ.” Kiến Vũ cười, vươn đầu lưỡi liếm liếm cằm anh, “Anh không muốn?”

Vương Thanh cảm thấy miệng mình khô khốc, hầu kết cuộn lên cuộn xuống, thở gấp gấp, nói, “Kì thực, anh không tán thành chuyện có quan hệ trước khi thành hôn lắm.” sau đó cúi xuống gặm cắn cổ Kiến Vũ.

“Cút xuống địa ngục đi!” Kiến Vũ lại cười, dấm nhẹ anh mấy cái, khẽ ngẩng đầu, cảm thụ hơi thở nóng rực của anh phủ tới, vuốt ve mái tóc đen nhánh của anh, hôn nhẹ lên vành tai anh.

Cả hai đều đã động tình, Vương Thanh hơi hạ thất lưng, ôm ngang người Kiến Vũ, bước vào phòng nghỉ, ném cậu lên giường. Anh đứng bên giường liếm liếm môi, mỉm cười nhìn người yêu đang nằm đó, chậm rãi cởi cúc áo, rút dây lưng, khom chân bò lên giường, nằm đè lên Kiến Vũ, một tay chống thân mình, một tay cởi cúc áo cậu, sau đó dùng môi và đôi tay mình bắt đầu dạo bản giao hưởng ngợi ca thân hình trẻ trung bên dưới mình.

Kiến Vũ nằm trên giường mặc anh vuốt ve, cậu cũng vươn tay vuốt nhẹ lên tấm lưng trơn nhẵn của anh, cảm thụ ánh mắt cháy bỏng và hơi thở nóng rực của người đàn ông này trên thân mình, từ mặt đến cổ, xuống ngực, chậm rãi đến bụng dưới, bên trong cơ thể cậu dấy lên một luồng nhiệt lưu, Kiến Vũ không tự chủ được, bắt đầu hổn hển, đến khi Vương Thanh đặt môi tới chỗ nọ, Kiến Vũ kinh sợ thở gấp một tiếng, lại vội vã vươn tay bịt kín miệng mình.

Vương Thanh vừa liếm nhẹ vừa giật tay cậu ra, “Đừng che, anh muốn nghe, kêu ra cho anh nghe nào.” Nói xong liền ngậm cả nơi đó vào miệng.

Kiến Vũ nhăn chặt lông mày, hơi hé miệng, thanh âm mê người bắt đầu đổ xuống, Vương Thanh cảm thấy mình đã nóng đến sắp nổ tung mất rồi, nhưng anh vẫn cố gắng kiên trì muốn cho người ấy những điều tốt nhất.

Kiến Vũ cảm nhận được mồ hôi của Vương Thanh chảy xuống cả mình, mở mắt, vén lọn tóc ướt đẫm của anh ra sau tai, lại ngẩng đầu, cắn cắn cái mũi thẳng tắp của anh, ghé sát tai anh khẽ nói, “Trong túi em có dầu làm trơn đó.” Nói đoạn, lại hôn lên môi Vương Thanh.

Vương Thanh cười, há miệng ngậm cả môi cậu vào, thò tay lục tủ đầu giường lấy ra một tuýp thuốc, thấp giọng, “Anh cũng có chuẩn bị rồi.”

Hai người nhìn nhau một lát, cùng cười ra.

Đối với chuyện làm top hay bottom, Kiến Vũ không để ý lắm, chỉ ít kiếp trước cậu đều theo ý tình nhân cả. Từ lúc nhận lời Vương Thanh, Kiến Vũ đã biết, chỉ ít, lần đầu tiên của họ, cậu sẽ không phải người bên trên, thế nhưng, điều này có gì quan trọng?

Cảm thụ được động tác dịu dàng của Vương Thanh, Kiến Vũ từ từ giãn mắt, tách cặp chân thon dài, vòng lên kẹp lấy thất lưng người yêu, “Có thể rồi.”

Vương Thanh cúi đầu nhìn Kiến Vũ, gương mặt bị mồ hôi tấm ướt trông gợi cảm vô cùng.

Gác một chân Kiến Vũ lên vai mình, nghiêng đầu hôn cậu, sau đó thật chậm, thật chậm tiến vào thân thể trẻ trung đầy mê hoặc bên dưới.

Kiến Vũ lần thứ hai nhăn chặt lông mày, hai tay siết lấy ga giường, mái tóc đen nhánh đã bị thấm ướt mồ hôi. Quả nhiên, dù có kinh nghiệm kiếp trước nhưng với thân thể này, đây vẫn là lần đầu, đau đớn phải trải qua không hề giảm bớt nửa phần.

Tựa hồ nhận ra khó chịu của Kiến Vũ, Vương Thanh chờ đến khi hoàn toàn tiến vào bên trong cậu liền dừng lại bất động, lại hơi cúi xuống, gỡ bàn tay đang nắm chặt lấy ga giường của cậu, lồng vào tay mình,

mười ngón đan xen, vươn lười liếm liếm đầu ngón tay trắng nõn, cho đến lúc Kiến Vũ gật đầu với anh mới bắt đầu chậm rãi di chuyển.

Kiến Vũ cảm thụ nhịp điệu trong cơ thể mình của người đàn ông bên trên, theo nhịp điệu của anh mà dao động, giãy ra một tay vòng lên lưng anh, hơi hé miệng cắn vào bờ vai săn chắc.

Dần dần, trong phòng mờ mịt hơi nước, hai thân thể trẻ trung quấn chặt lấy nhau, tiếng thở dốc, tiếng nước, tiếng da thịt co xát nhau thay thế tất cả, sinh mệnh trẻ trung dâng lên vũ điệu tuyệt vời nhất.

Vương Thanh mạnh mẽ ngẩng đầu, cổ, vai và lưng làm thành một đường cong đẹp mắt, Kiến Vũ hơi híp mắt, nhìn người này, đột nhiên phát hiện, giờ khắc này, người đàn ông ấy, mỹ lệ dị thường.

Trong phòng an tĩnh lại vài giây, Vương Thanh đẩy những lọn tóc ướt đầm ra sau, nở nụ cười, mị hoặc khôn cùng. Anh cúi đầu, những nụ hôn nhẹ rơi xuống gương mặt và cổ vai Kiến Vũ, sau cùng, quay lại môi cậu, triền miên, âu yếm, nếu có thể vĩnh viễn giam cầm cậu bé này trong lòng mình sẽ tuyệt biết bao.

Lúc Kiến Vũ tỉnh lại, Vương Thanh đang ngồi ở đầu giường xem tài liệu. Căn phòng mờ tối, chỉ bật một cây đèn tường, Vương Thanh mặc quần dài, áo sơ mi không cài cúc, dường như phát hiện vấn đề gì đó, hai hàng lông mày đen nhánh của anh cau lại.

“Sao thế?” Kiến Vũ hé miệng hỏi, chợt phát hiện giọng mình khản đặc.

Vương Thanh quay sang, buông tài liệu xuống, áp tay lên trán cậu, “Tỉnh rồi? Có khó chịu chỗ nào không?”

Kiến Vũ lắc đầu, chỉ chỉ họng, mấp máy môi nói chữ “nước”, Vương Thanh vội vã đứng lên rót chén nước ấm đút cho cậu, “Nữa không?”

Kiến Vũ lắc đầu, định ngồi dậy lại phát hiện toàn thân rã rời. Vương Thanh thấy thế bèn khom lưng ôm cả cậu và chặn vào lòng mình, cúi đầu hôn lên bờ vai lộ bên ngoài, lại cọ cọ gương mặt hơi nóng của cậu, “Vũ, em yêu, lấy anh nhé?”

Kiến Vũ không nói gì, chỉ giơ tay xoa xoa tóc anh, sau đó mới mở miệng, “Chuyện này, đợi thêm một thời gian nữa nhé?”

“Vì sao?” Vương Thanh vùi cả mặt vào vai cậu, “Chẳng phải em cũng thích anh hay sao? Hay là, biểu hiện vừa rồi của anh làm em không hài lòng?”

Cho dù Kiến Vũ dày dặn kinh nghiệm hơn nữa thì vẫn bị một câu này của Vương Thanh làm cho đỏ mặt, cậu hơi nghiêng đầu, véo mũi anh, “Anh nói linh tinh gì đấy?”

“Vậy sao em không chịu kết hôn cùng anh?” Lúc này Vương Thanh tựa như một đứa trẻ không được ăn kẹo mà làm nũng.

Kiến Vũ thở dài một hơi, hôn nhẹ lên môi anh, “Ngài chủ tịch à, năm tới tôi mới được 20 thôi. Hơn nữa vẫn còn đang học đại học, cưới xin cái gì? Muốn kết hôn cũng phải chờ người ta tốt nghiệp đã chứ.”

Vương Thanh ngẩng đầu, chớp chớp mắt, “Vậy cũng được, chúng mình đính hôn trước đã nhé!” nói đoạn còn gật gù, “Ừm, cứ thế đi! Mai anh gọi điện báo cho ông nội!”

Kiến Vũ mặc kệ anh muốn náo loạn kiểu gì thì náo, lười nhác nhắm mắt muốn ngủ một giấc lại đột nhiên nhớ tới, quay sang hỏi, “Đây là đâu?”

“Nhà anh. Ngủ ở công ti không thoải mái, anh đưa em về đây. Em yên tâm, lúc anh bế em xuống xe thì công ti không còn ai ở đây đâu.”

Chuyện Kiến Vũ lo lắng không phải là chuyện này, “Giờ là mấy giờ rồi?”

Vương Thanh nhìn đồng hồ, “10h15”, sao thế, em đói rồi à?”

“Không,” Kiến Vũ lắc đầu, đẩy tay Vương Thanh ra, ngồi lên, “Anh phải gọi em dậy chứ, muộn thế này chưa về nhà, cha em lại lo.”

Vương Thanh thấy Kiến Vũ xốc chần định dậy, vội vươn tay ôm cậu vào lòng, “Đừng lo, không sao đâu, anh đã gọi cho cha em nói hôm nay em ngủ lại đây rồi.”

“Gọi cho cha em rồi?” Kiến Vũ quay sang nhìn Vương Thanh.

“Ừ” Vương Thanh gật đầu.

“Cha em có nói gì không?”

“Bác không nói gì.” Vương Thanh nghĩ nghĩ một chút, lắc đầu, “Chỉ bảo mai em không cần đến nhà hàng, để bác đi là được.”

Kiến Vũ nghĩ, cha cậu chắc không hiểu lắm cái gì đâu nhỉ? Nhìn nhìn lại Vương Thanh, phỏng chừng khó đấy. Càng nghĩ càng lo, kết quả là cả tối Kiến Vũ không ngủ được.

Ở nhà, Phùng Thiệu Hoa cũng trần trọc, sao Kiến Vũ không về mà lại là Vương Thanh gọi điện báo? Chẳng lẽ đã có chuyện gì rồi? Nhưng nghe giọng Vương Thanh trong điện thoại cũng không thấy có gì khác lạ mà? Càng nghĩ càng lo thêm, cuối cùng, tới gần 3 giờ sáng ông mới chợp mắt được.

Hôm sau, Vương Thanh đưa Kiến Vũ về nhà, hai cha con đều đeo hai vành đen quanh mắt.

Phùng Thiệu Hoa thấy Kiến Vũ ra khỏi xe Vương Thanh, bước tới sẫm soi một hồi, không thấy có chuyện gì mới thở phào nhẹ nhõm. Ông vừa định mở miệng nói gì đó đã bị mấy câu của Vương Thanh làm cho choáng váng tại trận.

“Thưa bác, cháu muốn đính hôn với Kiến Vũ, chờ em ấy tốt nghiệp đại học liền quay về Mỹ kết hôn.” Vương Thanh nói xong, trịnh trọng cúi gập người với Phùng Thiệu Hoa, “Mong người đồng ý!”

“Hả?!” Phùng Thiệu Hoa trờng to mắt, nhìn nhìn Vương Thanh đang cúi người, lại nhìn nhìn con trai đang đứng bên, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ, mới sáng bảnh mắt, một người đàn ông chạy tới trước mặt ông bảo muốn lấy con trai ông, mà lại không giống nói đùa, cũng không cho ông thời gian chuẩn bị tâm lí, vác lên cái vẻ “ông đồng ý thì tốt, không đồng ý cũng phải đồng ý”, thế này là thế nào?

Nhìn tình hình giữa hai đứa, lại nghĩ tới lời nói vừa rồi của Vương Thanh, Phùng Thiệu Hoa liền hiểu ngay tối qua đã xảy ra chuyện gì! Lập tức, cơn giận trong lòng bùng lên đỉnh đầu ông. Hiện tại ông có một mong muốn tha thiết, là lập tức quay vào nhà lôi cây chổi ra hung hăng cho tên này một trận. Ai thèm quan tâm anh ta là tổng tài một công ti hay tổng thống một nước, đánh tất!

Lâm Hạo ôm hai chân ngồi trên giường, lẳng lặng nhìn đồng hồ treo tường, đã hai tuần kể từ ngày hấn về nước, hấn bị người nhà nhốt trong phòng này, mỗi ngày, ông nội hay ba hấn lại theo lệ hỏi hấn liệu có cải biến quyết định không, mà Lâm Hạo luôn chỉ đưa ra một đáp án. Đến bây giờ, Lâm Hạo đã không còn rõ lắm, mình đang ở nhà hay đang ngồi tù?

Khẽ cười giễu một tiếng, vì sao trước đây hấn không phát hiện, người nhà mình có thể làm ra loại chuyện thế này?

Kiến Vũ, Lâm Hạo nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên hình bóng cậu trai lúc nào cũng hòa nhã kia, lần đầu hai người gặp nhau, mình bị cậu ta đạp ngã lặn trên đất, nhưng ngoài ý muốn là, mình không hề tức giận mà lại có một mong muốn được làm bạn với cậu ta. Sau lại cùng lên lớp, cùng nhau gây dựng sự nghiệp, hiện tại hấn có thể nhớ lại từng chút từng chút thời gian bên cậu ta, một người như vậy, hấn sao nhẫn tâm thương tổn?

Lâm Hạo vùi đầu thật sâu vào giữa hai tay, vì sao trước đây hấn không phát hiện, chẳng biết từ lúc nào cậu bạn ấy đã bước vào ngực hấn, trở thành một tổn tại đẹp đẽ như vậy, sâu như vậy trong tim, khiến Lâm Hạo sợ rằng chỉ nghĩ lại thôi cũng đã là một loại khinh nhờn người nọ. Vậy mà hiện tại, người nhà lại buộc hấn phải đi thương tổn người ấy, điều này sao có thể chứ?

Lâm Chấn bưng bàn ăn đẩy cửa vào, thấy con trai lẳng người ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, thờ dài, đặt bàn ăn xuống trước mặt hấn.

“Hạo.”

Lâm Hạo vẫn ngồi như vậy, vẫn như trước không hề đáp lời, thậm chí một ánh mắt cũng không muốn đáp trả.

“Hạo.” Lâm Chấn lại gọi một tiếng, thấy Lâm Hạo vẫn không nhìn, ông ta không như lúc trước quay người bước đi mà ngồi xuống bên cạnh con trai, cử động ấy làm Lâm Hạo ngạc nhiên.

“Ba, nếu là chuyện kia, câu trả lời của con vẫn vậy.”

Lâm Hạo lắc đầu, “Hạo, chuyện đó, đã không còn quan trọng nữa.”

“Sao ạ?”

“Lâm.co, đã không còn cách nào cứu được nữa. Lâm gia, chỉ sợ sắp xong rồi.”

“Ba?” Lâm Hạo vô cùng kinh ngạc, “Chẳng phải chỉ là vấn đề kinh tế thôi sao?”

Lâm Chấn lắc đầu cười, sờ sờ đầu con trai, “Hạo, ba biết hiện giờ trong lòng con nghĩ về ba thế nào, đúng vậy, ba chẳng phải người tử tế gì, Lâm.co cũng có mặt dơ bẩn của nó. Thế nhưng, con phải nhớ rằng,” Lâm Chấn dừng một chút, “Cuối cùng ba vẫn là ba đẻ của con, ba không bao giờ làm gì có hại cho con.”

Nói xong, Lâm Chấn đứng lên, lúc này Lâm Hạo mới phát hiện, ba mình, hình như già đi rất nhiều, mái tóc, đã thêm mấy sợi bạc.

“Ba đã làm xong thủ tục li hôn với mẹ con, con đi theo mẹ nhé, từ mai trở đi, con cùng nhà này không còn quan hệ gì nữa.”

“Ba?!” Lâm Hạo đứng phắt lên, nhưng bởi đã ngồi lâu lắm, chân tê dại cả đi, hần lão đảo chực ngã, lại được Lâm Chấn đỡ lấy. Lâm Hạo nắm tay ba mình, “Ba, ba gạt con đúng không? Chuyện đùa này chẳng buồn cười chút nào.”

Lâm Chấn nở nụ cười, “Hạo, nhà họ Lâm sắp ngã ngựa rồi, hiện tại ba cũng nghĩ thông, đây là trừng phạt đúng tội. Thế nhưng, con vẫn còn sạch sẽ, ba chỉ hi vọng, con có thể bình an. Ngày mai con hãy đi cùng mẹ con về Anh học tiếp. Ba có một khoản ở ngân hàng Thụy Sĩ, không liên quan tới Lâm.co, tài khoản này đứng tên con. Số tiền ấy đủ để con học xong hay làm chuyện gì con muốn. Nếu trời thương tình, nhà ta qua được cơn phong ba này, tương lai, con vẫn là con ba, nếu không thể, con nhất định phải nhớ, không được về nước, nghe không?”

“Ba?!”

Lâm Chấn nói xong, quay người bước ra ngoài, cổ lờ đi tiếng gọi thất thanh của con trai phía sau. Lâm Hạo lùi lại mấy bước, ngồi bệt xuống giường, nắm chặt tóc mình, lắm lắm, vì sao, đến tột cùng là vì sao, chẳng lẽ mình sai rồi? Chẳng lẽ mình nên vì người nhà mà hãm hại kẻ vô tội?

Lâm Chấn ra khỏi phòng, bước về phía phòng Lâm lão gia tử. Trong phòng riêng, Lâm lão gia tử cũng ngồi ngơ ngẩn, đẩy đầu tóc bạc, mới có vài ngày ông ta trông đã già nua hơn chục tuổi.

“Phụ thân.” Lâm Chấn gọi một tiếng.

“Ừ” Lâm lão gia tử gật đầu, “Nói với Hạo rồi?”

“Vâng”

“Vậy được rồi.” Lâm lão gia tử nói, “Không ngờ ta ngang dọc thương trường hơn nửa đời, lại sa chân vào lúc về già thế này. Vương Hiến không chịu giúp là trong dự định của chúng ta, nhưng thật không ngờ, bố vợ anh cũng không chịu đỡ cho. Năm ấy, ông ta cũng đã nhận được không ít từ nhà ta!” Càng nói càng tức giận, Lâm lão gia tử động mạnh quả trứng lên sàn, “Thật không ngờ, chuyện năm xưa lại bị lật ra. Vốn tưởng cho dù Hạo không giúp thì Lâm.co cũng không đến mức thương tổn quá nặng, nhưng nếu chuyện kia bị lật ra, vậy cơ hội chúng ta trở mình quá bé nhỏ.”

“Phụ thân, con vẫn muốn hỏi, năm ấy ngài thực sự giúp vị kia?”

Lâm lão gia tử liếc nhìn con trai, “A Chấn, Lâm.co chúng ta có được qui mô ngày hôm nay, con biết vì sao không? Nếu không có người kia hỗ trợ, ta có khả năng đó sao?”

“Nhưng năm ấy ông ta gặp chuyện, Lâm.co làm sao thoát ra được?”

“Đó là vì, có quan hệ với Lâm.co, không chỉ có mình ông ta.”

“Vậy giờ cũng có thể xin người kia giúp một tay?”

Lâm lão gia lắc đầu, “Ông ta sẽ không giúp chúng ta lần thứ hai. Chấn, năm đó người giúp chúng ta là ba vợ con. Hiện tại ông ta đồng ý giúp Hạo xuất ngoại đã là tận lực rồi. Lần này Lâm.co gặp chuyện không may, chắc chắn phía sau có người thúc đẩy, tuy ông ta không nói nhưng ta đoán được, ông ta biết đó là ai, nhưng bởi đã biết nên càng cố kị hơn. Nếu tiếp tục tra xét thêm, phỏng chừng chính ông ta cũng không thoát ra được.”

Lâm Chấn há hốc miệng, cuối cùng vẫn im lặng.

——&&&——

Vương Thanh buông điện thoại, khóe miệng nhếch lên một chút, thì ra, chuyện năm ấy là như vậy. Hiện tại anh mới hiểu, vì sao Lâm.co có thể sạch sẽ thoát li khỏi tròng nhân họa năm xưa, xem ra, vị cha vợ của Lâm Chấn cũng đã giúp không ít nhĩ.

Vương Thanh gõ gõ mặt bàn, lần này ông ta quyết định khoanh tay đứng nhìn, có thể cho là một người thông minh.

Suy nghĩ một chút, anh nhắc điện thoại, “Sheena, gọi cho cục trưởng Trương, bảo ông ta, chuyện này dừng ở đây, không cần dính dáng sâu vào nữa.”

“Vâng, ông chủ.”

Sheena buông điện thoại, im lặng một chút, lại nhắc lên bấm số, “Xin chào, xin cho tôi gặp cục trưởng Trương, tôi là Sheena của Time quốc tế.”

25. Chương 25

Ông Vương buông điện thoại, khóe miệng khẽ nhếch lên. Tyson bưng trà chiều bước vào, thấy vẻ mặt ông là lạ liền đặt khay trà xuống bàn, bước tới.

“Ông chủ, có chuyện gì à?”

Ông Vương liếc nhìn quần gia của mình, “Nó nói nó muốn đính hôn.”

“Ai muốn đính hôn?”

“Chris”

“Lúc nào?”

“Nó bảo càng nhanh càng tốt.”

“À” Tyson gật đầu, quay lại bưng chén trà tới, “Ông chủ, hôm nay có hồng trà bá tước, điểm tâm là bánh ngọt hạt dẻ.”

Ông Vương theo thói quen nhận lấy chén trà, vừa uống một ngụm, “Không ổn!”

“Cái gì không ổn?” Tyson cười cười nhìn ông chủ của mình, “Trà không ổn sao?”

Ông Vương lạnh cả lưng, “Không phải trà, ý tôi là Chris muốn đính hôn mà sao không thấy ông có vẻ ngạc nhiên gì?”

“Kinh ngạc cái gì?” Tyson ưu nhả ngồi xuống cạnh đó, “Ông chủ, Kiến Vũ là một cậu bé ngoan. Nếu không phải vì cậu ấy còn nhỏ tuổi quá, tôi cho rằng lần này cậu Chris định kết hôn luôn chứ không phải đính hôn thôi đâu.” Nói xong, ông nhắc chén trà uống một ngụm, ừm, quả nhiên, hoàn mỹ!

Ông Vương há hốc miệng nhìn Tyson, “Vậy ông bảo bây giờ chúng ta phải làm thế nào?”

“Đơn giản thôi, chuẩn bị mọi thứ liên quan đến chuyện đính hôn của cậu chủ, sau đó đi Trung Quốc gặp mặt người nhà cậu Kiến Vũ, ấn định chuyện này rồi, phát thiệp mời cho người nhà họ Vương và nhân viên Time, tổ chức đính hôn cả ở Trung Quốc và Mỹ. Nếu cần thiết thì đăng báo công bố.” Tyson vừa cười vừa nói một tràng, sau đó dừng một chút, “Đương nhiên còn cần tăng cường giục cậu Perry nhanh chóng ”sản xuất” thêm cho ngài một đứa cháu nữa.”

“À há” Hiện tại chuyện ông Vương có thể làm là ngoan ngoãn theo lời Tyson, máy móc nhắc điện thoại sắp đặt mọi việc. Đến lúc chuông điện thoại ông mới phát hiện, mình vừa quên mất một chuyện quan trọng nhất!

“Tyson, Chris chỉ mới nói nó muốn đính hôn.”

“Thì sao?”

“Nó chưa nói Kiến Vũ có đồng ý hay không mà.”

“Thế à?” Tyson chống cằm, “Không vấn đề gì, tôi sẽ tới Trung Quốc một chuyến, chuyện bên ấy tôi sẽ đại diện ngài giải quyết.”

“Còn tôi?”

“Nhiệm vụ của ngài là giám sát thật chặt cậu Perry, đừng để phát sinh chuyện gì trước khi cậu ấy cùng một tiểu thư gia giáo nào đó sinh được một cậu chủ nhỏ.”

Ông Vương há hốc miệng, “Tyson, sao tôi lại có cảm giác độ quan tâm của ông cho Chris và Perry không giống nhau nhỉ?”

“Thế á?” Tyson suy nghĩ một chút, sau đó đứng lên, sửa lại vạt áo, “Có thể là do cậu Perry là do ngài dạy còn cậu Chris là do tôi dạy dỗ cũng nên.” nói xong, cúi người chào ông Vương, bưng ấm trà không ra khỏi phòng.

Lâm.co rốt cuộc bị niêm phong, Lâm Chấn và Lâm lão gia tử bị đưa đi cách li để thẩm tra. Nhất thời, những người trước có quan hệ với Lâm.co đồng loạt lẫn tránh thật xa nhà họ Lâm, những kẻ có thủ đoạn cao hơn thì bắt đầu phân chia nguồn khách hàng của Lâm.co. Vương Thanh biết tin này, chỉ cười cười, không nói thêm gì. Hiện tại anh bận tối mắt, cả ngày phải nghĩ cách thuyết phục Kiến Vũ đồng ý đính hôn với anh, không có tinh lực quan tâm mấy chuyện vặt này.

Chuyện Lâm.co rơi đài hôm sau đã lên trang nhất các báo của Trung Quốc, Kiến Vũ biết được thì kinh hãi vô cùng, trước đó không hề có bất kì dấu hiệu nào về chuyện này cả, một gia tộc nói đổ là đổ ngay. Lâm.co có chuyện gì cậu không để tâm, cậu chỉ lo lắng đến Lâm Hạo, dù sao đây cũng là người bạn đầu tiên của cậu từ khi sống lại đến nay. Hiện nay Lâm.co không còn, người nhà bị bắt, Lâm Hạo sẽ thế nào?

Kiến Vũ vừa nghĩ ngợi vừa ra khỏi cổng trường, đi về phía trạm xe bus. Chưa đi được bao xa, cậu chợt nghe thấy phía sau có người gọi mình, âm thanh quen quen, quay lại, Kiến Vũ hơi giật mình, Lâm Hạo

Lâm Hạo nhìn Kiến Vũ, há miệng muốn nói, cuối cùng lại thành một nụ cười khổ, “Kiến Vũ, lâu quá không gặp.”

“Ừ” Kiến Vũ gật đầu, muốn hỏi hần dạo này thế nào lại nghĩ lời đó thừa rồi.

“Nếu không có việc gì, dành cho tôi chút thời gian nhé.”

“Được”

Nghe được câu trả lời của Kiến Vũ, Lâm Hạo mỉm cười.

Hai người bước dọc theo con đường rợp bóng cây, Lâm Hạo dường như lảng tránh những chuyện liên quan tới Lâm.co, chỉ nhắc về chuyện lần đầu bọn họ gặp nhau, lần đầu hần tới Phùng ký tìm Kiến Vũ, chuyện bọn họ ngồi trong cửa hàng cũ ấy bàn chuyện cùng nhau mở một công ti,....

Kiến Vũ lắng lắng nghe, thỉnh thoảng đáp lại vài câu, lúc này, cậu cảm thấy thương cậu trai mới lớn ấy. Không lẫn chút tình ý nào khác, chỉ là thương một người bạn. Nhưng cậu thật không muốn hấn cứ hoài niệm mãi như vậy, cứ thế này chẳng có lợi gì cho hấn.

“Lâm Hạo, đừng nói nữa. Phùng ký đã dời đi, HONG không còn nữa, hiện tại chuyện cậu cần nghĩ không phải những chuyện này.”

Nghe Kiến Vũ nói vậy, Lâm Hạo hơi sững sốt, ánh mắt vốn còn sáng lấp lánh liền nhanh chóng mờ tối, “Đúng vậy, tôi quên mất, đều đã không còn nữa rồi.” Nói xong, hấn quay đầu sang, “Kiến Vũ, tôi có thể xin cậu một chuyện này không?”

“Chuyện gì thế?”

“Tôi ôm cậu một lát được không?” Hấn gần như dùng ngữ khí cầu khẩn khi nói điều này.

Kiến Vũ không nói gì thêm, chỉ giang rộng hai tay, ôm hấn vào lòng, lúc này cậu mới phát hiện, cậu trai trong lòng mình đã gây đến thảm thương. Mà Lâm Hạo cũng chỉ chăm chú xiết lấy cậu, dụi đầu vào cổ cậu, hai người đều không nói gì, chỉ lắng lắng nghe tiếng tim đập từng nhịp từng nhịp xen lẫn nhau.

Không bao lâu sau, Lâm Hạo buông Kiến Vũ ra, tuy vành mắt đã hồng lên nhưng trong đôi mắt cậu thanh niên ấy đã thêm nhiều lắm kiên định.

“Kiến Vũ, mai tôi xuất ngoại rồi. Lẽ ra hôm nay tôi đi rồi nhưng vẫn muốn gặp cậu một lần.” Nói đến đây, Lâm Hạo mím môi, “Có lẽ, lần này đi rồi, cả đời này tôi cũng sẽ không về nữa. Kiến Vũ, tôi chỉ có một thỉnh cầu, xin cậu đừng quên tôi! Xin cậu hãy luôn nhớ rằng, trong số bạn bè cậu, có một người tên là Lâm Hạo.”

“Lâm Hạo, tôi sẽ không quên cậu, tôi hứa!”

Nghe được lời khẳng định của Kiến Vũ, Lâm Hạo nở nụ cười, mà nương theo nét cười ấy, là hai hàng nước mắt đáng chất.

Hôm sau, Kiến Vũ không tới sân bay đưa tiễn, chỉ đứng trong sân ngẩng đầu nhìn bầu trời trong vắt mênh mông, lòng thầm cầu mong cuộc sống sau này của người bạn ấy được an bình thuận lợi.

.....

Vương Thanh bước ra khỏi phòng, thấy được vẻ trầm tư của cậu, nhú nhú mày, “Vũ, em đang nghĩ gì thế?”

“Không có gì” Kiến Vũ lắc đầu, “Anh nói ngày kia ông Tyson tới đây?”

“Đúng vậy” Vương Thanh nở nụ cười, “Anh đã nói chuyện chúng mình định đính hôn với người nhà, ông ấy lần này tới đây là đại diện cho ông nội tới bàn chuyện với bác.”

“Em đồng ý đính hôn lúc nào?”

“Chẳng phải em cũng chưa phản đối đấy thôi?”

Vương Thanh cười, nắm lấy eo Kiến Vũ, cụng nhẹ trán cậu, “Vũ, đồng ý nhé? Anh không muốn buông em ra đâu, đôi khi, thậm chí còn muốn nuốt luôn em vào bụng mà giấu đi. Anh biết em có những bản khoản của mình, thế nhưng liệu em có thể tạm để chúng sang một bên, chỉ nghĩ đến một người là anh, xem anh có phải là người đủ tư cách cùng em nắm tay suốt đời? Liệu anh có thích hợp gia nhập sinh hoạt sau này của em? Kiến Vũ, xin hãy nghiêm túc cân nhắc một chút, được không?”

Kiến Vũ trầm mặc nhìn Vương Thanh, sau đó thở dài, vùi đầu vào lòng anh, thôi, nếu đã xác định là người này, vậy đính hôn đi. Vương Thanh ôm siết lấy cậu, hôn lên mái tóc đen mềm của người trong lòng, thỏa mãn mỉm cười.

Hai ngày sau, Tyson tới Trung Quốc, vừa xuống máy bay, ông không tới chỗ Vương Thanh mà cho xe đi thẳng tới nhà Kiến Vũ, nói rõ mục đích chuyến đi đồng thời hỏi ý kiến Kiến Vũ.

“Kiến Vũ, cháu ngoan của ta, từ nhỏ Chris có một thói quen không tốt, những thứ cậu ấy thích sẽ không cho người khác chạm vào. Lần này cậu ấy nói muốn đính hôn với cháu cũng không ngoài dự liệu của ta, nhưng

ta muốn nghe ý kiến của cháu, cháu nguyện ý đính hôn với cậu ấy? Hay là nói, cháu nguyện ý ở bên cậu ấy suốt đời?” Tyson chăm chú nhìn Kiến Vũ, “Nếu cháu còn điều gì lo lắng, xin hãy nói thẳng ra, ta đại diện cho người lớn trong nhà, nếu có thể, cũng sẽ thành bậc cha ông của cháu, ta mong muốn nghe được lời thật tâm từ cháu.”

Kiến Vũ nhìn Tyson, cười nói, “Ông Tyson ạ, cả đời là một thời gian quá dài, cháu không thể bảo đảm điều gì, nhưng chí ít hiện tại, cháu thích anh ấy, chuyện đính hôn cháu cũng đã đồng ý với anh ấy.”

“Ah, thế thì tốt rồi.” Tyson thở phào, quay sang Phùng Thiệu Hoa, “Xin thứ cho tôi mạo muội, liệu có thể gọi ngài là ngài thông gia chứ ạ?”

Khóe miệng Phùng Thiệu Hoa giật giật, đối với chuyện đính hôn của con mình và Vương Thanh, hiện giờ ông vẫn chưa hiểu, hai đứa tìm hiểu chưa được bao lâu đã đính hôn?

Thấy vẻ mặt ngắc ra của Phùng Thiệu Hoa, Tyson biết ngay, thời gian tới cần nhiều công sức đến thuyết phục vị thông gia này đây, nhưng không sao, ông mà ra tay thì sẽ thuyết phục được thôi! Nghĩ nghĩ, Tyson càng cười thân thiết hơn. Mà Phùng Thiệu Hoa, lúc này đột nhiên rùng mình một cái.

Một tuần sau, tin Vương Thanh – tổng tài Time quốc tế – đính hôn đã xuất hiện trên trang đầu các tạp chí của Mỹ. Tuy chỉ có ảnh của một mình vị tổng tài trẻ tuổi tài hoa này nhưng mỗi người đọc dòng tin bên dưới đều tò mò không ngớt về một nửa kia của anh, bởi vì anh đã giới thiệu người ấy bằng nhân xưng “he” mà không phải “she”! Nhất thời, các phương tiện truyền thông đều nối đuôi nhau tới Trung Quốc, Kiến Vũ không thoát khỏi sự quấy nhiễu này, cũng may truyền thông trong nước không hứng thú lắm với vụ đính hôn này, bằng không cậu sẽ bị vây chặt tay chân!

Vương Tuấn Tú ngồi trên máy bay từ Mỹ về nước, anh vừa kí kết một đơn hàng lớn. Lật tờ báo được nhân viên trên máy bay mang tới, xem qua tin tức chính, Vương Tuấn Tú giở sang tin tức giới giải trí, vẻ thoải mái trên mặt giấy lát biến mất, tin tức tổng tài Time đính hôn được đặt lên hàng đầu khiến con người anh co rút lại, bởi vì bên cạnh đó anh thấy một cái tên vô cùng quen thuộc – Kiến Vũ.

Đính hôn? Là người mà anh đang nghĩ tới sao? Tuấn Tú siết chặt tờ báo, trên tay nổi đầy gân xanh, ngón tay lại trắng bệch.

Kiến Vũ nhìn mấy con số dôi ra trên tài khoản, cười tít cả mắt. Hôm qua cậu xem xu hướng biểu đồ giá cổ phiếu đó cũng đã phù hợp với mong muốn, tuy chưa tới cực đại song Kiến Vũ lo có điều bất trắc nên bán ra toàn bộ số cổ phiếu có trong tay, kiếm không nhiều lắm nhưng so với chuyện năm ấy trắng tay vì nó thì tâm trạng hiện tại của cậu thật tốt.

Phùng Thiệu Hoa bưng đồ ăn từ trong bếp ra, thấy con trai ngồi cười tủm tỉm một mình bèn hỏi, “Vừa nhặt được tiền à, sao từ lúc vào nhà vẫn thấy con vui không khép miệng thế?”

“Gần như thế ạ.” Kiến Vũ hớn hở đón khay đồ trong tay cha, trên khay có món sườn kho tàu, cậu hít hà một chốc, thò tay bốc một miếng ném ngay vào miệng, lập tức vội hà hơi cho đỡ nóng, “Cha, sườn này ngon quá, sao con không làm ra được hương vị như thế nhỉ?”

“Ranh con, đi rửa tay đã!” Phùng Thiệu Hoa gõ đầu con trai, “Sang năm là hai mươi rồi, sao vẫn như trẻ con thế.”

“Hi hi” Kiến Vũ vui vẻ sờ đầu, chạy đi rửa tay rồi bê nồi cơm lên.

Bữa tối của hai cha con rất đơn giản, một đĩa sườn chua ngọt, một đĩa rau xào, một bát canh củ cải hầm xương bò, gần đây Kiến Vũ nghe người ta nói ăn tủy có lợi cho sức khỏe nên thỉnh thoảng vẫn mua xương lợn hay xương bò để Phùng Thiệu Hoa hầm canh, uống canh xong lại đập đập xương hút tủy. Tuy Phùng Thiệu Hoa chưa thấy có tác dụng cụ thể nào nhưng dù sao vẫn là tấm lòng của con trai, hàng xóm láng giềng đều biết ông có đưa con hiếu thảo vô cùng, mỗi lần gặp ông đều khen ngợi và ao ước không thôi.

Phùng Thiệu Hoa múc cho con một bát canh, đặt muối xuống, “Con à, chuyện của con và Vương Thanh thế là quyết định rồi? Thấy ông gì đó (Tyson) bảo cuối tuần sau ông nội cậu ta về nước để tổ chức gặp mặt hai bên chính thức.”

“Vâng” Kiến Vũ uống một hớp canh, “Thanh bảo định để hai nhà cùng ăn một bữa cơm, con cũng có ý này. Dù sao thì hai đứa con đều là nam, làm rầm rộ lên lại khiến người ta chú ý, phiền lắm ạ.”, nói xong lại gắp một miếng sườn bỏ vào bát Phùng Thiệu Hoa.

Phùng Thiệu Hoa gật đầu, “Cha cũng nghĩ vậy. Con này, nghe nói các con còn định tới Mỹ làm thủ tục à? Vậy sau này con cũng phải sang đó sống luôn?”

“Không đâu ạ” Kiến Vũ cười nói, “Cha đừng nghĩ nhiều làm gì, chỉ làm thủ tục thôi ạ, hơn nữa công ti anh ấy còn ở đây, lại còn Phùng ký với Purple Line nhà mình nữa, làm sao bỏ lại mà xuất ngoại được? Huống hồ con còn muốn chăm lo cho cha, anh ta mà có ý đấy là con đá anh ta ngay, cóc ba chân thì hiếm chứ đàn ông hai chân chạy đầy đường kia.”

“Nói linh tinh gì đấy!” Phùng Thiệu Hoa gõ đầu cậu một cái, đôi mắt lại lấp lánh ý cười.

Hôm đó, sau bữa tối, Kiến Vũ gọi điện cho Vương Thanh, nói lại ý của cha cậu và cậu, đính hôn cũng được nhưng đừng làm long trọng quá, hai nhà cùng ăn một bữa cơm là xong. Vương Thanh còn đang cân nhắc xem ở đây thì nên làm thế nào, dù sao tình huống bên này cũng hơi khó nói, về Mỹ thì dễ hơn, nhưng mà Kiến Vũ đã nói rằng, anh mà muốn làm to thì cứ đi mà làm, cậu không có thời gian theo “ủng hộ” đâu, nói xong liền cúp máy luôn. Vương Thanh nhìn nhìn ống nghe, thở dài bất đắc dĩ.

“Sao thế? Bận đời bé nhỏ lại giao việc khó cho à?” Tyson ngồi bên vừa ung dung gọt táo vừa cười hỏi.

“Ông Tyson đừng cười cháu nữa mà.” Vương Thanh cười khổ, “Giờ cháu mới phát hiện một điều, cứ gặp phải chuyện với cậu ấy là cháu đành chịu thua.”

Tyson cười gật đầu, cắt táo thành miếng nhỏ, cắn tằm lên rồi đẩy sang cho Vương Thanh, “Chris, từ nhỏ cháu có một tật xấu là hay đem giấu kín những thứ mình thích đi, không cho người khác thấy. Cháu thích Kiến Vũ, ta biết, nhưng cháu không thể lại đem thói xấu ấy áp dụng vào cuộc sống của hai đứa. Hiện tại nếu hai đứa đã là bạn đời, cháu nên cùng cậu ấy thương lượng mọi chuyện liên quan. Cậu ta không phải một kẻ ngây ngô không có chính kiến mà là ngang hàng với cháu, đều là người đàn ông thành thực. Cháu không thể nhốt cậu ấy trong lòng bàn tay mình, thay cậu ấy quyết định mọi việc. Nếu cháu làm vậy, hai đứa không thể lâu dài.”

Vương Thanh nhón một miếng táo bỏ vào miệng, nhai nhai rồi nuốt xuống, sau đó ngẩng nhìn ông, “Ông Tyson, đây là kinh nghiệm của bản thân ông ạ?”

“Cháu nói thế cũng được.” Tyson nhẹ nhàng mày, “Thế nhưng Trung Quốc có câu cách ngôn là, không nghe lời người già, có hại ngay trước mắt. Ta khuyên cháu nên suy nghĩ nhiều hơn về việc này.”

“Vâng, sau này cháu sẽ chú ý hơn ạ. Cảm ơn đĩa táo của ông.” Nói xong, anh cầm một quả lên, “Cháu không thể gọt đẹp như ông được.”

Tyson cười lắc đầu, “Không cần cảm ơn, hồi trước đi săn ở Y, ta có thể lột da sói rất hoàn hảo, gọt quả táo thì đã là gì.”

Vương Thanh nhìn dáng cười ưu nhã của Tyson và ánh kim loại lạnh lạnh lóe lên từ con dao gọt hoa quả trên tay ông, không tự chủ được nuốt nước bọt. Thảo nào ông ấy hợp với Kiến Vũ, cả hai đều thích dùng dao a.

Hôm sau, Kiến Vũ tới trường rất sớm, gần cuối kì rồi, mà kì này cậu lại chọn nhiều môn bắt buộc, muốn thuận lợi qua được thì cậu phải đầu tư nhiều thời gian hơn vào việc học, hiện tại công việc ở Purple Line và Phùng ký đã đi vào quỹ đạo, vài ngày không có cậu cũng không sao, còn nếu có chuyện xảy ra, các quản lí nhà hàng cũng có thể xử lí tốt.

Kiến Vũ mua bữa sáng, định vừa ăn vừa đi lên thư viện chiếm chỗ, chẳng ngờ mới được vài bước đã gặp ngay một người ngoài dự liệu.

“Vương nhị ca?”

“Chào buổi sáng, Kiến Vũ.” Vương Tuấn Tú xuống xe, lên tiếng.

“Chào anh.” Kiến Vũ gật đầu với anh ta, “Anh đến đây sớm như vậy là có chuyện à?”

“Tôi tới tìm cậu.” Vương Tuấn Tú bước tới trước mặt Kiến Vũ, “Có chuyện muốn xác nhận với cậu một chút.”

“Thế à.” Kiến Vũ ném phần còn lại của bữa sáng vào thùng rác cạnh đó, lau miệng, “Vương nhị ca, anh định hỏi chuyện gì à?”

Vương Tuấn Tú giơ ra một tờ báo, “Người được đề cập đến trên này là cậu?”

“Cái gì?” Kiến Vũ nhận tờ báo, nhìn đến tin tức đăng trên đó thì hai mắt tròn to, không ngờ chuyện này đã lên báo rồi!

“Kiến Vũ, người đính hôn với tổng tài Time quốc tế là cậu à?”

Kiến Vũ ngắc đầu, tạm chưa nói đến chuyện Vương Thanh chưa hỏi cậu đã tự ý tuyên bố vụ đính hôn của hai người, Vương Tuấn Tú là gì của cậu mà tới chất vấn chuyện này?

Kiến Vũ hít sâu một hơi, “Vương nhị ca, Kiến Vũ trên tin tức này, đúng là tôi.”

Nghe cậu nói xong, ánh mắt Vương Tuấn Tú tối sầm, hai tay nắm chặt, “Vì sao? Cậu là vì anh ta nên cự tuyệt tôi? Tôi có chỗ nào kém anh ta?”

Kiến Vũ ngạc nhiên chưa hiểu, sao chuyện này có vẻ giống tình huống trong mấy phim tình cảm thế nhỉ? Đương nhiên, nếu giới tính của cậu sửa lại một tí thì hoàn mỹ hơn.

“Vương nhị ca, tôi nghĩ đây là chuyện riêng của tôi. Anh đã từng nói với tôi, anh không thích tôi, cho nên chuyện tôi lựa chọn một người tôi thích là tự do của tôi, việc hôm nay tôi sẽ coi như chưa xảy ra, sau này, tốt nhất chúng ta không nên gặp mặt nữa.”

Kiến Vũ nói xong, quay người định bước đi, Vương Tuấn Tú lại nhanh hơn một nhịp ngăn cậu lại, nắm chặt lấy cánh tay cậu.

Kiến Vũ giật mấy cái không được bèn gắt, “Anh buông ra!”

Vương Tuấn Tú vẫn nắm chặt tay cậu, chăm chú nhìn vào mắt cậu, nói, “Vậy nếu tôi nói tôi thích cậu?”

“Cái gì?” Kiến Vũ cau mày, muốn giật tay ra.

“Tôi nói, tôi thích cậu.”

Nghe ra lời anh ta, Kiến Vũ ngẩn người, há hốc miệng, không biết nói gì, có người nói thích cậu nhưng Kiến Vũ chẳng có cảm giác gì, chỉ thấy kì cục sao ấy, thậm chí còn cảm thấy hơi buồn cười.

Hai người đang giằng co, phía sau bỗng truyền tới một giọng nói quen thuộc, “Buông tay anh ra!”

Kiến Vũ quay lại, thấy Vương Thanh lạnh lùng bước tới, nhìn chằm chằm vào bàn tay Vương Tuấn Tú đang siết lấy cánh tay Kiến Vũ, con ngươi màu lam lóe lên, dần từng tiếng, “Buông. Tay. Anh. Ra!”

Vương Tuấn Tú nhìn người vừa bước tới, khóe miệng nhếch lên, “Tổng tài của Time quốc tế?” Thấy đối phương gật đầu, anh ta liền buông cánh tay Kiến Vũ ra, “Rất vui được gặp anh, tôi là Vương Tuấn Tú.”

“Vương Tuấn Tú?” Vương Thanh nhíu mày, “Rất vui được gặp anh.”

Kiến Vũ xoa xoa tay, không ngờ Vương Tuấn Tú khỏe như vậy, nghĩ nghĩ một chút, cậu mở miệng, “Vương nhị ca, chuyện hôm nay tôi không muốn nhắc lại. Về chuyện anh vừa nói, tôi sẽ coi như chưa từng nghe thấy, hiện tại tôi đã có người mà mình muốn gắn bó lâu dài, cho nên đành xin lỗi anh vậy.”

Vương Tuấn Tú không trả lời cậu ngay mà chỉ nhìn Vương Thanh chăm chú, một lát sau, khi Kiến Vũ cho rằng anh ta sẽ không trả lời thì đột nhiên lại nhận được một câu, “Kiến Vũ, làm cậu thấy khó xử là lỗi của tôi. Thật xin lỗi cậu. Chuyện hôm nay đúng là tôi cân nhắc chưa chu toàn.”

Kiến Vũ lắc đầu, “Không sao.”

“Vậy,” Vương Tuấn Tú lại quay sang Vương Thanh, “Tôi xin chúc mừng hai người đã đính hôn. Sau này sẽ còn gặp lại.” nói xong, anh ta nhanh chóng tạm biệt Kiến Vũ, lên xe đi mất.

Kiến Vũ không lưu ý nhiều, ngược lại, Vương Thanh nhìn theo xe Vương Tuấn Tú, trầm tư.

Mà lúc này, ở trong xe, qua kính chiếu hậu nhìn hình bóng Vương Thanh và Kiến Vũ ngày càng mờ đi, Vương Tuấn Tú nhếch môi cười thâm thúy.

Đính hôn, phải không?

Nhưng mà, còn chưa kết hôn, không phải sao?

26. Chương 26

Kiến Vũ xách cặp ra khỏi trường, trời đã mờ tối nhưng nương theo ánh đèn đường, cậu vẫn có thể thấy Vương Thanh đang dựa vào xe dừng cách đó không xa chờ mình. Mấy bạn học cùng đi cũng nhận ra Vương Thanh song chẳng ai có gan tới hỏi chuyện, vì vẻ mặt nghiêm nghị chẳng nói chẳng rằng của anh trông khá đáng sợ, hồi ấy Kiến Vũ cũng từng nghĩ phải cách người nọ xa một chút, ai biết giờ lại thành loại quan hệ này. Ngấm lại, cậu cũng thấy khó tin.

Kiến Vũ đi lướt qua Vương Thanh, không hề chào hỏi, chỉ cho anh một ánh mắt. Vương Thanh gật nhẹ đầu, lái xe tới trạm xe bus gần đó, lát sau, Kiến Vũ bước tới mở cửa xe ngồi vào, hai người nhìn nhau cùng mỉm cười.

Vương Thanh gõ gõ trán Kiến Vũ, “Anh nói này, hai đứa mình hẹn hò mà lại phải ngụy trang thành hoạt động bí mật thế này à? Làm như thế anh là đồ chẳng ra sao ấy?”

Kiến Vũ cười cười, gạt tay anh ra, “Thôi mà, anh cũng biết thừa nguyên nhân rồi, còn sinh sự cái gì. Đến lúc em tốt nghiệp đại học sẽ không cần thế này nữa.” nói xong, ném túi sách ra ghế sau, kéo dây an toàn, “Anh bảo chiều nay có cuộc họp cơ mà, sao ra sớm thế?”

“Tối rồi kia kìa. Hơn nữa, nếu anh không chịu khó tới sớm, nhờ em bị người khác dỗ đi thì sao? Lúc đó anh biết đi chỗ nào khóc ăn vạ đây?” Vương Thanh vừa nói vừa nháy mắt với Kiến Vũ.

Kiến Vũ nghe xong, không thêm nói gì, vung nắm đấm qua luôn.

Vương Thanh cười cười tránh qua một bên, đạp chân ga, Kiến Vũ đành thu tay về, “Trước sao em không phát hiện cái miệng anh rộng ngoác như vậy, cái gì cũng dám nói.”

Vương Thanh cười trừ, không nói nữa, chỉ chuyên tâm lái xe. Kiến Vũ cũng không cần nhần thêm, nghiêng đầu nhìn ánh đèn đường loang loáng qua cửa kính, nhập thu rồi, trời nhanh tối hơn.

Gần đây Phùng Thiếu Hoa bỗng nhiên thích câu cá, lại quen thêm mấy ông bạn già cùng sở thích, Kiến Vũ bèn mua một bộ đồ câu cho ông, chiều nay ông gọi điện cho cậu bảo muốn đi câu cùng bạn, tối không về mà nghỉ lại quán trọ cạnh hồ chứa nước, cậu chỉ dặn dò theo vài câu rồi chúc ông vui vẻ. Kiến Vũ cũng rất mừng khi thấy cha đã sống thoải mái hơn xưa. Vương Thanh biết chuyện bèn hẹn Kiến Vũ cùng đi ăn tối, ngấm lại gần đây bận chuyện ôn thi không có nhiều thời gian bên nhau, Kiến Vũ nhận lời.

Vương Thanh vốn định đặt chỗ ở nhà hàng nhưng ấn tượng lần đầu cùng anh dùng cơm tây quá sâu sắc nên Kiến Vũ bèn bảo anh gọi đồ về nhà nấu. Vương Thanh cũng đồng ý, anh vốn chỉ muốn có cơ hội gần nhau, ăn cơm là lí do bên ngoài thôi.

Hai người cùng đi siêu thị mua thức ăn rồi lái xe về nhà Vương Thanh. Đến nơi, Vương Thanh bỏ giấy, bật đèn, nhắc túi đồ trong tay Kiến Vũ, “Em vào đi, dép ở trong ngăn tủ ấy.”

“Ừ” Kiến Vũ thay dép, vào phòng, “Lần trước đi vội quá, chưa kịp xem kĩ, nội thất nhà anh bố trí đẹp đấy.”

“Thật à?” Vương Thanh đang xếp đồ ăn ra bàn bếp, nghe thấy vậy bèn hớn hở thò đầu ra, “Anh tự thiết kế toàn bộ đấy, em thích thì tốt quá.”

“Ông Tyson không ở đây à?” Kiến Vũ cởi áo khoác, xắn tay áo sơ mi, đi vào bếp, thấy Vương Thanh đang bỏ rau củ ra ngoài bèn nhận lấy, mở nước rửa rau.

“Ông ấy ở khách sạn, ông bảo ở cùng anh không quen.”

“Thế à.” Kiến Vũ gật đầu, cậu chỉ tiện thể hỏi thăm, không chú ý lắm.

Rửa rau xong, Kiến Vũ bắt đầu làm cá, vừa bật bếp đun nước vừa quay sang hỏi Vương Thanh, “Anh muốn ăn gì, cá kho hay hấp?”

“Kho đi, anh còn muốn ăn thịt kho tàu nữa.”

“Món ấy tốn thời gian lắm, hôm nay muộn rồi, làm cá kho, thêm một đĩa thịt xào lăn thôi, thịt kho tàu để lần sau đi.”

“Thế cũng được,” Vương Thanh nghĩ nghĩ một chút, lại nói, “Em làm thêm cả thịt băm chưng trứng cho anh đi, lần trước em làm bị ông Tyson ăn hết, anh được mỗi một miếng.”

“Rồi rồi.” Kiến Vũ mở tủ lạnh, lấy hai quả trứng, quay lại thấy Vương Thanh vẫn đứng ở cửa, “Anh ra phòng khách đi, đứng đây chỉ tổ vướng tay vướng chân.”

Vương Thanh sờ sờ mũi, đành quay ra phòng khách, ăn cơm là to nhất, trong bếp, lời Kiến Vũ là thánh chỉ.

Lát sau, Kiến Vũ gọi Vương Thanh vào bưng thức ăn ra. Một đĩa cá kho, một đĩa thịt xào lăn, một bát thịt băm chưng trứng, một đĩa súp lơ xào, Kiến Vũ còn làm thêm một bát canh trứng có bỏ thêm ít tép khô, mùi vị thơm ngon lạ.

Vương Thanh không nói năng gì nhiều, nhận bát liền cầm đũa ăn cơm, Kiến Vũ mới ăn mấy miếng đã thấy anh xới bát thứ hai, đành mở miệng, “Ăn từ từ thôi, ai tranh của anh đâu, ăn nhanh lại đau dạ dày đấy.”

Vương Thanh ngẩng đầu khỏi bát, nhìn Kiến Vũ một chút, lại kéo cổ cậu tới hôn một cái, sau đó tùm tùm cười, cúi đầu – ăn tiếp!

Kiến Vũ cười không được, tức không nổi, đành thè lưỡi liếm liếm dầu dính trên môi, bắt đầu cặm cụi ăn, mới được một lát mà thức ăn đã hết hơn nửa, không ăn nhanh thì chỉ còn cơm không thôi.

Ăn xong, Kiến Vũ phái Vương Thanh đi rửa bát, chưa được 5 phút đã thấy anh đi ra.

“Xong rồi?” Kiến Vũ nghi hoặc nhìn hai tay sạch sẽ của anh.

“Có máy rửa bát mà.” Anh vừa nói vừa tùm tùm cười nhìn cậu, sao nhìn kiểu gì cũng rất anh tuấn thế này, nhưng Kiến Vũ lại càng nhìn càng tức, lẩm bẩm oán thăm, có tiền hay lắm à! Máy rửa bát, mai về mình cũng mua một cái!

Kiến Vũ còn đang lăm bằm đã bị Vương Thanh nắm thắt lưng ôm vào lòng, hơi thở nóng rực phun bên tai cậu, “Vũ, anh muốn em. Làm nhé, được không?”

Vương Thanh vừa nói vừa với tay vào trong áo Kiến Vũ, vuốt ve bụng cậu, hôn nhẹ lên sau tai cậu, lại vươn lưỡi liếm khẽ vành tai Kiến Vũ, cảm thấy thân thể cậu run lên liền ngậm cả vành tai vào miệng.

“Ừm...” Kiến Vũ bị anh khiêu khích cũng động tình, bàn tay cũng vòng qua vuốt ve lưng anh, tay kia nắm lấy tóc anh, nghiêng đầu hôn lên môi người yêu.

Miệng lưỡi quấn quít lấy nhau, nhiệt độ trong phòng dường như đang dâng lên nhanh chóng, không biết là ai bắt đầu, đến khi hai người quấn lấy nhau ngã xuống sofa thì quần áo hai bên đã rơi lả tả, trên đất còn lẫn mấy cái cúc áo bị giật đứt bung.

Kiến Vũ nằm ngửa trên sofa, Vương Thanh đè trên người cậu, những nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống cổ, xuống vai, bụng, rồi dây dưa trên đùi cậu, mái tóc đen của anh thỉnh thoảng lướt qua da thịt cậu khiến thân thể đã vô cùng mẫn cảm của Kiến Vũ lại run lên không ngừng. Thế nhưng, khi Vương Thanh liếm hôn đến hạ thân cậu, Kiến Vũ đẩy anh ra.

Vương Thanh nghi hoặc ngẩng đầu, “Sao vậy?”

Kiến Vũ nhếch miệng cười đầy quyến rũ, ngồi dậy, nắm lấy tóc anh, hôn lên môi anh, sau đó dùng sức lật Vương Thanh xuống dưới, khóa ngồi trên thắt lưng anh, ngón trỏ đặt trên chóp mũi người yêu, trượt qua cặp môi đầy đặn, lướt nhẹ qua hầu kết đang cuộn lên xuống, lại trượt xuống hai điểm sậm màu trên khuôn ngực rắn chắc. Hô hấp của anh ngày càng dồn dập theo đường đi của ngón tay trơn nhẵn kia, khi nó dừng lại ở vị trí nọ, Kiến Vũ ngẩng đầu nhìn Vương Thanh, cười cười cúi người, ngậm lấy nơi mẫn cảm nhất của anh vào miệng, cái lưỡi mềm mại không ngừng ve vuốt, khoe mắt cong lên, nhuộm một sắc hồng nhuận, mị hoặc lạ lùng.

“Học...”

Theo động tác của Kiến Vũ, Vương Thanh bất thần rướn người, một dòng khoái cảm mạnh mẽ chảy từ thắt lưng lan ra toàn thân, khoang miệng mềm ẩm cho anh khoái cảm không nói thành lời, thậm chí khiến anh không thể không chế nổi hô hấp.

“Đủ rồi!”

Vương Thanh rút cuộc gầm nhẹ một tiếng, nắm lấy thắt lưng Kiến Vũ, đè cậu xuống dưới, tách cặp đùi cậu ra vắt lên vai mình, lôi hộp thuốc bôi trơn từ đám quần áo lộn xộn kia ra.

Kiến Vũ vừa thấy thứ trong tay anh thì khoe miệng câu lên, một tay vén tóc trên trán anh lên, một tay kéo bàn tay kia của Vương Thanh đến miệng, cắn cắn ngón tay thon dài, “Nói em biết, anh muốn bao lâu rồi, hửm?”

Vương Thanh không nói, chỉ dùng hành động cho cậu biết, anh muốn đã bao lâu!

!!

Kiến Vũ đột nhiên há miệng, nhưng không phát ra tiếng, mồ hôi chảy xuống khiến hai mắt mờ đi, cậu cố thở gấp. Mà Vương Thanh dường như cũng biết mình quá đà bèn ngừng lại, cúi xuống hôn nhẹ lên mặt, lên môi cậu, “Vũ, bảo bối, xin lỗi, xin lỗi...”

Kiến Vũ hốt hển thở, cảm thụ nhịp đập của anh bên trong mình, lùa tay vào tóc anh, hơi ngẩng đầu hôn lên môi, lên cổ anh, nụ hôn mang theo vị mẫn mẫn của mồ hôi, khẽ nói, “Không sao, anh động đi.”

Vương Thanh dừng một chút, cuối cùng không chịu nổi mê hoặc, cắn nhẹ lên đầu gối Kiến Vũ đang ở trên vai anh, nắm chặt lấy thắt lưng cậu, bắt đầu vũ điệu mê hoặc cùng thân thể bên dưới mình.

Hô hấp của Kiến Vũ trở nên nhẹ và gấp gáp hơn, cậu khe khẽ rên rỉ, thắt lưng bị người yêu nắm chặt, chỉ có thể bị động nhận từng va chạm của anh, đau đớn cùng sướng khoái thiêu đốt thân thể cậu, cặp chân thon dài lung lay theo nhịp điệu của anh, ma sát trên tấm lưng thon gồng lên, nóng rực khác thường bên trong, dường như bắt đầu mơ hồ, trong mắt cậu lúc này chỉ còn lại gương mặt gợi cảm đầy mồ hôi của người ấy.

Kiến Vũ vươn tay ôm lấy vai anh, há miệng cắn mạnh.

Thân thể Vương Thanh run lên thật mạnh, nắm lấy tóc cậu, ngửa đầu cậu ra, áp lên miệng cậu cái hôn như gặm cắn, khí lực toàn thân anh lúc này dường như tập trung hết về một điểm, anh thậm chí còn muốn cứ thế nhai nát con người này nuốt vào bụng mình!

Rốt cuộc, khi ngọn lửa nhiệt tình bùng lên đến cao điểm, trong phòng một lần nữa trở lại tĩnh lặng, chỉ còn lại từng hơi thở gấp cho biết trong phòng vừa xảy ra chuyện gì.

Vương Thanh nhắm mắt lại, ôm chặt lấy Kiến Vũ, cảm thụ tĩnh lặng của giây phút này, lát sau, anh ngẩng đầu, vén tóc Kiến Vũ, những nụ hôn nhỏ vun không ngừng hạ xuống, mà một lời cũng chưa cất lên.

Kiến Vũ hí mắt cảm nhận ôn nhu Vương Thanh dành cho mình lúc này, mặc anh ngậm lấy miệng mình, lùa lưỡi vào quần quít, giờ khắc này, cậu nhận ra, mình thích người này, thích đến mức không thể xác định rõ được!

“Kiến Vũ, em là của anh, chỉ có thể là của anh!” Từng chữ kiên định rơi xuống cùng những nụ hôn ấm áp.

Kiến Vũ nghe được, cười cười, nâng cằm Vương Thanh, “Lời này, em đem nguyên vẹn trả cho anh, Vương Thanh, anh là của em, chỉ có thể là của em, hiểu chứ?”

Lời còn chưa dứt, môi đã bị nụ hôn khẩn thiết ngăn lại...

+++

Kiến Vũ ngồi bên cửa sổ, lặng lẽ ngắm mưa bay, nhiệt độ trong phòng tuy không thấp nhưng cậu vẫn cảm nhận được hơi lạnh len vào. Nhập thu, ở phương bắc này, nhiệt độ ban ngày và ban đêm chênh lệch rất lớn, mấy hôm trước không chú ý đến nên cậu bị cảm lạnh một trận, phải vào bệnh viện truyền nước biển hai hôm, vì chuyện này, cậu bị Vương Thanh khiển trách suốt, khiến Kiến Vũ nảy sinh hoài nghi, người tên Vương Thanh đang ở cùng cậu hiện nay liệu có phải người trong ẩn tượng kiếp trước không nhỉ?

Nghĩ đến vẻ mặt lo lắng của anh khi vuốt ve trán cậu, Kiến Vũ bất giác nhếch khóe miệng, rất nhẹ, làm cho người ta cảm thấy ấm áp, thế nhưng, hiển nhiên người ngồi đối diện không nghĩ như vậy.

Vương Vỹ ho nhẹ một tiếng, kéo Kiến Vũ ra khỏi cơn suy tưởng.

“Kiến Vũ, cậu đang nghĩ gì thế?”

“Không có gì.” Ngữ khí của Kiến Vũ hơi lãnh đạm, cậu biết không nên bắt quàng Vương Vỹ trong trí nhớ với người trước mặt, nhưng mà cứ nhìn đến gương mặt quen thuộc đó, Kiến Vũ lại không tự chủ được mà nhú mày, nếu có thể, cậu thật không muốn gặp y, nhưng hôm nay Vương Vỹ đến tận nhà cậu, Phùng Thiệu Hoa lại không hiểu suy nghĩ của cậu, vì ông vẫn giữ liên hệ với ông Vương nên khi thấy y đến tìm con mình liền bảo hai người ra ngoài nói chuyện.

Phùng Thiệu Hoa nghĩ, Kiến Vũ vẫn còn là một cậu thiếu niên chưa trưởng thành, suốt ngày chỉ lo chuyện trường học và nhà hàng, không thấy có bạn bè cùng tuổi đến chơi, đương nhiên, Vương Thanh được xếp vào dạng khác. Mà Vương Vỹ và Kiến Vũ cùng tuổi, hành vi cử chỉ trước mặt Phùng Thiệu Hoa lại khéo léo ngoan ngoãn, tự nhiên ông coi cậu ta là bạn con mình. Trước mặt Phùng Thiệu Hoa, Kiến Vũ không muốn tỏ vẻ khó chịu với Vương Vỹ nên đành đưa cậu ta ra ngoài này, vừa khéo đây cũng lại là quán cà phê lần trước Vương Tuấn Tú hẹn gặp cậu, lúc vào cửa, nhân viên của quán còn nháy mắt với cậu, có lẽ đã nhận ra cậu là người hôm trước tới đây.

“Hôm nay anh tìm tôi có chuyện gì thế?” Kiến Vũ không muốn dây dưa lâu với Vương Vỹ, trời biết cậu tha thiết mong muốn tổng cho tên kia một đám đến cỡ nào, nhưng lí trí nói với cậu, chưa đến lúc đâu, xúc động là ma quỷ! Cho nên Kiến Vũ đành xiết nắm tay dưới bàn, “diệt địch” trong giả tưởng, mà kẻ ngồi đối diện cậu lúc này hoàn toàn không hề hay biết, vẫn đang cười tìm tìm nhìn cậu.

Vương Vỹ ung dung nhìn Kiến Vũ, nhấc tách cà phê uống một ngụm, khi thấy cậu nhin không nổi nữa mới mở miệng, “Kiến Vũ, dạo này tôi cảm thấy hơi kì lạ.”

“Ha!” Kiến Vũ cúi đầu chăm chú nghiên cứu hoa văn trên tách, thì liên quan gì đến tôi?

Vương Vỹ không để tâm đến phản ứng của cậu, tiếp tục, “Từ sau lần gặp cậu trước đây, tôi bắt đầu có một số giấc mơ kì lạ, cảnh tượng trong mơ khá xa lạ nhưng người thì rất quen thuộc.” nói tới đó lại dừng một chút, “Cậu không tò mò à?”

Kiến Vũ ngẩng đầu nhìn vào mắt y, ý là cậu không tò mò, tuyệt đối không.

“Người trong giấc mơ ấy là tôi với cậu, nhưng là chúng ta của vài năm sau.” Vương Vỹ cười cười, cả hai tay đều nắm lấy tách cà phê, “Mới đầu tôi nghĩ đó là mơ thôi, nhưng mà cảnh tượng quá chân thực, chân thực đến mức làm cho tôi tin rằng đó chính là hình ảnh trong tương lai không xa của chúng ta.”

Nghe đến đây, Kiến Vũ không tự chủ được tròn to mắt, anh ta vừa nói gì?

“Hơn nữa,” Vương Vỹ ngẩng đầu, chăm chú nhìn vào mắt Kiến Vũ, “Trong những giấc mơ ấy, cậu gọi tôi là Evan chứ không phải Vương Vỹ. Tôi chắc rằng tôi chưa từng nói cho cậu tên tiếng Anh của tôi, điều này chẳng phải quá kì cục sao?”

Kiến Vũ nhếch khóe miệng như muốn cười, lại phát hiện không thật thành công nên bỏ cuộc, đành cúi đầu, “Dù sao cũng chỉ là giấc mơ mà thôi, anh cứ nghiêm túc như vậy mới kì cục đấy.”

“Không” Vương Vỹ lắc đầu, “Trước tôi cũng cho rằng tinh thần của mình có vấn đề nên từng đến chỗ bác sĩ tâm lý khám, thậm chí còn nhờ cả nhà thôi miên để tìm hiểu, họ lại cho tôi một kết luận không thể tin

nổi, những tiềm thức đó chính là tương lai không xa của tôi.”

“Tôi không muốn tiếp tục nghe thêm nữa.” Kiến Vũ ngẩng đầu, vẻ mặt đã khôi phục như thường, “Cho dù anh mơ thấy cái gì hay suy nghĩ đến điều gì thì hết thấy đều không liên quan đến tôi, anh hiểu chứ?”

Vương Vỹ chăm chú nhìn Kiến Vũ một lúc, gương mặt không hề biểu lộ cảm xúc gì, thấy Kiến Vũ đứng dậy muốn đi mới chậm rãi mở miệng, “Phía lưng gần vai phải của cậu có hai nốt ruồi, mặt trong đùi trái có một vết bớt hình thoi, sườn thắt lưng là chỗ mẫn cảm nhất.” nói xong, khéo miệng y nhếch lên thành một nụ cười kì lạ, “Muốn tôi nói tiếp không?”

Kiến Vũ vẫn duy trì tư thế quay lưng lại phía y, hít một hơi thật sâu, quay người, “Vậy thì sao?”

“Không hay lắm đâu nha.” Vương Vỹ nhún vai, thả tay, “Nếu tôi nói đúng, mời cậu ngồi xuống chờ tôi uống nốt li cà phê này.”

Kiến Vũ không ngồi xuống, chỉ nhìn thẳng vào mắt y, “Rốt cuộc anh muốn gì?”

Vương Vỹ vẫn ung dung uống một ngụm cà phê, đặt tách uống, “Mời ngồi xuống, như vậy mới tiện nói chuyện chứ nhỉ?”

Thấy Kiến Vũ đã ngồi xuống, Vương Vỹ mới mở miệng, “Tôi không biết vì sao mình lại có những giấc mơ như vậy, trong mơ, dường như chúng ta là một đôi.”

Kiến Vũ nghe đến đó chỉ bĩu môi, không nói gì.

Vương Vỹ liền nói tiếp, “Đương nhiên là người nhà tôi cũng nói cho tôi biết cậu đã có người yêu, cho nên tôi không có ý định đưa ra một đề nghị quá đáng với cậu, chỉ có một thỉnh cầu nho nhỏ thôi.”

Kiến Vũ khoanh tay dựa vào thành ghế, lạnh lùng hỏi, “Những điều anh nói chỉ là phỏng đoán vô căn cứ, anh dựa vào cái gì mà bắt tôi đáp ứng?”

“Đương nhiên tôi biết không đơn giản như vậy.” Vương Vỹ cười cười, “Nhưng nếu tôi nói những điều vừa rồi với người yêu cậu, cậu đoán xem liệu hậu quả sẽ thế nào?”

“Vương Vỹ, người như anh thật khiến người ta chán ghét.”

Vương Vỹ nhún vai, “Ghét tôi là quyền của cậu, giờ cậu có thể nghe thỉnh cầu của tôi được chưa?”

“Anh nói xem.”

“Lên giường với tôi.”

“Cái gì?” Kiến Vũ cười khẩy một tiếng, “Là anh nói sai hay là tôi nghe nhầm?”

Vương Vỹ lắc đầu, “Cậu không nghe nhầm, tôi cũng không nói sai. Tôi nghĩ, điều đó cũng chẳng có gì với cậu, phải không? Những người như chúng ta, tuy đã có bạn trai nhưng mà one night stand (tình một đêm) cũng rất bình thường. Huống chi, con người tôi trông cũng không tệ, đúng không?”

Dường như Kiến Vũ không hề bị những lời của y chọc giận mà chỉ tò mò hỏi, “Vì sao anh lại đưa ra yêu cầu này? Hơn nữa lại cho rằng tôi nhất định sẽ đồng ý? Giữa chúng ta, đến là người quen cũng không được tính đi?”

Hai tay Vương Vỹ nắm lấy tách, nhẹ nhàng chuyển động, “Tôi chỉ muốn biết, cậu có chỗ nào hấp dẫn, vì sao bản thân tôi trong mộng, cùng với anh hai tôi hiện giờ, đều thích cậu như vậy.”

“Chỉ thế thôi?”

“Chỉ thế thôi.”

Kiến Vũ thở dài, thế là thế nào? Một trong mười vạn câu hỏi vì sao? Chỉ vì cái lí do này liền muốn lên giường với cậu?

“Vương Vỹ, tôi không thể nhận lời anh. Về chuyện giấc mơ của anh và chuyện anh hai anh, đó là vấn đề của anh em nhà anh, không liên quan đến tôi. Tôi hi vọng sau này không còn phải nghe những chuyện nhảm

chán như vậy nữa.” Kiến Vũ nói xong, đứng lên, “Tôi nghĩ, sau này chúng ta không nên gặp lại nữa, như vậy có lợi cho cả hai bên.”

Sau đó, cậu quay lưng người bước đi.

Vương Vỹ cũng đứng lên, “Kiến Vũ, cậu không sợ tôi nói chuyện này với người yêu cậu à?”

Kiến Vũ quay đầu lại, cười cười, rút điện thoại di động trong túi ra, đây là chiếc điện thoại mấy ngày trước Vương Thanh nhét vào túi cậu, trông không được đẹp như các kiểu di động sau này, thậm chí còn hơi cồng kềnh, Kiến Vũ ngại phiền, nhưng Vương Thanh vẫn bướng bỉnh bắt cậu mang theo, bảo là như vậy có thể liên hệ với cậu bất kì lúc nào, khiến cho Kiến Vũ đau đầu một trận.

Bấm dãy số quen thuộc, nghe thấy giọng Vương Thanh ở đầu bên kia thì Kiến Vũ nhìn sang Vương Vỹ, bình thản nói, “Thanh, hôm nay có một cậu thanh niên đẹp trai nói muốn one night stand với em, anh nghĩ sao?”

Đầu bên kia im lặng hai giây, “Vì sao?”

Kiến Vũ cười cười, “Vì anh ta biết phía lưng gần vai vai phải của em có hai nốt ruồi, mặt trong đùi trái có vết bớt hình thoi, chỗ mẫn cảm nhất trên người là sườn thắt lưng.”

Kiến Vũ nói xong, đưa điện thoại ra xa tai một chút, quả nhiên, vài giây sau, giọng trầm thấp của Vương Thanh truyền tới, “Em đang ở đâu? Tên kia đang ở gần đó à?”

“Quan trọng không?” Kiến Vũ hỏi.

“Rất quan trọng, bởi vì ngay bây giờ anh sẽ tới làm thịt nó.”

“Sao anh không hỏi vì sao anh ta biết những điều này?”

“Chuyện này không quan trọng.” Giọng Vương Thanh từ trong điện thoại không nghe ra chút dao động nào nhưng lại khiến người ta phát lạnh, “Anh mặc xác chuyện hần ta làm sao biết được điều đó, anh chỉ biết là, hiện tại em thuộc về anh, hần ta đã xâm phạm thứ của anh, anh phải cho hần biết hậu quả của hành động đó.”

Kiến Vũ nghe xong điều này, hắc tuyến đầy trán, rất muốn phản bác lại không biết nên mở miệng thế nào, chẳng lẽ bảo cậu không phải thứ gì đó? Lắc lắc đầu, đùa à!

“Rồi, chuyện ở đây em sẽ tự giải quyết, cúp đây.” Kiến Vũ nói xong liền ngắt điện thoại luôn.

Vương Thanh nhìn ống nghe trong tay, im lặng vài giây, mặt lạnh te gác điện thoại, tiếp tục gõ bàn phím, lược đồ trên màn hình vừa rồi đang còn ở trạng thái bình ổn lập tức hạ xuống kịch liệt.

Kiến Vũ nhét di động vào túi, nhìn Vương Vỹ, cười nói, “Anh xem xem, không cần phiền anh vất vả, tôi đã nói cho anh biết đáp án rồi nhé.”

Nói xong, cậu thản nhiên cầm hóa đơn ra quầy thanh toán, sau đó ra khỏi quán, vừa đi vừa nghĩ, may mà lúc này quán không đông người lắm, nếu không thật không biết ứng phó thế nào.

Đang nghĩ ngợi, chợt cậu thấy xa xa, một chiếc ô tô quen thuộc đang lướt tới, dừng ngay cửa quán. Vương Tuấn Tú bước ra khỏi xe, anh ta mặc một chiếc áo gió màu xám nhạt, kiểu có đai lưng, khiến cho vóc người anh ta trông càng thêm thon dài. Anh ta bước nhanh vài bước, vừa tới cửa, Vương Vỹ đã từ bên trong bước ra, nhìn thấy Vương Tuấn Tú, môi liền nở nụ cười ôn hòa. Vương Tuấn Tú cũng cười, ôm vai y, hai người cùng vào xe, lát sau, chiếc xe lăn bánh rời đi. Tuy rằng rất ghét tên nọ nhưng Kiến Vũ không thể phủ nhận, bộ dáng Vương Vỹ rất được, cười lên trông khá đẹp. Có điều, Kiến Vũ dăm chiêu, nụ cười nọ dường như còn lẫn chút thành phần khác nào đó.

Kiến Vũ đột nhiên nhớ tới điều gì đó, ngẩng đầu nhìn về phương hướng hai anh em họ Vương vừa đi, cau mày nghĩ, kiếp trước, thời gian cậu và Vương Vỹ hẹn hò không ngắn, tuy y đối xử với cậu tốt lắm nhưng cậu vẫn nghĩ trong lòng y có một ai đó khác, lúc đó, Kiến Vũ vẫn có ấn tượng về người đàn ông ôm y, hơn 30 tuổi, trông rất nho nhã, hiện tại ngấm lại, cảm giác người nọ có hơi giống Vương Tuấn Tú.

Kiến Vũ càng nghĩ càng thấy không ổn, Vương Vỹ ngoài miệng thì nói là vì giấc mơ kì quái nọ, nhưng nguyên nhân thực sự là vì Vương Tuấn Tú? Cậu rùng mình một cái, thôi, mặc kệ là chuyện gì, vẫn nên giữ khoảng cách với người nhà đó thì hơn.

Đèn đỏ, Vương Tuấn Tú quay sang nhìn em trai, từ lúc lên xe cậu ta liền im lặng, “Vỹ, nghĩ gì thế? Sao hôm nay lại nhất định đòi anh tới đón ở đây? Vừa về nước sao không ở nhà trò chuyện với ba nhiều một chút?” nói xong, đèn chuyển sang xanh, anh ta liền nhấn ga phóng đi.

Vương Vỹ buồn bực không hé răng, Vương Tuấn Tú cũng không lưu tâm, trong nhà, em ba nghe lời anh ta nhất, tuy lúc nói chuyện thỉnh thoảng mới được một câu nhưng những điều anh nói, nó đều nghe theo.

“Anh hai.”

“Gì thế?”

“Anh thực sự thích cậu Kiến Vũ kia à?”

“Đúng vậy.” Vương Tuấn Tú cười, trả lời, “Sao thế? Có chuyện gì à?”

“Nhưng mà cậu ta có người yêu rồi.”

“Vậy thì sao?” Vương Tuấn Tú vẫn chuyên chú lái xe, mưa càng lúc càng nặng hạt, “Cho dù cậu ta có người yêu nhưng vẫn không có nghĩa là anh không có quyền theo đuổi. Nhưng sao hôm nay em lại có hứng thú với chuyện này thế?”

“Không có gì, thuận tiện thì hỏi anh chút thôi.”

Vương Vỹ nói xong lại ngậm miệng, trong xe khôi phục không khí tĩnh lặng. Vương Tuấn Tú nhìn y một cái, tiếp tục lái xe.

Vương Vỹ xiết chặt tay, y biết, trong lòng y vẫn luôn mang nặng một mong ước âm u, chỉ là y vẫn luôn cố gắng đè nén xuống, y cũng cho rằng mình có thể chôn dấu điều đó suốt đời. Cho đến khi nghe thấy phụ thân muốn anh hai theo đuổi Kiến Vũ, Vương Vỹ liền thốt ra, thẳng thắn về tính hướng của mình với người nhà, thậm chí còn nói muốn theo đuổi Kiến Vũ trước mặt phụ thân. Y không biết sau đó sẽ có hậu quả gì, chỉ là không muốn anh hai theo đuổi người nọ. Có thể bởi vì trên người Kiến Vũ có chút hơi hướm tương tự Vương Tuấn Tú, y không hề nghĩ theo đuổi cậu là chuyện gì khó có thể tiếp thu, lại không nghĩ tới, Kiến Vũ cự tuyệt y, cũng cự tuyệt cả anh hai.

Nhưng mà, quay sang nhìn Vương Tuấn Tú đang chuyên tâm lái xe, Vương Vỹ lại xiết chặt tay, Kiến Vũ...

Kiến Vũ tới Time quốc tế, cậu biết, cuộc điện thoại vừa rồi sẽ làm Vương Thanh nổi giận, nhưng trong tình huống ấy, đó là cách giải quyết nhanh chóng mà ổn thỏa nhất. Tuy biết Vương Thanh không có khả năng thực sự tức giận với mình nhưng Kiến Vũ vẫn nghĩ nên giải thích một chút thì hơn.

Tới tầng 19, Kiến Vũ chào Sheena, sau đó gõ cửa phòng Vương Thanh.

Vương Thanh đang chuyên tâm nhìn màn hình máy tính, mười ngón tay bay nhanh trên bàn phím, nhìn thấy Kiến Vũ bước vào chỉ lạnh nhạt gật đầu một cái.

Kiến Vũ thấy vậy, âm thầm bĩu môi, được rồi, là cậu làm sai.

Kiến Vũ bỏ túi xuống sô pha, cởi áo khoác, bước tới phía sau Vương Thanh, hơi cúi người ôm cổ anh, áp má vào mặt anh, hỏi, “Giận rồi?”

“Ừ” Vương Thanh không quay lại nhưng cũng không đẩy cậu ra.

“Em có thể giải thích chuyện này.” Kiến Vũ hôn lên khóe miệng anh, “Người kia là Vương Vỹ, là một cậu nhóc tính tình không được tự nhiên. Em không biết làm sao cậu ta biết những điều đó nhưng em chưa từng lên giường với ai ngoài anh.”

“Điều này anh biết.” Vương Thanh tháo kính, quay đầu, nắm lấy thắt lưng Kiến Vũ, kéo cậu vào lòng, “Nếu thật có người nợ, vô luận là nam hay nữ đều đừng nghĩ nhìn thấy ngày mai. Kiến Vũ, anh nói rồi, em chỉ có thể là của anh.”

“Đã biết thế, anh còn giận cái gì?” Kiến Vũ ngồi lên đùi Vương Thanh, hai tay vịn vai anh, thắc mắc.

“Không tức giận thì làm sao để em đến đây ngay được?” Vương Thanh trừng mắt, “Đã hơn một tuần rồi, ngoại trừ gọi được vài cú điện thoại liên mất tầm mắt tích, không thấy mặt mũi đâu.” Nói xong, anh cắn nhẹ mũi cậu, “Em xem, nếu anh không tức giận, có khi vài tuần cũng không thấy em đến tìm anh đâu.”

“Rồi rồi!” Kiến Vũ cười, hôn lên khóe miệng anh, “Tối nay tới nhà anh, em làm thịt kho tàu cho ăn, không oán giận nữa.”

“Ừ” Vương Thanh gật đầu, hôn lên môi cậu.

Trong lúc môi lưỡi quấn quýt, đôi mắt màu lam vẫn khép hờ của Vương Thanh lóe lên vài tia sáng, Vương Vũ, phải không?

27. Chương 27

Kiến Vũ tỉnh lại, chờ người vài giây mới nhớ ra mình đang ở đâu. Nhắm mắt bóp bóp trán, gần đây bận quá, cậu lại mắc phải bệnh huyết áp thấp, sáng sớm lúc mới thức dậy luôn mơ màng một lát. Tỉnh táo hơn, nghiêng nghiêng đầu, ánh mắt bắt gặp hình ảnh Vương Thanh nằm dài bên cạnh ngủ say. Kiến Vũ chợt nổi hứng thú, nghiêng người chống tay ngồi dậy, trước đây cậu chưa từng quan sát kĩ hình dáng anh lúc ngủ. Mấy lọn tóc đen nhánh rơi xuống trán, lông mày đen đặc, cái mũi rất thẳng và cao – có thể do anh là con lai, lông mi cong cong tạo thành hai cái bóng hình quạt, râu mọc xanh nhàn nhạt trên cằm. Kiến Vũ vươn tay sờ sờ cằm mình, cậu thuộc dạng thể mao nhật, 4, 5 ngày cũng chẳng cần cạo râu.

Kiến Vũ đang nghĩ ngợi, Vương Thanh đã mở mắt, con ngươi màu lam in hình bóng mơ hồ của Kiến Vũ, “Chào buổi sáng, đang nghĩ gì thế?”

“Không có gì.” Kiến Vũ cười cười cúi đầu hôn lên khóe miệng anh, “Tỉnh rồi thì rời giường đi, em đi làm điểm tâm.” Nói xong, cậu xốc chăn định dậy.

Chưa kịp ngồi hẳn dậy, Vương Thanh đã nắm thắt lưng cậu ấn về giường.

“Không nghịch nữa,” Kiến Vũ đẩy anh ra, “Dậy mau nào, ăn xong em còn phải đến nhà hàng xem thế nào.”

Vương Thanh không chịu buông cậu ra ngay mà cầm hai tay cậu ấn lên trên đỉnh đầu, cúi xuống cắn cắn cổ cậu, “Còn sớm mà.”

Nói xong, không đợi Kiến Vũ kịp phản ứng, anh nhanh chóng nhấc một chân cậu vắt lên thắt lưng, một tay lăn xuống bên dưới cậu, mở rộng vài cái, thuận lợi tiến vào bên trong. Thân thể đã bị khai phá còn mang theo dư vị đêm qua khiến Kiến Vũ cảm nhận được khoái cảm bị lấp đầy, nhếch miệng thở dồn dập, hô hấp bắt đầu hỗn loạn, bèn nghiêng đầu cọ sườn mặt vào gối muốn giảm bớt một chút cảm giác kịch liệt này.

Vương Thanh thấy mặt cậu bắt đầu hồng lên bèn cười cười, hôn lên miệng cậu, “Thế nào? Có muốn thêm chút nữa không?”

Kiến Vũ bị Vương Thanh trêu chọc tức nghiêng rằng, giãy được một tay ra, nắm lấy tóc anh kéo đầu xuống gần hôn mạnh lên đôi môi còn đang cười cợt, “Chết tiệt, động mau.”

Vương Thanh bị vẻ tức giận của cậu chọc cho cười ra tiếng, khiến bộ phận còn đang ở bên trong Kiến Vũ cũng rung động theo, Kiến Vũ cảm nhận được chấn động nho nhỏ đó, nhin không được lật mình, đè Vương Thanh lại, “Anh, khôn kiếp.”

Vương Thanh đỡ thắt lưng Kiến Vũ, vươn đầu hôn lên điểm nhỏ trên ngực cậu.

Dần dần, tiếng thở dốc, tiếng va chạm thay thế cho tiếng cười khẽ, hai thân thể trẻ trung quấn quít lấy nhau trên giường, cùng hưởng thụ khoảnh khắc mãnh liệt của tình yêu.

Xong xuôi, Vương Thanh dìu lên thân mình Kiến Vũ lười biếng không chịu đứng lên. Kiến Vũ đẩy không được, nổi cáu, một cước đạp anh rơi xuống giường. Lờm người đàn ông đang cố cười khở, Kiến Vũ cũng ngồi lên, mặc áo sơ mi, nhìn đồng hồ trên tường, oán giận, “Đã muộn thế này rồi, biết thế lúc này cứ trực tiếp đá anh xuống giường cho xong.”

Nói xong, cậu sửa sang lại quần áo một chút, đẩy cửa ra ngoài luôn.

Vương Thanh cảm thấy thật bất đắc dĩ, tình cảnh anh bây giờ, liệu có thể dùng câu “xài xong vứt luôn” không nhỉ?

Oán giận thì cứ oán giận nhưng Kiến Vũ không bức tức nhiều lắm, rửa mặt xong, cậu vào bếp, tối qua cậu có ninh sẵn cháo trứng muối thịt nạc trong nồi cơm điện, đun nóng lên là được, Kiến Vũ nghĩ một chút, mở tủ lạnh lấy mấy quả trứng gà, lại lấy thêm túi bột mì trong tủ bếp, chuẩn bị rán bánh trứng. Bánh này vốn có thêm hành băm nhưng lần trước thấy Vương Thanh không thích nên cậu không cho thêm.

Kiến Vũ đang đánh trứng gà, Vương Thanh vừa rửa mặt xong, bước tới gần, tì vào cạnh cửa bếp, nhìn cậu bận rộn, cười nói, “Kiến Vũ, em xem, chúng mình bây giờ giống vợ chồng mới cưới không?”

Kiến Vũ không quay lại, bỏ bát trứng sang bên cạnh, bắt đầu nhào bột, “Giống cái đầu anh ấy! Em xem thì có mà giống địa chủ với hầu gái ngày xưa thì có.”

Vương Thanh nghe thấy cậu ví von đùa như vậy bèn bước lại gần, ôm cậu từ phía sau, tì đầu lên vai cậu, “Oan quá, anh nào dám xem em như người hầu.”

“Được là người hầu thì đã tốt!” hai tay Kiến Vũ đều dính bột mì, không đẩy Vương Thanh ra được, đành nghiêng đầu, lấy trán đẩy đẩy cái đầu đang ghé trên vai mình, “Người hầu nhà khác chỉ phụ trách nấu cơm quét tước, em đây thì sao? Giặt giũ nấu nướng không nói, lại còn phải hầu ngủ! Tính ra, em còn khổ hơn người hầu đấy!” nói xong, lấy khuỷu tay huých Vương Thanh, “Tránh ra nào, không thấy em đang bận à? Định nhịn chặc? Em không muốn bị đói bụng.”

Vương Thanh đành buông cậu ra, bĩu môi, “Anh bảo này, cưng à, em chả có tể bào lãng mạn nào à?”

Kiến Vũ mở nước rửa tay, lấy khăn lau khô, mở bếp, rót dầu vào chảo, hừ một tiếng, “Lãng mạn? Mài ra ăn được không?” nói xong, dùng muôi múc bột mì đã nhào vào chảo, san nhẹ, một cái bánh trứng xinh đẹp hình thành, lật mặt bánh, màu vàng óng của mặt chín tỏa mùi thơm nức, bụng Vương Thanh rất đúng lúc kêu ọc ọc.

Kiến Vũ quay lại nhìn anh, xúc cái bánh đã chín ra đĩa, lấy đôi đũa nhét vào tay anh, “Ăn đi, cậu chủ, giờ biết được cái cậu gọi là lãng mạn với chuyện no bụng, cái nào quan trọng hơn chưa?”

Vương Thanh cười cười, gấp bánh cắn một miếng, lớp ngoài mềm mềm, có hương vị trứng gà, nóng hôi hổi nhưng ngon khiến anh muốn nuốt cả đầu lưỡi. Vài miếng, bánh đã an vị trong dạ dày, anhh sờ sờ bụng, lại nhìn nhìn Kiến Vũ, ý bảo còn muốn cái nữa!

“Hết rồi, muốn ăn thì ra ngoài kia chờ, không thì không cho ăn.” Kiến Vũ nói xong liền quay đầu, không nhìn anh nữa, chuyên chú rán bánh.

Vương Thanh so sánh một lát, rốt cuộc, lãng mạn khuất phục uy lực của cái bụng.

Lát sau, bánh trứng đã rán xong, cháo thịt nạc cũng đã đun nóng, Kiến Vũ mở nồi cơm điện, mùi hương thơm ngào ngạt khiến người ta chảy nước miếng. Kiến Vũ múc vào bát bưng ra, sau đó lại vào bếp xắt hai quả trứng vịt muối cậu tự làm, không mặn không nhạt, ăn với cháo rất vừa miệng.

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện, gần đây Kiến Vũ đang định mở thêm chi nhánh, địa điểm cụ thể chưa xác định được nên định hỏi ý kiến Vương Thanh.

Vương Thanh ăn xong cháo lại múc thêm bát nữa, “Theo anh, Phùng ký giờ đã có thị trường vững chắc ở Bắc Kinh và Thiên Tân, em có thể chọn thành phố nào xa xa một chút để mở rộng thị trường, chuyện này, mấy quản lí dưới tay em lo được đấy. Purple Line giờ còn chưa hình thành vị trí riêng, nên đợi thêm một

thời gian nữa. Lần trước em nói với anh là có dự định tốt nghiệp sớm, chắc cũng không có tinh lực quan tâm nhiều như vậy, trước tiên cứ lo chuyện tốt nghiệp đã. Phùng ký có thể mở rộng trước, Purple Line thì đợi đến lúc em tốt nghiệp xong rồi hãy tính.”

Vương Thanh không nói thẳng nên đặt chi nhánh mới của Phùng ký ở đâu mà chỉ đưa ra kiến nghị chung chung. Tuy anh và Kiến Vũ quyết định đến với nhau nhưng cả hai không xen vào sự nghiệp của nhau. Qua một thời gian tìm tòi, Vương Thanh đã biết ranh giới cho phép của Kiến Vũ ở đâu, mà anh cũng rất thông minh, chỉ dừng ở bên ngoài ranh giới. Nếu Kiến Vũ không chủ động bước ra, anh sẽ vĩnh viễn không vượt qua nó. Anh không phải là cậu nhóc ngây ngô muốn nắm giữ mọi thứ liên quan đến người yêu mình, bởi vì một tình yêu như vậy không thể lâu dài. Tuy anh có mong muốn chiếm giữ nhưng nó luôn dừng ở phạm vi Kiến Vũ có thể tiếp thu, về điểm này, cuộc nói chuyện lần trước với Tyson đã giúp anh rất nhiều.

Kiến Vũ ngẫm nghĩ một lát, thấy Vương Thanh nói có lý. Đối với chuyện anh lảng tránh trả lời chi tiết, cậu cũng không nghĩ nhiều, “Ừ, em biết nên làm thế nào.” Nói xong, khoe miệng hơi nhếch lên, kéo Vương Thanh qua hôn một cái, “Ái phi nói có lý, rất đúng ý trẫm. Hôn nàng một cái gọi là tưởng thưởng nhé.”

Vương Thanh nháy nháy mắt, “Tạ chủ long ân.” Nói xong, đè đầu Kiến Vũ lại hôn cho đủ, xong còn liếm liếm khoe môi, “Như vậy mới đúng.”

Kiến Vũ cười cười, mức thêm một bát cháo nữa. Mà lúc này, Vương Thanh đã ăn hết bát thứ ba, Kiến Vũ nhìn anh, lạnh lùng bảo, “Thanh, em cảnh cáo anh, nếu anh mà ăn đến béo thành lợn là em đá anh ngay.”

Hai người ăn xong đã gần 9h, Vương Thanh lái xe đưa Kiến Vũ tới Phùng ký rồi mới đi làm.

Kiến Vũ chào hỏi với nhân viên rồi lên thang lầu 2, vào phòng nghỉ của nhân viên, ngoài ý muốn thấy Tiểu Yến và Tiểu Hạ đang ở đó, mắt Tiểu Hạ đã hồng cả lên, lại nhìn tiểu Yến, thấy cô rất vui vẻ, có chuyện gì thế?

“Sao thế?”

“Cậu chủ, đến rồi à.” Tiểu Yến cười chào Kiến Vũ.

“Ừ” Kiến Vũ gật đầu, quay sang tiểu Hạ, “tiểu Hạ, em làm sao vậy, ai bắt nạt em à?”

“Không” tiểu Hạ lau nước mắt, “Anh Kiến Vũ, sao hôm nay anh lại tới?”

“Đừng đánh trống lảng, làm sao mà khóc? Nói cho anh, anh trả thù cho em.”

Kiến Vũ còn định gắng hỏi, tiểu Yến kéo cậu sang, khẽ nói, “Cậu chủ, thực ra là chuyện vui.”

“Chuyện vui?”

“Vâng.” Tiểu Yến gật đầu cười, “Cậu còn nhớ cậu trai cãi nhau với cậu ở nhà bếp hôm đó không?”

“A, cậu ta bắt nạt tiểu Hạ?”

“Không phải.” Tiểu Yến lắc đầu, “Lần trước cậu nhóc kia làm theo lời cậu, viết kiểm điểm đưa cho tiểu Hạ, viết được vài cái thì bắt đầu viết thư tình.”

Hử? Hai mắt Kiến Vũ đảo đảo, có chuyện hay nha!

Tiểu Hạ định bịt miệng tiểu Yến, Kiến Vũ ngăn cô lại, “tiểu Hạ, không muốn chị Yến nói thì em tự nói đi, được chứ?”

Tiểu Hạ nghe vậy, ngượng ngùng đỏ mặt, không hề giống thái độ hấp tấp như xưa, “Thì, thì như thế ấy.”

“Như thế là như thế nào?”

“Thì, thì chúng em quen nhau rồi.” Tiểu Hạ nói xong, đỏ mặt dậm chân, “Anh Kiến Vũ trêu người ta.”

Tiểu Yến cười, vỗ vai tiểu Hạ, “Rồi rồi, đừng giận mà.”

Tiểu Hạ đỏ mặt, nói tiếp, “Bọn em quen nhau một thời gian rồi, cha mẹ em với cha mẹ anh ấy đều đã biết, lần trước cha mẹ em đến thăm, anh ấy đã gặp mặt rồi. Họ cũng rất vừa lòng. Anh ấy bảo, tết năm nay đưa

em về ra mắt cha mẹ, anh ấy đã đưa ảnh chụp cho cha mẹ xem rồi, hai cụ cũng thích em lắm. Đến năm sau, nếu không có gì bất ngờ sẽ tổ chức cho chúng em.”

“Đó là chuyện vui mà, em còn khóc cái gì?”

“Nhưng anh ấy bảo anh ấy là con trai duy nhất trong nhà, nếu chúng em lấy nhau, anh ấy nói muốn về quê tự mở quán kiếm tiền, sau đó đón cha mẹ em sang cùng nhau chăm sóc. Nhưng mà em không nỡ xa mọi người ở đây.”

Nói đến đó, tiểu Hạ lại khóc lên, tiểu Yến vỗ lưng cô an ủi, “Được rồi, cô ngốc này, ở đời có bữa tiệc nào không tan, hơn nữa Thiểm Tây xa thì có xa nhưng cũng không phải không thể gặp nhau nữa. Cậu ta nghĩ đến chuyện đón cha mẹ em sang cùng chăm sóc cho thấy cậu ta là một đứa con hiếu thảo, cậu ta tốt với em đến nỗi làm người ta ghen tị đỏ mắt, có được một người đàn ông như vậy,, em còn cái gì không hài lòng nữa?”

Nghe tiểu Hạ nói, Kiến Vũ cũng thấy cay cay mũi, hai người tiểu Hạ và Tiểu Yến cùng làm việc với cậu ngay từ khi mới lên Bắc Kinh không lâu, Kiến Vũ coi họ như người nhà, đột nhiên tiểu Hạ phải đi, cậu cũng thấy không nỡ. Nghĩ tới đây, Kiến Vũ lại muốn cho cái tên muốn bắt cóc tiểu Hạ kia một trận.

Bất quá, Kiến Vũ ngẫm lại, chột nói.

“Tiểu Hạ, đừng khóc vội, anh có chuyện muốn nói với em.”

“Chuyện gì ạ?” Tiểu Hạ lau nước mắt, quay sang.

“Anh định mở chi nhánh của Phùng ký ở Thiểm Tây, em và cậu ta định về đó làm việc, hay là giao chuyện quản lý chi nhánh cho bọn em nhé. Thời gian đầu anh sẽ cử một người có kinh nghiệm quản lý đến giúp bọn em, sau khi bọn em lo liệu được thì chuyện chi nhánh ở đó giao cho hai đứa nhé.”

“Anh Kiến Vũ, thế có được không?”

“Anh nói được là được. Em về bàn lại với cậu ta xem, nếu không có vấn đề gì, ngày mai đến gặp anh.”

“Vâng.” Tiểu Hạ gật đầu, viền mắt hồng lên, “Anh Kiến Vũ, anh giúp chúng em như thế, em không biết phải nói gì nữa.”

“Không cần nói gì cả, chỉ cần kinh doanh tốt, kiếm tiền cho anh là được.”

“Vâng.”

Kiến Vũ bận bịu một buổi sáng, chiều đó có giờ học, bèn chào mọi người rồi đến trường. Vừa vào đến trường, Kiến Vũ cảm thấy có gì là lạ, có mấy người đi ngang qua cậu cứ quay sang chỉ trỏ. Kiến Vũ buồn bực, sao thế không biết?

Cho đến khi Kiến Vũ đi tới bảng thông báo, phút chốc hai mắt bỗng trừng to, bên trên dán một phong thư nặc danh, viết “Bí mật của sinh viên ưu tú Kiến Vũ khoa XX lớp XXX của quý trường”.

Phía dưới, là ảnh chụp, tuy mờ mờ nhưng Kiến Vũ vẫn có thể nhìn ra, đó là cậu và Vương Thanh.

Kiến Vũ bước vào phòng học, chung quanh thoáng chốc tĩnh lặng, ánh mắt các bạn học – quen hay không quen cậu, đều hơi khác lạ, một số người thậm chí còn há hê ra mắt. Kiến Vũ không nói gì, chỉ lẳng lặng đến chỗ mình ngồi xuống.

Chuông vào học vang lên, thầy giáo cầm tài liệu khoan thai bước vào, rút danh sách điểm danh, tới tên Kiến Vũ, thầy giáo ngừng một chút, ngẩng đầu nhìn cậu, ánh mắt hơi lóe lên, sau đó lại cúi đầu tiếp tục. Song giây lát ngắn ngủi cũng đủ cho Kiến Vũ nhìn rõ thứ cảm xúc khiến cậu bất đắc dĩ.

Mới được nửa buổi học, Kiến Vũ lại bị trợ giáo gọi đi, cậu vừa bước ra khỏi phòng học, phía sau liền ồ ào một mảnh.

Trợ giáo nhìn cậu sinh viên mặt mày thản nhiên, thở dài một hơi, ông rất coi trọng cậu bé này, tính tình kiên định, chịu khó tiến tới, tuổi còn nhỏ đã có thể một tay chăm sóc cha già tàn tật, trong khoa có nhiều giáo sư có ấn tượng rất tốt với cậu, không ngờ lại xảy ra chuyện như thế này.

“Kiến Vũ, em nói thật cho thầy biết, lá thư kia nói có thật không?”

Kiến Vũ quay sang nhìn ông, “Thưa thầy, chuyện có đúng thế không thì quan trọng lắm sao? Đó là chuyện riêng của em rồi ạ.”

Kiến Vũ biết mình không nên nói như vậy, nhưng chuyện hôm nay khiến cậu rất khó chịu, suy đi nghĩ lại, cậu cũng đoán được ai đã làm chuyện thất đức này. Nhưng biết thì lại thế nào? Không có bằng chứng, kiện lên tòa người ta cũng cần có chứng cứ kia. Càng nghĩ càng giận, Kiến Vũ không khống chế được bức tức trong giọng điệu của mình.

Trợ giáo bị chẹn một câu, không nói được gì, đưa Kiến Vũ tới phòng làm việc của chủ nhiệm khoa, gõ cửa một tiếng, sau đó đẩy cửa bước vào, “Chủ nhiệm, tôi đưa Kiến Vũ tới rồi.”

Kiến Vũ bước vào, thấy chủ nhiệm khoa đang nghiêm túc ngồi phía sau bàn làm việc, cha cậu đang ngồi trên sa lon bên cạnh.

“Cha, sao cha lại tới đây?”

Kiến Vũ biết chuyện này nhà trường sẽ không để yên nhưng không ngờ họ lại liên lạc luôn với cha cậu.

Phùng Thiệu Hoa thấy con trai tới, lo lắng hỏi, “Con à, có chuyện gì vậy, hôm nay trường đột nhiên gọi cho cha, mời cha tới ngay đây, tới rồi lại không nói là có chuyện gì.”

Thì ra, hôm nay Phùng Thiệu Hoa đột nhiên nhận được điện thoại từ trường của Kiến Vũ, chỉ nói con ông gặp vài chuyện ở trường, mời ông tới gấp, khiến cho Phùng Thiệu Hoa sợ hãi, chẳng lẽ Kiến Vũ gặp chuyện gì không may rồi? Tới trường học, thấy dường như chuyện không như ông tưởng, giáo viên tiếp ông chỉ đưa ông tới đây, nói là chờ Kiến Vũ đến.

“Không có gì quan trọng đâu cha.” Kiến Vũ lắc đầu, hơi tức giận vì nhà trường gọi cha cậu tới xử lý chuyện này, cậu đã là người trưởng thành, có thể tự giải quyết, vì sao phải gọi cha cậu tới?

“Không có gì quan trọng à?” Nghe Kiến Vũ nói vậy, chủ nhiệm khoa, đứng dậy bước tới, “sinh viên Kiến Vũ, hành vi cử chỉ của em đã ảnh hưởng nghiêm trọng tới kỷ luật và danh tiếng của trường, vậy mà còn nói là không có gì quan trọng?”

“Sao?” Phùng Thiệu Hoa hoảng sợ, giật mình đứng lên, nắm lấy Kiến Vũ, “Con à, có chuyện gì vậy?”

Chủ nhiệm khoa phì phò mấy hơi, quay lại bàn công tác, “Thầy Hứa, thầy nói với Phùng tiên sinh đi.”

Trợ giáo nhìn vẻ mặt lo lắng của Phùng Thiệu Hoa, “Phùng tiên sinh, con của ngài có hành vi thân mật với một người đàn ông và bị ai đó chụp được vài tấm ảnh, hiện tại toàn trường đã biết.” Dừng một chút, thấy Phùng Thiệu Hoa không hề sợ hãi, ông cảm thấy kì quái nhưng vẫn nói tiếp, “Hôm nay mời ngài tới là mong ngài hỗ trợ trường học giúp con ngài sửa chữa hành vi bất lương này. Dù sao thì Kiến Vũ cũng là một sinh viên ưu tú, chúng tôi không muốn thấy em ấy bước vào đường xấu.”

Kiến Vũ há miệng muốn nói lại bị Phùng Thiệu Hoa kéo tay, Phùng Thiệu Hoa dường như có tính toán riêng nên cậu liền đứng yên lặng bên cha, không nói lời nào.

Phùng Thiệu Hoa trầm ngâm một chút, mở lời, “Thưa thầy, tôi muốn hỏi, trường dự định xử lý việc này thế nào? Chỉ cần con tôi sửa chữa lại là được ạ?”

Trợ giáo quay sang nhìn chủ nhiệm khoa rồi mới mở miệng, “Có thể sửa chữa đương nhiên là tốt, nhưng xét thấy hành vi của em Kiến Vũ con ngài đã gây ảnh hưởng không tốt đến trường học, trường học quyết định ghi vào hồ sơ của em Kiến Vũ, đình chỉ học để xem xét.”

Ban đầu, khi chuyện này lan ra, trong hội đồng trường còn có người chủ trương đuổi học Kiến Vũ, nhưng trước đây Kiến Vũ đã từng có vài công trình được đăng ở các tạp chí cấp quốc gia, cộng thêm chuyện cậu tự gây dựng sự nghiệp cũng đã được lên báo, làm cho trường cũng được thơm lây. Huống chi Kiến Vũ hiện đã xin tốt nghiệp sớm, đề cương luận văn của cậu đã được các giáo sư hướng dẫn thông qua, họ đều rất

có hứng thú với những quan điểm của cậu, đuổi học một sinh viên như vậy thật là đáng tiếc. Vì vậy mấy vị lãnh đạo thương lượng với nhau, đưa ra hình phạt này. Đương nhiên, theo như ý họ, đây là kết quả tốt nhất, thế nhưng hiển nhiên cha con Phùng Thiệu Hoa không nghĩ vậy.

“Cho ghi vào hồ sơ con tôi, đình chỉ học để xem xét?” Phùng Thiệu Hoa nghe đến đó, mặt không thay đổi lập lại rồi hỏi một câu, “Con tôi vi phạm nội qui nào của trường mà phạt nó nặng như vậy?”

Chủ nhiệm khoa mất kiên nhẫn, ông ta cảm thấy Phùng Thiệu Hoa chỉ là một ông nông dân quê mùa, mà Kiến Vũ tuy hơi có năng lực nhưng cũng chẳng có chỗ dựa nào, ông ta đã mất công giảng giải kỹ càng với bọn họ là đã nể mặt lắm rồi, sao cha con nhà này còn cứ lằng nhằng mãi?

Trợ giáo thấy chủ nhiệm khoa đổi sắc mặt, vội nói, “Phùng tiên sinh, hội đồng khoa đã xem xét, đây là hình phạt nhẹ nhất rồi, mong rằng ngài đừng nên dây dưa nữa, nếu không sẽ chỉ bất lợi cho cả hai bên mà thôi.”

“Cha” Kiến Vũ kéo tay cha, cậu biết lần này ông thực sự tức giận, “Chuyện này cha đừng can thiệp vào nữa, cứ để con tự giải quyết.”

“Không được!” Phùng Thiệu Hoa hô lên, lao đến trước bàn làm việc của chủ nhiệm khoa, “rầm” một tiếng đập cả hai tay lên bàn, “Tôi muốn có câu trả lời công bằng, con tôi làm sao mà các người đình chỉ nó? Nó phạm pháp chỗ nào, phạm kỉ luật nào rồi?”

“Kiến Vũ có hành vi thân mật với đàn ông!” Trợ giáo cũng mất kiên nhẫn, “Cậu ta thích đàn ông!”

Phùng Thiệu Hoa trừng mắt hét trả một câu, “Thích đàn ông thì sao? Ảnh hưởng đến ai à? Điều khoản nào trong luật qui định không được thích đàn ông? Anh tìm cho tôi xem! Hay là nội qui trường qui định như thế? Hôm nay các anh không nói rõ ràng cho tôi thì không xong đâu.”

“Phùng tiên sinh, ngài đang làm phiền chúng tôi đấy! Nếu ngài cứ như vậy, chúng tôi sẽ xem xét chuyện trực tiếp đuổi học Kiến Vũ.”

“Đuổi học thì đuổi học đi!” Kiến Vũ bước tới đỡ cha, “Như cha em nói, em thích đàn ông thì đã sao? Ảnh hưởng đến ai hay sao? Không phạm pháp cũng không trái nội qui trường học, em muốn hỏi, các thầy cứ thế mà định tội người khác, căn cứ vào đâu?”

Trợ giáo há hốc miệng, không biết nên nói gì, chủ nhiệm khoa cũng đỏ bừng mặt, chỉ tay vào Kiến Vũ không nói lên lời.

Kiến Vũ nhìn họ, nâng Phùng Thiệu Hoa dậy, “Thưa thầy, ngày mai em sẽ tới trường làm thủ tục thôi học.” nói xong liền đỡ Phùng Thiệu Hoa ra khỏi văn phòng.

Vương Thanh buông điện thoại, nhú nhú mày, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy. Suy nghĩ một chút, anh lại nhắc ống nghe, “Xin chào, cho tôi gặp chủ biên tòa soạn, nói Vương Thanh tìm anh ta.”

Ben nhận điện thoại, “Chris, tìm tôi có chuyện gì thế?”

“Ben, chuyện tôi nhờ cậu tra giúp thế nào rồi?”

“Chuyện ấy à?” Ben dừng một chút, hưng phấn nói tiếp, “Cậu không nói thì tôi cũng định tìm cậu đây, tôi chụp được vài thứ hay, xế chiều mang tới cho xem nhé.”

Vương Thanh nhìn đồng hồ đeo tay, “Không cần xế chiều, ngay bây giờ mang cho tôi xem đi.”

“Chris! Cậu không thể như thế, tôi còn phải làm việc nữa!”

“Thôi quên đi!” Vương Thanh cười hừ một tiếng, “Bây giờ cậu đến, tôi cho tòa soạn các cậu một cuộc phỏng vấn độc nhất vô nhị, chiều nay tới, không có nữa. Chọn đi!”

“Tôi qua đây, ngay lập tức!”

Chưa đến nửa giờ, Ben đã có mặt tại Time quốc tế. Chào hỏi Sheena, anh vào ngay phòng làm việc của Vương Thanh, đổ ập xuống sofa, “Vương Thanh, cậu vô nhân đạo quá đi!”

“Thôi đi!” Vương Thanh hừ mũi, “Cậu bảo chụp được thứ hay gì hả?”

“Ha ha...” Ben cười cười, lôi một phong bao ra cho Vương Thanh.

Vương Thanh mở ra, trong đó có mấy tấm ảnh, người trong ảnh không phải ai xa lạ, là Vương Tuấn Tú và Vương Vỹ, nhìn sơ qua thì rất bình thường. Vương Thanh ngẩng đầu nhìn Ben, biết chắc chắn anh ta sẽ không dúi cho mình thứ tầm thường cho xong chuyện, vì vậy lại cúi đầu nhìn lại lần nữa, quả nhiên có vài tấm khiến anh thấy hứng thú.

Một tấm, hai người chắc đang ở trong xe, Vương Vỹ ngồi bên cạnh Vương Tuấn Tú, nghiêng đầu nhìn anh ta, nhìn qua thì không có gì nhưng ai tỉ mỉ xem sẽ phát hiện, ánh mắt Vương Vỹ nhìn anh mình rất kì lạ, không giống anh em nhìn nhau mà giống như ánh mắt của người đang yêu cuồng nhiệt. Một tấm khác, tuy địa điểm thay đổi nhưng nội dung chuyển tải vẫn như vậy.

Vương Thanh nhếch miệng, sờ sờ cằm, quả nhiên là thứ tốt đây.

Ben liếc thấy vẻ mặt đó của Vương Thanh, bỗng nhiên lạnh cả lưng, “Nói thật đi, Chris, cậu bảo tôi điều tra hai anh em nhà này để làm gì?”

“Làm gì à?” Vương Thanh không ngẩng đầu, “Tự nhiên là có tác dụng của nó. Thù lao lần này tôi sẽ gửi thẳng vào tài khoản của cậu.”

“Cộng thêm một bài báo.” Ben bổ sung.

“Đương nhiên.” Vương Thanh cười, ngẩng đầu, “Nói đến chuyện này, tôi muốn hỏi cậu một câu, Ben, phóng viên tòa soạn của cậu từ khi nào thì kiêm cả chức paparazzi nữa thế?”

“Cậu nói gì tôi không hiểu.” Ben nhún vai.

“Không hiểu?” Vương Thanh thu hồi dáng tươi cười, “Vậy thì tôi xin hỏi một chút, tấm hình này chẳng phải là sản phẩm từ tay phóng viên giỏi nhất của cậu hay sao? Nếu tôi nhớ không lầm, cô ta tên là Ammi thì phải?”

Ben nhìn tấm hình trên tay Vương Thanh, “Đúng là phong cách của cô ấy.”

Vương Thanh gật đầu, “Hôm nay tấm hình này xuất hiện ở trường học của người yêu tôi, gây cho cậu ấy rất nhiều phiền toái, cậu nghĩ xem Ben, tôi nên làm thế nào?”

Ben giật mình kinh hãi, sao Ammi lại làm vậy như thế?

“Chris, cậu phải tin tưởng, tuy Ammi rất thích cậu nhưng cô ấy sẽ không làm loại chuyện như vậy.”

“Tôi tin, cô ta chỉ tự cho là đúng mà gửi tấm hình này cho tôi cùng một ”phong thư uy hiếp” rất là rõ ràng và tình cảm, bảo là sẽ có người công bố tấm hình này, muốn tôi cẩn thận, tốt nhất là nên nhắc nhở người yêu tôi một chút. Nhưng cô ta không ngờ là đồng bọn của cô ta đã chờ không nổi, vội vã cho tấm hình phát huy tác dụng rồi, ngu xuẩn.” Vương Thanh ngừng một chút, bật cười thành tiếng, “Tôi chỉ muốn nhắc nhở cậu một chút, Ben, nếu cậu không muốn mất phóng viên giỏi nhất này thì hãy bảo cô ta thu liễm hành vi của mình một chút đi, còn nữa, tránh xa cái cậu Vương Vỹ này một chút.”

“Tôi sẽ ghi nhớ kĩ.” Ben gật đầu, ra khỏi phòng.

Vương Thanh cầm tấm hình chụp anh và Kiến Vũ lên, ngắm nghía một chút, chụp cũng khá đẹp chứ.

“Tiếc thật.” nói xong, anh ném tấm ảnh vào ngăn kéo.

Một tay chống đầu, Vương Thanh bình thần nhìn màn hình máy tính, kì thực, anh có thể ngăn cản chuyện tấm hình này xuất hiện ở trường Kiến Vũ mà, phải không? Thế nhưng, trong nháy mắt, anh do dự. Quay đầu nhìn về phía cửa sổ, Vương Thanh không biết, anh làm thế là đúng hay sai, chí ít, anh không vi phạm mong muốn của bản thân, anh muốn Kiến Vũ, muốn hoàn toàn giữ lấy cậu, như vậy, chặt đứt mọi đường lui của cậu, khiến cho cậu rời xa anh liền đi vào đường cùng, liệu có phải là phương pháp tốt nhất? Vương Thanh khê than một tiếng, anh quả là một kẻ hèn hạ.

Song, anh thu hồi nụ cười, đối với những thứ chướng mắt, nhanh chóng dọn dẹp đi mới là phải đạo, nhỉ?

Vương Thanh nhìn mấy tấm hình Ben mang đến, cầm điện thoại lên, “Sheena, tra cho tôi điện thoại nhà họ Vương.”

“Vương gia? Thuyền vương của Châu Á?”

“Đúng là ông ta, tôi muốn gặp mặt một lần. Có thể, sau này Time còn có cơ hội hợp tác với ông ta đấy.”

—***—

28. Chương 28

Ông Vương siết chặt mấy tấm hình trong tay, ngẩng đầu, nét mặt không thay đổi, “Vương tiên sinh, đây là ý đồ của cuộc viếng thăm hôm nay?”

Vương Thanh buông tách trà trong tay, mỉm cười, quả không hổ là thuyền vương đi lên từ quân đội, anh đúng là không thể nhìn ra suy nghĩ của ông ta.

“Vương lão, đúng như ngài nghĩ.”

“Mục đích của anh là gì?”

“Mục đích?” Vương Thanh cố ý ngừng một chút, sau đó thu lại dáng cười, “Vương lão, mấy hành vi nhỏ nhỏ của cậu út nhà ngài đã gây cho tôi và người yêu tôi là Văn án không ít rắc rối. Ý của tôi, vậy ngài đã hiểu?” nói xong, anh nhìn thẳng vào ông Vương, trên mặt không còn vẻ ung dung như trước.

“Rắc rối?” Ông Vương lặp lại một câu, “Rắc rối gì?”

Vương Thanh nhún vai, “Tôi nghĩ, điều này ngài nên đi hỏi cậu nhà thì hơn. Hôm nay tôi tới đây chỉ là muốn thông qua ngài cho cậu ấy một lời khuyên, làm việc gì cũng nên lưu cho mình một đường lui. Còn nếu không để lại đường lui cho mình thì cũng nên làm sạch sẽ một chút, đừng để người ta tóm được đuôi mình.”

Ông Vương cau cau hàng lông mày đã điểm bạc, trầm giọng, “Vương tiên sinh quá lời, con của tôi còn chưa đến lượt người ngoài dạy dỗ.”

“Đương nhiên rồi.” Vương Thanh cười tiếp lời, “Cho nên hôm nay tôi tới chỉ là để chào hỏi, thuận tiện tặng mấy thứ này cho ngài.” Anh hất cằm, ý chỉ mấy tấm hình trong tay ông Vương, “Nếu không phải vì kính trọng ngài, mấy tấm hình này đã xuất hiện trên trang bìa các tạp chí giải trí ngày hôm nay rồi.”

“Anh muốn tôi làm gì?”

Vương Thanh lắc đầu, “Không phải tôi muốn ngài làm gì mà là Vương lão cũng biết nên làm thế nào rồi đi? Đương nhiên, tối thiểu, tôi mong từ này về sau cậu nhà sẽ không gây phiền phức gì cho Kiến Vũ nữa. Lần này có thể coi là một hiểu lầm nho nhỏ, nhưng nếu có lần sau, tôi không dám bảo đảm có thể nể mặt ngài lần nữa.”

Ánh mắt ông Vương trong giây lát trở nên sắc bén, Vương Thanh lại tựa hồ không cảm thụ bất cứ một áp lực nào, vẫn nhàn nhả uống trà. Thực ra, lúc này chỉ có mình Vương Thanh biết ông Vương đang gây cho anh áp lực lớn đến đâu.

Yên lặng một lát, ông Vương mở miệng, “Ý tốt của Vương tiên sinh tôi xin nhận. Đương nhiên, tôi cũng cam đoan, sau này con tôi sẽ không gây bất luận rắc rối gì cho anh và Kiến Vũ nữa.”

Nghe được những lời đó của ông Vương, Vương Thanh ngậm thở phào một hơi, cười nói, “Vậy tôi xin cảm ơn Vương lão trước.” dứt lời, lại nhìn đồng hồ trên tay, anh nói, “Thời gian không còn sớm, tôi xin phép cáo từ.”

“Ừm” Ông Vương gật đầu, “Vương tiên sinh, tôi và ông nội anh từng có dịp gặp mặt một lần, anh bây giờ tuyệt không thua kém ông ấy năm đó, bỏ qua một bên những chuyện này, tôi rất tán thưởng khả năng của anh, sau này, mong chúng ta có cơ hội hợp tác.”

“Đó là đương nhiên.” Vương Thanh cười gật đầu, sau đó đẩy cửa bước ra ngoài.

Cửa phòng vừa đóng lại, sắc mặt Ông Vương nháy mắt trở nên khó coi, ông nắm chặt mấy tấm hình trong tay, hai mắt như muốn bốc hỏa. Từ quân đội đến thương giới, chưa có người nào dám uy hiếp ông như thế!

Wương Thanh đi ra cổng, đúng lúc gặp Vương Tuấn Tú dẫn theo Vương Vỹ tiến đến, ba người giáp mặt, Vương Thanh cười gật đầu chào Vương Tuấn Tú, anh ta cũng mỉm cười nho nhã đáp lại, mà Vương Vỹ thoáng nhíu nhíu mày.

Ra khỏi cổng nhà họ Vương, mở cửa xe, Vương Thanh quay đầu nhìn lại một lần, quả nhiên, Ông Vương danh bất hư truyền, Vương Tuấn Tú cũng được coi là thanh niên tài俊, có điều con út ông ta đúng như Kiến Vũ nói, chỉ là một đứa nhỏ không chịu lớn lên. Thế mà đứa nhỏ này đã học được cách hại người rồi đây. Nghĩ đến đó, đôi mắt xanh lam thoáng tối lại, anh ngồi vào xe liền nổ máy phóng đi.

Hắn là hôm nay nhà họ Vương sẽ có trò hay đây, tiếc là không thể xem tường thuật trực tiếp.

Wương Tuấn Tú và Vương Vỹ cười cười nói nói cùng bước vào nhà, mới tới phòng khách đã thấy Ông Vương vẻ mặt nặng nề ngồi ở sa lon, trên bàn còn đặt một cái roi ngựa đen bóng. Bà Vương ngồi bên cạnh, vẻ mặt căng thẳng, thấy hai anh em bước vào, mở miệng định nói gì đã bị ông Vương trừng mắt, sợ hãi không dám lên tiếng.

“Ba?” Vương Tuấn Tú thăm dò hỏi, “Có chuyện gì thế ạ?”

Ông Vương không trả lời mà đứng lên, cầm roi đi đến trước mặt Vương Vỹ, “Nghịch tử, quì xuống cho tao!”

“Ông à?!” Bà Vương vội đứng lên nắm cánh tay ông, “Có chuyện gì từ từ nói, không chừng là hiểu lầm cũng nên!”

“Cút!” Ông Vương hất tay bà ra, hung hăng quát một roi xuống nền nhà, trừng mắt quát, “Nghịch tử! Quì xuống cho tao!”

“Ba?” Vương Tuấn Tú không rõ chuyện gì khiến ba anh tức giận đến thế, lại nhìn sang Vương Vỹ đã sợ ngây ra, hỏi, “Thực ra là có chuyện gì?”

“Chuyện gì à?” Ông Vương quay sang cầm mấy tấm ảnh trên bàn, ném vào mặt Vương Vỹ, tấm ảnh lướt qua mặt vẽ nên mấy vết máu, “Xem đi!”

Wương Tuấn Tú nhặt lên, xem mấy tấm, sắc mặt cũng trở nên khó coi, anh không biết đứa em này của anh lại ôm thứ tình cảm ấy với mình.

Wương Vỹ cũng nhìn thấy mấy tấm ảnh ấy, mặt lập tức tái nhợt, hai đầu gối mềm nhũn, quì sụp xuống đất.

Ông Vương trông thấy hình dạng của y lúc này thì càng tức giận hơn, con ông, vốn nên đội trời đạp đất, cho dù làm sai cũng không nên nhu nhược như vậy! Nghĩ tới đây, roi trên tay ông liền quát xuống một nhát, chiếc áo trắng trên người Vương Vỹ lập tức hiện một vết máu.

Bà Vương hét lên một tiếng, nhào tới ôm lấy con trai, “ông ơi, con còn nhỏ, có chuyện gì từ từ nói a! Ông không thể chỉ dựa vào mấy tấm hình đã kết tội con!”

“Nhỏ?!” Ông Vương hừ một tiếng, “Năm nay nó 21 rồi! Còn nhỏ à? Nhỏ mà dám có ý nghĩ này với anh ruột?! Nó còn không bằng súc sinh!”

Nói xong, lại một roi đi xuống, bởi bà Vương chấn trên người Vương Vỹ nên roi này quát thẳng lên bà ta, lập tức gương mặt trang điểm cầu kì đã ứt mẻ hôi lạnh.

“Mẹ!” Vương Vỹ ôm chầm lấy bà, kêu một tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía Vương Tuấn Tú, thấy vẻ mặt anh lạnh lẽo nhìn mình, trên đó, rõ ràng còn mang theo chán ghét. Nháy mắt, Vương Vỹ cảm thấy cả thế giới của mình sụp đổ, “Anh hai!”

“Đừng gọi tôi là anh!” Vương Tuấn Tú lạnh lùng nói, “Tôi không có đứa em như cậu.” Thấy những tấm hình kia, Vương Tuấn Tú vừa thấy ghê tởm vừa giật mình, chỉ nghĩ đến em trai lại mang thứ tình cảm ấy với mình, anh liền có cảm giác như có một con rắn lạnh lẽo trơn trượt vừa lướt qua người, anh không muốn nhìn thấy cậu ta nữa. Nhưng những tấm hình này ba làm sao mà có? Đột nhiên, anh nhớ đến nụ cười đầy ẩn ý của Vương Thanh, tựa như có một tia sáng lóe qua óc anh. Có điều không thể để ba đánh tiếp, bằng

không thực sự sẽ có tai nạn chết người mất. Hiện tại không như 20 năm trước, cho dù là ông Vương, gây ra án mạng cũng khó lòng thu xếp ổn thỏa.

Nắm ngọn roi đang vung xuống trên tay ba mình, Vương Tuấn Tú nói, “Ba, đừng đánh nữa. Tấm hình này là Vương Thanh đưa cho ba?”

Ông Vương giật mấy cái không được, quay sang, “Thằng hai, bỏ tay ra, để ta đánh chết súc sinh này!”

“Ba!”

Vừa lúc đó, Vương Thạc bước vào, thấy cảnh tượng ngổn ngang như vậy, kinh ngạc kêu lên, “Sao thế ạ?” Sau đó thấy mấy tấm hình rơi lả tả trên đất, anh nhặt lên nhìn thoáng qua, lông mày lập tức nhíu lại, “Ba, ảnh này ở đâu ra?”

Ông Vương hừ một tiếng, Vương Tuấn Tú vẫn đang nắm chặt tay ông, thấy roi không thể quất được nữa bèn ném xuống đất, ngời phịch lên sô pha, “Ảnh chụp là Vương Thanh đưa cho ta! Các anh hỏi xem tên súc sinh kia đã làm gì?”

Vương Tuấn Tú không định lên tiếng, Vương Thạc đi tới, không kêu Vương Vỹ đứng lên, chỉ lạnh lùng hỏi, “Vỹ, em đã làm gì?”

“Không, không có gì.” Ánh mắt Vương Vỹ thoáng lóe lên, áp úng phủ nhận, bà Vương lại mở miệng kêu lên, “ông à, chỉ vì mấy tấm hình này mà ông đã kết tội con à? Nó là con ruột ông cơ mà, vì người ngoài nói vài câu lại nổi lòng làm như vậy?” nói xong lại khóc rầm rức.

Vương Thạc chán ghét liếc bà ta một cái, “Vỹ, em nói thật anh nghe, em đã gây ra chuyện gì?”

Vương Vỹ từ nhỏ đã sợ người anh này, dù anh ta luôn ôn hòa với y nhưng vẫn khiến y cảm nhận được phía sau nụ cười ấy là cái gì đó khiến y sợ hãi. Hôm nay bị anh tra hỏi, lại quay sang nhìn, chỉ thấy ông Vương trầm mặt nặng nề, Vương Tuấn Tú lại không buồn liếc y một cái, biết mình không dấu được, nếu lúc này khai rõ ràng có lẽ còn tốt hơn sau này bọn họ nghe được từ người khác. Vương Vỹ cắn môi, đem mọi chuyện đã làm đều nói rõ, bao quát từ chuyện lấy phim từ Ammi đi rửa đến chuyện viết thư nặc danh tới trường học của Kiến Vũ.

Y vừa nói xong, trong phòng trầm mặc vài giây, ông Vương nhảy dựng lên mắng, “Nghịch tử, mày có đầu óc không? Loại chuyện âm hiểm như vậy mày cũng làm được?! Biết thế này, lúc mày mới sinh ra tao nên bóp chết mày luôn!”

Vương Tuấn Tú thấy mặt ông Vương đã bắt đầu đỏ gay, vội vã ấn ông ngồi xuống ghế, “Ba, ba đừng nóng.”

Vương Thạc nghe xong, nhìn bà Vương đã ngây người, mở miệng hỏi, “Vỹ, sao cậu dám làm ra loại chuyện như thế này? Kiến Vũ đã đính hôn với Vương Thanh, chắc Tuấn Tú cũng đã nói cho cậu, mà cậu ta cũng đâu có gây cản trở gì cho cậu. Cậu cũng biết Kiến Vũ là một cậu bé biết cố gắng vươn lên như thế nào? Một mình cậu ta chăm sóc cha già gãy chân, tạo dựng sự nghiệp. Ba cũng tán thưởng cậu ta không ít lần. Cậu làm như vậy là trực tiếp hủy tương lai của Kiến Vũ, cậu có nghĩ đến không?”

Vương Vỹ chỉ ngây người nhìn mặt đất, “Em không định, em không muốn hại cậu ta! Em chỉ muốn cho cậu ta không thể ở lại Bắc Kinh nữa! Em chỉ muốn làm cậu ta rời đi thôi!”

“Cho nên, cậu dán lá thư đó ở trường Kiến Vũ? Muốn cậu ta bị đuổi học?”

Vương Vỹ cúi đầu, không nói thêm gì.

Vương Thạc thở dài một hơi, “Vỹ, sao cậu ấu trĩ thế? Cậu biết Vương Thanh là ai không? Nếu không phải anh ta nể mặt ba, hôm nay cậu không phải chỉ ăn vài roi là xong việc đâu.”

“Em...”

Vương Vỹ há miệng định nói gì, lại bị bà Vương kéo lại, không lên tiếng nữa.

Bà Vương cúi đầu suy nghĩ một chút, mở miệng, “ông à, tôi biết lần này con làm sai, nhưng ông cũng không thể vì chút việc nhỏ này mà trách con a.” Nói đến đó, vết thương trên người lại khiến bà ta đau rút, Vương Vỹ khấn trương nhìn bà, bà vỗ vỗ cánh tay con trấn an, tiếp tục, “Hơn nữa, Vỹ còn nhỏ, nếu quả thực có ý

gì đó với Tuấn Tú thì cũng chưa chắc mọi sai lầm đều do nó. Nếu không có ai đưa ra ám chỉ gì, tôi không tin Vỹ sẽ sinh ra loại suy nghĩ này.”

Bà Vương nói xong, nhìn sang Vương Tuấn Tú, trên mặt treo nụ cười khinh miệt, vì Vương Vỹ, bà quyết tâm trở mặt. Nếu chuyện hôm nay không thể cho qua, vậy ai cũng đừng nghĩ sống thoải mái nữa!

Nghe bà Vương nói vậy, Vương Tuấn Tú không thèm liếc bà lấy một cái, nhàn nhạt mở miệng, “Lời này của ngài có ý gì, có thể nói rõ hơn không ạ?”

Vương Thạc lắc đầu, xem ra lần này Tuấn Tú thực sự tức giận, việc này anh không định nhúng tay, có hậu quả gì cứ để mẹ con họ gánh chịu thôi.

Ông Vương hít sâu mấy hơi, lấy lại bình tĩnh, nghe bà Vương nói xong cũng không lập tức nhảy dựng lên mà chỉ lạnh lùng mở miệng, “Ngày mai, hai mẹ con các người lập tức về Úc ngay, trong khi tôi còn sống thì đừng có trở về đây, tôi không muốn nhìn thấy các người nữa.”

“Ông?!”

“Ba?!”

Bà Vương và Vương Vỹ đều kêu lên thất thanh, ông Vương vẫn tiếp tục, “Về phần sinh hoạt phí, tôi sẽ tiếp tục cho các người, còn bà, toàn bộ cổ phần ở xưởng đóng tàu của bà sẽ chuyển nhượng sang tên Tuấn Tú, sau này sản nghiệp trong nhà không cho phép bà nhúng tay vào nữa. Vỹ, từ nay về sau mày không còn mang họ Vương nữa. Vương Thạc, chuyển xưởng đóng tàu anh giúp Tuấn Tú xử lí. Tuấn Tú, chuyện họ tịch anh đi làm đi, càng nhanh càng tốt.”

“Vâng, thưa ba.”

Ông Vương nói xong, không nhìn mẹ con bà Vương thêm một lần nào nữa, bước thẳng lên lầu, Vương Thạc và Vương Tuấn Tú cũng tản đi làm chuyện đã được giao, phòng khách chỉ còn lại bà Vương thất thanh khóc, Vương Vỹ dờ dẫm ngồi trên đất cùng chiếc roi đen thùi bị quăng xuống nằm chờ vợ.

Vương Thanh trở lại Time quốc tế, lên tới tầng 19 đã thấy Sheena bước lại, nói, “Ông chủ, cậu Kiến Vũ tới đây, đợi anh được một lát rồi.”

“Thế à.” Vương Thanh gật gù đầu, đi vào.

Sheena nghĩ nghĩ một chút, nói thêm, “Tôi thấy sắc mặt cậu ấy không được vui, anh làm cậu ấy giận gì à?”

Há? Vương Thanh nghiêng đầu nhìn Sheena, “Chuyện này, hình như là chuyện riêng của chúng tôi thì phải, Sheena, cô quan tâm rộng quá đấy. Nếu thừa thời gian như vậy, hay là để dành làm việc đi, tôi không nhớ là thư kí của mình lại rảnh rỗi như vậy.” nói xong, anh đẩy cửa phòng làm việc bước vào.

Phía sau lưng anh, Sheena nhún vai, làm mặt quỷ với Amanda, lấy tay cửa cổ, “Tôi đã nhắc nhở rồi đấy nhé, là anh tự dâng mình lên trước họng súng đấy.”

Amanda cười lắc đầu, “Thôi thôi, sếp nói đúng, chị có thời gian rảnh như thế thì không bằng sắp xếp lại một ít tài liệu đi.”

“Hứ!” Sheena hừ mũi, về lại chỗ ngồi bắt đầu gõ bàn phím, lát sau lại quay sang nói, “Chị không tin là em không tò mò chút nào.”

Amanda đẩy kính, “Em cũng có tò mò, nhưng chẳng lẽ em không biết lấy mắt nhìn à, việc gì cứ phải hỏi ra miệng. Cái giá của tò mò là rất lớn đấy.” nói xong, không xem nét mặt của Sheena, lại cúi xuống nhìn tư liệu cho hội nghị sắp tới.

Sheena bĩu môi, không nói thêm gì nhưng vẫn không kiềm được liếc nhìn cửa phòng làm việc của Vương Thanh, lúc này cậu Kiến Vũ tiến vào, sắc mặt xấu chưa từng thấy, mong là sếp mình bình an vô sự, Amen!

“Vũ, sao hôm nay lại tới đây?” Vương Thanh bước vào, thấy Kiến Vũ đang ngồi trên ghế của mình, vẻ mặt nghiêm túc, nghĩ nghĩ một lát, anh bước tới, ngồi lên chỗ tay vịn, “Sao thế, ai chọc giận em à?”

Kiến Vũ ngẩng đầu nhìn anh, cười lạnh, ném một tấm hình trong tay lên bàn, “Vương chủ tịch, cái này, anh xem chưa?”

Vương Thanh cúi đầu nhìn một lát, sau đó nháy mắt mấy cái, “Chụp đẹp đấy!”

“Chụp đẹp?” Kiến Vũ lặp lại, “Nói vậy, anh xem rồi?”

“Đúng vậy.” Vương Thanh gật đầu.

“Tốt.” Nụ cười của Kiến Vũ dần nhạt, cậu đứng lên, nhìn thẳng vào anh, “Nói thật cho em nghe, chuyện này anh đã biết trước đúng không?”

Vương Thanh trầm mặc một lát, “Vũ, sao em lại khẳng định anh đã biết trước đó?”

“Sao lại khẳng định á?” Kiến Vũ khoanh tay, tựa vào cạnh bàn làm việc, “Đừng nói với em là, bằng năng lực của anh, người ta chụp loại ảnh này mà anh không hề hay biết. Huống chi đây lại là ở ngay dưới nhà anh, chụp loại ảnh lộ liễu thế này, y theo khả năng né tránh truyền thông bao nhiêu năm qua của anh, em không tin anh lại không phát hiện được.” Kiến Vũ dám khẳng định như vậy là dựa vào những hiểu biết của cậu về anh từ kiếp trước, cho dù là paparazzi thính mũi nhất cũng không ngửi được tin tức gì về cuộc sống riêng tư của ông hoàng tài chính này. Mà góc chụp tấm ảnh này lại lộ liễu như vậy, nói Vương Thanh hoàn toàn không biết, Kiến Vũ không tin.

“Được rồi.” Vương Thanh gật đầu, ngồi xuống ghế, gác hai chân lên bàn, “Chuyện này anh đã biết trước, cũng biết sẽ có người sẽ đem nó đến làm ồn ở trường em, anh chỉ không nói cho em biết, cũng không ra tay ngăn cản thôi.”

Nghe Vương Thanh nói vậy, Kiến Vũ nhú mày, “Chỉ thế thôi?”

“Chỉ thế thôi.” Vương Thanh xòe tay, “Ở bên nhau lâu như vậy rồi, em cũng biết tính anh, tuy bình thường anh không nói thật nhưng cơ bản là không hề nói dối em mà.”

Kiến Vũ hừ một tiếng, thôi được rồi, “Nể tình anh thẳng thắn không dấu diếm, lần này cho anh kí nợ.”

Vương Thanh ngạc nhiên, “Em không hỏi mục đích của anh là gì?”

Kiến Vũ lườm anh, “Anh còn có thể có mục đích gì, chẳng phải là muốn nương chuyện này công khai quan hệ của chúng ta thôi sao. Nhưng mà, em nói anh biết, chuyện lần này anh làm rất không thông minh, lẽ nào anh không nghĩ đến chuyện em sẽ tức giận? Thậm chí là vô cùng tức giận?”

“Ah...” Vương Thanh há miệng, chỉ phát ra được một đơn âm vô nghĩa, không nói lên lời.

Kiến Vũ thấy anh như vậy, cười cười, nói tiếp, “Hơn nữa, bên trường em có phản ứng thế nào, hẳn anh đã có dự liệu?”

“Ừ” Vương Thanh gật đầu, “Nói thật, mặc dù biết nhưng lúc anh nghe được tin đó thì vẫn cảm thấy việc mình làm có hơi không đúng lắm.”

“Chỉ có hơi hơi thôi à?” Kiến Vũ nhướn mày.

“Rồi rồi, là rất nhiều.” Vương Thanh thẳng thắn nhận sai.

“Không, phải là toàn bộ.” Kiến Vũ khoanh tay, lắc lắc ngón tay trước mặt anh, “Anh đã ở đây nhiều năm như vậy, cũng biết tập tục nước này và ở Mĩ khác nhau nhiều thế nào, anh nên biết rằng, lộ chuyện này ra, em có thể sẽ bị đuổi học. Hoặc có lẽ, anh liệu trước được chuyện này nên mới làm thế?”

“Kiến Vũ, em thật thông minh.”

“Quá khen.”

Vương Thanh nghĩ một chút, “Anh vốn nghĩ như vậy, cho dù em bị đuổi học, lấy năng lực của em, xin vào một trường nào có danh tiếng bên Mĩ học tiếp rất dễ dàng. Nhưng nếu em muốn tiếp tục học ở đây, anh sẽ giúp em một tay.”

“Thôi bỏ đi.” Kiến Vũ lắc đầu, “Nếu làm thế, chẳng phải tự dưng lại nợ anh một món, vậy khác nào bị người ngáng chân còn muốn cảm ơn người ta.”

“Vậy em có dự định gì không?”

“Dự định? Không có.” Đường như đứng mỗi rồi, Kiến Vũ bước tới trước mặt Vương Thanh, nhắc hai chân anh xuống, sau đó thoải mái ngồi lên, tựa vào ngực anh, đập bay một cái tay đang định thò lên, trừng mắt, “Đàng hoàng chút”.

Vương Thanh bắt đắc dĩ, cười khổ, người yêu ngồi trong lòng, vậy mà còn muốn anh đóng vai quân tử? Đây chẳng phải là dẫn dắt người ta sao? Thôi được rồi, là tại anh sai trước, ngoan ngoãn ngồi yên vậy.

Kiến Vũ thấy vẻ khổ não của anh, phì cười, nắm tay anh vòng lên lưng mình, ý bảo, thế này được chưa? Lúc này Vương Thanh mới cười ôm lấy cậu, gác đầu lên hõm vai Kiến Vũ.

“Nói thật, Vũ, em không có dự định gì thật à? Nếu trường em thật sự cho thôi học thì đi Mĩ học tiếp nhé, tiện thể đón bác sang bên đó, điều kiện bên đó tốt hơn ở đây, anh có một biệt thự ở Long Island, bình thường ông nội và ông Tyson cũng ở đó, bác sang bên ấy cũng không sợ buồn.”

Kiến Vũ lắc đầu, “Sang đó học? Nếu sang đó thật, khéo lại bị anh bắt đi đăng kí luận phải không?”

Vương Thanh sờ sờ mũi, không nói gì.

Kiến Vũ nghiêng đầu cười, lấy trán đụng nhẹ vào trán anh, “Được rồi, em chắc là không bị đuổi học đâu. Khoa em có hai giáo sư sắp báo cáo đề tài, bản thảo còn đang ở chỗ em, hai người chỉ chờ kí tên thôi, còn một bài báo của giáo sư khác sắp đăng trên tạp chí toàn quốc căn bản là do em viết. Nếu mà bắt em thôi học, bọn họ sẽ bị không ít phiền toái đâu, cho nên không cần lo chuyện này. Đành phải phụ ý tốt của anh rồi.”

Vương Thanh nhìn cậu một lát, mỉm cười, hôn lên gò má cậu, “Xem ra em đã tính trước rồi nhỉ, bảo bối, em lợi hại thật.”

Kiến Vũ không nói, chỉ véo mặt anh, “Kì thực em cũng biết, anh chẳng làm gì sai, chỉ là không nói cho em biết chuyện thôi. Em cũng là một người đàn ông, mấy chuyện nhỏ này có thể tự giải quyết, mà nếu không giải quyết được, em cũng sẽ không cậy mạnh làm bừa, giống như chuyện Lâm.co hồi trước vậy. Nếu chuyện gì anh cũng lo hết cho em, em mới tức giận đấy.”

“Lâm.co? Em biết?”

“Anh đúng là nghĩ em không biết gì?” Kiến Vũ trừng mắt với anh, “Nhưng việc đó em còn phải cảm ơn anh đấy.”

“Chà chà.” Vương Thanh cười híp mắt, vịn cổ Kiến Vũ, hôn mạnh lên môi cậu, “Vì bộ hạ phân ưu là vinh dự của thiếp.”

“Được rồi!” Kiến Vũ đập anh một cái, con ngươi đảo quanh, khước miệng nhếch lên thành một nụ cười xấu xa, “Nhưng mà chuyện này em vẫn còn tức giận.” chỉ chỉ ảnh chụp trên bàn, “cho nên phải trừng phạt anh.”

Vương Thanh cười ôm lấy cậu, “Phạt cái gì? Anh đều cam lòng nhận hết.”

“Tốt!” Kiến Vũ cũng cười, lại véo mặt anh cái nữa, phát hiện da mặt tên này sờ vào rất dễ chịu, “Khí ga nhà em mấy tháng này sẽ do anh phụ trách nhé.”

“Được, không thành vấn đề.”

“Em nói phụ trách, không chỉ là trả tiền, em thấy cậu nhóc chuyển ga mỗi ngày thật vất vả, cho nên, ý em là, anh không chỉ phụ trách trả tiền mà còn phải chịu trách nhiệm cả chuyện vận chuyển ga vào nhà em nữa.”

Vương Thanh run lên, một tháng vác bình ga? Tuy thể lực của anh rất tốt nhưng vụ này có độ khó khá cao đây, “Thương lượng lại chút được không?”

“Không được!”

Kiến Vũ nói xong, hừ một tiếng, nắm đầu anh hôn xuống, nãy giờ cậu đã muốn làm vậy.

Vương Thanh hé miệng, cảm thụ cái lưỡi của người yêu đang vẽ trên môi mình, đầu hơi ngây ngất, choáng váng nghĩ, quên đi, bình ga đã là cái gì, vác thì vác!

-&&&-

Vương Tuấn Tú bước vào phòng làm việc của Vương Thạc, đặt giấy tờ trên tay xuống bàn.

“Anh, chuyện sửa hộ tịch ba bảo em làm đã xong rồi đây. Từ nay Vương Vỹ theo họ Trầm.”

“Ừ” Vương Thạc cười, ngẩng đầu, duỗi người, “Em làm việc hiệu suất cao ghê, đúng là người từng làm nhà nước có khác. Vụ cổ phần xưởng đóng tàu của anh còn chưa đâu vào đâu đây này, người đàn bà kia vẫn nắm chặt không chịu buông tay, xem ra còn cần ông già cho mấy roi mới chịu nghe lời.”

“Được rồi.” Vương Tuấn Tú cười lắc đầu, bước tới quầy bar bên cạnh bàn làm việc, “Nói thật nhé, anh, anh đúng là biết hưởng thụ, phòng làm việc còn có thứ này.” Nói xong, cầm một lọ rượu đỏ, hai cái ly, rót một ly đưa cho Vương Thạc, “Cheers!”

Vương Thạc cười lắc lắc ly rượu, thứ nước màu đỏ như máu trong ly sánh lên một vòng cung xinh đẹp, “Lí do?”

“Vì mọi thứ bây giờ!” Vương Tuấn Tú uống cạn rượu trong ly, “Anh, anh biết không, em chờ ngày này đã lâu lắm rồi.”

Vương Thạc ngẩng đầu, nhìn em trai đang lăm lăm, “Tuấn Tú, chuyện vẫn chưa xong đâu, anh sẽ không để cho ả đàn bà kia cứ thế mà an ổn dưỡng lão ở Úc.”

“Anh?”

Vương Thạc nhìn chằm chằm ly rượu trong tay, tiếp tục nói, “Năm ấy anh tận mắt thấy mẹ ngã từ trên cầu thang xuống! Mẹ cứ nằm im trên sàn nhà lạnh lẽo, quần áo nhuộm đẫm máu. Em biết không? Mẹ cứ nhìn anh như vậy, nhìn anh... Vậy mà còn chưa qua cú sốc thất vọng của mẹ, ông nội đã buộc ba cưới ả về, nói là không thể để giọt máu nhà họ Vương lưu lạc bên ngoài! Lúc ấy mẹ còn đang mang thai cháu của ông ta kìa, sao ông ta có thể nhẫn tâm như vậy?”

“Anh, đừng nói nữa.” Vương Tuấn Tú đi đến, vỗ vỗ vai anh trai, “Những chuyện này em đều biết.”

“Không, em không biết đâu!” Vương Thạc ngẩng đầu, viền mắt đỏ ửng nhưng không một giọt nước mắt trào ra, “Mẹ chết không phải do tai nạn! Người đàn bà kia có Vương Vỹ cũng không phải ngoài ý muốn! Tất cả đều do ông nội và cha của ả bày ra! Năm ấy vượt qua họa kiếp, ông nội vẫn không thích xuất thân của mẹ, nhưng ba vẫn che chở người, cho đến hôm đó ba bị điều đi làm nhiệm vụ, mẹ bị người ta sinh sôi đẩy ngã xuống lầu, lúc đó anh muốn giữ mẹ lại, nhưng mà... không giữ được!”

Nói đến đây, Vương Thạc dừng lại một chút, “Anh sẽ không bỏ qua cho bất kì kẻ nào có liên quan đến chuyện này! Ông nội muốn nhà họ Vương con cháu đầy đàn, anh sẽ làm họ Vương tuyệt tự! Người đàn bà kia muốn vinh hoa phú quý, anh sẽ làm bà ta trắng tay! Vương Vỹ cướp đi phần thân tình vốn thuộc về các em chúng ta, anh muốn cho nó suốt đời không thể có được hạnh phúc! Tuấn Tú, em hiểu không?”

“Em hiểu, anh.” Vương Tuấn Tú nói, “Nhưng hình như ba phát hiện cái gì rồi nên mới vội vàng đưa hai mẹ con họ xuất ngoại.”

Vương Thạc gật đầu, “Dù sao thì Vương Vỹ cũng là con ruột của ba, em cho là ba có thể tuyệt tình với nó sao? Lần này cho nó ra nước ngoài, một phần vì giận nó, một phần có thể là vì lo Vương Thanh sẽ ra tay với nó.”

“Vương Thanh?”

“Đúng vậy.” Vương Thạc nói, “Chuyện lần này quá mức trùng khớp, tuy mấy năm nay tính tình ba đã thu lại nhiều nhưng chỗ này của ông,” Vương Thạc chỉ chỉ đầu, “không hề đổi đi chút nào. Vì sao Vương Vỹ lại có suy nghĩ ấy với em, chẳng lẽ ông không hoài nghi?”

“Vậy ba biết chuyện chúng ta làm?”

“Tám, chín phần mười là biết. Nhưng chỉ cần chúng ta không quá đáng, ông sẽ không truy cứu, dù sao người ba quan tâm chỉ là Vương Vỹ thôi, người đàn bà kia, năm ấy ba thiếu chút nữa đã tự tay giết chết bà ta.”

“Đúng thế.”

“Còn nữa,” Vương Thạc ngẩng đầu nhìn em trai, “Tuấn Tú, chuyện Kiến Vũ, tốt nhất là em nên bỏ đi, Vương Thanh không phải người bình thường, nhìn từ chuyện này mà nói, anh ta đối với Kiến Vũ là hoàn toàn nghiêm túc. Anh biết em thực sự thích cậu bé ấy nhưng cũng hi vọng em sẽ không gặp chuyện gì bất trắc.”

Vương Tuấn Tú trầm mặc một lát, rút cuộc vẫn gật đầu, “Anh, em biết rồi.”

29. Chương 29

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Kiến Vũ, cậu không bị buộc thôi học, một phần là do khó có thể định rõ lỗi của cậu, một phần là do chuyện này có quan hệ đến nhiều vấn đề khác, buộc Kiến Vũ thôi học sẽ gây ra rất nhiều phiền toái, cuối cùng trường chỉ yêu cầu cậu tạm dừng học để kiểm tra, không lưu hồ sơ, cho nên Kiến Vũ biết, hồ sơ tốt nghiệp của cậu sẽ sạch bong, thơm phức. Đối với xử phạt từ trường học, thật ra Kiến Vũ thấy không có vấn đề gì, dù sao thì trường cũng phải giữ chút mặt mũi, mà cậu đã xin bảo vệ sớm, luận văn cơ bản đã hoàn thành, giáo viên hướng dẫn cũng đã duyệt qua, hiện tại cậu không cần phải lên lớp, chỉ cần chờ đến ngày bảo vệ là xong.

Đối với kết quả này, Phùng Thiệu Hoa vẫn không hài lòng lắm, theo ông thì trong chuyện này, con trai ông chẳng sai chỗ nào, nhà trường làm như vậy đúng là hơi bị quá đáng. Nhưng Kiến Vũ nói với ông, như thế này cũng không có vấn đề gì. Dù sao thì cậu cũng muốn tốt nghiệp sớm, cứ quần lầy chuyện này mãi, nhỡ đâu làm người ta tức giận, chưa biết chừng còn xảy ra chuyện nghiêm trọng hơn ấy chứ. Phùng Thiệu Hoa tuy vẫn khó chịu nhưng cũng hết cách, chỉ có thể thỉnh thoảng mắng mấy câu, Kiến Vũ thấy không ảnh hưởng gì nên cứ mặc cho ông mắng thoải mái.

“Con à, chuyện này đúng là rất khôn kiếp.” Hôm nay, trong bữa cơm, Phùng Thiệu Hoa lại nhắc tới.

“Cha nói đúng, rất khôn kiếp.” Kiến Vũ gật gù theo, gấp một miếng trứng trắng bỏ vào bát ông, “Cha ăn thử xem, trứng hôm nay là loại trứng gà quê chính tông đấy, thơm cực kì.”

Thừa dịp chờ bảo vệ luận văn, Kiến Vũ dồn hết tinh lực cho Phùng ký. Tiểu Hạ cuối cùng vẫn cùng người yêu về quê, hai người bàn với nhau, thấy bản thân mở một tiệm ăn còn có thể làm được chứ quản lí một chi nhánh của Phùng ký thì không đủ năng lực.

“Cậu chủ, ý tốt của ngài, tôi và tiểu Hạ xin nhận. Không phải chúng tôi cố tình phụ lòng tốt của ngài, năng lực của chúng tôi đến đâu, bản thân chúng tôi rất rõ ràng. Quản lí sảnh hay phòng bếp thì còn được chứ quản cả một nhà hàng lớn như chi nhánh của Phùng ký này thì không làm nổi đâu, đến lúc đó lại làm lỡ chuyện của ngài, bản thân chúng tôi sẽ áy náy lắm.”

Cậu trai trẻ này không phải người hồ đồ, lần trước gây sự với Kiến Vũ là do hiểu nhầm, thanh niên trai tráng vốn dễ nóng máu, khó tránh khỏi làm việc xung động. Từ sau khi được Tiểu Hạ giải thích, lần nào gặp Kiến Vũ cậu ta cũng đỏ cả mặt lên vì ngượng. Về mặt xấu hổ như muốn chui xuống đất của cậu ta làm cho trong cửa hàng rộ lên một trò rất “hot”, đó là cứ đứng gần cậu ta là sẽ bất thành linh kêu to một câu “Cậu chủ đến kìa”, lập tức mặt cậu trai khốn khổ này sẽ biến đổi nhanh cỡ tắc kè hoa luôn, đỏ rực lên đến độ có thể xuất huyết đến nơi. Kiến Vũ biết chuyện, cái nhìn đối với cậu ta cũng thay đổi, lần trước tiểu Hạ nói bọn họ muốn cưới nhau, Kiến Vũ lập tức nghĩ đến chuyện để bọn họ cùng quản lí chi nhánh mới. Tuy sau cậu cũng cảm thấy mình có hơi vội vã nhưng dù sao cũng không thấy có gì bất ổn. Cả hai đều là người cẩn thận, khéo léo, tuy có lẽ sẽ không thể kinh doanh tốt như những quản lí bây giờ nhưng cũng sẽ không lỗ vốn.

Hôm nay nghe cậu ta nói vậy, ngẫm lại tính tình hai người này, Kiến Vũ không hề bất ngờ.

Ngẫm nghĩ một chút, Kiến Vũ nhận thấy, tuy năng lực của hai người không lớn nhưng lại có tình cảm sâu sắc với Phùng ký, cho dù không thể để họ quản lí chi nhánh nhưng nếu có bọn họ trong nhà hàng cũng sẽ yên tâm hơn, dù sao thì Thiểm Tây cũng cách Bắc Kinh khá xa, Kiến Vũ không thể cứ chạy tới chạy lui,

mà hiện tại muốn Phùng ký đứng vững ở đó, quan trọng nhất là cần xây dựng danh tiếng. Nếu cứ tùy tiện phái một người nào đó tới quản lý, chẳng may có chuyện gì xảy ra, e là cậu hối hận cũng đã muộn.

“những bản khoản của cậu và tiểu Hạ tôi cũng hiểu, đã như vậy, việc quản lý chi nhánh của Phùng ký tôi sẽ giao cho người khác, có điều, tôi mong hai người có thể ở lại chi nhánh để làm việc, tiểu Hạ quản lý tiền sảnh, cậu phụ trách trong bếp, lần này đừng cự tuyệt nữa nhé. Dù sao thì hai người vừa mới về đó, có muốn mở tiệm riêng thì chuyện thủ tục giấy tờ cũng mất không ít thời gian đâu, không bằng cứ tiếp tục công tác trong Phùng ký một thời gian, nắm giữ một ít kinh nghiệm quản lý, sau đó tự mình mở tiệm sẽ không lúng túng. Cậu biết đấy, hồi tôi mới mở Phùng ký cũng phải mò mẫm khá lâu mới thuận tay được.”

Kiến Vũ đã nói đến nước này, cậu ta cảm thấy nếu mình còn từ chối thì chẳng khác gì thừa ngốc, cho nên lập tức nhận lời, cũng cam đoan sẽ làm việc thật tốt.

Kiến Vũ cười cười, bàn bạc một vài chi tiết, chuyện này thế là đã quyết xong. Một tuần sau, quản lý chi nhánh tại Thiểm Tây do Kiến Vũ phái đi đã tìm được địa điểm thích hợp, Kiến Vũ tới xem, thấy cũng ổn liền quyết định lựa chọn. Trở về Bắc Kinh, Kiến Vũ nói chuyện này với tiểu Hạ, hai người bàn bạc một chút, liền định ra ngày về quê là một tháng sau, ba tháng sau đó chi nhánh mới của Phùng ký sẽ khai trương ở Thiểm Tây.

Giải quyết xong chuyện chi nhánh mới, Kiến Vũ bắt đầu chuẩn bị bảo vệ tốt nghiệp. Tuy cậu tự thấy không có vấn đề gì nhưng vẫn nghiêm túc xem lại, cậu muốn có được kết quả tốt nhất. Song, đến lúc biết giáo sư phản biện cho mình là ai, Kiến Vũ lại hoàn toàn không còn chút lo lắng, bởi vì đề tài chờ đăng của thầy này còn đang nằm trong túi sách của cậu. Xem ra lần này cậu có muốn thành tích không tốt cũng không được nữa rồi.

Kiến Vũ thoải mái cả người, thông thả bước ra cổng trường, không hề bất ngờ khi nhìn thấy Vương Yanh đang đứng đợi. Từ sau khi chuyện của cậu bị công khai, tiếng đồn trong trường ồn lên một thời gian, sau đó lại nhanh chóng chìm xuống. Dù sao, mọi người cũng đều biết tính Kiến Vũ, những người quen cậu, ban đầu chỉ cảm thấy hơi mất tự nhiên, sau đó không thấy gì nữa. Còn những người không quen cũng chỉ coi đây là một câu chuyện vui mà thôi. Đợi một thời gian, tiếng đồn tự nhiên sẽ nguôi dần. Biết điều này, Vương Thanh càng không thêm cố kị gì nữa. Mỗi khi Kiến Vũ tới trường, anh luôn đứng giờ đưa đón, hiện tại bạn học của cậu thấy anh cũng không chỉ chỉ trở trở như hồi trước mà chỉ đùa đùa gọi anh bằng một biệt danh rất chính xác là “anh Audi”

Kiến Vũ cười chào bạn học, sau đó mới bước tới cạnh Vương Thanh đang đứng bên xe, quan sát một lát, “Em bảo này, anh Audi, bao giờ thì anh đổi chiếc xe khác?”

“Vì sao? Em không thích xe này à?” Vương Thanh ngồi vào xe, vừa cài dây an toàn vừa hỏi. Bạn học của Kiến Vũ đặt biệt danh cho anh, anh biết, cũng không nói gì, thậm chí mỗi lần Kiến Vũ gọi như vậy, anh còn thấy hay hay. Chỉ ít cũng cho thấy tâm tình hôm nay của cậu rất tốt.

“Bạn trai em cứ suốt ngày bị gọi là anh Audi thì cũng hơi mất mặt, ít ra cũng phải là ”anh BMW” hay “anh Mercedes” gì đó mới xứng đôi với em chứ.”

Vương Thanh bĩu môi, đợi đến đèn đỏ liền kéo mặt Kiến Vũ qua, cắn một cái, “Được! Cần tuân lời bệ hạ.”

Kết quả là, hôm sau, trong gara nhà Vương Thanh có thêm một chiếc BMW, một chiếc Mercedes.

Kiến Vũ nâng mắt nhìn hai chiếc xe mới trong nhà, nghĩ thầm, nếu lúc ấy cậu nói là “anh QQ”, liệu Vương Thanh có thể lái một chiếc QQ rêu rao khắp nơi không nhỉ? Có điều bây giờ hãng xe này còn chưa được đầu tư thì phải? Nghĩ đến một Vương Thanh cao ráo rúc trong chiếc QQ lùn tè tè bé xíu xiu, Kiến Vũ nhin không được bèn phì cười, khiến cho Vương Thanh đứng bên cạnh tò mò không hiểu.

“Vũ, em cười gì thế? Xe này không được à?”

“Tốt, tốt lắm.” Kiến Vũ trả lời, nhưng vẫn cười không ngừng.

Vương Thanh nghi hoặc nhìn Kiến Vũ, cậu nhóc hôm nay làm sao thế nhỉ? Chỉ là thêm hai chiếc xe thôi mà, làm gì đến mức buồn cười như vậy?

Chờ Kiến Vũ cười xong, hai người sống vai đi lên nhà Vương Thanh. Anh rót một cốc nước cho cậu, “Đây, em khát nước rồi nhì.”

“Vâng.” Kiến Vũ nhận lấy, uống một hớp, cảm thấy mình dùng Vương Thanh làm trò vui có vẻ hơi độc địa, sờ sờ mũi một cái, “Cảm ơn anh.”

“Được rồi.” Vương Thanh cười cười, ngồi xuống bên cậu, vươn tay vò tóc cậu khiến nó rối tung lên, “Vũ, tuần sau ông nội với ông Tyson sẽ tới Trung Quốc, em chuẩn bị trước đi nhé.”

Kiến Vũ cảm thấy có hơi kì quái, “Sao bỗng dưng họ lại tới đây? Ông Tyson vừa mới về đó mà?”

Vương Thanh không trả lời ngay mà chỉ cười híp mắt, kéo Kiến Vũ vào lòng, cắn cắn tai cậu, “Vũ, tháng sau em tốt nghiệp rồi đúng không?”

“Đúng vậy.” Kiến Vũ thoải mái ngả về phía sau, cầm lấy cốc nước uống một ngụm, “Anh không phải đã biết rồi sao, còn hỏi em làm gì?”

Vương Thanh càng tươi tỉnh hơn, thò một tay vào trong áo cậu, vuốt ve cái bụng trơn nhẵn, “Hồi trước em đã nhận lời anh, tốt nghiệp sẽ kết hôn với anh.”

“Cái gì?!” Kiến Vũ sặc cả ngụm nước trong miệng ra, ho khan liên tục, không kịp lau miệng, vội vã quay người nắm cổ áo Vương Thanh, trừng mắt quát, “Em nhận lời kết hôn với anh lúc nào?”

Vương Thanh ôm hông cậu, rất là vô tội nháy nháy mắt, “Lúc đấy anh cầu hôn em, em bảo đợi em tốt nghiệp đã còn gì. Giờ lại chối? Toàn bộ của anh đã thuộc về em, chẳng lẽ em định bội tình bạc nghĩa?” vừa nói vừa cố gắng nhỏ ra vài giọt nước mắt cá sấu, thế nhưng thử mãi vẫn không thành công, đành cười khan, dúi đầu vào cổ cậu, bắt đầu gặm cắn xương quai xanh lộ ra bên ngoài cổ áo Kiến Vũ, “Anh mặc kệ, tóm lại tuần sau ông nội với ông Tyson đến đây bàn chuyện này rồi, mà dù sao thì cưới sớm cũng là cưới, cưới muộn cũng là cưới, mình cứ nhanh nhẹn cưới luôn cho xong đi nha.”

Kiến Vũ vỗ vỗ cái trán, không còn biết nói gì nữa, người này thật sự là Vương Thanh? Không phải tên vô lại ở đâu chui ra giả dạng đi? Kết hôn? Có người dùng phương thức ép cưới vô lại như thế sao hả trời?

Kiến Vũ ngẫm nghĩ một lát, thôi, mặc kệ, đến đâu hay đến đó, đợi tới lúc đó cậu không đồng ý, chẳng lẽ Vương Thanh có thể trói cậu xách đi đăng kí chắc?

Không thể trói hả? Vương Thanh cười híp mắt, liếm liếm môi, thật muốn trói lại một lần xem thế nào.

——%%%

Một tháng sau, tại sân bay quốc tế Bắc kinh.

Vương lão gia cùng ông Tyson kéo hành lí từ sân bay đi ra, thấy Vương Thanh đang đứng bên cạnh xe đợi họ, sắc mặt rất khó coi. Vương Thanh vừa thấy hai người bèn vội bước tới, đón hành lí trong tay họ bỏ vào cốp xe.

“Ông nội, ông Tyson, lên xe thôi.”

Vương lão gia nhìn Vương Thanh, kì quái hỏi, “Chris, hôm nay con sao thế? Mất hứng vì hai ông lão này đến đây à?”

Tyson nhìn thần sắc của Vương Thanh, nghĩ nghĩ, đoạn nói, “Cậu Chris, hôm nay có việc gấp à?”

Vương Thanh đợi Vương lão gia và Tyson đã vào xe mới ngồi vào ghế lái, khởi động xe, “Ông nội, ông Tyson, hôm nay là ngày lễ tốt nghiệp của Kiến Vũ.”

Vương lão gia hiểu ra, liếc Tyson một cái, xem ra lần này đúng là do bọn họ rồi. Bọn họ vốn định tới đây từ tuần trước nhưng tình cờ gặp ông bạn cũ nên trễ hẹn một tuần, ai dè đến đúng ngày Kiến Vũ nhận bằng. Lễ tốt nghiệp của người yêu lại không được tham gia, chả trách tên nhãi này tức giận, trưng cái mặt thối hoắc cho họ xem.

“Chris, nếu hôm nay là ngày Kiến Vũ tốt nghiệp, con có thể sắp xếp người của công ti đến đón chúng ta cơ mà, hai người chúng ta có phải lần đầu đến đâu mà lo lạc đường?”

Nghe Vương lão gia nói, Vương Thanh nhú nhú mày, “Là Kiến Vũ bảo con phải đích thân đi đón ông ạ.”

“Ra thế.” Vương lão gia gật đầu, cười cười, cậu bé này rất ngoan ngoãn, cân nhắc một chút, lại nói với Vương Thanh, “Chris, đừng đi khách sạn vội, đưa chúng ta tới trường Kiến Vũ luôn đi.”

“Ông à?” Vương Thanh kinh ngạc quay đầu lại, lập tức bị Tyson cốc cho một cái.

“Cậu chủ, cậu đang lái xe, phải chú ý an toàn. Cậu không nghe nhầm, đúng là ông chủ bảo cậu lái xe tới trường Kiến Vũ. Hôm nay là ngày tốt nghiệp của cậu Kiến Vũ, chúng ta cũng muốn tới góp vui.”

Nghe Tyson nói vậy, Vương Thanh cười cười, quay đầu xe, hướng về phía trường Kiến Vũ phóng vút đi.

Wương lão gia nhìn dáng vẻ hí hửng của Vương Thanh, lắc đầu cười. Nói thật thì đúng là ông chưa từng tham gia lễ tốt nghiệp của bọn trẻ lần nào. con trai ông, năm ấy cãi lời ông, thi vào trường âm nhạc, vì chuyện này, Vương lão gia suýt nữa thì từ mặt con, đương nhiên không có khả năng muốn đi tham dự lễ tốt nghiệp của con trai. Mà Vương Thanh, tính tình tự chủ quá mức, chuyện ở trường chưa bao giờ nói với ông, đến khi ông ý thức được đã tới lúc Vương Thanh tốt nghiệp đại học thì anh đã đem bằng thạc sĩ về cho ông xem, thế nên đương nhiên lễ tốt nghiệp của cháu trai cũng đã qua rồi. Hôm nay vừa đúng dịp Kiến Vũ tốt nghiệp, ông sao có thể bỏ được. Còn Tyson, cả đời không con cái, coi Vương Thanh như cháu ruột mình, cũng rất quý Kiến Vũ, nghe đến lễ nhận bằng của cậu, đương nhiên sẽ không muốn bỏ lỡ. Vì vậy, hai ông cụ ra lệnh cho Vương Thanh thay đổi lộ trình, thẳng tiến về phía trường học của Kiến Vũ.

Lúc này, tại hội trường đại học Bắc Kinh, Kiến Vũ nhận bằng từ tay hiệu trưởng, sau đó hơi cúi đầu, hiệu trưởng nhắc tua mũ cử nhân vắt sang bên cạnh cho cậu, “Chúc mừng em tốt nghiệp.”

“Cảm ơn thầy.” Kiến Vũ ngẩng đầu, nở nụ cười.

“Tách tách”, đèn loang loáng sáng lên, ghi lại nụ cười tuyệt đẹp của gương mặt trẻ trung.

Phùng Thiếu Hoa đứng bên ngoài lễ đường, nghe bên trong truyền ra tiếng vỗ tay và tiếng cười hân hoan, viên mắt dần ửng đỏ. Lúc đầu Kiến Vũ không muốn ông tới vì lo lắng đến tình trạng của ông, hôm nay trong trường có hai khoa cử hành lễ tốt nghiệp, lượng người tới rất đông, mà mấy ngày gần đây thời tiết chuyển lạnh, cái chân bị thương của Phùng Thiếu Hoa lại đau nhức. Con trai nói khi về nhà nhất định sẽ miêu tả thật kĩ cho ông nghe, đồng thời còn nhờ người chụp ảnh để ông xem, nhưng chờ nó vừa ra khỏi cửa trước, ông cũng lén lút từ cửa sau đến đây. Ngày lễ trọng đại của con, ông ngồi yên ở nhà sao được. Nhớ năm ấy ông ngã gãy chân, mẹ đưa nhỏ lại bỏ cha con ông mà đi mất, khi đó, con trai ông mới lên cấp 2 đã phải chia đôi vai gầy guộc đỡ lấy gánh nặng gia đình này. Còn ông, ngày qua ngày chỉ đành nằm trên giường nhìn con tan học về nhà lại đầu tắt mặt tối dọn dẹp và chăm sóc mình, cứ đến dịp lễ học bổng của trường, việc đầu tiên đứa nhỏ này làm là chạy ngay ra hiệu thuốc mua thuốc cho ông, có món gì ngon liền luôn tay gấp đến tận miệng cha nó. Không phải ông chưa từng nghĩ đến việc tự sát nhưng mỗi khi thấy Kiến Vũ tựa vào bên giường ông, hai mắt cứ chăm chú nhìn ông, nhìn ông,... trái tim ông như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt. Bây giờ, Kiến Vũ mở nhà hàng, lên đại học, Phùng Thiếu Hoa cảm thấy nửa đời trước tựa như một giấc mộng, nhất định là kiếp trước ông đã lỡ phạt thành tâm hoặc là đã làm chuyện gì thật tốt nên kiếp này mới có được đứa con như Kiến Vũ. Nghĩ đến đây, nước mắt hạnh phúc không ngừng lăn trên má ông, họ Phùng nhà ông cũng có một tấm bằng “trạng nguyên” rồi, ông chẳng còn mong ước gì thêm

Bên cạnh cũng là mấy vị cha mẹ tới dự lễ tốt nghiệp của con, thấy Phùng Thiếu Hoa như vậy bèn tiến đến vỗ vai ông, “Ông anh à, hôm nay là ngày vui của bọn trẻ, sao lại khóc?”

Phùng Thiếu Hoa ngượng ngùng lau mặt, “Đúng vậy, anh xem tôi này, hôm nay là ngày lành, tôi khóc cái gì không biết.”

Vị kia cũng cười nói, “Tôi cũng chỉ mạnh miệng thôi, thực ra lúc này cũng lén lút chạy ra chỗ không có ai mà khóc một lát đấy. Anh nói chúng ta là cha mẹ, mong muốn cái gì, chẳng phải chỉ mong con cái có một tương lai tốt đẹp hay sao?”

“Đúng vậy.” Phùng Thiếu Hoa gật đầu.

Hai người đang nói chuyện, Vương Thanh đưa hai ông lão cũng vừa tới. Vương Thanh nhìn thấy Phùng Thiếu Hoa liền vội vã bước lại, “Bác Phùng, bác tới rồi ạ.”

“Ừ” Phùng Thiệu Hoa gật đầu đáp lại.

Vị kia thấy Phùng Thiệu Hoa gặp người quen liền cười chào ông rồi bước đi.

Phùng Thiệu Hoa nói chuyện với Vương Thanh được mấy câu, thấy Vương lão gia và Tyson đang bước lại gần mình, “Thanh, hôm nay cháu đi đón ông nội cháu à?”

“Dạ” Vương Thanh gật đầu.

“Thằng bé này! Sao không đưa ông cháu tới khách sạn nghỉ ngơi đã? Ngồi máy bay nửa ngày trời, thân thể làm sao chịu được?” Phùng Thiệu Hoa chào Vương lão gia xong, quay lại trách Vương Thanh một câu.

Wương Thanh sờ sờ mũi, không nói gì.

Wương lão gia cười nói, “Là tôi bảo Thanh đưa hai lão già chúng tôi tới đây. Kiến Vũ là một đứa cháu ngoan, sau này cũng phải gọi tôi một tiếng ”ông” mà, hôm nay cháu nó tốt nghiệp, làm ông sao lại không đến chúc mừng một chút chứ, ông nói có đúng không, Tyson?”

“Đúng vậy, Phùng tiên sinh, tôi và ông chủ đều rất thích Kiến Vũ, nếu biết hôm nay là ngày cậu ấy tốt nghiệp thì nhất định sẽ đến đây sớm hơn.”

Phùng Thiệu Hoa cười trừ, không biết nên nói gì, tuy đã rõ quan hệ của Kiến Vũ và Vương Thanh nhưng nghe đến những lời ông Vương và Tyson vừa nói thì cứ có cảm giác như con mình đã gả vào nhà họ Vương bọn họ không bằng, điều này khiến ông thấy hơi mất tự nhiên. Con ông là con trai, có phải con gái đâu, hơn nữa, cho dù là con gái thì cũng chưa cưới cơ mà, người nhà này quá là tự nhiên rồi.

Lúc này, lễ tốt nghiệp đã kết thúc, sinh viên đang nối đuôi nhau ra khỏi hội trường.

Kiến Vũ sóng bước cùng mấy người bạn học, vừa đi vừa nói chuyện. Bản thân cậu đã cao ráo, gương mặt lại thanh tú, tuy đều mặc lễ phục cử nhân màu đen, đội mũ cử nhân cũng màu đen nhưng nhìn cậu vẫn giống như hạc giữa bầy gà.

Wương Thanh vừa thấy Kiến Vũ liền gọi một tiếng, vẫy vẫy tay. Kiến Vũ nghe thấy anh gọi, quay sang bạn học chào từ biệt, sau đó bước về phía người thân. Tới nơi, trước tiên cậu lễ phép chào Vương lão gia và Tyson.

“Ông Vương, ông Tyson, hai người vừa đến ạ.”

“Ừ” Vương lão gia gật đầu cười, Tyson cũng cười đáp lại Kiến Vũ.

Kiến Vũ lại quay sang Phùng Thiệu Hoa nói, “Cha, con đã bảo cha đừng tới rồi mà. Thời tiết lạnh thế này, cha còn đến đây, tối nay chân lại đau thôi.”

Phùng Thiệu Hoa cười lắc đầu, “Cha không sao, cha muốn tận mắt thấy con tốt nghiệp, nhà họ Phùng mình mấy đời bần nông, hôm nay cũng có một cái bằng đại học rồi.” Nói đoạn, mắt lại bắt đầu đỏ lên.

Kiến Vũ thấy cha mình như vậy, mũi cũng cay cay. Vương Thanh bước lại, ôm vai cậu, cười nói với Phùng Thiệu Hoa, “Bác, hôm nay Kiến Vũ tốt nghiệp đại học, là chuyện vui mà.”

“Đúng vậy, là chuyện vui!” Phùng Thiệu Hoa nghe thấy thế, vội vã lau mắt, quay sang nói với Vương lão gia và Tyson, “Thật ngại quá, làm các vị chê cười rồi.”

“Đâu có, tôi cũng hiểu được tâm tình của ông, Kiến Vũ là một đứa con ngoan, rất đáng để ông hạnh diện.” Vương lão gia vừa nói vừa bước tới trước mặt Kiến Vũ, “Cháu ngoan, nếu không ngại thì để ông ôm một cái nào. Hôm nay ta không mời mà đến, đừng để ý nhé.”

“Không đâu ạ.” Kiến Vũ cười ôm lấy ông, “Ngài có thể tới, cháu rất vui.”

Wương lão gia buông Kiến Vũ ra, “Muốn trách thì phải trách Chris ấy, nó không nói trước cho ta biết hôm nay cháu tốt nghiệp. Tới vội không kịp chuẩn bị quà gì cho cháu, vậy đi,” Vương lão gia vừa nói vừa tháo chiếc nhẫn trên tay xuống, đặt vào tay Kiến Vũ, “Cái này coi như là quà tốt nghiệp cho cháu nhé.”

Kiến Vũ nhìn chiếc nhẫn ngọc bích xanh biếc trong tay, tuy không hiểu thẩm định châu báu nhưng cũng biết giá trị của nó chắc chắn rất lớn, đang định từ chối thì Vương Thanh đã nắm chặt tay cậu, “Mau cảm ơn ông nội đi!”

“Không cần cảm ơn!” Vương lão gia phát phát tay, ngằm nháy mắt với Vương Thanh, thế nào? Giúp con “đặt trước” luôn rồi nhé.

Vương Thanh cũng cười cười, chớp mắt nhìn ông, cảm ơn ông nội!

Tyson đứng phía sau, nhìn ông cháu nhà này nhăm nháy nhau, nếu ông không nhìn nhầm thì chiếc nhẫn kia là đồ gia truyền nhà họ Vương, từ ngày bà chủ qua đời, ông chủ vẫn đeo trên tay, hôm nay đưa cho Kiến Vũ, vậy có nghĩa là cậu bé này nhất định sẽ vào nhà họ Vương rồi.

Quay sang nhìn Phùng Thiệu Hoa đứng bên cạnh chưa kịp hiểu gì, Tyson cười cười bước tới, xem ra ông chủ và cậu chủ nhỏ đều quên mất một việc, tạo quan hệ tốt với thân gia là rất quan trọng đó.

30. Chương 30

Một năm sau, tại trụ sở chính của chuỗi nhà hàng Phùng ký.

Kiến Vũ cầm túi tài liệu bước ra khỏi văn phòng làm việc, dọc đường tươi cười chào hỏi các nhân viên.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Kiến Vũ bắt đầu toàn tâm toàn ý kinh doanh Phùng ký và Purple Line, bởi được áp dụng một vài ý tưởng tiên tiến cùng với phương châm “khách hàng là thượng đế”, chuỗi nhà hàng Phùng ký và các chi nhánh Purple Line phát triển rất nhanh, danh tiếng dần dần được nâng cao trong giới ẩm thực. Kiến Vũ lại nhân dịp này đưa ra một phương thức mới là bán lẩu cá nhân, đồng thời mời được một số chuyên gia dinh dưỡng, mở nhà hàng dinh dưỡng xanh. Phát triển được một thời gian, Kiến Vũ cân nhắc lại rồi đưa những nhà hàng này về dưới danh nghĩa Phùng ký và đăng kí thương hiệu. Một năm qua, bằng vào cơ sở vững chắc của mình, chuỗi nhà hàng Phùng ký từ từ có chỗ đứng vững chắc ở một vài thị trường lớn trong nước, hiện tại đang bắt đầu phát triển ra các thành thị xung quanh. Chỉ lợi nhuận một quý của Phùng ký cũng đã khiến các doanh nghiệp cùng ngành triệt để thay đổi cái nhìn.

Khiến cho người ta phải để mắt tới Phùng ký, không chỉ vì lợi nhuận cao mà còn vì ông chủ mới hai mươi của nó. Rất nhiều người cảm thấy hứng thú với cậu thanh niên bắt đầu gây dựng sự nghiệp từ khi bước chân vào đại học này. Các cơ quan truyền thông liên tục tìm cậu để xin phỏng vấn nhưng đều bị từ chối. Trưởng phòng quan hệ đối ngoại của Phùng ký do Vương Thanh điều từ Time quốc tế tới, chính là người từng hợp tác với Kiến Vũ thời gian đầu xây dựng cơ cấu Phùng ký, Amanda – hai bằng thạc sĩ đại học Stanford, từng phụ trách bộ phận đối ngoại của Time, dày dặn kinh nghiệm ứng đối cùng giới truyền thông, xử lí mọi chuyện cực kì suôn sẻ, không chỉ các kí giả thiếu kinh nghiệm mà ngay cả các tay lão làng trong giới cũng không phải đối thủ của cô. Nhớ hồi Phùng ký bắt đầu mở rộng chi nhánh tới Hongkong, có tờ báo lá cải chưa chịu từ bỏ ý định, muốn moi móc bí mật đời tư của Kiến Vũ, kết quả, các paparazzi phái đi đều bị lột sạch quần áo ném về ngay trước cửa tòa soạn, một tuần sau đó tòa soạn này phải đóng cửa. Từ đó về sau, vị giám đốc trẻ tuổi của Phùng ký lại được phủ thêm một làn sương thần bí bên ngoài, thậm chí có phóng viên sau khi bị Amanda lừa về đã tuyên bố rằng, trèo lên đỉnh Chô-mô-lung-ma (đỉnh Everest) còn dễ hơn là phỏng vấn Kiến Vũ.

Thực ra chuyện này không thể trách Kiến Vũ, đầu sỏ gây nên là người khác.

Kiến Vũ bước ra khỏi tòa nhà, Vương Thanh đang đợi cậu tại bãi đỗ xe phía trước. Hơn một năm qua, thời gian dường như rất thiên vị người đàn ông này. Hôm nay anh mặc một bộ vest màu đen, nghiêng người dựa vào cửa xe, khiến cho không biết bao nhiêu cô gái đi qua đều phải đỏ mặt, tim đập thành thịch, ngay cả các cô các bà trung niên cũng không nhịn được phải liếc nhìn vài lượt.

Tựa như đã thành thói quen, Vương Thanh vẫn ung dung hứng những ánh mắt ngưỡng mộ từ phía người khác phái, khi thấy Kiến Vũ bước tới, anh mới tháo kính râm, cười cười vẫy tay với cậu, “Đây này.”

Kiến Vũ thật muốn trợn trắng mắt, người đàn ông này không hiểu cái gì gọi là kín đáo một tí. Ngày nay cả hai đều đã là người có địa vị trong xã hội, cũng may Time và Phùng ký có quan hệ hợp tác, hai người cũng đã ngầm thỏa thuận với một vài vị tai to mặt lớn của giới truyền thông, nếu không thì quan hệ của hai người đã sớm bị lộ ra trước ánh sáng.

Kiến Vũ đi tới bên cạnh Vương Thanh, “Hôm nay anh đến sớm thế?” vừa nói vừa mở cửa xe, ngồi vào ghế phụ, đã nhập thu rồi, sao khí trời vẫn oi bức thế nhỉ?

Vương Thanh ngồi vào ghế lái, nịt dây an toàn, quay sang hôn Kiến Vũ một cái, “Hôm nay cuối tuần, không có chuyện gì nên anh về sớm.”

Kiến Vũ bĩu môi, bảo ai khác rảnh rồi cậu còn tin chứ bảo Vương Thanh cũng có lúc rảnh rang không có việc gì thì tuyệt đối không tin được. Bởi vì cậu biết, Time quốc tế vừa mua được khu đất ở vị trí vàng, hiện đang lên kế hoạch xây dựng một trung tâm thương mại, một công trình lớn như vậy, người đứng đầu như Vương Thanh làm sao có thể ném cho cấp dưới không quan tâm, rảnh ăy hả? Lừa ai đó?

Vương Thanh nhìn về “không thềm tin” in đậm trên mặt Kiến Vũ, cười cười, tranh thủ lúc đèn đỏ lại ghé đầu sang cắn cắn lỗ tai cậu, “Hôm nay là sinh nhật anh, anh nghỉ một ngày không được à?”

Anh trình ra vẻ mặt đáng thương vô cùng khiến cho Kiến Vũ bật cười.

Lúc này đèn vừa chuyển xanh, Vương Thanh quay về, nhấn chân ga. Kiến Vũ dường như chẳng quan tâm đến điều anh nói, dọc đường đi không hề thêm câu nào. Vài lần, anh quay sang nhìn cậu, đều chỉ thấy cậu nhàn nhả nhìn quanh nhìn quất, cảm thấy mình đến là ầm ức, trên mặt liền hiện lên hai chữ: Giận đây!

Xe tới trước cổng khu nhà Vương Thanh đang ở, Kiến Vũ vừa mở cửa xuống xe lại bị anh kéo lại phía sau một cái, thế là té nhào vào lòng anh.

Vương Thanh ôm cậu từ phía sau, gác đầu lên hõm vai cậu, rầu rĩ nói, “Vũ, hôm nay là sinh nhật anh đấy!”

Kiến Vũ thấy tư thế này hơi khó chịu, giật giật vài cái lại bị siết chặt hơn, chỉ đành ngồi yên, thở dài một hơi, vuốt vuốt tóc Vương Thanh, nghiêng mặt hôn lên đỉnh đầu anh, “Em biết rồi, anh buông ra trước đã.”

Vương Thanh ngẩng đầu, “Biết mà em cứ đối xử với anh như thế?”

“Em đối xử với anh như thế nào?” Kiến Vũ hỏi rất vô tội.

Vương Thanh há hốc miệng, muốn lên án lại không biết nói gì, chỉ đành ôm Kiến Vũ chặt hơn.

Kiến Vũ bị siết đến khó thở, nhưng nhìn đến vẻ mặt anh như vậy lại không nịn được vui vẻ, “Được rồi, biết hôm nay là sinh nhật anh nên em tan tầm sớm đây còn gì? Thả em ra, trong tủ lạnh có nguyên liệu em mua sáng nay, nếu anh không muốn ăn cơm thì cứ ôm đi.”

Nghe Kiến Vũ nói vậy, Vương Thanh mới hờn hờ thả tay nhưng vẫn hôn một cái thật mạnh lên môi cậu.

Hai người lên nhà, Vương Thanh bị Kiến Vũ xua ra phòng khách, nói hôm nay anh là nhân vật chính, không cần làm việc, thực tế trong lòng đang oán thâm, anh chàng này, mỗi lần bảo phải phụ người ta một tay là càng giúp càng khiến cho mình thêm việc.

Vương Thanh ở phòng khách xem TV, Kiến Vũ chạy qua chạy lại trong bếp. Vương Thanh thích ăn thịt, tuy thể chất thuộc loại ăn nhiều cũng không sợ béo nhưng Kiến Vũ lo anh cứ ăn kiểu này thì đến lúc có tuổi, cholesterol quá cao sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe, bình thường cậu hay làm một số món chay đặc sắc cho anh ăn. Hôm nay là sinh nhật anh, Kiến Vũ đành bỏ các món bình thường vẫn thích, làm một bàn đồ ăn mặn: một nồi thịt bò hầm, thịt được hầm từ tối qua, giờ cắt thêm vài miếng củ cải, bỏ vào nồi hầm nhỏ lửa; một đĩa thận xào; một đĩa sườn xào chua ngọt; một đĩa thịt dê xào lăn; hai cái móng giò kho tàu. Thức ăn chay thì có rau hẹ xào trứng, một bát canh trứng táo tía. Tuy là sinh nhật Vương Thanh nhưng cả hai người đều không thích ăn đồ ngọt nên Kiến Vũ không mua bánh gato mà làm cho anh một bát mì trường thọ và hai quả trứng chiên.

Đồ ăn vừa xếp lên bàn, Vương Thanh bắt đầu cầm đũa lên, cầm mặt vào bát, không thềm ngẩng đầu. Kiến Vũ cũng không để ý đến anh, tự ngồi vào một bên, cầm bát, gắp một miếng sườn xào chua thử, hương vị rất ngon, cậu cười cười, lại gắp thêm một miếng, chắc chắn, tay nghề của mình lại lên rồi.

Vương Thanh ăn xong một bát cơm, bắt đầu cầm một cái chân giò lên gặm. Kiến Vũ nhìn anh, nghĩ, thật là kì lạ, sao có người gặm móng heo mà cũng đẹp mắt như thế? Lấy lại tinh thần, Kiến Vũ bị ý nghĩ của mình làm cho hết hồn, hôm nay mình làm sao thế không biết, mờ mắt vì sắc đẹp rồi?

Vương Thanh ăn xong một cái chân giò liền mở to mắt đăm đăm nhìn cái còn lại, Kiến Vũ nhìn anh, cảm thấy rất thú vị, cậu cố tình đẩy đẩy cái đĩa sang một bên, ánh mắt Vương Thanh liền di chuyển theo nó, Kiến Vũ buồn cười, gấp cái chân giò kia bỏ vào bát anh, “Ăn đi, đừng có nhìn như vậy nữa, cứ như mấy đời chưa được ăn thịt ấy.”

Vương Thanh nghe vậy, chỉ cười híp mắt, tiếp tục sự nghiệp gặm. Đến khi xử lí xong cả hai cái, anh rút giấy ăn lau sạch tay, Kiến Vũ cảm giác đã lững dạ, lại thấy anh định xới thêm cơm liền nói, “Để dành bụng chút đi, em làm cho anh bát mì trường thọ, bên chỗ nhà em hay ăn cái này.”

Vương Thanh nghe lời, buông bát, lau miệng, kéo Kiến Vũ lại, hôn một cái, “Vũ, em tốt với anh quá.”

“Được rồi!” Kiến Vũ cười cười đẩy anh ra, bắt đầu dọn bàn, bỏ thức ăn dư vào tủ lạnh, xếp bát đĩa vào máy rửa bát, sau đó lấy mấy quả trứng và một nắm mì trong tủ lạnh ra nấu cho anh.

Vương Thanh khoanh tay tựa vào cửa bếp nhìn bóng lưng bận rộn của Kiến Vũ, cảm thấy lòng ấm áp vô cùng, nhịn không được bèn bước tới, ôm ngang lưng cậu, vùi đầu vào cổ cậu, nhắm mắt lại.

Kiến Vũ nghiêng đầu, thấy vẻ mặt đầy thỏa mãn của anh, khóe miệng cũng nhếch lên, vươn tay kéo đầu anh lại, hôn lên khóe miệng anh, hai người bên nhau đã khá lâu, vậy mà mỗi lần Kiến Vũ hôn anh như vậy đều khiến Vương Thanh cảm thấy mình như đang nằm trên mây, thật muốn cứ thế ngủ quên luôn trong nụ hôn ngọt ngào ấy.

Tiếng nước sôi khiến hai người bừng tỉnh, Kiến Vũ vội đẩy Vương Thanh ra, thò tay vặn nhỏ lửa. Vương Thanh mở mắt, nhìn Kiến Vũ bỏ mì vào nồi, anh vươn lưỡi liếm liếm khóe miệng, cảm giác này thật thích, có lẽ, đây là cảm giác hạnh phúc?

Rốt cục, Vương Thanh vẫn không nhịn được, hỏi ra điều anh đã nói không biết bao nhiêu lần trong một năm này, “Kiến Vũ, kết hôn với anh nhé.”

Không thèm quay đầu lại, Kiến Vũ chỉ thả một câu, “Ah, được.”

“Anh biết rồi...” Vương Thanh vừa nói được nửa câu, đột nhiên tròng to mắt, “Em vừa nói gì?”

Kiến Vũ quay lại, liếc nhìn anh, “Em nói, được.” nói xong, quay đi, lại tiếp tục vớt mì khỏi nồi, thoát nhìn rất bình tĩnh nhưng đôi tai đỏ ửng đã bán đứng cậu rồi.

Vương Thanh đứng sững người, miệng há hốc, ngơ ngác nhìn Kiến Vũ trải mì vào bát, bưng ra phòng khách, sau đó quay vào kéo anh ra, ấn xuống ghế, nhét đĩa vào tay anh, “Ăn đi.”

Theo bản năng, Vương Thanh gấp mì nhai vài miếng, đột nhiên đặt đĩa xuống, “A” một tiếng, đứng phắt dậy, kéo Kiến Vũ vào lòng mình, “Vũ, em vừa nói đồng ý lấy anh có đúng không?”

“Đúng vậy.” Kiến Vũ gật đầu, người này hôm nay làm sao thế nhỉ?

Vương Thanh mặt không thay đổi, chăm chú nhìn Kiến Vũ một lúc, đột nhiên ngồi xuống ăn mì, hành động của anh khiến Kiến Vũ không hiểu ra sao! Chẳng lẽ tên này ăn no đến ngu người luôn rồi?

Kết quả, lúc Vương Thanh cầm cả bát mì lên húp sạch nước xong, lau miệng, cầm áo khoác, kéo Kiến Vũ ra phía cửa.

Kiến Vũ vội vàng níu anh lại, “Muộn thế này rồi, anh muốn đi đâu?”

Vương Thanh quay đầu lại, “Chúng mình ra sân bay.”

“Ra sân bay giờ này làm gì?”

“Để phòng ngừa em đổi ý, chúng mình ra sân bay đi Mỹ đăng kí luôn.” Nói xong, lại kéo Kiến Vũ ra ngoài.

Kiến Vũ giãy mấy cái không được, người này, sao có lúc cứ như trẻ con ấy! Nói gì là phải làm ngay. Không còn cách nào khác, Kiến Vũ đành vịn cổ anh xuống, hôn thật mạnh lên môi anh, trong lúc miệng lưỡi quấn quýt, cậu nói khẽ, “Em đã nhận lời anh rồi thì sẽ không đổi ý, anh không cần lo lắng.”

Vương Thanh nghe cậu nói vậy mới chịu bỏ áo xuống, sau đó ôm lấy hông cậu, cúi người, xốc Kiến Vũ lên vai, vội vã bước vào phòng ngủ, ném cậu lên giường. Trong giây phút kích động, anh mạnh mẽ xé rách quần áo cậu, không kịp làm chuẩn bị cẩn thận, chỉ đơn giản mở rộng vài cái liềm vội vã vọt vào trong cơ thể cậu.

Tiếng hô hỗn hển của Kiến Vũ bị nụ hôn nóng bỏng che lấp mất, thân thể bị người đàn ông bên trên đẩy lên cực hạn, khóe mắt bắt đầu đỏ lên, chỉ có thể buông xuôi theo anh trầm luân...

Vương Thanh chăm chú ghì lấy Kiến Vũ, cảm thụ khoái cảm khi một bộ phận của mình dung hợp với cậu, nhắm mắt lại, thở dài thỏa mãn, cậu bé chiếm cứ hầu như toàn bộ tình cảm của anh, rốt cục đã hoàn toàn thuộc về anh...

%%%

Sáng sớm, Kiến Vũ tỉnh dậy, cảm thấy cả người đau nhức như bị xe chèn qua, liếc nhìn Vương Thanh đang say giấc bên cạnh, cơn tức giận xì lên tận đỉnh đầu. Nheo nheo mắt, cậu thò tay bấm một bên má anh, hung hăng vặn xoắn một cái.

“Á á á!” Vương Thanh hét thảm một tiếng, ngồi phắt dậy, bùm mặt nhìn Kiến Vũ, “Mới sáng ra mà em làm gì vậy?”

Kiến Vũ cười híp mắt nhìn anh, tay lại vỗ vỗ má bên kia, “Cô em*, hôm nay tôi không được vui lắm, hiểu chứ?”

Vương Thanh khó hiểu nhìn Kiến Vũ một lát, thấy dáng ngồi mất tự nhiên của cậu mới đoán ra được, khóe miệng bắt giắc cong lên thành một nụ cười.

“Anh còn dám cười à?” Kiến Vũ nhìn thấy, cơn tức lại xông lên não, vung tay cho anh một thụi chính giữa ngực, “Lăn qua lăn lại nhau cả đêm, anh không ngại mệt nhưng mà hôm nay em còn phải đi làm đấy!”, nói xong, xốc chân đứng lên, thân mình hơi lảo đảo.

Vương Thanh vội vã đỡ cậu, “Anh sai rồi, xin lỗi cưng, dù sao thì hôm nay cũng là thứ 7, hay là em nghỉ một ngày nhé?”

“Nghỉ à?” Kiến Vũ quay lại trừng mắt với anh, “Nói dễ nghe nhỉ?” rồi đẩy anh ra, bước vào phòng tắm rửa mặt, lấy quần áo trong tủ ra thay. Xong xuôi, cậu nhìn đồng hồ, “Em đến công ti luôn đây, trong tủ lạnh còn nửa bát canh thịt bò hôm qua, lát nữa anh đun nóng lên mà ăn với cơm nhé.”

Vương Thanh đang cài cúc áo, nghe thấy vậy bèn hỏi, “Thế còn em?”

Kiến Vũ vừa soi gương, sửa sang áo xống vừa trả lời, “Em mua gì đó dọc đường rồi đến công ti ăn.”

“Anh đưa em đi.”

“Được.”

Đưa Kiến Vũ tới công ti, Vương Thanh không đến Time mà về nhà, gọi điện sang Mĩ cho người nhà, khoe chuyện Kiến Vũ đã đồng ý kết hôn với anh. Vương lão gia và Tyson nghe được đều rất mừng, bọn họ vốn nghĩ hai đứa nhỏ này sẽ xử lí xong chuyện kết hôn từ năm trước, ai dè lại tha đến tận bây giờ.

“Chris, chúc mừng cậu.”

“Cảm ơn ông Tyson.”

“Vậy hai người tính lúc nào về Mĩ đăng kí?”

Tyson hỏi một câu khiến Vương Thanh sững sốt, từ hôm qua tới giờ chỉ lo vui vẻ, quên hỏi Kiến Vũ mất rồi. Nhưng nếu Kiến Vũ đã nhận lời rồi chắc sẽ không đổi ý đâu nhỉ? Anh tiện tay lật lịch ngày, “Bên này cháu còn một hạng mục lớn vừa khởi công, chắc là trong mấy ngày tới không đi được, để cháu bàn với Kiến Vũ, nếu kịp thì tầm tháng sau sẽ về đó.”

Hai ông lão ở đầu dãy bên kia nghe anh nói xong, bàn với nhau vài câu, sau đó Vương lão gia nhận điện thoại, nói với Vương Thanh, “Chris, ta nghĩ, việc này con nên bàn kỹ với Kiến Vũ rồi mới quyết định, Kiến Vũ là một cậu bé có chủ kiến, nếu con cứ tự quyết định mọi việc, có thể sẽ làm cậu bé cảm thấy không thoải mái đâu.”

“Dạ” Vương Thanh ngẫm lại, thấy ông nội nói có lý, Kiến Vũ khá dễ nói chuyện, điều kiện tiên quyết là anh đừng có vượt qua giới hạn của cậu ấy, điểm này anh đã được linh hội triệt để, “Con sẽ bàn lại với Kiến Vũ, nhưng chậm nhất sẽ không quá một tháng nữa đâu ạ.”

Hai ông cháu hàn huyên vài câu rồi cúp điện thoại. Vương Thanh treo tâm trạng sáng sủa, vừa hát vui vẻ vừa đi vào bếp làm bữa sáng. Còn Vương lão gia, vừa gác điện thoại, ông chợt nhớ đến một vấn đề nghiêm trọng.

“Tyson, hình như tôi quên chưa nói cho Chris một chuyện quan trọng.”

“Chuyện gì thế?” Tyson ngồi trên sofa đối diện, tay cầm tách trà, hỏi.

“Ông quên rồi à? Mấy hôm trước thằng Perry vừa chuồn ra ngoài, hôm qua nó gọi điện cho tôi, bảo sẽ tới Trung Quốc.”

Nghe Vương lão gia nói, cái tay đang cầm tách của Tyson cứng đờ giữa không trung, miệng ông mấp máy, “Cậu Perry?” ngừng lời một chút, ông nói tiếp, “Cậu Chris có thể ứng phó được, không có vấn đề gì. Có điều, ông chủ, sao lại khinh suất đến mức để cậu Perry chạy mất thế?”

Wương lão gia bắt đầu dấm dúi trán, “Randi đã có thai, tôi làm gì còn lý do nhốt nó ở nhà?”

“Cũng phải.”

Hai ông lão nhìn nhau, đồng thời nhún vai một cách rất vô trách nhiệm, chuyện ông bố đi tìm con mình, không liên quan gì đến họ.

Wương Thanh ăn sáng xong, dọn dẹp một chút rồi vào phòng làm việc lấy tập tài liệu mang từ công ti về, bắt đầu xem xét. Kế hoạch xây dựng trung tâm mới cơ bản đã lên chương trình xong xuôi, chỉ còn vài chi tiết cần sửa lại, bộ phận phụ trách dự án đã đưa ra vài phương án giải quyết, hôm qua anh tan tầm sớm nên chưa kịp xem, dự định hôm nay sẽ ở nhà giải quyết nốt.

Vừa mới lật được vài trang, chợt nghe chuông cửa reo vang, anh ngạc nhiên ngẩng đầu, Kiến Vũ có chìa khóa, chắc không phải cậu về, lại nhìn nhìn đồng hồ, giờ này thì ai đến nhỉ?

Đến lúc nhìn rõ người ngoài cửa là ai, phản ứng đầu tiên của anh là nhanh chóng đóng cửa lại, kết quả không được nhanh tay bằng người nọ.

Wương Minh xách hành lý, tháo kính mát xuống, nhìn Vương Thanh liền biết con trai đang nghĩ gì bèn cười nói, “Chris, đây là cách chào đón mới dành cho ba hả?”

Wương Thanh bóp trán, lắc đầu đầy bất đắc dĩ, người này... chẳng phải đang bị ông nội nhốt ở nhà để thực thi trách nhiệm tạo người hay sao? Sao đã đuổi đến tận đây rồi? Anh đành mở cửa, “Ba, sao ba lại tới đây?”

Wương Minh không để ý đến con trai, đẩy Vương Thanh ra, tự mình bước vào phòng khách, bỏ hành lý xuống, ngồi vào sofa, ngoắc ngoắc ngón tay với con, “Không nói chuyện này vội, Chris, ba nghĩ chúng ta có nhiều chuyện cần phải cân nhắc chút đây.”

=====

Sau khi tan tầm, Kiến Vũ gọi điện cho Phùng Thiếu Hoa, nói hôm nay sẽ tới nhà Vương Thanh. Chuyện quyết định kết hôn với Vương Thanh, trước đây cậu đã nói với cha, Phùng Thiếu Hoa tuy cho rằng vẫn còn quá sớm nhưng thấy con quyết tâm thì ông không phản đối nữa, chỉ dặn Kiến Vũ, mọi chuyện cần phải chịu khó thương lượng với Vương Thanh, đừng có hơi chút lại nóng tính lên. Hôm nay Kiến Vũ muốn đến chỗ Vương Thanh là vì cần tính toán cẩn thận ngày kết hôn. Tháng này thì không được, không nói bản thân cậu bận, riêng vụ công trình mới của Time đã khiến Vương Thanh thời gian này không thể nghỉ ngơi.

Tháng sau phỏng chừng cả hai đều có thể thu xếp thời gian, ngày giờ cụ thể còn cần bàn lại, dù sao riêng chuyện tới Mỹ đã cần đến hơn 1 tuần làm thủ tục, nếu trước đó không thu xếp ổn thỏa thì lại lâm vào cảnh nước đến chân mới nhảy mắt.

Kiến Vũ vừa đi vừa tính toán, đến nơi, cậu lấy chìa khóa mở cửa, “Em về rồi đây.” Nói xong, lại không thấy bóng dáng Vương Thanh đâu, bình thường anh đã vội vã ra đón cậu từ cửa rồi. Kiến Vũ thay dép, đi vào phòng khách, cảm thấy có chút kì quái, “Thanh, anh đang làm gì thế?”

Trong phòng khách, chỉ thấy một người đàn ông vận bộ âu phục màu trắng ngồi trên sofa, nhàn nhã uống trà, còn Vương Thanh đang bưng hoa quả bước ra từ phòng bếp.

“Em về rồi à.”

“Vâng” Kiến Vũ gật đầu, nhìn vị khách lạ, “Vị này là...?”

Không đợi Vương Thanh giới thiệu, khách đã đứng lên, đi tới trước mặt Kiến Vũ, vươn tay, “Xin chào, cháu là Kiến Vũ phải không? Ta vẫn thường nghe người nhà nhắc tới cháu, ta là Vương Minh, ba của Thanh, cháu cứ gọi ta là Perry.”

“Dạ, chào bác ạ.” Kiến Vũ bắt đầu cảm thấy khẩn trương, đây là lần đầu cậu gặp ba Vương Thanh, nhưng khi cẩn thận quan sát lại, người này thực sự là ba Vương Thanh sao? Trông trẻ quá.

Vương Thanh nhận thấy được vẻ mất tự nhiên của Kiến Vũ bèn buông đĩa hoa quả, kéo cậu ngồi xuống, “Vũ, đừng khẩn trương quá, ba anh rất hiền hòa mà, đúng không, ba?”

“Đương nhiên.” Vương Minh cũng ngồi xuống, “Kì thực ta đã định tới thăm cháu sớm hơn nhưng trong nhà có chút việc nên giờ mới tới được.”

“Dạ” Kiến Vũ vẫn không biết nên nói gì với Vương Minh, có lẽ một phần vì ông trông quá trẻ, nghĩ đến sau này sẽ phải gọi người đàn ông trẻ tuổi này là ba, Kiến Vũ cảm thấy rất ngượng miệng.

“Được rồi, ta vừa nghe Chris nói hai đứa đã quyết định kết hôn, chọn ngày nào rồi?”

Kiến Vũ liếc Vương Thanh một cái, “Chúng cháu mới vừa quyết định, còn chưa chọn được ngày ạ.”

Vương Minh sờ sờ cằm, “Vậy hai đứa quyết sớm sớm chút đi, Randi chắc không muốn vắc bụng bự đi dự đám cưới đâu.”

“Cái gì?” Vừa nghe ông nói, Vương Thanh giật mình nhảy dựng lên, khiến Kiến Vũ hết hồn, “Ba, ba vừa nói ai?”

Vương Minh cười cười, nhấc hai chân lên, “Ta nói Randi, mẹ con chứ ai.”

“Mẹ con mang thai?”

“Đương nhiên.” Vương Minh cười rất đắc ý, nhưng câu tiếp theo của Vương Thanh khiến ông xanh mặt.

“Của ai?”

“Thằng ranh này!” Vương Minh cầm gối dựa ném Vương Thanh, “Đương nhiên là của ta rồi! Nếu là của người khác, ta sẽ quyết đấu với anh ta ngay.”

Vương Thanh gãi gãi đầu, nhún nhún vai bất đắc dĩ, “Con phản ứng tự nhiên thôi mà! Hai người quanh năm ở chung chưa đến một tháng, dạo trước mẹ còn nói với con là đang đi nghỉ mát với một anh chàng đẹp trai nào đó, giờ ba nói mẹ có baby, đương nhiên con phải thắc mắc chứ.”

Vương Minh hỏn hển mấy hơn, giận dữ nói, “Chuyện này là tại ai? Ta đang đi công diễn, ông nội con gọi điện lừa ta về nhà, nói nhất định phải đúc cho được một người thừa kế mới chịu thả ta ra! Ta lòi đâu ra người thừa kế cho ông ấy? Cho nên sau đó phải gọi điện nhờ mẹ con giúp đỡ, vì chuyện này ta bị bà ấy cười cho ba ngày liền! Kể cả lúc lên giường mẹ con vẫn cười không ngừng! Con có biết để có được một đứa em cho con, ta đã phải chịu khổ thế nào không?”

Nghe ông nói xong, Vương Thanh chỉ nhàm chán bĩu môi, “Nhưng con trông ba có vẻ thích thú lắm mà? Chỉ ít vì chuyện này mà thời gian ở chung của hai người cũng đã kéo dài kha khá?”

“Thì cũng tạm tạm.”

Kiến Vũ trợn mắt há mồm nghe cha con nhà này nói chuyện, một lúc lâu sau vẫn chưa kịp hoàn hồn, Vương Thanh thấy vẻ kinh ngạc của cậu, nháy nháy mắt, “Tính tình ba mẹ anh như vậy đấy, em đừng để ý. Sau này gặp mẹ anh, chắc chắn em sẽ thích bà.”

Kiến Vũ lắc đầu, cảm thấy không thể tiêu hóa nổi tình cảnh nhà này, đứng lên, “Em đi nấu cơm nhé, bác trai thích ăn món gì ạ?”

“Ba với anh giống nhau, thích ăn thịt. Vũ, em làm món chân giò kho tàu hôm qua nhé.”

“Vâng.” Kiến Vũ gật đầu, đi vào bếp. Trong phòng khách, hai cha con vẫn tiếp tục kiểu nói chuyện mà theo họ là rất bình thường kia.

Kiến Vũ mở tủ lạnh, lấy nguyên liệu ra, bỏ lên thớt, cầm dao lên, trong đầu bất chợt dâng lên một suy nghĩ, bây giờ cậu từ hôn liệu có kịp không nhỉ?

Cô em: nguyên văn là (Hoa cô nương), là cách gọi các cô kĩ nữ, nghe nói xuất phát từ thời quân Nhật chiếm đóng Trung Quốc, từ này do lính Nhật đặt cho các cô gái này. Bạn mạn phép dịch thành như thế, đại khái đoạn này là bạn Kiến Vũ đang ghẹo anh Vương thôi.

Vương Minh chỉ ở lại Trung Quốc một tuần, khi nhận được điện thoại của người đại diện, ông lại lên đường. Có điều, chuyến thăm của ông khiến ấn tượng với người nhà họ Vương càng khắc sâu hơn trong Kiến Vũ, quả nhiên, có thể đào tạo ra một Vương Thanh thế này nhất định không thể là người thường.

Kiến Vũ hỏi ý Phùng Thiếu Hoa rồi bàn lại với Vương Thanh, quyết định tháng sau hai người sẽ tới Mỹ làm thủ tục. Do phải ở lại đó một thời gian, cả hai bèn bắt tay thu xếp chuyện công ti trước khi đi. Mấy thư kí xinh đẹp của Vương Thanh sẵn được tin này bèn nhất định đòi đi theo, rơi vào đường cùng, hai người đành đồng ý. Ban đầu cả hai vốn định lặng lẽ làm thôi nhưng qua bốn cái loa chạy bằng cơm này, mấy trăm người của Time đều đã biết chuyện. Quan hệ của Vương Thanh và Kiến Vũ ở Time đã thành một bí mật được hé mở, cấp dưới không hứng thú lắm với chuyện sếp tổng thích nam hay nữ, người biết Kiến Vũ thì bảo sếp thật tinh mắt, không quen thì trêu chọc vài câu, mọi người đều muốn giữ lấy chiếc cần câu cơm này nên không tọc mạch gì nhiều.

Vi-sa của hai cha con Kiến Vũ đã làm xong, Vương Thanh đặt vé khoang hạng nhất cho ba người, bốn người đẹp theo đuôi phải ngậm ngùi ngồi khoang thương nhân với nhau bèn châu đầu nói xấu, sau đó nhăm nháy nhau, có vẻ hôn lễ của boss không được như anh mong đợi rồi.

Lần đầu đi máy bay, Phùng Thiếu Hoa tò mò lắm, được Kiến Vũ giúp thắt dây an toàn xong, ông ghé mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ngay sau đó lại vội vã nhắm lại, văng mắt quá!

Tới sân bay, Tyson tự mình đến đón đoàn người, cùng đi với ông còn có một người đẹp tóc vàng, đường nét có đôi phần giống Vương Thanh, Kiến Vũ có thể lờ mờ đoán được bà là ai!

Randi cười ôm Vương Thanh, vỗ vỗ lưng anh, “Thằng bé này, cuối cùng cũng chịu về nhà rồi?”

“Mẹ!” Vương Thanh bắt đắc dĩ gọi, mới một thời gian không gặp, lực tay của mẹ tăng nhiều ghê, anh kéo Kiến Vũ qua, “Mẹ, đây là Kiến Vũ, Vũ, đây là mẹ anh.”

Kiến Vũ cười cười, hé miệng định chào nhưng không biết nên gọi thế nào. Gọi là mẹ? Ngượng miệng lắm. Chào là đi lại quá khách sáo. Randi lại rất thoải mái ôm cậu, hôn mạnh lên mặt cậu một cái, vừa cười vừa dùng thứ tiếng Trung lơ lớ nói, “Cứ gọi Randi là được, đứa bé này thật đáng yêu, sao lại bị dính vào thằng nhóc nhà ta được nhỉ, nó làm thế nào mà lừa được con rồi?”

“Mẹ!”

“Thì thôi!” Randi trừng mắt với Vương Thanh một cái, thả Kiến Vũ ra, quay sang Phùng Thiếu Hoa, “Xin chào, ông đây là cha Kiến Vũ phải không ạ, tôi là Randi, hân hạnh được gặp ông.” nói xong, lại định bước đến ôm hôn.

Phùng Thiếu Hoa vội vã tránh sang một bên, mặt đỏ lựng lên, cái kiểu động chút là ôm đến ôm đi ông không quen, nhưng thấy Randi ngạc nhiên nhìn mình, ông vội vươn tay, “À thì, tôi cũng rất hân hạnh được gặp bà, à ừm, bắt tay là được rồi ạ, bắt tay là được.”

Randi trợn mắt nhìn vẻ lúng túng của ông, bật cười sang sảng, cũng vươn tay.

Bọn Sheena và Randi đều đã quen mặt nhau, cùng tới chào hỏi, sau đó lần lượt lên xe. Dọc đường đi, Randi lôi kéo Kiến Vũ nói liên tục, cứ có dịp lại thò tay véo mặt cậu, Kiến Vũ sợ, tránh về phía sau Vương Thanh, anh cũng vui vẻ nhét cậu vào trong lòng, cười tủm tỉm né bà, Randi thấy vậy, bĩu môi, “Con trai, cho mẹ sờ chút thì có làm sao?”

Vương Thanh lắc đầu, “Mẹ muốn sờ thì đến mà sờ ba con ấy. Còn đây,” anh nâng nâng tay, “thì không cho sờ đâu.” Nói xong, anh còn cố tình hôn Kiến Vũ một cái, khiến Randi ghen ghét nghiêng răng.

Tới biệt thự, Vương lão gia và Vương Minh đang chờ họ trong phòng khách. Vương lão gia bước tới chào hỏi Phùng Thiếu Hoa rồi quay sang vỗ vỗ vai Kiến Vũ, “Cậu bé, chào mừng con trở thành một thành viên nhà này.”

Nghe Vương lão gia nói vậy, Kiến Vũ nhú nhú mày, còn Phùng Thiếu Hoa lạnh lùng nói, “Ông Vương, lời này của ông là có ý gì? Con tôi khi nào thì thành người nhà ông rồi?”

Vương lão gia sững sốt một chút, nhìn sang Tyson, giật mình bừng tỉnh, biết mình lỡ lời, “A, xin lỗi, tôi nói nhầm, phải nói là, tôi rất vui khi chúng ta sắp trở thành người một nhà.”

Phùng Thiếu Hoa chưa theo kịp nhịp, vẫn băn khoăn, thế thì có gì khác câu trước?

Kiến Vũ cười cười kéo tay ông, lắc đầu ý bảo, không có vấn đề gì đâu cha, bàn tay đang nắm tay Vương Thanh lại bóp mạnh một cái.

Hai ngày sau đó, Vương Thanh liên tục thúc giục Kiến Vũ đi làm thủ tục giấy tờ, đến lúc họ làm công chứng xong, miệng anh vẫn không khép lại được. Trông thấy anh như vậy, Kiến Vũ thật muốn tặng cái mặt nhăn nhó ấy một quyền.

Theo tính toán của cha con Kiến Vũ, chuyện kết hôn thế là xong, nhưng người nhà họ Vương nhất định không chịu, muốn phải làm một đám cưới thật hoành tráng cơ. Nhìn Vương lão gia và Vương Minh đường hoàng mà bày tỏ lý do, nhà họ Vương vốn có tiếng trong xã hội, không thể qua loa thế được, còn Vương Thanh ngồi bên cạnh tí mắt hất dèm, Kiến Vũ lại có một mong muốn kiểm cái gậy mở đầu anh ra xem trong ấy chứa những gì.

Hai bên tranh chấp suốt buổi chiều vẫn chưa cho ra kết quả, đêm đó, lúc Kiến Vũ bước ra khỏi phòng tắm, Vương Thanh đang ngồi trên giường đọc sách, thấy cậu đi ra bèn đặt sách xuống, vẫy cậu lại, Kiến Vũ vừa lau tóc vừa ngồi xuống giường, “Vương Thanh, nhất định phải làm tiệc hay sao?”

Vương Thanh không nói gì, cầm lấy khăn trong tay Kiến Vũ, lau tóc cho cậu, “Vũ, sao em lại không muốn làm? Hay là em để ý đến ánh mắt người khác?”

“Thực ra cũng không phải.” Kiến Vũ lắc đầu, “Chẳng qua chỉ cảm thấy hơi mất tự nhiên chút thôi, dù sao thì chúng ta đều là đàn ông mà.”

Vương Thanh thấy khô rồi bèn ném khăn sang một bên, hai tay nâng mặt Kiến Vũ, hôn lên khóe miệng cậu, “Vũ, anh yêu em, thành đôi với em là may mắn lớn nhất đời anh, anh thậm chí còn muốn chia sẻ hạnh phúc này với cả thế giới. Cho nên, đừng cự tuyệt anh, được không?”

Kiến Vũ nhắm mắt lại, gật đầu.

Bên ngoài, Randi che miệng tì vào cửa cười hình hích, quay về phía Vương Minh giơ ngón cái, mà Vương Minh cũng cười nháy mắt với bà, chỉ có Phùng Thiếu Hoa đứng bên cạnh thì đen mặt, mặc dù biết không nên nghĩ như vậy nhưng không hiểu vì sao, ông luôn có cảm giác con mình chịu thiệt?

Thêm mấy ngày chuẩn bị, hôn lễ của Kiến Vũ và Vương Thanh cử hành đúng hạn. Trước đó Vương gia đã thông báo, ngăn cấm tất cả các phóng viên vào dự, thế nhưng vẫn có những kí giả chưa từ bỏ ý định

mà cắm chốt bên ngoài hôn trường, tuy không thể ghi lại toàn bộ tiến trình hôn lễ nhưng có thể chụp được những nhân vật tai to mặt lớn trong thương giới và chính giới tới dự đã là một thu hoạch lớn.

Trong hôn trường, Vương Thanh mặc bộ vest màu đen còn Kiến Vũ là màu trắng, trao nhẫn, nhìn nhau mỉm cười, ánh đèn flash lóe lên ghi lại khoảnh khắc này.

Sau hôn lễ, tiệc cưới được tổ chức tại nhà cũ của họ Vương, nhân vật chính đương nhiên là cặp đôi mới ra lò này. Rốt cục chờ đến cơ hội trả thù, Sheena và ba người đẹp thay phiên tới chúc rượu Vương Thanh, tửu lượng của anh rất tốt nhưng bốn cô gái cũng chẳng kém cạnh gì, cuối cùng, màn đấu rượu thành tâm điểm của bữa tiệc. Kiến Vũ nhìn không hài lòng bèn bước tới, nhắc mấy li cocktail trước mặt bọn họ uống sạch, sau đó xin lỗi mọi người rồi bình thản kéo Vương Thanh lên lầu, phần còn lại nhường cho Randi và Vương Minh thu dọn hậu quả. Về phần Phùng Thiếu Hoa, từ đầu ông đã bị Vương lão gia và Tyson kéo sang một bên xem trò vui này.

Kiến Vũ đỡ Vương Thanh vào phòng ngủ, khóa cửa, ném anh lên giường, kéo kéo cổ áo, thở ra một hơi, mệt thật. Vương Thanh vốn đang ngà ngà trên giường bỗng mở mắt, cười nhìn Kiến Vũ tháo cúc áo.

Kiến Vũ vừa cởi măng-sét vừa liếc anh một cái, “Thế nào? Không giả say nữa à?”

Vương Thanh cười cười, ngoắc tay với cậu, liếm liếm môi, “Đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta, say thật thì bôi bác quá.”

Nghe anh nói vậy, Kiến Vũ mỉm cười, thả áo sơ mi xuống, bước tới, ngồi lên đùi Vương Thanh, ngón tay thon dài ôm lấy cằm anh, “Cưng à, nhớ trước hôn lễ đã đồng ý chuyện gì với em chứ?”

Vương Thanh rùng mình một cái, “Chuyện đó, Vũ, có thể thương lượng chút không?”

“Thương lượng lại?” Kiến Vũ nhú mày, “Lúc anh bắt em mặc đồ trắng có thấy thương lượng gì với em đâu. Cho nên, chuyện này, không cần thương lượng làm gì.”

Nói xong, cậu đẩy anh ngã xuống giường, vừa cởi áo anh vừa cười, cúi đầu nhìn vẻ mặt luống cuống của bạn đời, “Hôm nay em ở trên, không cần bàn cãi nữa.”

Vương Thanh chỉ có thể cười khổ, cảm thụ hơi thở nóng rực của cậu đang trượt từ cổ anh xuống, tình triêu nóng cháy bao phủ lấy anh, ý thức bắt đầu bị sương mù bao phủ, giữa phút giây tuyệt vời, anh ngẩng đầu nhìn Kiến Vũ đang từ từ chìm sâu vào cơn lốc, Vương Thanh mỉm cười, vươn tay nắm lấy hông cậu, vuốt ve da thịt đã ửng đỏ, dịu dàng hôn lên môi cậu.

Đây là người tình của anh, người yêu của anh, anh nguyện ý vì người ấy dâng lên tất cả.

Nói là nói vậy thôi, dù sao Vương Thanh cũng là thương nhân, làm gì có chuyện chịu thiệt bao giờ, cho nên, sáng hôm sau, Vương Thanh mặt mày rạng rỡ ra khỏi phòng, mà Kiến Vũ còn đang đắm giường nghiêng rãng, đồ gian thương!

Chuyện đến đây là hết rồi, còn cuộc sống hạnh phúc của Kiến Vũ vẫn đang tiếp tục, tình yêu; sinh hoạt thường ngày, tình thân, tình bạn, đan thành một cuộc sống giản đơn mà hạnh phúc; hạnh phúc giản dị, chẳng phải là thế sao, phải không các bạn...

END chính văn....

31. Chương 31: Phiên Ngoại : Ngoại Truyện Về Cuộc Sống Của Một Nhà Ba Người Đây “sóng Gió”:

Kiến Vũ về đến nhà, vào phòng khách liền thấy ngay cảnh một lớn một nhỏ đang trừng mắt nhìn nhau, cậu bất đắc dĩ vỗ trán, quả nhiên, lại nữa rồi!

Tám tháng sau khi Kiến Vũ và Vương Thanh kết hôn, Vương Lâm – cậu út nhà họ Vương chào đời. Vương Minh và Randi sau một thời gian quần quít đã bắt đầu chán quanh quẩn ở nhà, bèn ném tiểu Lâm cho bọn Kiến Vũ, nắm tay nhau đi hưởng tuần trăng mật thứ n. Nói cũng lạ, có lẽ do ảnh hưởng từ sự xuất hiện của một sinh linh mới mà tình cảm của Vương Minh và Randi lại quay về trạng thái chảy bỏng như xưa, mỗi ngày ở nhà riu rít bên nhau khiến Kiến Vũ sờn cả da gà. Cậu từng hỏi Vương Thanh, cứ theo đà này, liệu thời gian tới nhà họ Vương có thể đón thành viên mới hay không nhỉ? Vương Thanh chỉ bĩu môi không nói. Cũng may đôi uyên ương đang chìm trong hạnh phúc này không có ý đó, Kiến Vũ mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Từ sau khi tiếp quản tiểu Lâm, Kiến Vũ mới phát hiện, chăm trẻ khổ cực vô cùng!

Tiểu Lâm hoàn toàn kế thừa ưu điểm của cha mẹ, nếu ngoại hình của Vương Thanh hơi thiên hướng giống người phương Đông thì Vương Lâm lại mang nhiều đặc điểm của người phương Tây hơn. Tóc vàng nhạt, mắt màu xanh nhạt, gương mặt bụ bẫm lúc cười lên trông như thiên sứ nhỏ trong bức họa của nhà thờ, đáng yêu khiến người ta không rời mắt được. Lúc đầu Kiến Vũ bị vẻ ngoài của bạn nhỏ này mê hoặc, nhất thời bỗng bột nhận trách nhiệm chăm sóc bé. Một ngày của Kiến Vũ, ngoại trừ thời gian đi làm, còn lại đều cống hiến cho vật nhỏ này, nhiều hôm còn ngủ luôn lại phòng trẻ, không về phòng mình. Vương Thanh lo nếu cứ tiếp tục như vậy, Kiến Vũ sẽ bị kiệt sức nên đề nghị mời một bảo mẫu, nhưng vừa nói ra đã bị Kiến Vũ phủ quyết. Kì thực Vương Thanh thấy mình rất đáng thương, mới kết hôn nửa năm, bạn đời đã để mình “phòng không lẽ bóng”, chẳng lẽ chán mình rồi? Anh chạy tới gương soi tới soi lui, gương mặt không tệ, vóc dáng cũng rất chuẩn mà, sao Kiến Vũ đã mất hứng thú với mình? Cho dù là “thất niên chi dương” cũng không mau đến thế chứ, không lẽ bọn họ không phải là bảy năm mà chỉ có nửa năm đã “xong”? Phùng Thiệu Hoa thấy vậy, lắc đầu, con ông ông hiểu, từ nhỏ đã thích chăm lo cho người khác, hiện tại đứa bé này hợp mắt cậu, làm sao cậu chịu buông tay. Có điều, chăm sóc trẻ nhỏ không đơn giản như nó nghĩ đâu, chờ nếm mùi đau khổ rồi mới biết.

Quả nhiên, không ngoài dự liệu của Phùng Thiệu Hoa, không được bao lâu, Kiến Vũ đã bị “thiên sứ tóc vàng mắt xanh” làm cho sứt đầu mẻ trán, liên tục mấy ngày, vành mắt đều đen lại vì thiếu ngủ và mệt mỏi, khiến Vương Thanh thật muốn quẳng thẳng nhỏ quỷ sứ kia ra ngoài cửa sổ. May thay, Tyson đứng lúc vươn tay hỗ trợ. Nhìn Tyson thành thực cho tiểu Lâm uống sữa, xong rồi thì nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nó, Kiến Vũ cảm thán, “Ông Tyson à, ông lợi hại thật.”

Tyson cười cười, chờ tiểu Lâm ợ sữa xong, thả bé vào nôi, “Chris gần như là một tay tôi chăm sóc, cho nên tôi cũng có kinh nghiệm. Bao giờ cháu học được rồi sẽ không thấy khó như thế đâu.”

Kiến Vũ nghe thế, gạt đầu đầy bất đắc dĩ, hôm sau vẫn cười khổ ôm tiểu Lâm đang gào khóc, gõ cửa phòng Tyson.

Trẻ em lớn rất nhanh, trong quá trình chăm sóc tiểu Lâm, Kiến Vũ tìm được không ít niềm vui, ngay cả Vương Thanh ban đầu không ưa bé như vậy cũng từ từ thích thiên sứ nhỏ này. Có điều, dường như tiểu Lâm biết được lúc mình còn bé xíu, ông anh lớn này đã làm gì đó không tốt với mình nên không thích chơi với Vương Thanh lắm, mỗi lần bị anh bế, bé liền gào khóc rất hăng, khiến Kiến Vũ nghi ngờ anh lén lút động tay động chân với cậu nhóc. Vương Thanh thấy mình oan uổng lắm nhưng cũng đành bĩu môi, thầm nghĩ, chờ thẳng nhóc này lớn lên nhất định phải cho nó một trận, nếu không anh không phải Vương Thanh!

Tiểu Lâm lớn lên từng ngày, từ ban đầu chập chững bước cho tới bập bẹ học nói từng chữ, cái miệng bé xinh phun ra chữ đầu tiên không phải “ba ba” hay “ma ma” mà là “anh”! Đương nhiên, đừng hiểu nhầm, từ này là gọi Kiến Vũ chứ không phải dành cho Vương Thanh. Khi đó hai nhà họ Phùng và họ Vương đang quây quần chúc mừng sinh nhật một tuổi của bé, sau đó, ngay trước mặt mọi người, tiểu Lâm học ra chữ này thật rõ ràng, nhất thời, mỗi người trợn lên một vẻ khác nhau trên mặt. Hai trưởng lão nhà họ Vương thì gạt gù hài lòng, trẻ do tiểu Vũ dạy dỗ, quả nhiên thông minh! Vương Minh và Randi hai mặt nhìn nhau, liệu có phải bọn họ nên đem con về tự nuôi hay không nhỉ? Bằng không đến lúc nó lớn lên lại không biết ai sinh ra mình. Còn Vương Thanh neho mắt lại nguy hiểm, trực giác bắt đầu không thích thẳng em này.

Về phía Kiến Vũ, cậu ngạc nhiên ôm tiểu Lâm, thơm thật mạnh lên má bé mấy cái. Bữa tiệc sinh nhật đã kết thúc trong không khí kì quái như vậy.

Sau sinh nhật, Randi và Vương Minh bàn với nhau, sau đó nói với Kiến Vũ là muốn đem tiểu Lâm về nuôi, đối với quyết định này, Vương Thanh đồng ý cả hai tay, Kiến Vũ mặc dù lưu luyến nhưng vẫn đồng ý, dù sao họ mới là cha mẹ cậu bé. Kì quái ở chỗ, lúc Randi và Vương Minh đưa tiểu Lâm đi, cậu nhóc không khóc lóc làm nũng gì, chỉ chớp chớp đôi mắt to màu xanh xinh đẹp, toét miệng cười khanh khách. Kiến Vũ thở dài, đây có lẽ là do thiên tính huyết thống di, song trong lòng vẫn thầm mắng nhóc một câu, nuôi không nó lâu như vậy!

Vương Thanh thấy Kiến Vũ thần thờ, cười híp mắt nắm vai cậu, “Vũ, đừng lo, ba mẹ sẽ chăm sóc nó chu đáo mà. Nói mới nhớ, chúng ta đã lâu lắm không làm rồi nhỉ?” vừa nói vừa ngậm vành tai Kiến Vũ.

Kiến Vũ lườm anh một cái, đấm một cú vào bụng anh, lạnh lùng nói một câu, “Không có tâm tình.”, sau đó, không để ý đến Vương Thanh đang ra về ai oán ngã trên sofa liền quay người đi luôn.

Ai oán thì ai oán nhưng tảng đá cản đường bụi nhát đã bị chuyển đi, Vương Thanh cũng không vội. Song, dường như anh đã đánh giá quá cao khả năng chịu đựng của mình, cho nên tối đó vẫn chạy tới phòng Kiến Vũ; sau khi vang lên mấy tiếng động khả nghi, trong phòng trở lại yên tĩnh, lát sau nữa là tiếng thở dốc cùng với tiếng va chạm, hôm sau, Vương Thanh vui vẻ tươi cười ra cửa, còn Kiến Vũ ngủ hết một ngày.

Cuộc sống cứ thế giằng co được vài tháng, sau đó cục diện này bị đánh vỡ.

Một sớm, Kiến Vũ mở cửa phòng liền thấy tiểu Lâm đang ngồi ngay đó cười hi ha nghịch ngón tay. Đầu tiên cậu giật mình sửng sốt, sau liền lập tức hiểu ra. Kiến Vũ vẫn thấy còn may chán, rằng đôi cha mẹ rất thiếu trách nhiệm kia chịu khó đặt tiểu Lâm vào trước cửa phòng mình chứ không phải ngoài cửa nhà. Kiến Vũ cúi xuống ôm cậu nhóc lên, mới mấy tháng không gặp, bé cũng nặng lên kha khá. Vương Thanh từ phòng tắm bước ra, trông thấy em trai trong lòng Kiến Vũ, khoe miệng nghếch ra bất đắc dĩ, anh nên sớm nghĩ đến chuyện này, đúng là một đôi cha mẹ vô trách nhiệm mà!

Có điều, Vương Thanh sờ sờ cằm, nếu thằng nhóc này đã rơi vào tay mình, hừ hừ...

Song, tương lai có thể như anh mong muốn sao?

Theo đà lớn lên của tiểu Lâm, Vương Thanh nhận thấy khả năng thực thi của kế hoạch càng ngày càng nhỏ.

Năm tiểu Lâm bốn tuổi, một ngày Kiến Vũ đón bé từ nhà trẻ về, ba người đang ăn tối, bé đột nhiên ngắt đầu hỏi cậu, “Anh Kiến Vũ ơi, anh và anh hai kết hôn rồi ă?”

Hơi ngạc nhiên, Kiến Vũ liếc nhìn tiểu Lâm, “Ừ”

“Thế ă.” Tiểu Lâm gật đầu, tiếp tục cầm cúi và cơm, được vài miếng lại ngắt lên hỏi, “Vậy cũng có thể li hôn đúng không ă?”

Nghe bé nói xong, mặt Vương Thanh đen quá nửa, “Danny, em nghe từ này ở đâu?”

Tiểu Lâm chớp chớp cặp mắt to màu xanh xinh đẹp, “Thế là có thể ă?”

“Tiểu Lâm, nói cho anh Kiến Vũ, em nghe điều này từ đâu nào?”

Tiểu Lâm nghĩ nghĩ một chút, “Xem ở TV ă, hôm nay bạn Tom ở nhà trẻ cũng bảo ba mẹ bạn ấy sắp chia tay.”

“Ra thế” Kiến Vũ thở ra một hơi, may không phải là có ai đó nói linh tinh với bé, “Tiểu Lâm, anh và anh hai em sẽ không chia tay, em đừng lo.”

Tiểu Lâm lắc đầu, “Anh Kiến Vũ, hay là anh nghĩ lại đi, chia tay với anh hai đi nha.”

“Vì sao?”

“Anh em già hơn anh, sắp già thành ông lão rồi, anh bỏ anh ấy đi, chờ em lớn lên, em với anh kết hôn.”

Nghe bé nói xong, Kiến Vũ há hốc miệng, còn Vương Thanh cảm thấy gân xanh trên trán mình đang phình hết cả ra ngoài rồi.

Tiểu Lâm vẫn đang tiếp tục, “Cô giáo ở nhà trẻ cũng khen em đẹp trai, cho nên em lớn lên nhất định sẽ đẹp trai hơn anh ấy, lại còn trẻ hơn nữa, anh Kiến Vũ ơi, đá anh ấy đi, lấy em nha.”

“Thằng ranh này!”

Vương Thanh rút cuộc không khắc chế nổi lửa giận, nhảy dựng lên, còn Kiến Vũ bất đắc dĩ nheo nheo khóe mắt, thật là đau đầu...

Ngoài cửa, Vương lão gia và Tyson nghe được vụ “tổ tình” này, liếc nhìn nhau, để phòng ngừa, liệu có nên bắt Randi và Perry đang vi vu ở Maldives về sinh thêm đứa nữa không nhỉ? Mà điều kiện tiên quyết là, bọn họ vẫn còn sinh được...

Đang ở bên kia địa cầu, Randi và Vương Minh đồng thời rùng mình, có ai đó đang tính kế với họ thì phải?

Thất niên chi dương: Bảy năm được coi là một cái mốc trong hôn nhân và tình yêu, bảy năm đầu trong hôn nhân được coi là khoảng thời gian thử thách, nếu vợ chồng vượt qua được 7 năm sống chung mà không có ý chia tay thì sẽ bên nhau đến cuối đời.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-tim-den>